Cartea ce trebuie citită înainte de Star Wars® Episodul III !

STAR WARS™

LABIRINTUL RĂULUI

JAMES LUCENO

James Luceno

LABIRINTUL RĂULUI

V.1.0

James Luceno

Născut în 1947 James Luceno este autor a mai multor romane din universul Star Wars, trei dintre ele aflându-se şi pe lista de best-seller-uri ale lui *New York Times.*

El a adaptat pentru cinematografie *Masca lui Zorro* şi *Cronicile Tânărului Indiana Jones.*

Labirintul Răului trebuie citită înaintea Episodului III Răzbunarea Sith. În această carte ni se arată cum Cancelarul este răpit, cum Coruscantul este atacat şi cum Obi-Wan şi Anakin – odată Maestru şi ucenic acum

echipă imbatabilă – trec prin nişte situaţii prin care mulţi Jedi s-ar gândi de două ori înainte de a o face…

1

Întunericul înghiţea emisfera vestică a planetei Cato Neimoidia, deşi valurile de lumină neîntreruptă de deasupra lumii asediate sfâşiau noaptea ameninţătoare. În hăul de sub cerul neuniform, într-o livadă de copaci manax presărată pe meterezele joase ale fortificaţiei maiestuoase a viceregelui Gunray, companii de soldaţi clone şi droizi de luptă se măcelăreau cu o precizie de invidiat.

Un evantai de energie albastră lumina pe sub coroana unui pâlc de copaci: sabia de lumină a lui Obi-Wan Kenobi.

Atacat de doi droizi santinelă, Obi-Wan rezista fără probleme, învârtind sabia de lumină în stânga şi în dreapta pentru a para salvele blasterelor emise de cei doi droizi. Prinşi în capcana propriilor salve, s-au dezintegrat amândoi, într-o învălmăşeală de membre metalice.

Obi-Wan mai făcu o mişcare.

Rostogolindu-se pe sub trunchiul segmentat al unei insecte neimoidiane culegător, sări în picioare şi se

avântă înainte. Lumina strălucitoare reflectată de ecranul deflector al citadelei inunda pământul lutos, aruncând umbrele lungi ale copacilor cu tulpini groase. Ignorând haosul care le înconjura, coloanele lungi de cinci metri ale culegătorilor îşi continuau marşul masiv spre dealul care susţinea fortăreaţa. Purtau, în fălcile tăioase sau pe spatele lat, încărcătura crengilor curăţate. Sunetul insuportabil al molfăitului lor necontenit adăugase o ritmicitate bizară detunăturilor răsunânde, şfichiuiturilor şi gemetelor salvelor de blaster.

Din stânga lui Obi-Wan se auzi un sunet metalic; la dreapta răzbătu o avertizare înăbuşită:

— La pământ, Maestre!

Se ghemui înainte ca Anakin să fi terminat de rostit ultimul cuvânt, cu sabia îndreptată spre pământ pentru a nu-şi răni fostul padawan, care acum se grăbea înspre el. O rază de energie albastră sfârâi prin aerul umed, urmată de un miros ascuţit de circuite arse şi de iz amar de aer încins. Un blaster se descărcă în pământul reavăn, apoi capul desprins al unui droid de luptă se rostogoli până aproape de picioarele lui Obi-Wan, lucind în cădere, şi dispăru din peisaj, repetând: Am înţeles, am înţeles... Am înţeles, am înţeles...

Dintr-o săritură, Obi-Wan se înţepeni pe piciorul drept exact la timp pentru a vedea trupul nevolnic al droidului desfăcându-se în bucăţi. Faptul că Anakin îi salvase viaţa nu era o noutate, dar sabia de lumină a acestuia trecuse mult prea aproape pentru a nu-i tulbura siguranţa. Cu ochii largi de uimire, se ridică.

— Era cât pe ce să mă laşi fără cap.

Anakin îşi ţinea sabia într-o parte. În lumina intensă a înfruntării, ochii albaştri îi luceau, vădit amuzat.

— Scuze, Maestre, dar capul tău se afla în drumul sabiei mele.

Maestre.

Anakin folosea această adresare nu ca de la

învăţăcel la profesor, ci de la Cavaler Jedi la Membru al Consiliului. Legăturile ce-i definiseră statutul anterior se destrămaseră ritualic ca urmare a comportamentului său îndrăzneţ de la Praesitlyn. Tunica, cizmele înalte până la genunchi şi pantalonii strânşi pe trup erau negri precum întunecimea nopţii. Faţa-i purta cicatricele înfruntării cu Asajj Ventress, discipolul lui Dooku. Braţu-l drept, mecanic, era înmănuşat până la cot. Nu se mai tunsese de câteva luni, iar părul îi ajungea acum până la umeri. Îşi rădea impecabil obrazul, spre deosebire de Obi-Wan, ale cărui maxilare puternice erau împodobite de o barbă scurtă.

— Probabil că ar trebui să fiu recunoscător că nu a luat-o intenţionat pe acolo.

Surâsul lui Anakin se lungi până la urechi.

— Ultima oară când s-a pus problema, mi se pare că eram de aceeaşi parte a baricadei, Maestre.

— Şi totuşi, dacă eram cu o secundă mai leneş...

Anakin împinse la o parte blasterul droidului de luptă.

— Temerile astea sunt numai în mintea ta.

Obi-Wan rânjii.

— Şi, fără cap, nici c-aş mai fi purtat acum grija minţii, nu-i aşa?

Făcu apoi semn cu sabia indicând o cărare printre copacii manax:

— După dumneata.

Îşi reluară atacul, mişcându-se cu viteza şi graţia supranaturale pe care le permitea Forţa, mantia maronie a lui Obi-Wan învolburându-i-se în urmă. Victime ale primului bombardament, zeci de droizi de luptă zăceau pe pământ. Alţii spânzurau precum marionetele dintre ramurile copacilor unde fuseseră aruncaţi.

Frunzişul era, pe alocuri, în flăcări.

Doi droizi deja pârjoliţi, dar cu ceva forţă rămasă în membre, ţintiră armele la apropierea celor doi Jedi, dar

Anakin nu-şi ridică decât mâna stângă şi-i zvârli, prin puterea Forţei, pe spate.

Se lăsară spre dreapta, rostogolindu-se sub trupurile mari a două insecte culegător, apoi împleticindu-se în hăţişul unui tufiş spinos ce se aciuase miraculos în livada bine îngrijită. Răsăriră de la marginea livezii, de pe buza unui canal lat de irigaţie alimentat de un lac ce delimita citadela neimoidiană din trei laturi. La apus, un trio de crucişătoare ascuţite de atac clasa Venator plutea printre norii ameninţători. La miazănoapte şi la răsărit cerul fierbea, întretăiat de salve ionice, raze turbolaser, izbucniri de lumină stacojie izvorâte din afara ecranului de energie al planetei. Înălţându-se de pe colinele de la capătul peninsulei, rezistenţa etajată amintea de turnurile de comandă ale navelor Federaţiei Comerciale, şi chiar le slujise drept sursă de inspiraţie.

Undeva în interior, prinsă în capcană de forţele republicane, se afla elita Federaţiei Comerciale.

Lumea natală îi era ameninţată; Deko şi Koru Neimoidia, cele două lumi îmbelşugate, pustiite; aşa că ar fi fost mai înţelept ca viceregele Gunray să se retragă pe Inelul Exterior, cum se pare că făceau şi ceilalţi membri ai Consiliului Separatist. Dar gândirea raţională nu fusese niciodată punctul forte al neimoidianilor, mai ales în condiţiile în care pe Cato Neimoidia rămâneau averi fără de care – s-ar fi zis – viceregele nu putea trăi. Susţinut de un batalion de nave de război ale federaţiei, se furişase până pe Cato Neimoidia intenţionând să prade citadela înainte ca aceasta să capituleze. Dar forţele republicane stătuseră la pândă, nerăbdătoare să-l prindă viu şi să-l aducă în faţa justiţiei – cu o întârziere de treisprezece ani, după judecata unora.

Cato Neimoidia era la fel de aproape de Coruscant pe cât de apropiaţi fuseseră Obi-Wan şi Anakin în aproape patru luni standard.

Ultimele puncte de rezistenţă fiind îndepărtate de

pe Nucleu şi din Colonii, se aşteptau să se întoarcă pe Inelul Exterior până la sfârşitul săptămânii.

Obi-Wan sesiză mişcare undeva pe celălalt ţărm al canalului de irigaţii.

O clipă mai târziu, patru soldaţi clonă se târâră de la marginea copacilor pe celălalt mal pentru a ocupa poziţii de tragere printre stâncile lustruite de ape ce străjuiau şanţul. Departe, în spatele lor, o navetă prăbuşită ardea. Frunzişul lăsa să se vadă coada boantă a LAAT-ului, pe care era inscripţionată emblema de luptă în opt raze a Republicii Galactice.

O navetă se iţi din josul canalului, îndreptându-se spre locul în care se aflau cavalerii Jedi. Din carlingă, un comandant clonă pe nume Cody le făcea semne din mână soldaţilor de pe mal şi celor din navă, care se răspândiră imediat pentru a crea un perimetru de siguranţă.

Soldaţii puteau comunica unul cu altul prin intercomul încorporat în cascheta cu vizieră în formă de T, dar soldaţii din comandourile avansate de recunoaştere îşi creaseră un sistem elaborat de gesturi menit să descurajeze orice tentativă inamică de a-l desluşi.

Câţiva paşi mărunţi îi aduseră faţă în faţă pe Cody şi pe Obi-Wan, însoţit de Anakin.

— Domnilor, am ultimele noutăţi de la comandamentul forţelor aeriene.

— Arată-ne, spuse Anakin.

Cody se aşeză pe un genunchi, activând cu mâna dreaptă un dispozitiv încorporat în mănuşa mâinii stângi. Un con de lumină albastră emană din acesta, lăsând să apară o hologramă a comandantului Dodonna.

– Domnilor Generali Kenobi şi Skywalker, unitatea provincială de recunoaştere raportează că viceregele Gunray şi anturajul său se îndreaptă spre partea de nord a fortăreţei. Forţele noastre au bombardat ecranul din

poziţii de deasupra şi de-a lungul coastei, dar generatorul acestuia se află într-o locaţie întărită şi greu de atins. Navele de susţinere sunt supuse unor tiruri susţinute din partea tunurilor turbolaser situate în meterezele inferioare. Dacă echipajul vostru doreşte în continuare să îl captureze pe Gunray în viaţă, va trebui să evitaţi aceste locaţii şi să găsiţi o altă cale de intrare în palat. În acest moment nu vă putem trimite întăriri, repet, nu vă putem trimite întăriri.

Obi-Wan îl fixă cu privirea pe Cody după ce holograma pieri.

— Sugestii, comandante?

Cody acţionă asupra proiectorului de la încheietură şi un plan tridimensional al fortăreţei se materializă în aer:

— Presupunând că fortăreaţa lui Gunray este similară cu ceea ce am găsit pe Deko şi Koru, nivelurile subterane găzduiesc ferme de ciuperci, zone de procesare şi expediere. De acolo vor exista căi de acces spre nivelurile intermediare unde se găsesc incubatoarele de larve şi mai apoi vom putea pătrunde spre nivelurile superioare.

Cody avea asupra sa blasterul DE-15 şi purta armura albă şi cascheta cu sistem de afişaj care ajunseseră să simbolizeze Marea Armată a Republicii – crescută, educată şi antrenată în lumea îndepărtată a planetei Kamino, în urmă cu trei ani. Numai că, acum, zone albe se mai zăreau doar unde nu se uscaseră încă noroi şi sânge sau unde nu se vedeau găuri, zgârieturi sau arsuri. Rangul lui Cody era dezvăluit de însemnele portocalii de pe caschetă şi de pe umeri. Pe braţul drept avea dungile care indicau la ce campanii participase: Aagonar, Praesitlyn, Paracelus Minor, Antar 4, Tibrin, Skor II şi zeci de alte lumi de la Nucleu şi până la Inelul Exterior.

De-a lungul anilor, Obi-Wan legase parteneriate de

luptă cu mai mulţi dintre comandanţii comandourilor avansate – Alpha, cu care fusese prizonier cu Rattatak, şi Jangotat, pe Ord Cestus. Primele generaţii de CA fuseseră antrenate de Jango Fett, modelul mandalorian pentru clone. Kaminoanii reuşiseră să le inculce şi clonelor soldaţi în armata regulată câteva dintre obiceiurile lui Fett, dar fuseseră mai selectivi în cazul comandourilor avansate. Drept consecinţă, acestea se defineau prin iniţiative individuale şi abilităţi de lider. Mai pe scurt, semănau mai mult cu regretatul vânător de recompense, adică erau mai umane. Cody nu era genetic un CA, dar era antrenat ca atare şi împărtăşea multe dintre atributele acestora.

În stadiile iniţiale ale războiului, soldaţii clone primeau acelaşi tratament ca navetele de război pe care le pilotau sau ca armele din dotare. Nu puţini considerau că au foarte multe în comun cu droizii de luptă care curgeau neîncetat de pe liniile de asamblare baktoidiene din lumile controlate de separatişti. Dar atitudinea a început să se schimbe pe măsură ce tot mai mulţi soldaţi îşi pierdeau viaţa. Devotamentul necondiţionat al clonelor pentru Republică şi pentru Jedi i-au arătat a fi adevăraţi tovarăşi de arme, meritând tot respectul şi compasiunea pe care acum le primeau. Jedi înşişi, împreună cu alte oficialităţi cu o gândire progresistă din rândul Republicii, au insistat ca celei de-a doua şi a treia generaţii de clone să li se atribuie nume, şi nu numere, pentru a asigura crearea unei relaţii din ce în ce mai apropiate.

— Sunt de acord că am putea ajunge la nivelurile superioare, Comandante, spuse în cele din urmă Obi-Wan. Dar cum crezi că vom ajunge la fermele de ciuperci?

Cody stătea acum ţeapăn pe picioare şi indică înspre livezi:

— Intrăm împreună cu culegătorii.

Obi-Wan se uită neîncrezător la Anakin şi îl trase deoparte.

— Suntem numai noi doi. Ce zici?

— Maestre, eu nu-mi fac atâtea griji.

Obi-Wan îşi încrucişă braţele.

— Uite tocmai de-aia sunt eu aici, ca să aibă cine îşi face griji.

Anakin înclină capul şi surâse ironic:

— Mai sunt şi alţii.

— Sunt sigur că te referi la C-3PO. Şi când te gândeşti că tu ai fost cel care l-a construit.

— Poţi crede ce vrei.

Ochii lui Obi-Wan se îngustară.

— Aha, înţeleg. Aş fi crezut că Senatorul Amidala te interesează mai mult decât Cancelarul Suprem Palpatine.

Înainte de a-i da lui Anakin şansa de a răspunde, adăugă:

— Cu toate acestea, şi ea este politician.

— Să nu crezi că nu am încercat să îi trezesc interesul, Maestre.

Obi-Wan îl privi pentru un moment pe Anakin.

— Mai mult, cred că dacă pe Cancelarul Palpatine l-ar fi preocupat mai mult soarta ta, nu te-ar fi trimis atât de departe de Coruscant.

Anakin îşi sprijini mâna artificială pe umărul stâng al lui Obi-Wan.

— Atunci, Maestre, cine ar mai avea grijă de tine?

2

În ciuda celor două perechi de picioare viguroase şi a cleştilor ca nişte fierăstraie ţinându-le loc de dinţi ce le ieşeau din mandibule, culegătoarele mari la trup erau creaturi fără prea multă minte, inofensive, cu excepţia

cazurilor în care se simţeau ameninţate direct. Din capetele plate răsăreau antene spiralate care slujeau nu numai ca organe de simţ, ci şi de comunicare, graţie feromonilor puternici. Fiecare insectă putea să care frunze şi ramuri cântărind de cinci ori propria greutate. Fiind domesticite de neimoidiani, organizarea lor socială era ierarhică, incluzând lucrători, culegători, soldaţi şi educatori, fiecare dintre ei slujind unei regine ce le răsplătea truda cu mâncare.

Obi-Wan, Anakin şi soldaţii din brigada a şaptea erau nevoiţi să alerge ca să ţină pasul cu insectele ce-şi purtau poverile proaspăt culese din livadă către intrarea ca de peşteră a dealului de la baza fortăreţei. Carapacele insectelor le ofereau protecţie împotriva tirurilor patrulelor de droizi de luptă PAM. Mai mult, acestea cunoşteau şi fâşiile de pământ neminate care separau livada de fortăreaţă.

Obiceiul frecvent al insectelor de a-şi coborî capul pentru a comunica cu tovarăşii de muncă ce mergeau în direcţia opusă îi silea pe Jedi şi pe soldaţi să meargă mai ales între picioarele din spate ale culegătoarelor. Alergând cu spatele încovoiat, Obi-Wan ţinea în mână sabia de lumină dezactivată. În momentul în care fortăreaţa a început să se vadă, părea că o oarecare nelinişte puse stăpânire pe creaturile ce până atunci înaintaseră ordonat, în coloane. Obi-Wan bănui că insectele ce veneau din sens opus anunţau pericolele pe care blocada nezdruncinată a Republicii le reprezenta pentru securitatea adăpostului. Ca reacţie la această situaţie de criză, insectele soldaţi se alăturau procesiunii, încercând să reinstaureze calmul în rândul celor care, de teamă, se rătăciseră.

Fiind mai înalt, Anakin trebuia să rămână mai în spate, chiar sub coada scurtă a insectelor. De-a dreapta lui Obi-Wan alerga Cody, companionii săi asigurându-i ariegarda.

Cu sau fără soldaţii insecte, disciplina se destrăma cu repeziciune.

O insectă culegător ce-i oferea protecţie unui soldat ieşi din rând şi scăpă de atenţia celor care îi mânau înapoi în coloană. În loc să caute alt adăpost, soldatul rămase sub insecta sa rătăcită şi se trezi singur, în câmp deschis.

Obi-Wan simţi o tulburare în forţă cu o clipă înainte ca piciorul din faţă al insectei culegător să atingă o mină.

O explozie puternică se născu din pământul stâncos, smulgându-i insectei jumătate din picior. Soldatul se rostogoli pentru a scăpa de celelalte trei picioare ţopăind în cercuri frenetice, întrucât insecta părea hotărâtă să îl stârpească sub tălpi. La o lovitură aplicată cu piciorul din spate, soldatul căzu. Derutată, insecta începu să lovească de sute de ori, cu capul, obiectul alb şi rezistent care îi stătea în cale, până când nu mai rămase loc neatins pe armura albă.

Agitaţia soldatului avea un impact şi asupra celorlalte insecte.

În timp ce cele mai multe dintre ele se îngrămădeau una în alta, altele se îndepărtau din coloana principală, alertând la maximum soldaţii insectă. Călcând pe două mine o dată, o altă insectă culegătoare sări în aer cu următoarele explozii. Atunci, coloana se frânse, culegătoarele şi soldaţii fugind unde vedeau cu ochii, soldaţii clonă şi Jedi făcând tot ce le stătea în putinţă pentru a se pune la adăpost.

— Rămâneţi pe lângă cei care se îndreaptă spre cuib! izbuti să strige Anakin.

Chiar asta făcea Obi-Wan în momentul în care observă că soldatul clonă se ridicase în picioare, lovindu-se cu palma peste caschetă, nepăsător faţă de locul în care punea piciorul. Clătinându-se drept spre vintrele colinei, o insectă culegătoare se năpusti peste acesta, cuprinzându-l cu cleştii din jurul taliei şi ridicându-l în

aer, deasupra capului. Adunându-şi ultimele puteri, soldatul făcu eforturi zadarnice să se elibereze.

Într-o clipită, Anakin ieşi de sub insecta sub care se adăpostea. Strângând cu putere sabia de lumină în pumnul înmănuşat, se năpusti de-a latul locului pustiit, Forţa ghidându-l către locurile sigure, neminate. Dacă nu ar fi fost preocupate să-şi protejeze încărcătura şi să se pună la adăpost, culegătoarele l-ar fi putut confunda cu vreun greiere turbat.

Ultima săritură a lui Anakin îl aduse faţă în faţă cu insecta ce-l luase ostatic pe soldat. Cu o tăietură rapidă a sabiei de lumină, seceră cleştii acesteia, moment în care insectele soldat parcă îşi ieşiră din minţi. Obi-Wan simţea emisia de feromoni şi descifră informaţia transmisă: Zona este plină de răufăcători!

Din adunătură răzbătu un ţipăt de-abia perceptibil şi se dezlănţui nebunia. Minele începură să explodeze de peste tot; din frunzişul fumegând negru roiră peste o sută de droizi de luptă PAM.

Versiune neimoidiană a rapidei platforme aeriene cu elevatoare repulsoare folosită drept vehicul de observare în întreaga galaxie, fiecare Platformă Aeriană Monoloc era dotată cu blastere gemene ce scuipau mai mult foc decât modelele cu ţeavă scurtă cu care erau dotaţi droizii de infanterie.

De la distanţă, stolul eliberă salve de energie peste întreg terenul, culegătoarele căzând în craterele ce se formau şi transformând pământul stâncos în zonă de masacru. Deflagraţiile izbucneau zigzagat, întrucât zeci de mine explodau. Susţinându-l cu un braţ pe soldatul clonă şi încercând să evadeze, Anakin trebuia să se ferească şi de focurile blasterelor. Restul Comandoului încerca să îi uşureze misiunea, izvorând foc neîntrerupt către droizii PAM.

Cody îi îndemna pe toţi să se ascundă într-un canal de irigaţie nu foarte adânc de la baza colinei. Pe când li

se alătură şi Obi-Wan, soldaţii se aşezaseră deja în poziţie circulară, trăgând necontenit înspre ceruri. O clipă mai târziu, Anakin se strecură şi el în canal, trăgându-l încet după sine, peste buza mâloasă, pe soldatul clonă. Veni şi medicul comandoului, care îi scoase cureaua şi cascheta grav deteriorată.

Obi-Wan se uită la chipul clonei rănite.

O faţă pe care n-ar fi putut-o uita niciodată; o faţă pe care chiar n-o va uita de-acum înainte.

Încă îşi mai amintea discuţia pe care o avusese cu Jango Fett, pe Kamino. Îi privi apoi pe Cody şi pe ceilalţi. O armată formată dintr-un singur om, dar omul potrivit pentru însărcinarea aceasta...

Strigătul de adunare al clonelor.

Soldatul rănit reuşise deja să îşi injecteze tranchilizantele din armură, aşa că era liniştit în timp ce i se îndepărta apărătoarea de pe piept şi i se spinteca şi costumul de protecţie de dedesubt. Cleştii culegătoarei străpunseseră prin armură în abdomen. Pielea era neatinsă, dar vânătăile arătau destul de îngrijorător.

Viaţa fiecărei clone era nepreţuită, deoarece numai jumătate din armata iniţială, ce număra 1,2 milioane, se afla în condiţia perfectă pentru luptă. Sângele şi organele de transplant – la care ceilalţi se refereau prin piese de schimb – nu erau greu de găsit; războiul fiind în apogeu, numărul victimelor creştea, fiind tratate ca prioritate maximă.

— Nu prea am ce să fac pentru el aici, spuse medicul. Poate că dacă am putea obţine un FX-7...

— Nu avem nevoie de un droid, interveni Anakin. Îngenunchind, puse mâinile pe abdomenul soldatului rănit şi folosi o tehnică Jedi pentru ca acesta să nu intre în stare de şoc.

Un zgomot de deasupra le atrase tuturor atenţia. Zeci de obiecte de forma unor bulgări cădeau din nişele meterezelor mai joase ale fortăreţei. Cody îşi puse

macrobinoclul la ochi şi privi în sus.

— Nu e o simplă avalanşă, spuse acesta, dându-i binoclul lui Obi-Wan.

Acesta îl aduse la ochi şi aşteptă ca imaginea să se autofocalizeze. Se rostogoleau înspre canal, cu mai mult de optzeci de kilometri pe oră, unele dintre piesele cele mai de temut ale infanteriei Separatiştilor.

Droizeki.

3

Cunoscuţi, de asemenea, şi sub apelativul înspăimântător de droizi distrugători, droizekii erau maşini de ucis produse de o specie străină care încuraja instalarea haosului ori de câte ori avea ocazia. O combinaţie de inerţie pură şi microrepulsoare secvenţiale le permitea droizilor cu armură de bronziu să se rostogolească precum nişte mingi şi apoi să se desfacă, cât ai clipi din ochi, în tripoduri protejate de un ecran deflector şi înarmate cu blastere gemene, de mare putere.

Din moment ce ecranele erau destul de puternice, încât să reziste săbiilor de lumină, blasterelor, chiar şi salvelor de artilerie uşoară, strategia ce s-a dovedit cel mai eficientă pentru abordarea droizekilor era pur şi simplu să o iei la sănătoasa. Cu atât mai mult cu cât a te preda nu era o soluţie.

Dar Anakin avu o altă idee.

— Comunică foc de acoperire pentru un atac de artilerie, îi ordonă lui Cody, urlând ca să acopere sunetul blasterelor PAM şi SC-15. Acum.

Cody era mai mult decât dornic să ducă la îndeplinire ordinul. La urma urmelor, venise tocmai din partea Eroului neînfricat, cum i se spunea uneori lui Anakin. Războinicul infinitului. Cu toate acestea, trebuia

respectată o linie ierarhică, astfel încât Cody îl cercetă mai întâi cu privirea pe Obi-Wan. Acesta încuviinţă:

— Fă precum spune.

Cody îşi chemă specialistul în comunicaţii, care lipăi prin apa puţin adâncă şi se întinse lângă el. Când se stabiliră coordonatele necesare, Cody deschise o frecvenţă către escadrila de susţinere a focului şi vorbi cu repeziciune.

— Către ESF din Brigada a şaptea. Suntem supuşi unui tir continuu din partea PAM în sectorul Jenth-Bacta-Ion şi aproape că ne îngroapă sub droizii distrugători ce se revarsă din fortăreaţă. Cerem sprijin direct de la artilerie la coordonatele transmisiei. Recomandăm rafale EMP aeriene tactice, urmate de baraj de turbolasere de artilerie grea autopropulsate.

— Comandante, armele cu impulsuri nu aleg, preciză Obi-Wan.

Cody ridică din umeri:

— Este singura modalitate, domnule.

— Spune-le că avem un soldat rănit pentru USMR, spuse Anakin.

Termenul se referea la Unitatea Sanitară Mobilă Republicană.

Cody transmise mesajul.

— Avertizaţi pilotul de la evacuare că este nevoit să aterizeze într-o zonă dificilă. Vom semnaliza cu fumigene o zonă sigură de aterizare şi vom lăsa în urmă doi oameni pentru a-l ajuta.

Asistentul lui Cody făcu o serie de gesturi cu mâna dreaptă. Când gesturile fură repetate până la ultimul dintre ei, soldaţii îşi scoaseră caschetele şi dezactivară sistemul electronic pe care îl aveau încorporat în armură. Se aruncară apoi în apa fetidă. Dinspre sud se auzi un ţipăt.

Mai apoi, urmară o lumină de strălucirea unei stele nova şi, două secunde mai târziu, un sunet care îi topi

timpanele lui Obi-Wan. O undă de şoc se propagă dinspre metereze înspre pământul de la picioarele colinei şi pe deasupra livezilor deja arzând. Din susul canalului, jumătate dintre droizeki, prea devreme ieşiţi din stadiul de mingi, începură să se rostogolească pe costişă într-o învălmăşeală de membre şi arme. În spatele canalului, PAM cădeau precum bolovanii, plonjând din ceruri în copacii în flăcări.

Culegătoarele care reuşiseră să rămână în viaţă se învârteau orbeşte în cerc, risipindu-şi preţioasa încărcătură.

Acum, dinspre sud, se auzea un geamăt infernal întrucât întreaga artilerie pedestră a Republicii – bombarda cu lasere droizekii ce supravieţuiseră armei cu impulsuri. Lipsiţi de energie deflectoare şi incapabili să tragă, se topeau precum ceara în ploaia de energie radiantă care biciuia dealul.

Încă nepurtând cască, Cody se ridică, făcând semne cu ambele mâini.

Obi-Wan traduse gesturile: Număraţi până la 60, apoi pregătiţi-vă şi forţaţi intrarea în cuibul culegătoarelor.

Se pregăti, impunându-şi să fie calm.

În ciuda încrederii pe care o aveau în droizi şi a afecţiunii pentru tehnologia de vârf, în ciuda laşităţii, lăcomiei şi linguşelii lor înnăscute, neimoidianii aveau un punct slab: tinereţea – şapte ani ca larve, luptând cu neajunsurile alimentaţiei insuficiente din fagurii comuni, descoperind precoce avantajele ipocriziei şi ale iubirii de sine. Materiile mucilaginoase ale anilor copilăriei le erau la fel de dragi şi ca adulţi şi nu era de mirare, din moment ce acestea cuceriseră specii din toate galaxiile şi îi transformaseră pe neimoidiani într-o societate bogată, deoarece împânziseră spaţiul cu numărul mare de nave care atrăseseră şi atenţia vestitei Federaţii Comerciale, dispunând totodată de o armată de droizi.

S-ar spune, firesc, că aceste ciuperci, foarte apreciate pentru valoarea lor nutritivă şi medicinală, erau fructul – interesant – al frunzişului de manax adunat de către culegătoare. De fapt, frunzele şi ramurile ofereau ceva mai mult decât un mediu favorabil creşterii. Enzimele produse de insecte şi umiditatea din ascunzişurile şi cuiburile acestora încurajau dezvoltarea rapidă a unui produs care necesita o doză infimă de îngrijire specială pentru a fi comestibile.

În timpul asediului de pe Deko sau Koru Neimoidia, Obi-Wan nu vizitase nici o asemenea fermă, dar în clipa în care el şi Anakin păşiră prin gura ca de peşteră a cuibului, informaţiile pe care le primise cu mai mult de zece ani standard în urmă îi înviară brusc în minte.

Frunze parţial mestecate stivuite ordonat; grămezi de ramuri şi alte resturi; insecte lucrătoare; droizi supraveghetori; transmiţători şi alte dispozitive destinate sortării şi transportului... nici urmă de vreun neimoidian, dar, la urma urmei, doctrina lor preciza că orice fel de efort se va abate asupra ta ca un adevărat blestem. În măruntaiele adânci ale colinei, nemângâiate de lumina soarelui, ciupercile-mamă – mucegaiuri, ciuperci palide – erau supuse unor tratamente cu agenţi naturali şi sintetici de accelerare a creşterii. Mai sus, în ceea ce reprezenta subsolul citadelei, produsul finit ajuns la maturitate era probabil molfăit de larve sau împachetat şi pregătit pentru expediere.

Cody a ordonat brigăzii să securizeze zona. Cei rămaşi mai în spate mai suportau salvele sporadice din partea PAM, dar piloţii droizi nu se puteau apropia de intrare din pricina stârvurilor de insecte moarte adunate în prag.

Medicul brigăzii a şaptea se repezi înspre Obi-Wan şi Anakin.

— Domnilor, vă recomand să ţineţi la îndemână dispozitivele de respirat. Probabil că nu veţi fi nevoiţi să

pătrundeţi prea adânc în cuib, dar în alte zone este posibil să daţi peste spori.

Sprâncenele lui Obi-Wan se uniră:

— Sunt toxici, sergente?

— Nu, domnule. Dar s-a dovedit că sporii au efecte adverse asupra oamenilor.

— Ce vrei să spui? întrebă Anakin.

— Efectul este cel mai adesea definit drept dislocare, domnule.

Obi-Wan îl privi pe Anakin.

— Atunci aş spune să procedăm precum ne sfătuieşte.

Scotea cu degetele de la mâna stângă aparatul din husa agăţată la curea în momentul în care un vălătuc de salve de blaster pătrunse în grotă. Nimeriţi drept în piept, doi soldaţi fură seceraţi de pe picioare.

Sursa neaşteptată a focului era deschizătura unui tunel din apropiere, care putea fi rapid închis cu o uşă glisantă. Anakin se avânta deja într-acolo, cu mâinile încleştate pe sabia de lumină, parând majoritatea salvelor şi trimiţându-le înapoi înspre intrare.

Obi-Wan făcu un salt într-o parte pentru a se ocupa de două salve pe care Anakin le ratase. Prima ricoşă înspre sursă; pe a doua o trimise intenţionat într-o direcţie descendentă. Lovind solul bătătorit al grotei, aceasta se proiectă mai întâi într-un perete, apoi în tavan, apoi în celălalt perete şi înapoi în pământ de unde nimeri drept în tabloul de comandă care acţiona uşa tunelului.

Cu o ploaie de scântei, dispozitivul fu scos din funcţiune şi o placă de aliaj gros se abătu din locaşul ei, blocând, cu un bufnet profund, intrarea în tunel.

Dezactivând sabia de lumină, Anakin aruncă peste umăr o privire apreciativă:

— Frumoasă execuţie, Maestre.

— Frumuseţea mişcărilor elegante, răspunse Obi-

Wan cu nonşalanţă teatrală. Ar trebui să încerci şi tu.

— Întotdeauna te-ai priceput mai bine decât mine la îmbrobodit. Eu prefer tacticile mai directe, continuă Anakin.

Obi-Wan dădu ochii peste cap.

— Tu eşti maestrul modestiei...

— Generale Kenobi, strigă specialistul în transmisiuni din celălalt capăt al grotei. Agenţii de recunoaştere comunică faptul că viceregele Gunray şi anturajul său se îndreaptă spre pistele de decolare. Sunt apăraţi de droizi de luptă ultraperformanţi, o parte dintre aceştia îndreptându-se chiar acum înspre noi.

Anakin se răsuci înspre Obi-Wan.

— Unul dintre noi trebuie să-i oprească pe droizi.

— Unul dintre noi, repetă Obi-Wan. Oare n-am mai trecut o dată prin asta?

— Frumuseţea muncii în doi, Maestre. Tu te ocupi de gărzi şi eu îl capturez pe Gunray. Până acum nu am dat greş, nu-i aşa?

— Dintr-un anume punct de vedere, Anakin, spuse Obi-Wan din vârful buzelor.

Anakin nu-şi putu stăpâni un surâs.

— Ştiam eu că vei asculta vocea raţiunii, Maestre.

După aceea alese patru soldaţi:

— Voi veniţi cu mine.

— Am înţeles, strigară ei într-un glas.

Obi-Wan, Cody şi restul brigăzii a şaptea porniră spre puţurile turbolifturilor. Nu parcurseseră cinci metri când se opri şi se învârti pe călcâie.

— Anakin, ştiu că trebuie să reglăm conturile cu Gunray, dar nu o transforma într-o afacere personală. Trebuie să îl prindem viu.

4

Din păcate este o chestiune personală”, îşi spuse Anakin în sine în timp ce îi privea pe Obi-Wan, Cody şi patru soldaţi dispărând în turbolift.

Era o chestiune personală din pricina a ceea ce se petrecuse cu planeta Naboo, cu treisprezece ani în urmă, din ordinul lui Nute Gunray.

Era o chestiune personală, deoarece, cu trei ani în urmă, Gunray îl angajase pe Jango Fett pentru a o asasina pe Padme – mai întâi ascunzând o bombă la bordul navei sale şi apoi strecurându-i o pereche de kouhuni în apartamentele senatoriale de pe Coruscant.

Femeia pe care Anakin o iubea mai mult decât orice pe lume. Soţia lui. Cea mai adâncă, dar şi cea mai strălucitoare dintre tainele sale. Nici măcar Obi-Wan nu i-o ştia, pentru că i-ar fi provocat neplăceri.

În cele din urmă, era o chestiune personală din pricina a tot ceea ce se petrecuse pe Geonosis: procesul ce fusese de fapt o cacealma, sentinţa, execuţiile care trebuiau să aibă loc în arenă...

Chiar dacă ar fi reuşit să treacă cu vederea toate acestea, după cum îi sugerase mai mult decât deschis Obi-Wan, tot era o chestiune personală, deoarece Gunray se aliase cu Dooku şi separatiştii, iar războiul pe care îl stârniseră devastase mii de planete.

Moartea liderilor separatişti reprezenta acum unica soluţie. De fapt, aceasta fusese dintotdeauna soluţia, în ciuda obiecţiilor ridicate de unii membri ai Consiliului Jedi, care mai credeau încă în rezolvările pacifiste. În ciuda încercărilor Senatului de a-l face inutil pe Cancelarul Suprem Palpatine, pentru ca politicienii corupţi să-şi strângă profitul necinstit. Să-şi deschidă buzunarele hainelor lor spilcuite către finanţările companiilor imorale ce ungeau rotiţele maşinii de război. Să alimenteze ambele tabere cu arme, nave, tot ceea ce

era necesar pentru a prelungi şi extinde confruntarea.

Lui Anakin îi fierbea sângele în vine.

Într-adevăr, aşa cum sesizase şi Yoda după ce Qui-Gon Jinn şi Obi-Wan îl eliberaseră din robia de pe Tatooine şi îl aduseseră la templul Jedi, era bântuit de mânie. Ceea ce nu înţelesese Yoda era că acea mânie putea fi un izvor de energie. În momentele de pace, Anakin reuşea să şi-o ţină în frâu, dar acum se baza pe ea pentru a-l propulsa înainte, pentru a-l metamorfoza în ceea ce trebuia să fie.

Taie-i capul.

Pe Dooku l-ar fi putut ucide de două ori, cu mâna lui, dacă nu l-ar fi împiedicat Obi-Wan. Nu-i purta pică pentru asta fostului său Maestru. În ciuda tuturor aptitudinilor sale, tot Obi-Wan era cel care îi putea oferi îndrumare.

Ori de câte ori avea nevoie.

În momentul în care el şi cei patru soldaţi ieşeau din grotă, atinse ceva cu vârful cizmei. Folosind Forţa, chemă acel obiect la sine, îl prinse cu mâna stângă şi îşi dădu seama că era dispozitivul de respirat al lui Obi-Wan; probabil că îi căzuse de la centură în momentul scurtului schimb de salve cu droizii nevăzuţi. Nu mai conta: era sigur că Obi-Wan se afla deja în nivelurile inferioare ale fortăreţei, unde aparatul acesta nu-i era de mare ajutor. Anakin agăţă dispozitivul la centura sa.

Îi încurajă pe soldaţi să meargă înainte şi aceştia îl urmară îndeaproape.

Mai sus: coridoare, rampe şi puţuri folosite numai de droizi. Străbăteau sectoarele de prelucrare şi expediţie, crescătoriile de larve scâncind. Tot mai sus: prin nivelurile intermediare luminoase ale citadelei... Prin camere largi precum pistele de aterizare cu pereţii invadaţi de... ceva. O colecţie nesfârşită de inutilităţi, cadouri ritualice, achiziţii făcute ca rezultat al unor impulsuri de moment. Zeci de dispozitive odată la modă, nefolosite vreodată, dar prea iubite pentru a fi aruncate,

donate, dăruite sau chiar distruse. Mostre de tehnologie ce depăşeau orice imaginaţie, claie peste grămadă, umplând orice petic liber.

Anakin nu-şi mai revenea din uimire. În Mos Espa, pe Tatooine, el şi mama sa duseseră o viaţă simplă, nerâvnind niciodată la nimic.

Rânjetul ironic îi dispăru într-o clipită.

Mânia şi disperarea îl făcură să scrâşnească din dinţi.

Tot în sus: până ajunseră la pistele de decolare suspendate, semicirculare, care ofereau priveliştea unui lac şi a unui lanţ de munţi împăduriţi.

Anakin le spuse celorlalţi să se oprească. Unul dintre soldaţi întinse mâna cu palma în sus şi apoi apăsă pe o parte a caschetei indicând sosirea unui mesaj. Soldatul ascultă, după care îi comunică lui Anakin conţinutul prin gesturi.

Gunray şi ai lui sunt pe-aproape.

— Acum testează vectorii de evacuare pentru navetă prin neutralizarea ecranului deflector şi lansarea de nave fantomă, şopti soldatul. Turbolaserele le-au permis câtorva dintre acestea să rupă blocada noastră şi să atingă navele principale de susţinere.

Anakin scrâşni iarăşi din dinţi.

— Asta înseamnă că trebuie să ne mişcăm repede.

Nimeni nu-i contestă decizia. Soldaţii acceptară tacit faptul că armurile lor şi sistemul de vizualizare erau primitive în comparaţie cu puterea Forţei. Păşeau grijulii printr-un labirint de coridoare elegante, abandonate în grabă, presărate cu bunuri pierdute în timpul fugii.

Apropiindu-se de o încrucişare de coridoare, Anakin ridică mâna dreaptă şi îi opri.

Pentru un moment, ciuli urechea. Auzi de după colţ tropăitul greu al droizilor de luptă ultraspecializaţi. Soldatul din stânga lui Anakin dădu din cap a înţelegere, apoi întinse o holocameră subţire cât un deget după colţ

şi activă holoproiectorul din mănuşă. Apărură în aer imagini zgomotoase ale lui Nute Gunray şi ale anturajului său de ofiţeri de elită. Se avântau pe coridor, plecându-şi capetele pe unde nu le încăpeau mitrele, cu mantiile fluturând, apăraţi din faţă şi din spate de droizi robuşti de luptă.

Anakin ceru să se facă linişte, şi era cât pe ce să intre în alt coridor când un droid de protocol limbut îi apăru din faţă, ridicându-şi încântat mâinile.

— Bine aţi venit, domnilor, începu, vorbind foarte tare. Nici nu vă pot descrie ce bucurie este să ai oaspeţi la palat. Sunt TC-16 şi mă aflu la dispoziţia dumneavoastră. Aproape toată lumea a plecat din pricina invaziei, dar sunt convins că vă putem face pe plac şi că viceregele Gunray va fi extrem de fericit...

O mână îl plesni peste vocabulator pe droidul vorbăreţ, iar un soldat îl trase din drum, dar era prea târziu. Anakin trecu repede colţul şi-i văzu pe neimoidiani reuşind să fugă; Gunray – cu ochii injectaţi şi nasul turtit – aruncă o privire agitată peste umăr.

Droizii de luptă erau extrem de vigilenţi, mărşăluind ţeapăn înspre Anakin. Când îl văzură, braţul drept rămase în poziţie de tragere.

Apoi, coridorul fu inundat de salve de blaster.

5

Qui-Gon Jinn nu crezuse în momeli, se gândea Obi-Wan în momentul în care cobora cu turboliftul, însoţit de ceilalţi soldaţi, la ultimul nivel al fortăreţei. A plasa momeli presupunea o oarecare pregătire, iar Qui-Gon nu avea atâta răbdare. Lăsa lucrurile să meargă de la sine, îndreptându-se din umeri şi călcând îndrăzneţ în inima întâmplărilor, bazându-se în egală măsură pe instinctele sale şi pe sabia de lumină pentru a face faţă

consecinţelor. Probabil că i-a fost foarte greu să fie ucenicul unui maestru atât de meticulos precum era Dooku, un luptător şi un anticipator desăvârşit. Acum un Sith.

Ceea ce era, într-o oarecare măsură, explicabil. Prin dorinţa de a domina şi de a controla. O vreme, conflictele dintre Obi-Wan şi Anakin se învârtiseră în jurul aceloraşi probleme. Neîndoielnic, Anakin era la fel de puternic întru ale Forţei pe cât fusese oricare Jedi care făcuse parte din Consiliu. Dar, aşa cum îi repetase fără încetare Obi-Wan, a fi un cavaler Jedi nu se rezuma numai la a controla forţa, ci şi la a fi stăpân pe tine însuţi. Într-una din zile, Anakin urma să ajungă să accepte acest lucru şi atunci va fi cu adevărat de neoprit. Qui-Gon îşi dăduse seama de asta cu mai mult de zece ani în urmă, iar Obi-Wan simţea că are faţă de fostul său Maestru datoria de a-l ajuta pe Anakin să-şi îndeplinească destinul.

Încrederea sa în Anakin devenise atât de puternică, încât Obi-Wan ajunsese cel mai înfocat avocat al acestuia în faţa membrilor Consiliului care îşi dăduseră seama de mândria tânărului şi considerau nepotrivită relaţia sa strânsă, aproape familială, cu Palpatine, cancelarul Suprem. Dacă Obi-Wan era într-adevăr, aşa cum Anakin afirmase adesea, tatăl pe care nu-l avusese niciodată, Palpatine era unchiul, sfătuitorul şi mentorul său în ceea ce privea viaţa de dincolo de zidurile Templului.

Obi-Wan înţelese că Anakin îl invidia, deoarece fusese numit în Consiliu. Şi avea dreptate, din moment ce aproape că el fusese uns Alesul, cocoloşit necontenit de laudele lui Palpatine, dornic să îi demonstreze fostului său Maestru că putea fi cavalerul Jedi perfect.

În nenumărate ocazii, faptele îndrăzneţe ale lui Anakin le permiseseră să învingă, în ciuda imposibilului. La fel de des însă, firea prevăzătoare a lui Obi-Wan îi împiedicase să ajungă pe marginea prăpastiei. Acesta din urmă nu putea spune dacă precauţia era o trăsătură

înnăscută sau rezultatul fascinaţiei sale permanente faţă de Forţa unificatoare – ce-i dăruia o viziune de ansamblu. Putea spune însă că învăţase să aibă încredere în instinctele lui Anakin.

De cele mai multe ori.

Altfel, nu ar fi reuşit să facă pe momeala.

— Generale, la următoarea coborâm, îl auzi pe Cody spunând din spatele lui.

Obi-Wan se întoarse spre el, îl privi pe Cody îndesând un nou încărcător în blasterul lui DE-15 şi auzi tânguitul arhicunoscut al mecanismului de reîncărcare al armei.

Îşi puse instinctiv degetul pe butonul activator al sabiei de lumină.

— Cum procedăm, domnule?

— Tu eşti maestru în arta războiului, Comandante. Te voi urma.

Cody încuviinţă, cel mai probabil rânjind satisfăcut sub vizieră.

— Ei bine, misiunea noastră este extrem de simplă: să ucidem cât mai mulţi inamici.

Obi-Wan îşi aminti de o discuţie pe care o avusese pe Ord Cestus cu un soldat clonă numit Nate, privind asemănările dintre Jedi şi clone: primii îndemnaţi de midicloriane să slujească Forţa; cei din urmă crescuţi şi programaţi să slujească Republica.

Asemănările se sfârşeau aici, deoarece clonele nu-şi îngăduiau niciodată răgaz să se gândească la repercusiunile faptelor lor. Dacă primeau un ordin, îl executau cât puteau de bine, în timp ce în ultimul timp chiar şi cei mai puternici Jedi trăiau momente de îndoială. Consiliul îl criticase întotdeauna pe Qui-Gon deoarece era prea autoritar şi cultiva metode inflexibile de predare. Considera Templul un loc unde candidaţii erau programaţi să devină Jedi şi nu unul unde indivizilor li se permitea să pătrundă întru tainele ordinului. Qui-

Gon cunoştea prea bine ce sens avea expresia Jedi negocieri agresive, acestea implicând mai degrabă folosirea săbiilor de lumină decât diplomaţia. Iar Obi-Wan se întreba ce ar fi avut acesta de spus despre război. Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri tachinările lui Dooku, de pe Geonosis, pentru ca Qui-Gon să i se alăture în încercarea de a face să triumfe cauza separatistă.

În momentul în care turboliftul se opri, doi soldaţi aruncară grenade de şoc pe coridorul din spatele lor. La dreapta şi la stânga, droizii de luptă explodară în bucăţi pe pereţi şi pe tavan. Obi-Wan n-avea nevoie să vadă, deoarece coridorul devenise un şuvoi de salve de blastere. El, Cody şi alţii se aruncară în schimbul de focuri de pe coridor. Blasterele reînviară asurzitor. Salvele neregulate făceau victime printre droizi, dar deja li se trimiteau întăriri.

Doi soldaţi căzură în timp ce echipa lui Obi-Wan îşi croia drum pe coridorul ce ducea la camerele de împachetare şi expediere ale citadelei. La jumătatea drumului, se întâlniră cu contingentul de droizi de luptă ultraperformanţi pe care neimoidianii îl trimisese să îi elimine pe intruşi.

A compara droizii pirpirii de infanterie cu solizii droizi de luptă ultraperformanţi era ca şi cum ai compara un Muun cu un campion la şocbal. Decapitarea rapidă era imposibilă, deoarece capul le era adânc îngropat şi bine sudat în pieptul lat. Armuri grele le protejau mâinile şi picioarele lungi. Mâinile cu apucătură unică erau potrivite numai pentru apucat şi pentru a trage cu blasterele cu dispersie de energie înaltă.

— Generale, se pare că au înghiţit momeala! exclamă Cody în momentul în care el, Obi-Wan şi doi soldaţi se adăpostiră într-o cameră alăturată.

— Altă misiune terminată cu succes! Nu mai e nevoie decât să supravieţuim!

Cody arătă înspre intrarea de la o a doua cameră,

peste drum de actuala lor ascunzătoare.

— Pe acolo, spuse. Un al doilea grup de turbolifturi în capăt. Îl bătu pe Obi-Wan pe umăr: Mergi tu primul. Noi te vom acoperi. Pleacă!

Obi-Wan străbătu încăperea, parând salvele şi scoţând din luptă doi droizi de luptă ultraperformanţi ce-i stăteau în cale. Camera din urma sa era ticsită cu containere de expediţie cu elevator repulsor, de forma unor sicrie, făurite dintr-un soi de aliaj cu greutate mică. Droizi lucrători cărau containere dintr-o zonă de împachetare vecină. Pe neaşteptate, un droid de luptă apăru în prag. Obi-Wan aruncă o privire pe perete, la mecanismul de operare al uşilor glisante. Adoptând o poziţie defensivă, procedă la fel ca în peşteră, făcând să ricoşeze prima salvă de blaster a droidului şi să lanseze o a doua pe o traiectorie care să dezactiveze mecanismul uşilor.

Dacă un droid lucrător ce căra un container de expediţie nu ar fi intrat în cameră în momentul inoportun, lucrurile ar fi mers conform planului. Ricoşând din podea, salva penetră containerul înainte de a lovi mecanismul uşii. Cele două uşi glisante dădură să se închidă, dar containerul afectat era acum în drum, aşa că începură să culiseze, să se închidă, să culiseze din nou...

De fiecare dată când se deschideau, un droid de luptă se strecura în încăpere trăgând necontenit, forţându-l pe Obi-Wan să se retragă înspre coridorul de unde venise, unde un schimb violent de focuri se desfăşura între soldaţii clonă şi droizii de luptă ultraperformanţi.

Între timp se mai petrecea ceva. Şiroaie dintr-o materie albicioasă, transparentă, se scurgeau din containerul găurit.

Obi-Wan îşi dădu seama pe dată despre ce substanţă era vorba.

Îşi desprinse o mână de pe mânerul sabiei şi începu

să caute nervos respiratorul de la centură, dar ia-l de unde nu-i.

— Pe capătul stelelor, blestemă el, mai mult dezamăgit decât înfuriat.

Începuse deja să se simtă ameţit.

6

Domnilor, comiteţi o greşeală groaznică! Spuse TC-16 într-o scurtă pauză, când nu se mai trăgea.

— Fă-l să tacă, se răsti Anakin la soldatul aflat cel mai aproape de droid.

— Dar, domnilor...

Un al doilea soldat se uită la Anakin şi se strecură pe coridorul din spatele lor.

— Şase droizi de infanterie înaintează. Vom fi prinşi în schimbul de focuri.

Anakin scutură din cap.

— Eronat. Urmaţi-mă... şi aduceţi şi droidul.

Din vocabulatorul lui TC-16 răzbătu un sunet înăbuşit de deznădejde.

Privirea lui Anakin se întunecase de mânie. Ţinând sabia de lumină în braţul său drept încovoiat, se năpusti pe coridor. Nu era nevoie să folosească Forţa, aşa cum se exprimau mulţi Jedi, deoarece Forţa nu-l părăsea niciodată. Din contră, făcu apel la furie, aducându-şi în minte imagini care s-o alimenteze. Nu era nicidecum dificil, din moment ce avea atâtea la dispoziţie: imagini ale unei tabere de tuskeni de pe Tatooine, Yavin 4, înfrângerea de pe Jabiim, Praesitlyn...

Lumina albastră a sabiei lucii, croindu-i drum printre droizii de luptă ultraperformanţi, deschizându-le carapacele cu tăieturi încrucişate, retezându-le braţele cu blastere, lăsându-i infirmi graţie salvelor direcţionate înspre genunchii lor protejaţi ermetic. Nu permitea nici

unei salve să treacă pe lângă el pentru ca soldaţii care îl urmau să-şi concentreze focul asupra droizilor pe care Anakin nu-i scosese definitiv din joc.

Duşmanii se lăsară pe-o parte, ca şi cum ar fi renunţat la luptă.

Concentrându-se asupra direcţiei în care se duseseră Gunray şi clica sa, Anakin se avântă pe coridoare fără ezitare, grăbindu-se spre terminalul de decolare de la capătul ultimului coridor. Ajuns în faţa unor uşi blindate îşi înfipse sabia de lumină în metal, de parcă ar fi tăiat în carne vie. Dinţii încleştaţi i se iveau de sub buzele încordate în timp ce încerca să taie un cerc în uşă. Toată voinţa i se concentrase în acest scop, căci sabia de lumină nu putea fi îndeajuns, nici chiar în mâinile unui Jedi puternic.

Renunţând la sabie, făcu un pas înapoi şi chemă Forţa în ajutor, silind portalul să se deschidă. Uşa se clătină, dar nu se deschise. Eliberând un strigăt printre dinţii scrâşnind, încercă încă o dată.

În momentul în care soldaţii îl ajunseră din urmă, se întoarse către ei.

— Dărâmaţi uşa.

Un soldat se grăbi să pună încărcăturile magnetice pentru a pulveriza uşa. Anakin veghea în spatele său, aşteptând. Un alt soldat trebui să îl tragă la o parte ca să-l pună la adăpost.

Încărcătura explodă şi uşa cedă. Anakin pătrunse prin uşă chiar înainte ca aceasta să se fi deschis total.

Terminalul de decolare era presărat cu recipiente, veşminte, obiecte pe care neimoidianii le lăsaseră în urmă, din lipsă de timp sau de spaţiu.

Naveta dispăruse.

Vapori uşori pluteau în jur şi aerul mirosea vag a combustibil. Anakin alergă până la capătul terminalului, scrutând cerul luminat parcă ştrengăreşte al planetei Cato Neimoidia pentru a întrezări vreo urmă a navetei ce

tocmai îşi luase zborul. Ecranul deflector al palatului fusese dezactivat. Jeturi compacte de lumină stacojie pufniră din bateriile de tunuri laser de pe coastele povârnişului.

Colegii săi de echipă i se alăturară pe buza terminalului, unul cu mâna încleştată pe braţul lui TC-16.

— Ce fel de navetă e? îl întrebă Anakin pe droid.

TC-16 înclină capul într-o parte.

— Navetă, domnule?

— Naveta, naveta lui Gunray, ce model e?

— Cred că e o navetă Sheathipede, domnule.

— Navete de transport Haor Chall Engineering de clasa Sheathipede, explică unul dintre soldaţi. Designul se bazează pe modelul soldaţilor insectă. Botul ridicat, rampa arcuită, tren de aterizare solid. Gunray a botezat-o Lapislcizuli.

Un al doilea soldat vorbi, indicând faptul că primea o transmisiune.

— Generale. Din partea navei-amiral a Colonelului Dodonna: peste şaizeci de navete şi dispozitive de asolizare au fost lansate din fortăreaţă. Treisprezece distruse, optsprezece capturate. Un număr necunoscut a reuşit să andocheze la bordul navelor de susţinere ale Federaţiei Comerciale şi transportoarelor cu inel deschis de clasa Lucrehulk. Sunt pregătite navete suplimentare.

Anakin se răsuci pe călcâie, mâna înmănuşată strângând cu putere mânerul sabiei de lumină, iar cealaltă făcută pumn. O conductă din apropiere îi distrase atenţia de la furia sa. Despicată de către sabia de lumină, căzu în mii fărâme pe fundul nemărginit al platformei de asolizare. Anakin reîncepu să măsoare locul cu piciorul, apoi se opri, aruncând un ordin peste umăr.

— Soldatul de la transmisiuni. Vreau ca nava şi astromecul meu să-mi fie aduse aici imediat. Unul dintre piloţii ARC-1-70 le poate aduce.

Soldatul încuviinţă, transmise mesajul, apoi spuse:

— FCC vă vor executa ordinul, domnule. Vânătorul stelar vă va fi pus la dispoziţie imediat.

Anakin se reîntoarse pe marginea platformei, respirând în noapte. Se părea că bătălia era pe sfârşite, dar nu şi în sufletul lui. Cel puţin nu până nu punea mâna pe Gunray...

— Generale Skywalker, rosti un soldat dinapoia sa. Apel urgent din partea colonelului Cody. El şi generalul Kenobi sunt încolţiţi la primul nivel.

Anakin îl interogă cu o privire curioasă.

— De către droizi.

— Foarte mulţi, se pare...

Anakin mai scrută o dată cerul strălucitor şi apoi pe soldatul care livrase mesajul lui Cody.

— Generale, ni se comunică faptul că vânătorul stelar este în drum spre noi, îl informă un alt soldat.

Anakin mai cercetă o dată cerul şi se întoarse înspre acesta.

— Unde spuneai că se găsesc Obi-Wan şi Cody?

— La nivelul 1, domnule, în zona de expediere.

Buzele lui Anakin se subţiară.

— În regulă, să mergem să-i salvăm.

7

În sectorul de expedieri, uşile glisante nu conteniseră jocul lor ciclic – lovind containerul de expediere deteriorat, retrăgându-se, încercând din nou să se închidă. Droizii de luptă intrau de fiecare dată când uşile se deschideau, iar sporii pluteau încă prin aer.

Nu se schimbaseră prea multe, cu excepţia lui Obi-Wan, care se simţea de parcă golise trei sticle de Rezerva lui Whyren. Cu ochii înceţoşaţi, dar lucid, ameţit, dar ţinându-se încă pe picioare, epuizat, dar vigilent, Obi-

Wan părea o îngemănare a tuturor contrastelor.

Mai mult sau mai puţin sigur pe picioare, se legăna, se clătina, se înclina, se unduia, eschivându-se sau parând un torent aproape necontenit de salve de blaster. Mantia sa arsă şi găurită constituia dovada tuturor loviturilor nimerite, dar droizi de-a valma, unul peste altul, cu trupurile strălucind şi membrele zvâcnind – era martora ricoşeurilor reuşite.

Simţea uneori că el doar ţinea în mână sabia de lumină şi că aceasta făcea totul, de una singură. Cu o mână, cu ambele, nu mai avea nici o importanţă. În alte ipostaze era capabil să anticipeze salvele, să se ferească în ultima clipă şi să permită pereţilor şi podelei să primească ricoşeurile.

Uneori chiar îşi lua un răgaz pentru a se felicita pentru măiestria modului în care reuşea să pareze salvele.

Forţa era încă alături de el, fără îndoială, dar pătrunsese, de asemenea, şi într-o altă lume, şi era îmbătat de uimire, pe măsură ce aceasta i se dezvăluia, au ralenti.

Avertizat de către soldaţi că aerul era saturat cu spori, Anakin avea deja respiratorul în gură pe măsură ce se apropia de camera în care Obi-Wan ţinuse piept la mai bine de cincizeci de droizi, care zăceau acum, cu toţii, pe podea. Obi-Wan – împleticindu-se, târâindu-şi picioarele, nesigur – se ocupa de ultimii dintre ei în momentul în care Anakin intră.

În momentul în care ultimul droid se prăbuşi, Obi-Wan îndreptă lama sabiei înspre podea ca şi cum nimic nu i s-ar fi întâmplat şi rămase ţintuit locului, clătinându-se, respirând cu greutate, dar aproape rânjind.

— Anakin, spuse el fericit, ce mai faci?

Când Anakin ajunse în dreptul lui, Obi-Wan i se prăvăli în braţe.

Anakin dezactivă sabia lui Obi-Wan şi îi introduse un

respirator în gură – acelaşi pe care îl găsise pe podeaua peşterii. Apoi îl duse în camera unde aşteptau Cody şi alţi câţiva soldaţi, dintre care unii îşi scoseseră caschetele.

— Poţi să-mi spui şi mie sub ce formă ai folosit sabia de lumină, Maestre? îl întrebă Anakin pe Obi-Wan în momentul în care acesta din urmă îşi reveni şi respiratoarele deveniseră deja inutile.

— Formă?

— Cred că, de fapt, nu avea nici un fel de formă, spuse Anakin cu un hohot scurt de râs. De te-ar fi văzut Mace; Kytt sau Shaak Ti.

Obi-Wan clipi a nelămurire şi privi înjur la droizii masacraţi din zonele de expediţie.

— Noi am făcut asta? îl întrebă pe Cody.

— De fapt, mai degrabă tu, Generale.

Obi-Wan se uită derutat la Anakin.

— Îţi povestesc mai târziu, spuse acesta.

Obi-Wan îşi trecu mâna prin păr şi apoi, amintindu-şi brusc, întrebă:

— L-ai prins pe Gunray?

Umerii lui Anakin se încovoiară.

— A scăpat din palat, cu toată clica lui...

Obi-Wan medită pentru câteva clipe.

— Te-ai fi putut duce după ei.

Anakin ridică din umeri.

— Şi să te părăsesc pe tine? Ezită un moment, după care continuă: Evident, dac-aş fi ştiut că vei deveni maestru al noii forme de luptă cu sabia de lumină...

Ochii lui Obi-Wan se luminară.

— Vor fi reperaţi pe orbită...

— Poate.

— Dacă nu, vor mai fi şi alte ocazii, Anakin. Ne vom ocupa de asta...

Anakin încuviinţă:

— Ştiu asta, Maestre.

Obi-Wan dădu să răspundă, dar un soldat ieşi dintr-

un turbolift din apropiere şi se grăbi înspre ei.

— Generale Kenobi, Generale Skywalker, am găsit ceva interesant în echipamentul pe care neimoidianii l-au lăsat în urmă.

8

Faptul că nava Steathipede reuşise să se strecoare prin tornada de salve de turbolaser şi să andocheze în turnul de comandă babord al navei principale de susţinere, nu reprezenta o garanţie că pericolul trecuse. Într-adevăr, în timp ce pasagerii coborau pe limba rampei de îmbarcare, nava principală era în continuare bombardată de navetele de război ale Republicii.

Primul care a pus piciorul pe punte a fost viceregele Nute Gunray, învăluit în mantie roşie şi fălindu-se cu o mitră înaltă, de forma unui coif; solicită încă din primele clipe un raport asupra situaţiei de la unul dintre tehnicienii cu ochelari de protecţie care aştepta în cala de andocare.

— Chiar acum se calculează coordonatele pentru saltul cu viteza luminii, Vicerege, spuse cel mai apropiat dintre tehnicieni. În câteva clipe vom fi departe de Cato Neimoidia. Partenerii din Consiliul Separatist ne aşteaptă pe Inelul Exterior.

— Nu putem decât să sperăm, spuse Gunray, pe când naveta era scuturată de o explozie serioasă.

În urma lui Gunray păşea ofiţerul Rune Haako, purtând un coif cu un soi de creastă; în spatele lui Haako se înşiruiau diferiţi ofiţeri diplomatici, de justiţie şi finanţe, fiecare având pe cap un coif distinctiv în funcţie de misiunea pe care o îndeplinea. Droizii începuseră deja să descarce avuţiile – comorile pentru care Gunray îşi asumase un asemenea risc.

În timp ce ceilalţi părăseau terminalul de andocare,

îl trase pe Haako deoparte:

— Crezi că mai există vreo şansă să ne întoarcem şi să recuperăm ceea ce am lăsat în urmă?

— Nici una, spuse Haako fără ocolişuri. Lumile noastre aparţin acum Republicii. Singura noastră speranţă este să găsim adăpost pe Inelul Exterior. În caz contrar, naveta asta ne va sluji drept cămin – şi chiar loc de îngropăciune!

Tristeţea se cuibări în orbitele vineţii ale lui Gunray.

— Şi colecţiile mele, odoarele mele?...

— Odoarele cele mai de preţ vă sunt alături, spuse Haako, arătând înspre containerele deja stivuite la picioarele rampei de îmbarcare. Ceea ce contează este că am scăpat cu viaţă. Dacă mai întârziam o clipă, Jedi ar fi pus mâna pe noi.

Gunray îşi îngădui o încuviinţare.

— Mă avertizasei.

— Aşa e.

— Contele Dooku ne va ajuta să descoperim noi lumi în care să ne sălăşluim după ce războiul va fi câştigat.

— Dacă va fi câştigat, vreţi să spuneţi. Republica pare să ţină cu tot dinadinsul să ne gonească din galaxie.

Gunray flutură a respingere degetele-i durdulii.

— Obstacole efemere. Republica nu a văzut încă faţa adevăratului său duşman.

Haako ridică uşor din umeri la această aluzie.

— Dar oare este el îndeajuns? întrebă el pe şoptite.

Gunray rămase tăcut, deşii el însuşi îşi pusese – timp de câteva săptămâni – aceeaşi întrebare.

Un lucru era cert: zilele de glorie ale Federaţiei Comerciale apuseseră – înainte de vreme. Ironia sorţii, persoana foarte responsabilă pentru acest moment de decădere rapidă – şi pentru ascensiunea lui Gunray însuşi – era aceeaşi care îl trădase în mod repetat şi la care Gunray şi ceilalţi separatişti erau acum siliţi să caute scăpare.

Lordul Sith, Darth Sidious.

Fusese prezent la Dorvalla şi Eriadu, manipulând evenimentele pentru ca puterea şi influenţa să încapă pe mâinile neimoidianilor; pe Naboo, comandând blocada planetei, moartea cavalerilor Jedi, asasinarea reginei... o înfrângere pentru Federaţia Comercială. Ani întregi în care Republica a tot încercat să îi condamne pe Gunray şi pe ofiţerii săi de elită, să spargă monopolul pe care Federaţia Comercială îl deţinea pe transporturile galactice. Dar, în tot acest timp de dispreţ public, Gunray nu pomenise nici măcar o singură dată rolul pe care îl jucase Sidious.

De teamă?

Fără îndoială.

Dar şi pentru că simţise că Sidious nu-l abandonase complet. Mai mult, Lordul întunericului stătea de veghe în aşa fel încât nici unul dintre acele procese să nu se termine printr-o sentinţă, ca nici un verdict sau pedeapsă să nu se pronunţe. Pe măsură ce mişcarea separatistă devenea mai puternică, ameninţând securitatea navelor şi a transporturilor din sectoarele îndepărtate, Federaţia Comercială reuşise să-şi înmulţească armata permanentă de droizi de luptă, tratând direct cu lumile în care se găseau topitoriile, cum ar fi Geonosis şi Hypori. Profitând de instabilitatea neaşteptată a Republicii, afaceri bănoase fuseseră încheiate între Federaţia Comercială şi Alianţa Corporaţiilor, Clanul Bancar InterGalactic, Techno Union, Ghilda Comercială şi alte entităţi corporative.

În timpul ultimului proces, Gunray fu abordat de contele Dooku, ce îi promisese că – în cele din urmă – Federaţia Comercială nu va avea decât de câştigat. Într-un moment de slăbiciune, Gunray revelă adevărul despre legăturile sale cu Darth Sidious. Dooku ascultase cu atenţie; promisese să supună problema atenţiei Consiliului Jedi, deşii el însuşi părăsise ordinul cu câţiva

ani în urmă. Gunray nu era foarte lămurit în privinţa dorinţei lui Dooku de a crea o mişcare separatistă, mai ales din pricina faptului că tocmai corupţia din Senatul Republicii funcţionase în avantajul Federaţiei Comerciale. Dacă însă Confederaţia Sistemelor Independente a lui Dooku putea elimina mita şi obstacolele obişnuite din comerţul galactic, cu atât mai bine.

Încetul cu încetul, ieşiră la iveală şi adevăratele scopuri ale lui Dooku: era mai puţin interesat de a crea o alternativă la Republică şi mai degrabă dornic de a o umili – cu de-a sila, dacă era necesar. În aceeaşi manieră în care Federaţia Comercială adunase o armată chiar sub nasul Cancelarului Suprem Finis Valorum, Dooku – fără a se feri câtuşi de puţin – se îngrijea ca Uzinele baktoidiene de arme să alimenteze cu armament orice corporaţie care se învoia să-i devină aliat.

În ciuda acestei stări de fapt, Gunray nu acceptase ofertele de a-i susţine necondiţionat pe separatişti – nu atâta timp cât se mai puteau stoarce profituri din nenumăratele sisteme stelare ale Republicii. Jucându-şi atu-ul, ducându-l de nas pe Dooku, îi făcu acestuia cunoscut faptul că o condiţie primordială a intrării într-o relaţie exclusivă era moartea fostei regine a planetei Naboo, Padme Amidala, care se confruntase de două ori cu Gunray şi care constituise cea mai pregnantă voce a acuzării la procesele sale.

Dooku angajase un vânător de recompense pentru a se ocupa de afacerea asta, dar două încercări de asasinat eşuară.

După care, urmă Geonosis.

Dar tocmai când Gunray o încolţise pe Amidala – judecată sub acuzaţia de nici mai mult nici mai puţin decât spionaj – Dooku dădu din colţ în colţ, refuzând s-o elimine fără întârziere şi neridicând nici un deget împotriva cavalerilor Jedi până când nu apărură cam două sute dintre aceştia, însoţiţi de o armată de soldaţi

clone pe care Republica îi crescuse în taină.

În ziua aceea, Gunray trăi prima scăpare pe muchie de cuţit. Alergând spre catacombe alături de Dooku, Gunray şi Haako reuşiseră cu greu să părăsească locul luptei şi să numere ce nave principale şi transportoare de droizi rămăseseră neatinse.

Cu toate acestea, pe vremea aceea, era deja prea târziu pentru a te putea retrage din Confederaţia lui Dooku.

Războiul începuse şi era rândul lui Dooku să aibă parte de nişte revelaţii: el însuşi era un Sith şi Maestrul său nu era nimeni altul decât Sidious! Fie că era un înlocuitor pentru teribilul Darth Maul sau poate Sith încă din primii ani petrecuţi în ordinul Jedi, pe Gunray nu-l interesau aceste amănunte. Ceea ce conta era pur şi simplu că Nute Gunray se afla în aceeaşi poziţie în care se aflase şi în urmă cu câţiva ani: în slujba unor forţe asupra cărora nu avea nici un fel de control.

În momentele în care războiul avansa în avantajul lor, nu conta pe cine slujea. Comerţul mergea în continuare, iar Federaţia Comercială acţiona în umbra forţelor întunecate. Într-o vreme se părea că visurile lui Dooku şi ale lui Sidious de a ruina Republica chiar aveau sorţi de izbândă. Dar descoperiră în persoana Cancelarului Suprem Palpatine – de asemenea originar de pe Naboo – un adversar redutabil, care nu-l impresionase nicicând prea mult pe Gunray, dar care reuşise – printr-o combinaţie de şarm şi iscusinţă – nu numai să-şi păstreze funcţia, deşii ar fi trebuit să fi plecat demult, dar şi să poarte, împreună cu Jedi, acest război. Treptat, norocul se întoarse împotriva lor: rând pe rând, lumile separatiste reintrau sub jurisdicţia Republicii; iar acum, viceregele Nute Gunray era izgonit din Nucleu.

O tragedie pentru Federaţia Comercială; se temea însă că era o tragedie pentru toată naţia neimoidiană.

Privea insistent cele câteva posesiuni pe care

reuşise să le strângă: mitre şi robe costisitoare, bijuterii nepreţuite, capodopere inestimabile...

Se înfioră. Groaza îi provoca înţepături dureroase în fruntea proeminentă şi-n falca inferioară. Cu ochii ieşiţi din faţa-i pătată, se îndreptă înspre Rune Haako.

— Scaunul! Unde este scaunul?

Haako se holbă la el.

— Mecano-scaunul, nu-l văd nicăieri! spuse Gunray.

Ochii lui Haako se măriră: pricepuse.

— Este imposibil să-l fi uitat.

Gunray nu putea sta locului de îngrijorare, încercând să-şi reamintească unde şi când văzuse ultima oară dispozitivul.

— Sunt sigur că-l trimisesem la terminalul de decolare. Chiar îmi amintesc că l-am văzut acolo! Dar, în graba plecării...

— Spuneţi-mi că l-aţi programat să se autodistrugă, spuse Haako. Spuneţi-mi că l-aţi programat!

Gunray se uita fix la el:

— Credeam că te ocupi tu de asta.

Haako gesticulă înspre el:

— Eu nici măcar nu cunosc codurile secvenţiale.

Gunray căzu în tăcere.

— Haako, ce se va întâmpla dacă pun mâna pe el?

Crăpătura pe care Haako o avea drept gură se strâmbă a îngrijorare.

— Ce-ar putea obţine dacă nu ştiu codurile?

— Ai dreptate, sigur că da, ai dreptate.

Gunray încerca să se convingă pe sine însuşi. La urma urmelor, nu era decât un mecano-scaun; măiestrit lucrat, dar pur şi simplu un scaun umblător. Un scaun umblător dotat cu un transmiţător de hiperunde. Un transmiţător de hiperunde pe care i-l dăduse, cu paisprezece ani în urmă...

— Şi dacă el află că l-am lăsat acolo? spuse Gunray cu o voce răguşită...

— Sidious, spuse Haako moale...

— Nu Sidious!

— Vă referiţi la Contele Dooku...

— Te-ai prostit? scârţâi Gunray. Grievous, dacă află Grievous!

Comandantul Suprem al armatelor de droizi, Generalul Grievous fusese cadoul lui San Hill şi al lui Poggle cel Mic pentru Dooku:

Cândva doar o fiinţă vie necioplită, acum un ciborg monstruos, devotat morţii şi distrugerii. Măcelarul a specii întregi, pustiitorul a nenumărate lumi...

— Nu e prea târziu, interveni deodată Haako, şi de aici putem lua legătura cu scaunul.

— Îl putem programa să se autodistrugă?

Haako negă vehement din cap:

— Dar i-am putea trimite instrucţiuni să se auto-programeze pentru asta.

Un tehnician îi opri pe când se grăbeau înspre o consolă de comunicaţii.

— Vicerege, suntem pregătiţi să facem saltul în hiperspaţiu.

— Nici gând! ţipă Gunray. Aşteptaţi ordinul meu.

— Dar, vicerege, nava noastră nu va rezista acestui bombardament.

— Bombardamentul este ultima noastră grijă.

— Să ne grăbim, nu avem prea mult timp la dispoziţie, insistă Haako.

Gunray i se alătură în grabă la consolă.

— Nu spune nimic nimănui, îl avertiză.

9

Picioare în formă de seceră, spătar încovoiat, decoraţiuni complicate: acesta era mecano-scaunul, abandonat acum în terminalul de decolare al fortăreţei

proaspăt cucerite, în mijlocul unei grămezi de comori care mai de care mai de preţ, lăsate în urmă de neimoidianii ce se retrăgeau.

Obi-Wan se tot învârtea în jurul lui, mângâindu-şi barba cu mâna dreaptă.

— Cred c-am mai văzut undeva scaunul ăsta.

Chircindu-se lângă el, Anakin privi în sus:

— Unde?

Obi-Wan se opri:

— Pe Naboo. Imediat ce viceregele Gunray şi clica sa au fost arestaţi pe Theed.

Anakin scutură din cap.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut.

Obi-Wan mârâi.

— Cred că erai prea fericit pentru că aruncasei în aer nava ce controlează droizii ca să mai şi vezi ceva înjur. Nici eu nu l-am zărit decât o clipă. Îmi amintesc însă că m-a şocat designul plăcuţei holoproiectorului. Nu mai văzusem nicicând una la fel – şi nici de atunci încoace.

În celălalt capăt al terminalului larg, se zărea vânătorul stelar galben şi strălucitor al lui Anakin. În apropiere se afla şi R2-D2, comunicând cu TC-16. Cody şi restul brigăzii a şaptea se aflau altundeva, în palat, făcând curăţenie, aşa cum le plăcea clonelor să spună.

Anakin examina holoproiectorul scaunului fără să-l atingă. Un oval din aliaj bombat, era echipat cu o pereche de mufe dorsale potrivite pentru celule de informaţii de o anumită mărime.

— E neobişnuit. Ştii, Maestre, aceste celule ar putea avea stocate mesaje valoroase.

— Un motiv în plus să nu ne legăm de ele până nu vine cineva de la Logistică.

Anakin se încruntă.

— Ceea ce ar putea dura o veşnicie.

Obi-Wan îşi încrucişă braţele şi îl privi.

— Te grăbeşti, Anakin?

— Nu e exclus să fie programate să se şteargă.

— Ai vreo dovadă?

— Nu, dar...

— Atunci nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm un specialist care să pună un diagnostic.

Anakin făcu o grimasă.

— Maestre, ce ştii tu despre a pune un diagnostic?

— Nu sunt chiar un novice în ceea ce priveşte laboratoarele cibernetice ale Templului, Anakin.

— Ştiu asta, dar şi R2 poate pune un diagnostic. Îl chemă pe droid lângă mecano-scaun.

— Anakin, începu Obi-Wan.

— Domnilor, e de datoria mea să protestez, îi întrerupse TC-16, urmându-l îndeaproape pe R2-D2. Aceste articole rămân proprietatea viceregelui Gunray şi a altor membri ai guvernului său.

— Nu ai nici o autoritate în problema asta, răspunse Anakin.

R2-D2 fluieră şi ciripi către droidul de protocol mustrat. Cei doi schimbaseră replici şuierate încă de când sosise R2-D2, ceva mai devreme.

— Sunt perfect de acord că circuitele mele sunt deteriorate, spuse TC-16. În ceea ce priveşte poziţia mea, nu pot face nimic în direcţia asta până ce nu se intervine asupra centurii pelviene. Astromecii dumneavoastră vă respectă foarte mult numai pentru că sunteţi capabil să pilotaţi vânători stelari.

— TC, nu-l băga prea mult în seamă pe R2, spuse Anakin. A fost răsfăţat de alt droid de protocol, nu-i aşa, R2?

R2 bâlbâi un răspuns, îşi extinse braţul interfaţat cu calculator şi introduse extremitatea magnetică într-o mufă din scaun.

— Anakin, rosti tăios Obi-Wan.

Anakin se ridică în picioare şi i se alătură lui Obi-

Wan pe platforma de lansare. Kenobi arăta înspre o lumină pâlpâitoare, care devenea din ce în ce mai mare pe cerul nopţii.

— Vezi? Ar putea fi nava pe care o aşteptăm. Iar e posibil ca ofiţerilor de la logistică să nu le facă mare plăcere că ne băgăm nasul în treaba lor.

— Domnilor, îi întrerupse TC din spatele lor.

— Nu acum, spuse Obi-Wan.

R2-D2 revărsă o serie lungă de fluierături, ciripituri şi triluri.

— Când şi numai dacă ei îşi dau acceptul, continuă Obi-Wan, vei fi liber să diseci scaunul ăsta, dacă ăsta e scopul tău în viaţă.

— Nu acesta este, Maestre.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă Qui-Gon nu te-ar fi luat de la prăvălia de vechituri a lui Watto.

— Nu cred că vorbeşti serios, Maestre.

— Sigur că nu, dar îţi ştiu pasiunea de a-ţi băga nasul în orice.

— Domnilor...

— Ia mai taci, TC, spuse şi Anakin.

R2-D2 bombănea metalic, de la distanţă.

— E valabil şi pentru tine, R2.

Obi-Wan aruncă o privire peste umăr şi-l cuprinse descumpănirea.

— Unde este mecano-scaunul?

Anakin se învârti pe călcâie şi scrută terminalul.

— Unde-i R2?

— Am tot încercat să vă spun, domnilor, spuse TC-16, gesticulând înspre intrarea distrusă de explozii a terminalului. Scaunul a făcut picioare, luându-l cu sine şi pe droidul dumneavoastră extrem de inteligent.

Obi-Wan îl privi stupefiat pe Anakin.

— Maestre, nu cred că au ajuns prea departe mergând pe jos.

Se năpustiră pe coridor, se asigurară că e pustiu şi

începură să cerceteze camerele din jurul terminalului. Un lung chelălăit electronic îi chemă pe amândoi înapoi pe coridor.

— Era R2, spuse Anakin.

— Ori ai dreptate ori TC e ventriloc.

Cu droidul de protocol urmându-i îndeaproape, intrară cu repeziciune într-o cameră compactă de comunicaţii, unde-l văzură pe R2-D2 şi braţul său interfaţă conectat încă la scaun, în timp ce cu celălalt se ancora de un dulap. Încordat la maximum, un cablu de interfaţă conecta mecano-scaunul la un soi de consolă de control. Picioarele sale ca nişte gheare se mişcau necontenit, într-un efort de a căpăta sprijin pe podeaua prea lustruită şi de a aduce scaunul cât mai aproape de consolă.

— Ce face? întrebă Obi-Wan.

Anakin făcu o faţă lungă şi scutură din cap.

— Se încarcă.

— N-am mai văzut un mecano-scaun atât de tenace până acum.

R2-D2 tot ciripea şi scârţâia.

— Ce zice R2? îl interogă Obi-Wan pe TC-16.

— Spune, domnule, că mecano-scaunul tocmai s-a programat pentru autodistrugere!

Anakin se repezi nebuneşte înspre consolă.

— R2, deconectează-te! strigă Obi-Wan. Anakin, îndepărtează-te de chestia asta.

Degetele lui Anakin nu mai pridideau să dezactiveze căile care legau unitatea holoproiectoare de scaun.

— Imposibil, Maestre. Acum suntem siguri că scaunul are stocată informaţie pe care cineva nu vrea s-o aflăm.

Obi-Wan îl privi îngrijorat pe R2-D2.

— Cât timp mai avem, R2?

TC-16 traduse răspunsul astromecului:

— Câteva secunde, domnule.

Obi-Wan i se alătură lui Anakin.

— Nu mai avem timp, Anakin. În plus, e posibil să fie programat să explodeze în cazul în care se intervine asupra lui.

— Mai am puţin, Maestre...

— Ne vei dezactiva şi pe noi...

Obi-Wan percepu o tulburare în Forţă.

Fără să stea pe gânduri, îl trase pe Anakin la podea cu o secundă înainte ca scaunul să facă să ţâşnească un jet de vapori albi în direcţia locului unde stătuse Anakin.

Deoarece tuşea, Obi-Wan îşi acoperi gura şi nasul cu mâneca largă a veşmântului său.

— Gaz otrăvitor! Pot să bag mâna-n foc că e acelaşi pe care Gunray a încercat să-l folosească împotriva mea şi a lui Qui-Gon pe Naboo.

— Mulţumesc, Maestre. La cât a ajuns scorul, 25 la 37?

— 36, dacă tot te preocupă atât de mult exactitatea datelor.

Pentru un moment, Anakin cercetă scaunul.

— Trebuie să ne asumăm riscul.

Înainte ca Obi-Wan să poată măcar schiţa un gest prin care să încerce să-l oprească, Anakin se şi întinsese şi smulsese cablul de interfaţă din consola de control.

R2-D2 se tânguia împreună cu TC-16, cuprins de disperare.

O ceaţă de energie albastră plutea în jurul scaunului şi al consolei, făcându-l pe Anakin să-şi piardă echilibrul.

În acelaşi timp, o hologramă albăstruie de rezoluţie înaltă se proiectă din holoplăcuţa scaunului.

R2-D2 scheună alarmat.

Vocea inconfundabilă a lui Nute Gunray îi promitea siluetei înalte, înveşmântate în mantie cu glugă:

— Da, da, desigur, puteţi avea încredere că mă voi ocupa personal de asta, Lord Sidious.

10

În momentele acestea, o întâlnire cu Cancelarul Suprem Palpatine nu era ceva ce putea fi tratat fără seriozitate – nici măcar de un membru al aşa-numitului Comitet Loialist.

Întâlnire?

Mai degrabă audienţă.

Tocmai ajunsese pe Coruscant şi Bail Organa, care mai purta încă mantia albastru-închis, cămaşa cu guler înfoiat şi cizmele înalte până la genunchi pe care soţia sa i le pregătise pentru plecarea de pe Alderaan. Nu lipsise din capitala galactică mai mult de o zi şi nu-şi putea crede ochilor câte schimbări îngrijorătoare se petrecuseră în timpul scurtei sale absenţe.

Alderaan nu semănase nicicând mai mult ca acum cu un paradis, un sanctuar. Numai gândul la frumoasa sa lume natală în tonuri de albăstrui şi alb îl făcea să tânjească după acele locuri, după compania iubitei sale soţii.

— Am nevoie de mai multe dovezi pentru a vă putea identifica, îi spuse soldatul clonă de la punctul HomeSec de control al terminalului.

Bail arătă înspre identicipul pe care îl trecuse deja prin scanner.

— Sergente, ai toate informaţiile acolo. Sunt un membru de vază al Senatului Republican.

Soldatul se uită la ecranul de afişaj şi încuviinţă:

— Aşa se pare, dar tot voi avea nevoie de mai multe dovezi.

Bail oftă exasperat, dar băgă degetele în buzunarul de la piept al tunicii şi scoase cipul de credit.

Iată noul Coruscant, îi trecu prin minte. Fără de chip, înarmaţi cu blastere puternice, soldaţii erau peste tot: pe platformele de aterizare, în pieţe, înşiraţi în faţa hotelurilor, băncilor, teatrelor, oriunde se amestecau sau

se aglomerau mulţimile. Le scanau, opreau pe oricine se potrivea portretului unui terorist căutat, executând percheziţii ale indivizilor, avuţiilor, domiciliilor. Nu dintr-un capriciu, nu acesta era principiul de acţiune al acestora. Pur şi simplu astfel fuseseră antrenaţi să procedeze, iar misiunile pe care le îndeplineau erau în beneficiul Republicii.

Se vehiculau zvonuri despre demonstraţii anti-război înăbuşite cu forţa; despre dispariţii şi confiscarea bunurilor private. Dovezi referitoare la asemenea abuzuri de putere ieşeau arareori la lumină, iar dacă acest lucru se întâmpla, erau cu uşurinţă desfiinţate.

Bail Organa părea mai deranjat de omniprezenţa soldaţilor decât puţinii săi prieteni de pe Coruscant sau colegii săi din Senat. Încercase să dea vina pentru nervozitatea sa pe faptul că era originar de pe pacifistul Alderaan, dar asta nu o putea justifica decât parţial. Ceea ce-l enerva cel mai mult era uşurinţa cu care majoritatea locuitorilor de pe Coruscant se adaptaseră schimbărilor. Bunăvoinţa – ba chiar nerăbdarea – cu care renunţaseră, în numele siguranţei, la libertăţile individuale. O siguranţă iluzorie, de altfel. Deoarece, deşii Coruscant părea departe de război, se afla în chiar inima acestuia.

În acest moment, la trei ani de la începerea unui conflict căruia i s-ar fi putut pune capăt la fel de brusc cum se şi declanşase, orice nouă măsură de securitate părea extrem de firească şi era acceptată ca atare. Cu excepţia, desigur, a membrilor acelor specii intim asociate cu intenţiile separatiste – geonosiani, muuni, neimoidiani, gossami şi ceilalţi – dintre care mulţi fuseseră forţaţi să părăsească oraşul sau ostracizaţi. Deoarece trăiseră atâta timp în frică şi ignoranţă, puţini dintre locuitorii de pe Coruscant se întrebau ce se petrecea în realitate. Cu atât mai puţin Senatul în sine, care era atât de preocupat cu modificarea Constituţiei,

încât îşi abandonase în totalitate rolul de forţă de generare a echilibrului.

Înainte de război, tentaculele corupţiei sufocaseră procesul legislativ. Legile erau amânate, nu se lua nici un fel de măsură cu anii, voturile era mereu contestate şi rediscutate la nesfârşit... Unul dintre efectele războiului însă fusese înlocuirea corupţiei şi a inerţiei cu abandonarea datoriei. Discursul şi dezbaterile raţionale deveniseră atât de rare, încât păreau antice. Într-un mediu politic în care reprezentanţilor le era teamă să fie sinceri, era mai lesne – şi, poate, chiar mai sigur – să încredinţezi puterea celor care cel puţin păreau că pricep o iotă de adevăr.

— Poţi pleca, spuse soldatul în cele din urmă, aparent satisfăcut de faptul că Bail chiar era cine pretindea a fi.

Bail râse în sinea sa.

„Chiar sunt liber de a merge oriunde?” se întreba.

La acest nivel al Coruscantului, nu puteai fi pieton. Mersul pe jos era o activitate rezervată pentru scursorile care ocupau subnivelurile prost luminate ale oraşului. Bail chemă un aerotaxi liber şi îi ceru şoferului droid să-l ducă la clădirea Senatului.

Dincolo de coridoarele aeriene normale, deasupra canioanelor infinite, abisale, ce zig-zagau peisajul urban, departe de patrulele de soldaţi de securitate sau de ochii indiscreţi ai spionilor Republicii, Coruscantul arăta exact aşa cum şi-l amintea Bail. Traficul era la fel de intens, întrucât navete soseau permanent din toate punctele galaxiei. Restaurante noi îşi aşteptau clienţii; artele evoluau. În mod paradoxal, aerul se închega de mai multă veselie, iar viciul era mai îmbietor ca oricând. În ciuda faptului că nu se mai făcea comerţ cu Inelul Exterior, mulţi dintre locuitorii Coruscantului duceau un trai îmbelşugat; mare parte dintre senatori continua să se desfete cu privilegiile nelimitate de care se

bucuraseră în anii premergători războiului.

De aici, de sus, trebuia să te zgâieşti cu atenţie pentru a observa schimbările.

În taxiul oval, cu dublă comandă, de exemplu.

Pe ecranul de afişaj din faţa scaunului pasagerului curgea, cu litere exagerat de mici, un text publicitar al serviciilor publice care ridica în slăvi virtuţile COMPOR – Comisia pentru Protecţia Republicii.

NON-UMANII SUNT RUGAŢI SĂ NU SE ÎNSCRIE.

Ceva mai încolo, ştergând strălucirea unei clădiri înalte de birouri, un fragment din ştirile recente de pe HoloNet detalia victoria republicană de pe Cato Neimoidia. În ultimul timp, triumfurile curgeau unul după altul, născând omagii pentru Măreaţa armată a Republicii şi laude pentru soldaţii clonă.

Rareori se pomenea de Jedi, cu excepţia momentelor când Palpatine mai rostea aprecieri la adresa lor în Rotonda Senatului. Tânărul Anakin Skywalker sau altul. Altfel, nu prea mai vedeai vreun Jedi pe Coruscant. Răspândiţi cu generozitate în întreaga galaxie, conduceau companiile de soldaţi în luptă. Editorilor de ştiri le făcea plăcere să utilizeze sintagma menţinerea agresivă a păcii pentru a le descrie acţiunile. În măsura în care puteai lega o prietenie cu Jedi, Bail îi cunoscuse pe unii dintre ei: Maeştrii Jedi Obi-Wan Kenobi, Yoda, Mace Windu, Saesee Tin – puţinii privilegiaţi cărora li se permisese să se întâlnească personal cu Palpatine.

Bail se frământa pe scaun.

Nici chiar criticii cei mai înfocaţi ai lui Palpatine din Senat sau din diverse alte medii nu puteau arunca pe umerii acestuia întreaga responsabilitate pentru starea în care ajunsese Coruscantul. Deşii nu era nici chiar atât de curat ca lacrima pe cât pretindea, Palpatine nu putea fi acuzat. Talentul său de a fi în acelaşi timp sincer şi exigent îi asigurase succesul în alegeri. Cel puţin aşa pretindea Bail Antilles, predecesorul lui Bail în Senat.

Cu treizeci de ani în urmă, Senatul nu era preocupat decât de a scăpa de Finis Valorum, i-a mărturisit odată Antilles lui Bail. Valorum, cel care crezuse că va putea include onestitatea printre valorile senatorilor. Chiar şi atunci, Palpatine avea cercul său de prieteni influenţi.

Bail însă se tot întreba cine ar fi putut deveni succesorul lui Palpatine în funcţia de Cancelar Suprem în cazul în care crizele de pe Raxus Prime şi Antar 4 nu s-ar fi petrecut chiar atunci când se petrecuseră, adică în momentul în care mandatul lui Palpatine se apropia de final, îşi aminti de disputele care se încinseseră din pricina promulgării Legii Puterilor de Urgenţă; se pledase că era periculos a se renunţa la picăturile de rouă tocmai pe vârful unei dune de nisip. Pe atunci, mulţi senatori considerau că Republica trebuie să aştepte un moment oportun şi să-i permită mişcării Contelui Dooku să-şi facă jocul.

Dar nu şi după ce dimensiunea reală a ameninţării separatiste deveni evidentă.

Nu după ce aproximativ şase mii de sisteme, ispitite de promisiunea unui comerţ liber şi neîngrădit, se rupseseră de Republică. Nu după ce corporaţii puternic înarmate precum Ghilda Comercială şi Techno Union deveniseră aliaţii lui Dooku. Nu după ce întregul traseu exterior al Rutei Comerciale Rimma devenise inaccesibil comerţului republican.

În consecinţă, cu o majoritate copleşitoare, Senatul votase modificarea Constituţiei pentru a prelungi mandatul lui Palpatine pe o perioadă nedefinită, acesta angajându-se să demisioneze în momentul în care criza s-ar fi rezolvat. Imediat însă, se spulberă posibilitatea unei încheieri rapide a conflictului. Delicatul şi inocentul Palpatine deveni rapid campionul democraţiei, jurându-se că nu ar fi putut tolera o Republică măcinată de disensiuni interne.

Începură să circule zvonuri referitoare la votarea

unei Legi de Formare a Armatei. Palpatine însuşi refuzase să pledeze în favoarea creării unei armate pentru Republică. Lăsă asta în seama altora – cum ar fi Sand Panthers. În cele din urmă, încercă să organizeze o conferinţă de pace, dar Contele Dooku refuzase să participe.

Se stârni însă războiul.

Bail îşi amintea limpede ziua în care stătea cu Palpatine, Mas Ameda, Senatorii malastariani şi mulţi alţii într-un balcon al clădirii Senatului pentru a trece în revistă zeci de mii de soldaţi clone mărşăluind în nave enorme ce urmau să-i poarte înspre războiul cu separatiştii. Îşi amintea acut şi neliniştea ce-l încerca. La gândul că, după o mie de ani de pace, războiul şi răul se reinstalaseră.

Mai bine zis, li se permisese să se reinstaleze.

Cu toate acestea, Bail îşi ignorase simţămintele şi îşi îndeplinise rolul, votând legi pe care altfel le-ar fi respins, susţinând sistematizarea birocraţiei eficiente a lui Palpatine. Abia cu paisprezece luni în urmă, în momentul în care se votase Amendamentul Reflex, temerile sale reîncepură să se iţească şi să se amplifice. Senatorul Seti Ashgad dispăruse brusc după ce contestase instalarea camerelor de supraveghere în incinta clădirii Senatului; la fel de misterios, un transportor stelar printre pasagerii de la bordul căruia se afla Finis Valorum a explodat; se votă o lege de siguranţă care îi acorda lui Palpatine puteri nelimitate asupra Coruscantului...

La care se adăugau comportamentul Cancelarului Suprem însuşi – ascuns cel mai adesea în sânul comitetului său de consilieri şi protejat ilegal de gărzi de corp înveşmântate în roşu; hotărârea sa neclintită de a continua războiul până în momentul în care se obţinea victoria. Acel Palpatine umil, smerit, devenise o amintire. Ca şi ascultătorul Bail Organa. Acesta din urmă hotărâse să vorbească deschis despre îngrijorările care-l

frământau şi întreţinea legături cu acei senatori care i le împărtăşeau.

Unii dintre ei îl aşteptau în momentul în care aerotaxiul ateriză în piaţa largă din faţa clădirii Senatului, în formă de ciupercă. Padme Amidala, de pe Naboo; Mon Mothma de pe Chandrila; senatorii umanoizi Terr Taneel, Bana Breemu şi Fang Zar; senatorul extraterestru Chi Eekway.

Mon Mothma, slăbuţă şi tunsă scurt, se grăbi să îl întâmpine.

— Ce ocazie importantă, îi şopti în urechea stângă. O audienţă la Palpatine.

Bail zâmbi în sinea sa. Gândeau la fel.

Padme îl îmbrăţişă şi ea, deşii oarecum mai ţeapăn. Era strălucitoare. Puţin mai plinuţă la faţă decât şi-o amintea Bail, dar întruchiparea frumuseţii pure cu hainele ei elegante şi coafura sofisticată. Un droid de protocol auriu stătea în spatele ei. Femeia îi spuse că tocmai se întorsese de pe Naboo, unde petrecuse o săptămână împreună cu familia.

— Naboo e o lume cu adevărat extraordinară, spuse Bail. Nu voi pricepe niciodată cum de cineva aşa de încăpăţânat ca Palpatine poate proveni de-acolo.

Padme îl mustră cu o încruntătură.

— Bail, el nu e încăpăţânat. Tu nu-l cunoşti la fel de bine ca mine. Sunt sigură că va înţelege toate îngrijorările noastre.

— Nu ştiu la ce-ar ajuta asta, interveni Chi Eekway, cu chipul schimonosit de revoltă.

— Nu subestimaţi puterea de înţelegere a lui Palpatine, comentă Padme. Şi nu uitaţi că apreciază când i se spun lucrurile verde-n faţă.

— Noi am fost întotdeauna sinceri, Doamnă Senator, spuse şi Fang Zar, cel cu pielea smeadă şi barbă bogată. Şi cu ce ne-am ales din asta?

Padme îi cercetă pe rând cu privirea.

— Ei bine, când ne va vedea pe toţi...

— Chiar de-ar fi venit zece la sută din Senat, tot ar fi fost prea puţin, replică Bana, care era îmbrăcat din creştet până-n tălpi în mătăsuri unduitoare. Este foarte important să ne ducem intenţia până la capăt.

Eekway încuviinţă cu seriozitate.

— Putem spera, dar nu avem nici o siguranţă, adăugă Fang Zara.

Pe când intrau în clădirea imensă, discuţia se învârtea deja în jurul unor chestiuni personale. Se transformaseră într-un grup animat în momentul în care ajunseră la biroul de sub chiar Marea Rotondă; secretara umanoidă a lui Palpatine le ceru să aştepte în sala de primire.

După o oră de aşteptare, nervii începură să dea în clocot. Apoi se deschise uşa de la biroul lui Palpatine, iar Sate Pestage, unul dintre consilierii de frunte ai Cancelarului, apăru.

— Domnilor Senatori, ce surpriză! începu acesta.

Bail se ridică de pe scaun, vorbind în numele tuturor:

— N-ar trebui, întâlnirea a fost confirmată încă de acum trei săptămâni.

Pestage îi aruncă o privire secretarei:

— Serios? N-am fost pus la curent.

— Ba cred că aţi fost informat, îi răspunse Padme, din moment ce orice întâlnire este mai întâi acceptată de biroul dumneavoastră.

— Mulţi dintre noi şi-au asumat multe riscuri şi au venit de la distanţe apreciabile, adăugă Eekway.

Pestage îşi desfăcu braţele dominator:

— Asemenea vremuri cer sacrificii, Domnilor Senatori. Sau poate consideraţi că aţi înfruntat mai multe riscuri decât Cancelarul Suprem însuşi.

Bail interveni.

— Nimeni nu a sugerat că Palpatine, Cancelarul

nostru Suprem, ar fi ezitat vreo clipă în... devotamentul său. Realitatea este însă că a acceptat să ne primească şi că nu vom pleca de aici până nu-şi onorează promisiunea.

— Nu-i vom ocupa prea mult timp, spuse Terr Taneel, pe un ton impenetrabil.

— Poate că nu, dar trebuie să înţelegeţi că este foarte ocupat. Mai ales că atâtea lucruri se petrec în fiecare zi.

Pestage îi aruncă o privire lui Bail.

— Am auzit că sunteţi destul de apropiat de Consiliul Jedi. Ce-ar fi să le faceţi o vizită în timp ce eu încerc să vă reprogramez?

Mânia răvăşea chipul lui Bail.

— Nu plecăm până nu stăm de vorbă cu el, Sate.

Pestage făcu un efort să zâmbească.

— La urma urmei, ai dreptul, Domnule Senator.

11

Nava ale cărei lumini de aterizare îi atrăseseră atenţia lui Obi-Wan pe Cato Neimoidia nu avea la bord numai specialişti în logistică şi tehnicieni. Yoda însuşi era acolo, dornic să vadă cu ochii lui ce descoperiseră Anakin şi Obi-Wan.

Tehnicienii reuşiseră să intervină asupra holoproiectorului scaunului, astfel încât să redea imaginea lui Lord Sidious, iar decodorii republicani care lucrau cu Jedi erau încrezători că acel dispozitiv unic avea să dezvăluie secrete şi mai mari dacă era dus pe Coruscant şi cercetat extrem de atent.

Refuzând să scape mecano-scaunul din ochi, Anakin ceruse să supravegheze transferul acestuia pe navă. Văzând că nu au nimic altceva de făcut, Yoda şi Obi-Wan hotărâră să facă o plimbare pe coridorul palatului lui

Nute Gunray, acum cucerit. Venerabilul Maestru Jedi era cufundat în gânduri, aşa că tăcerea era spartă doar de salvele de blaster ce se auzeau în depărtare şi de ţăcănitul bastonului lui Yoda pe podeaua lustruită.

Bătrânul Maestru era de nedesluşit.

Obi-Wan nu ştia dacă acesta se gândea la imaginea lui Sidious sau la faptul că doi Jedi pieriseră în bătălia de pe Cato Neimoidia. În fiecare zi se stingeau alţi cavaleri Jedi. Mulţi dintre ei erau la fel de afectaţi precum soldaţii clonă. Răniţi, orbi, mutilaţi, rămaşi fără mâini sau picioare... cârpiţi cu diferite piese de bota sau bacta. Peste o mie de padawani fuseseră văduviţi de prezenţa maeştrilor; peste o mie de Maeştri rămăseseră fără padawani. Acum, când se întâlneau, Jedi nu mai discutau despre Forţă, ci despre campaniile militare la care luau parte. Se construiau noi săbii de lumină nu în scopul unui exerciţiu meditativ, ci pentru a face faţă cerinţelor luptei corp la corp.

Ajungând la capătul coridorului, Obi-Wan şi Yoda se întoarseră. Fără a ridica privirea din podea, Yoda spuse:

— Ceva foarte important tu ai descoperit, Obi-Wan. Că Dooku este aliat cu cineva dovada aceasta este. Că în acest război Sithii joacă un rol foarte mare, noi înţelegem.

De la începutul războiului, numele Sidious se rostise numai o dată – pe Geonosis, când Dooku îi dezvăluise prizonierului Obi-Wan faptul că un Lord Sith cu acel nume putea avea oricând de partea sa sute dintre senatorii republicani. În acel moment, Obi-Wan presupusese că Dooku minţise doar pentru a-l convinge că era încă de partea cavalerilor Jedi, deşii încerca să anihileze puterile părţii întunecate prin propriile metode. Cu toate acestea, deşii Dooku mărturisise că era instruit de un Sith, Yoda şi ceilalţi membri ai Consiliului continuară să creadă că minţise cu privire la Sidious. Doi membri ai Consiliului erau convinşi că Dooku era Lordul

întunericului şi că se auto-instruise cumva – printr-un holocron Sith, cel mai probabil – în a folosi puterile părţii întunecate.

Acum – când se părea că Sidious nu era o închipuire – Obi-Wan nu mai ştia ce să creadă.

Vânarea aliaţilor Sith ai lui Dooku era în derulare încă de la începutul războiului. Se cunoştea faptul că Dooku antrenase cavaleri Jedi în artele întunericului – cavaleri Jedi care nu mai credeau în idealurile Republicii, padawani fascinaţi de puterea părţii întunecate, novici ignoranţi precum Asajj Ventress, care avuseseră un mentor Jedi – dar persista o întrebare: cine, dacă acea persoană exista, fusese maestrul lui Dooku?

Oare cu treisprezece ani în urmă, când Obi-Wan purtase o luptă şi ucisese un Sith pe Naboo, ucisese un Maestru sau un discipol? Întrebarea era ancorată în credinţa că Sithii, care se auto-eliminaseră cu un o mie de ani în urmă, învăţaseră că o armată de Sithi nu ar fi rezistat niciodată şi că, din acest motiv, era imperios necesară existenţa a numai doi Sithi în acelaşi timp: pentru a evita ca doi discipoli să-şi unească forţele şi să-l elimine pe Maestru.

Mai mult o doctrină decât o regulă; dar era doctrina care reuşise să menţină în viaţă, tainic, ordinul Sith, pe parcursul celor o mie de ani.

Sithul încornorat şi plin de tatuaje pe care Obi-Wan îl ucisese nu putea să fi fost profesorul lui Dooku, pentru că, pe atunci, acesta din urmă era încă membru al ordinului Jedi. Oricât de mult înnegurase partea întunecată anumite lucruri, era pur şi simplu imposibil ca Dooku să fi dus, între pereţii Templului, o viaţă dublă.

— Maestre Yoda, spuse Obi-Wan, este posibil ca Dooku să nu fi minţit despre faptul că Senatul este controlat de Sidious?

Yoda scutură energic din cap.

— Prin Senat profund am căutat. Şi mult am riscat,

făcând asta – în secret interogând pe cei pe care-i slujim. Dar nici o dovadă n-am găsit.

Se uită în sus la Obi-Wan.

— Dacă sub control Sidious Senatul ar avea, n-ar fi învinsă deja Republica? Confederaţiei n-ar aparţine deja Nucleul şi Inelul Interior?

Făcu o pauză, după care continuă:

— Poate pe Geonosis, un accident a fost că Dooku s-a demascat. Dacă nu, pe Sidious l-am fi tot căutat, lăsându-l pe Dooku războiul să câştige. Ce tu crezi, Obi-Wan? Hmmm?

Obi-Wan îşi încrucişă braţele.

— M-am tot gândit la incidentul din acea zi, Maestre, şi cred că Dooku nu s-a demascat întâmplător – deşii probabil a regretat-o. În momentul în care căuta refugiu alergând înspre naveta sa, era ca şi cum voia să fie văzut; de parcă ar fi vrut să ne angajeze într-o căutare. Primul meu gând a fost că încerca să le asigure cale liberă de scăpare lui Gunray şi celorlalţi lideri separatişti. Instinctele îmi spun însă că a încercat cu disperare să demonstreze cât de puternic a devenit. Cred că a fost cu adevărat surprins să te vadă. Şi, în loc să ne ucidă pe mine şi pe Anakin, ne-a lăsat intenţionat în viaţă, pentru a trimite un mesaj ordinului Jedi.

— Dreptate ai, Obi-Wan. Mândria l-a mânat. L-a silit adevărata faţă să ne-arate.

— Crezi că ar fi putut fi antrenat de acest... Sidious?

— Întemeiată ipoteza aceasta pare. Acceptat de Sidious a fost, după moartea celui pe care l-ai ucis.

Obi-Wan medită la asta.

— Am auzit zvonuri despre faptul că Dooku era fascinat de mult timp de partea întunecată. Nu s-a înregistrat la Templu un incident legat de furtul unui holocron Sith?

Yoda încuviinţă cu ochii închişi.

— Adevărat acest zvon este. Dar înţelege, un Jedi

Dooku era. De mulţi ani. Dificilă decizia de a părăsi ordinul este. Influenţat de multe lucruri a fost. Moartea fostului tău Maestru, de exemplu – deşii răzbunat Qui-Gon a fost.

Îl privi pe Obi-Wan.

— Complicat este. Nu numai de ceea ce ştim, dar şi de ceea ce nu ştim; de ceea ce trebuie să presupunem.

Yoda se opri, apoi arătă înspre o bancă sculptată.

— Puţin să ne aşezăm. Să te lămuresc pot.

Obi-Wan se aşeză, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

— Un Maestru rigid Dooku a fost, pentru Qui-Gon şi ceilalţi, începu Yoda. Puternic era; priceput, orgolios. Mai mult, că vălul de pe chipul părţii întunecate cădea, convins era. Semne peste tot erau, înainte cu mult ca la Templu tu să vii; înainte ca Qui-Gon să vină. Nedreptăţi flagrante, nepotism, corupţie... Din ce în ce mai mult, Jedi chemaţi erau pentru a instaura pacea. Morţi din ce în ce mai mulţi erau. De sub control evenimentele scăpau.

— Consiliul simţea că se întorseseră Sithii?

— Niciodată absenţi nu fuseseră, Obi-Wan. Brusc mai puternici deveniseră. Mai prezenţi. Mult despre profeţie Dooku vorbea.

— Profeţia despre Ales?

— Profeţia majoră: că se vor dezlănţui vremurile întunecate. În inima timpurilor acestea se va naşte Alesul, pentru a reda echilibrul Forţei.

— Anakin, spuse Obi-Wan.

Yoda îl privi lung.

— Greu de spus, spuse acesta cu repeziciune. Poate că da, poate că nu. Mai important este vălul părţii întunecate. Multe, nenumărate discuţii a avut Dooku. Cu mine, cu alţi membri ai Consiliului. Şi mai ales cu Maestrul Sifo-Dyas.

Obi-Wan aşteptă.

— Buni prieteni erau. Legaţi de Forţa unificatoare.

Dar îngrijorat pentru Maestrul Dooku Sifo-Dyas era. Îngrijorat faţă de nemulţumirile adunate împotriva Republicii şi a identităţii cavalerilor Jedi. Efectul morţii lui Qui-Gon asupra lui Dooku Sifo-Dyas l-a întrezărit. Efectul pe care reînvierea Sithilor l-a avut.

Yoda scutură cu tristeţe din cap.

— De plecarea iminentă a lui Dooku Sifo-Dyas ştia. Simţise, poate, naşterea mişcării separatiste.

— Şi totuşi Consiliul l-a etichetat pe Dooku drept idealist, spuse Obi-Wan.

Yoda privea în pământ.

— Cu propriii ochi ce-am devenit am văzut şi să cred am refuzat eu.

— Dar cum l-a căutat Dooku pe Sidious? Sau poate s-a întâmplat invers?

— Imposibil de ştiut. Dar ca mentor Dooku pe Sidious l-a acceptat.

— Oare Sifo-Dyas a prevăzut şi asta?

— Tot imposibil de ştiut. Credeam că da, că Sidious pe Dooku-l va vâna. Pentru a-l distruge.

— Oare asta să-l fi determinat pe Dooku să părăsească ordinul?

— Poate. Dar de puterea părţii întunecate, chiar şi cea mai puternică inimă poate fi sedusă.

Obi-Wan se întoarse către Yoda.

— Maestre, Sifo-Dyas a fost cel care a ordonat armata de clone.

Yoda încuviinţă.

— I-a contactat pe kaminoani el.

— Fără ştirea ta?

— Fără, într-adevăr. Dar există o înregistrare a acestui prim contact.

Frustrarea lui Obi-Wan ieşi la iveală.

— Ar fi trebuit să-l interoghez mai serios pe Lama Su.

— Interogaţi kaminoanii au fost. Multe informaţii au

furnizat.

— Chiar aşa? întrebă Obi-Wan cu uimire. Când?

— Reticenţi au fost atunci când pe Kamino m-am dus. Numai ceea ce deja îţi spuseseră şi ţie am auzit. Că Sifo-Dyas ordinu-l dăduse. Că Tyranus a furnizat clona donatoare. Că pentru Republică clonele erau. De kaminoani nici Sifo-Dyas nici Tyranus văzuţi nu fuseseră. Dar mai apoi, când atacat fu Kamino, mai multe am aflat de la Taun We şi Ko Sai. Despre plăţi.

— De la Sifo-Dyas?

— De la Tyranus.

— Oare Tyranus va fi fost un pseudonim al lui Sifo-Dyas? Oare va fi adoptat acest nume pentru a-i oferi un alibi faţă de Jedi în cazul în care armata era descoperită?

— Mi-am dorit asta şi eu. Dar ucis a fost Sifo-Dyas înainte ca Jango Fett să ajungă pe Kamino.

— Asasinat?

Yoda îşi strânse buzele subţiri.

— Nerezolvată crima rămâne, dar, da: asasinat.

— Cineva ştia, spuse Obi-Wan, mai mult pentru sine însuşi. Dooku? îl întrebă pe Yoda.

— Doar o teorie am, nimic mai mult. Crimă, Dooku a comis. Apoi, din arhivele Jedi Kamino a şters. De aceste imixtiuni, Maestra Jocasta Nu dovezi a descoperit – dovezi ale faptelor lui Dooku, deşii acestea bine tăinuite au fost.

Obi-Wan îşi aminti de vizita la arhive pentru a identifica locaţia lui Kamino, dar că Maestra Jocasta Nu îi spusese că sistemul planetar nu exista. Oare ce-l determinase, în ziua aceea, cu trei ani în urmă, să se uite atât de fascinat la bustul din bronziu al Contelui Dooku, din bibliotecă?

— Cu toate acestea, armata de clone a continuat să fie finanţată şi organizată, spuse în cele din urmă. Este posibil ca Sifo-Dyas şi Tyranus să fi fost parteneri?

— Alt exemplu al ignoranţei tale acesta este. Dar

pentru ambele tabere Jango Fett lucra. De către cineva din partea Republicii ales a fost pe Bogg Four pentru a fi matriţa pentru clone. Dar pe Dooku îl slujea, ca ucigaş plătit. În atacurile care au vizat-o pe Amidala, intermediar a fost.

Obi-Wan şi-l aminti pe Fett în arena de execuţii de pe Geonosis, stând în spatele lui Dooku în loja rezervată demnitarilor.

— El avea cunoştinţă despre ambele armate. Oare el să fi fost cel care l-a ucis pe Sifo-Dyas?

— Poate.

— Ai putut identifica sursa plăţilor? Dincolo de Tyranus, vreau să spun.

— Din Bogg Four într-un labirint înşelător, au condus.

— Au mărturisit kaminoanii dacă cineva a încercat să-i convingă să nu formeze acea armată?

— De intervenit, nimeni nu a făcut-o. Prea devreme inamicii noştri s-ar fi demascat.

— Prin urmare, Dooku nu a avut altă scăpare decât să creeze o armată înainte ca acele clone să fi fost antrenate şi pregătite.

— Se pare aşa, într-adevăr.

Obi-Wan căzu în tăcere pentru câteva momente.

— Când am fost ţinut captiv pe Geonosis, Dooku mi-a spus că Federaţia Comercială fusese aliata lui Sidious în timpul blocadei de pe Naboo, dar că acesta o trădase mai târziu. A mai spus că Gunray îi ceruse ajutorul şi că Dooku încercase să apeleze la Consiliu. Pretindea că acesta din urmă nu i-a dat crezare nici măcar după mai multe avertismente. Este ceva adevărat din toate acestea, Maestre?

— Minciuni multe, replică Yoda. Să te convingă să te alături cauzei sale Dooku încerca.

Alătură-mi-te mie, Obi-Wan, striga Dooku, şi împreună îi vom distruge pe Sithi!

— Totul ar fi fost altfel dacă Gunray nu ar fi ţinut neapărat să o omoare pe Padme Amidala, spuse gânditor Obi-Wan; dacă n-aş fi ghidat săgeata care l-a ucis pe metamorf.

— Despre armata clonelor nimic n-am fi ştiut...

— E sigur însă că am fi fost contactaţi de kaminoani, Maestre...

— În cele din urmă... dar mult armata separatistă ar fi crescut. Şi invincibilă poate ar fi devenit.

Ochii lui Obi-Wan se îngustară.

— În ceea ce mă priveşte, nu am avut un noroc chior.

Yoda scutură din cap.

— Despre armata clonelor oricum am fi aflat. Acest război oricum l-am fi purtat.

— A fost la mustaţă. Consiliul nu vedea în Dooku decât un idealist. Probabil el n-a crezut că Jedi vor deveni generali.

— Prostii, spuse Yoda. Războinici mereu am fost...

— Dar oare faptele noastre vor reda echilibrul Forţei sau nu fac decât să contribuie la întărirea părţii întunecate?

Peste faţa lui Yoda trecu o umbră de neplăcere.

— Această discuţie mă îngrijorează. Tainic acest conflict este – felul în care s-a declanşat, felul în care se desfăşoară. Pentru idealurile Republicii luptăm însă. A face pacea să triumfe şi a o menţine idealurile noastre sunt. Mai târziu în inima ascunsă a acestei probleme vom pătrunde. Adevărul îl vom scoate la iveală noi.

Yoda are dreptate, îşi spuse Obi-Wan. Dacă Jedi nu ar fi aflat despre armata de clone, separatiştii lui Dooku ar fi intrat în scenă cu zeci de milioane de droizi de luptă, escadrile de navete de război, şi s-ar fi desprins de Republică fără nici un fel de ripostă. Dar nu ar fi existat nici o modalitate de a convieţui cu Confederaţia. Republica ar fi fost secătuită. Războiul ar fi fost inevitabil,

iar Jedi ar fi nimerit între ciocan şi nicovală, exact ca acum.

De ce nu-i vorbise Yoda mai devreme despre Sifo-Dyas?

Sau era vorba despre o altă lecţie, aşa cum fusese şi căutarea sistemului Kamino? Yoda îl determinase să caute ceva ce nu părea să fie acolo prin analizarea efectelor pe care le avea asupra lumilor înconjurătoare. Iată diferenţa dintre destoinicie şi înţelepciune, ar fi spus prietenul lui Obi-Wan, Dex, aşa cum o făcuse şi în momentul în care a identificat sursa loviturii de sabie care îl omorâse pe Zam Vessel – deşii droizii analizatori de la Templu nu izbutiseră.

Simţi privirea lui Yoda aţintită asupra lui în momentul în care ridică privirea din pământ.

— Gândurile tale te dau de gol, Obi-Wan. Că trebuia să-ţi fi spus mai devreme gândeşti.

— Înţelepciunea ta este milenară, Maestre.

— Nu anii contează. Ocupat cu războiul ai fost. Cu educarea padawanului tău încăpăţânat. Cu vânarea lui Dooku şi a aliaţilor săi... Mai întunecată situaţia a devenit. În favoarea lor încearcă să întoarcă cursul acestui război Dooku şi Sidious.

— Pe Dooku îl vom găsi în curând.

— După victoria ta de pe Naboo, vălul părţii întunecate sfâşiat nu a fost. Lui Dooku i-a priit acest război. Amândoi aduşi acum în faţa justiţiei trebuie. Şi toţi acei pe care către partea întunecată Sidious i-a atras.

Yoda îl privi insistent pe Obi-Wan.

— Să descoperi urmele lui Sidious trebuie. O şansă ca acest război să se termine aţi oferit tu şi Anakin.

12

Pe terminalul de decolare, Anakin nu scăpa din ochi

mecano-scaunul, în timp ce R2-D2 şi TC-16 nu-l scăpau din fotoreceptori pe Anakin. O dată ce analiştii terminaseră procedurile de diagnosticare, tehnicienii se pregăteau să împacheteze dispozitivul pentru a fi expediat, în siguranţă, către Coruscant.

Aşa cum prevăzuse şi Obi-Wan, nu le plăcuse câtuşi de puţin intervenţia lui Anakin, deşii, dacă acesta nu ar fi procedat aşa cum o făcuse, scaunul ar fi fost acum mii de fărâme, antrenând în neant şi holoimaginea lui Sidious şi orice alte urme de comunicaţii pe care le conţinea.

Poate că ar fi fost mai bine dacă Qui-Gon nu te-ar fi luat din prăvălia de vechituri a lui Watto.

O glumă a lui Obi-Wan. Cuvintele însă provocaseră suferinţă, dintr-un motiv sau altul. Poate din pricina gândurilor lui Anakin referitor la ce-ar fi ajuns dacă Jedi nu ar fi fost siliţi să asolizeze forţat pe Tatooine pentru a găsi o piesă de schimb pentru nava lui Padme. Nu-i era greu să se imagineze în continuare sclav pe Mos Espa. Împreună cu mama sa; şi cu 3PO, privat însă de strălucitorul său înveliş auriu...

Nu.

La nouă ani era deja expert în curse de ataşe; ar fi ajuns campion galactic până la douăzeci şi unu. Cu sau fără ajutorul lui Watto ori al lui Qui-Gon, ar fi câştigat în cele din urmă cursa de pe Boonta Eve şi şi-ar fi clădit o reputaţie incontestabilă. Ar fi răscumpărat libertatea sa şi a mamei sale, a tuturor sclavilor de pe Mos Espa, ar fi câştigat şi Marea Cursă de pe Malastare, ar fi fost adulat în cazinourile din Ord Mantell şi Coruscant. În schimb, nu ar fi devenit un Jedi pentru că ar fi fost prea bătrân pentru a începe educaţia şi nu ar fi învăţat nicicând să mânuiască o sabie de lumină. Ar fi fost însă capabil să-i ameţească cu lupinguri chiar şi pe cei mai iscusiţi piloţi Jedi, inclusiv pe Saesee Tiin.

Şi tot ar fi fost mai destoinic întru ale Forţei decât

oricare dintre ei.

Poate că nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Padme...

O considerase un înger, venit pe Tatooine din Lunile lui Viago. O remarcă jucăuşă din partea sa, deşii nu chiar atât de nevinovată pe cât părea. Chiar şi aşa, ea nu vedea în el decât un băieţel amuzant. Padme nu ştia pe atunci că precocitatea sa nu se rezuma la a construi şi repara diferite lucruri. Putea prevedea, într-un mod bizar, ceea c. e urma să se întâmple; era sigur că toată lumea urma să îl admire. Era diferit – era ales cu mult înainte ca ordinul Jedi să-i fi acordat acest titlu. Reprezenta o îngemănare de fiinţe mitice – îngeri şi Jedi – şi ieşea învingător în înfruntări în care oamenii nu aveau ce căuta. Cu toate acestea, deşii avusese drept oaspeţi în casa sa un Jedi şi un înger – nu întrezărise plecarea sa inopinată de pe Tatooine, antrenamentul Jedi, căsătoria.

Nu mai era de mult un băieţel amuzant. Padme rămânea însă îngerul său...

Imaginea lui Padme îi tulbură reveria.

Ceva... ceva se schimbase. Inima i se revărsa de dor. Nici măcar Forţa nu îi putea lămuri sentimentele. Nu ştia decât că îşi dorea să fie cu ea. Că trebuia să fie acolo, pentru a proteja...

Îşi încordă mâna artificială.

Rămâi în prezentul Forţei, îşi spuse. Un Jedi nu trăieşte în trecut. Un Jedi nu nutreşte pasiuni pentru persoane şi lucruri care au ieşit din viaţa sa. Un Jedi nu hrăneşte închipuiri şi nici nu visează la ce ar fi putut fi...

Ochii îi căzură pe trei tehnicieni oameni care legau mecano-scaunul cu un ham de siguranţă din spumă protectoare. Unul dintre ei făcea mişcări pripite, motiv pentru care aproape că răsturnă scaunul.

Anakin sări imediat în picioare şi se năpusti de-a lungul terminalului.

— Ai grijă! răcni.

Cel mai în vârstă dintre ei îi aruncă o privire

dispreţuitoare.

— Uşurel, puştiule, ştim ce facem.

Puştiule.

Scutură din mână pentru a chema Forţa şi a susţine scaunul în nemişcare. Cei trei tehnicieni se străduiau să-l urnească, cuprinşi de uimire de ce se întâmpla până îşi dădură seama ce făcuse Anakin. Apoi, acelaşi se îndreptă de şale şi îl privi cu mânie.

— Haide, dă-i drumul.

— Nu, până nu mă conving că ştiţi ce faceţi.

— Uite ce e, puştiule...

Anakin se încruntă furios şi făcu un pas înainte. Cei trei se retraseră.

Se tem de mine. Au auzit de ce sunt în stare.

Pentru o clipă, frica lor îi dădu puteri. Apoi se ruşină şi lăsă privirea în pământ.

Cel mai în vârstă ridică mâinile.

— Uşurel, Jedi, nu am vrut să te jignim.

— Ce-ar fi să-l împachetezi chiar tu, dacă eşti aşa de sensibil... îndrăzni altul.

Anakin înghiţi cu greutate.

— Pur şi simplu este o chestiune importantă. Nu vreau să i se întâmple nimic.

Dădu drumul scaunului.

— Mai cu grijă, de data asta, spuse cel mai vârstnic, refuzând până şi să-l învrednicească cu o privire pe Anakin.

— Generale Skywalker! Strigă un soldat din spatele lui.

Anakin se întoarse şi îl văzu pe acesta mergând în direcţia navetei.

— Comunicaţie pe hiperunde pentru dumneavoastră. Din partea Cancelarului Suprem.

Cei trei tehnicieni îl priviră din nou. Aşa şi trebuia.

Fără a rosti un cuvânt, Anakin se roti pe călcâie şi urcă pe rampa de îmbarcare. Deasupra plăcuţei

holoproiectoare din centrul de comunicaţii al navei se materializă imaginea tremurândă a Cancelarului Suprem Palpatine. Când Anakin se aşeză pe consola de transmisiuni, Palpatine zâmbi.

— Felicitări, Anakin, pentru victoria de pe Cato Neimoidia.

— Mulţumesc, domnule. Vă informez însă cu regret că viceregele Gunray a scăpat şi că luptele continuă în oraşele principale.

Zâmbetul lui Palpatine se ofili.

— Da, mi s-a raportat.

Nu era pentru prima oară când Anakin era contactat de Palpatine chiar pe câmpul de luptă. La Jabiim, Palpatine îi ordonase să se retragă înainte ca planeta să cadă în mâinile separatiştilor. La Praesitlyn, îl felicitase pentru faptele sale aducătoare de victorie. Cu toate acestea, comunicaţiile erau la fel de ciudate pe cât de măgulitoare.

— Ce se întâmplă, băiete? întrebă Palpatine. Simt că ceva te tulbură. Dacă este vorba de Gunray, ai cuvântul meu că nu ne va scăpa la nesfârşit. Nici unul dintre ei nu va scăpa. Într-una din zile vei obţine victoria totală.

Anakin îşi umezi buzele.

— Nu e vorba de Gunray, domnule. Ci despre un mic incident care m-a mâniat.

— Ce incident?

Anakin parcă i-ar fi dezvăluit detaliile despre descoperirea pe care o făcuse împreună cu Obi-Wan, dar Yoda îi spusese să nu sufle o vorbă despre mecano-scaun.

— Nimic important, spuse. Dar mă simt întotdeauna vinovat atunci când mă înfurii.

— Asta e o greşeală, răspunse Palpatine cu blândeţe. Mânia este firească, Anakin. Credeam că lămurisem deja problema asta... şi ceea ce s-a petrecut pe Tatooine.

— Obi-Wan nu se înfurie niciodată decât, evident, din pricina mea. Şi chiar şi atunci, e vorba numai despre... iritare.

— Anakin, tu eşti un tânăr pătimaş. Asta este diferenţa dintre tine şi tovarăşii tăi Jedi. Spre deosebire de Obi-Wan şi de ceilalţi, tu nu ai crescut la Templu, unde copiii sunt învăţaţi să-şi înfrunte mânia trecând dincolo de ea. Tu te-ai bucurat de o copilărie normală. Tu poţi visa, pentru că ai imaginaţie şi viziune. Tu nu eşti o maşinărie fără de minte, un robot fără suflet. Nu că ceilalţi Jedi ar fi aşa ceva, se grăbi Palpatine să se corecteze. Dar, pentru cineva ca tine, orice ameninţare împotriva a cineva sau ceva important pentru tine are capacitatea de a-ţi provoca o reacţie emoţională. Aşa s-a întâmplat şi în cazul mamei tale; şi nu a fost ultima oară. Dar nu ar trebui să te opui acestor reacţii. Învaţă din ele, dar nu le respinge.

Anakin îşi sufocă impulsul de a-i mărturisi despre căsătoria sa cu Padme.

— Crezi că eu sunt imun la mânie? întrerupse Palpatine scurtul moment de tăcere.

— Nu v-am văzut niciodată furios.

— Ei bine, probabil că am învăţat să mă manifest numai în momentele de intimitate. Dar îmi este din ce în ce mai greu să mă stăpânesc, date fiind dificultăţile pe care le întâmpin din partea Senatului. Ca să nu mai spun despre evoluţia acestui conflict... Offf, ştiu că tu şi ceilalţi Jedi faceţi tot ce puteţi... dar eu şi Consiliul Jedi nu împărtăşim aceleaşi păreri referitor la modul în care ar trebui purtat acest război. Ştii că dragostea mea pentru Republică este nemărginită. De aceea mă străduiesc atât de mult pentru ca ea să nu se destrame.

Anakin respira cu greutate.

— Cred că Senatul ar trebui să vă urmeze întru totul. Dar ei nu fac decât să vă împiedice. Vă ţin mâinile legate. Ca şi cum ar fi invidioşi pe puterea cu care v-au

învestit.

— Da, băiete, mulţi procedează aşa. Dar sunt şi foarte mulţi care mă susţin. Ceea ce contează însă este că trebuie să respectăm regulile şi regulamentele Constituţiei, altfel nu suntem cu nimic mai buni decât cei care stau în calea libertăţii.

— Unii ar trebui să fie mai presus de reguli, bombăni Anakin.

— Se poate discuta despre asta. Şi tu eşti cu adevărat unul dintre aceia, Anakin. Dar trebuie să înveţi când să acţionezi şi când să nu o faci.

Anakin încuviinţă.

— Înţeleg.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Ce mai e pe Coruscant, domnule, îmi e dor de el.

— Coruscantul este, ca întotdeauna, un exemplu viu pentru cum ar putea fi trăită viaţa. Dar sunt mult prea ocupat pentru a mă desfăta în plăcerile sale nenumărate.

Anakin căuta o formulare cât mai potrivită pentru întrebarea pe care voia s-o pună.

— Cred că v-aţi întâlnit adesea cu Comitetul Loialist.

— Aşa e. Un grup lăudabil de senatori, care preţuiesc Republica la fel de mult ca mine şi ca tine.

Palpatine zâmbi.

— Cum ar fi doamna senator Amidala. Plină de vigoare şi înţelegere – aceleaşi calităţi pe care le-a demonstrat în timpul mandatului ca regină pe Naboo. Face valuri oriunde s-ar duce.

Se uită fix la Anakin.

— Mă bucură faptul că aţi devenit prieteni atât de apropiaţi.

Anakin înghiţi cu nervozitate.

— Vreţi s-o... vreţi s-o salutaţi din partea mea?

— Sigur că da.

Tăcerea ce urmă deveni stânjenitoare.

— Anakin, mă voi îngriji să te întorci cât mai repede

de pe Inelul Exterior, continuă Palpatine. Dar nu putem avea linişte până când cei responsabili de declanşarea acestui război nu sunt aduşi în faţa justiţiei şi anihilaţi ca ameninţare împotriva păcii. Înţelegi?

— Voi face tot ce pot, domnule.

— Ştiu, băiete, ştiu.

13

Bail Organa măsura cu paşi neliniştiţi perimetrul de aşteptare al biroului lui Palpatine. Era cât pe ce să îşi verse exasperarea pe secretara acestuia în momentul în care uşa de la biroul Cancelarului Suprem se mai deschise o dată şi consilierii se perindară printre gărzile impunătoare, îmbrăcate în roşu, care flancau intrarea.

Consilierii Sim Aloo şi Janus Greejatus; directorul spionajului, Armând Isard; membrul onorific al Consiliului pentru Securitate şi Spionaj, Jannie Ha'Nook de pe Glithnos; purtătoarea de cuvânt a Senatului, Mas Amedda de pe Chagrian; asistentul de personal Sly Moore, o arătare înaltă şi eterică purtând o mantie umbaraniană. Ultimul care a ieşit a fost Pestage.

— Domnilor senatori, văd că sunteţi încă aici.

— Răbdarea se numără printre calităţile noastre, replică Bail.

— Foarte bine, pentru că, din nefericire, Cancelarul nostru Suprem mai are încă foarte multe de făcut.

Chiar în acel moment îşi făcu apariţia Palpatine, care se uită mai întâi la Organa şi la ceilalţi, şi apoi la Pestage.

— Domnule Senator Organa, Doamnă Senator Amidala – Domnilor Senatori, ce încântare să fiţi cu toţii prezenţi aici.

— Domnule Cancelar, răspunse Bail, eram cu toţii convinşi că avem o întâlnire cu dumneavoastră.

Palpatine ridică o sprânceană.

— Chiar aşa? Eu de ce n-am ştiut nimic? îl întrebă pe Pestage.

— Aveţi un program atât de încărcat, încât nu am vrut să vă suprasolicităm.

Palpatine se încruntă.

— Nu sunt niciodată atât de ocupat, încât să nu îi pot primi pe membrii Comitetului Loialist. Acum lasă-ne singuri, Sate, şi nu permite nimănui să ne întrerupă. Te voi chema când voi avea nevoie de tine.

Făcând un pas într-o parte, îi pofti pe senatori în biroul său rotund. C-3PO a fost ultimul care a intrat, răsucindu-şi capul astfel încât să îi vadă pe ambii gardieni ce stăteau nemişcaţi la uşă.

Bail se aşeză chiar în faţa scaunului cu spătar înalt al lui Palpatine, despre care se spunea că avea încorporat un generator de ecran protector, ca şi gărzile de altfel, un lucru nemaiîntâlnit cu trei ani în urmă, de exemplu. Inundat de roşu, biroul fără de ferestre, total acoperit de covoare al lui Palpatine, se lăuda cu nenumărate statui, ca şi apartamentele sale din clădirea Senatului şi apartamentul din Republica 500. Deşii se spunea că munceşte zile întregi fără a închide un ochi, Palpatine părea alert, curios, chiar extrem de curios.

— Ce probleme v-au adus aici într-o asemenea minunată după-amiază specifică pentru Coruscant? Începu, cufundat în scaunul său. Trebuie să vă spun că simt că e o chestiune urgentă...

— Vom trece direct la subiect, Domnule Cancelar Suprem, începu Bail. În condiţiile în care Confederaţia a fost izgonită de pe Nucleu şi de pe Inelul Exterior, am vrea să discutăm despre abrogarea unora dintre măsurile luate în numele siguranţei publice.

Palpatine se uită la degetele încordate ale lui Bail.

— Victoriile noastre recente v-au făcut atât de încrezători?

— Da, Domnule Cancelar Suprem, spuse Padme.

— Mai ales Legea de Aplicare a Securităţii Sporite, continuă Bail, şi acele măsuri care permit utilizarea nerestrictivă a droizilor de urmărire, ca şi percheziţiile şi arestările nebazate pe mandat sau pe un proces anterior.

— Înţeleg, spuse Palpatine încet. Din nefericire, adevărul este că războiul nu este nici pe departe câştigat şi că eu, unul, nu sunt întru totul convins că trădătorii şi teroriştii au încetat să reprezinte o ameninţare la adresa Republicii. Îmi dau seama că victoriile noastre ar putea crea aparenţele că sfârşitul războiului este foarte aproape, dar chiar în dimineaţa aceasta am fost informat că separatiştii controlează încă multe sisteme de pe Inelul Exterior, ceea ce înseamnă că asediul nostru ar mai putea continua mult şi bine.

— Mult şi bine? reluă Eekway.

— Ce-ar fi să luăm în calcul renunţarea la unele dintre aceste sisteme, sugeră Fang Zar. Comerţul din Nucleu şi Inelul Interior a revenit la volumul de dinaintea războiului.

Palpatine negă din cap.

— Unele dintre sistemele de pe Inelul Exterior sunt sisteme republicane, acaparate cu forţa. Şi mă tem că riscăm să creăm un precedent periculos în cazul în care le cedăm Confederaţiei. Şi mai cred că acum este momentul să ne intensificăm şi să ne menţinem atacul, până când separatiştii nu vor mai constitui o ameninţare asupra stilului nostru de viaţă.

— Chiar nu mai există nici o altă soluţie în afara conflictelor armate? întrebă Organa. Cred că acum Dooku poate fi convins să asculte şi glasul raţiunii.

— Îi nesocoteşti determinarea, Domnule Senator. Chiar dacă mă înşel, să presupunem că suntem de acord să îi cedăm câteva sisteme, în semn de împăcare. Cine va alege care sisteme vor fi cedate? Eu? Dumneata? Vom supune această problemă votului Senatorilor? Şi

cum vor reacţiona locuitorii acestora faţă de gestul nostru? Cum se vor simţi bunii cetăţeni ai Alderaanului ştiindu-se unul dintre popoarele Confederaţiei? La asta să se reducă loialitatea faţă de Republică? Asemenea decizii au determinat multe sisteme să i se alăture Contelui Dooku încă de la început.

— Dar mai avem oare sorţi de izbândă pe Inelul Exterior, spuse Eekway, în condiţiile în care armata este atât de redusă şi Jedi sunt răspândiţi peste tot? Nu va părea ca şi cum Jedi alimentează acest război?

Palpatine se ridică şi se îndepărtă de scaunul său, întorcându-le spatele.

— Iată o situaţie regretabilă, pe care am încercat să o îndreptăm, fără succes însă.

Se răsuci pe călcâie.

— Trebuie să ne gândim la modul în care alţii văd acest război. Un fost Jedi la cârma mişcării separatiste; armata de clone a Republicii condusă de Jedi; multe sisteme îndepărtate consideră acest război o încercare a ordinului Jedi de a controla galaxia. După părerea multora, în aceştia nu puteai avea încredere nici înainte de război – şi asta datorită negocierilor agresive pe care au fost nevoiţi să le poarte în timpul mandatelor predecesorilor mei. Zvonurile care au ajuns pe acele sisteme i-au informat că Jedi au invadat Geonosis, şi asta, pentru că doi dintre membrii ordinului fuseseră condamnaţi pentru spionaj. Noi ştim adevărul, desigur, dar ce putem face pentru a schimba situaţia?

Dându-şi seama că permisese ca discuţia să devieze, Bail spuse:

— Să ne întoarcem la decizia de a abroga Legea Securităţii…

— Eu slujesc Republica, Domnule Senator Organa, i-o tăie Palpatine. Propuneţi acest lucru Senatului. Eu mă voi supune, oricare va fi rezultatul votului.

— Şi vă veţi menţine imparţialitatea în timpul

dezbaterilor?

— Vă promit.

— Şi aceste amendamente aduse Constituţiei, începu Mon Mothma.

— Eu consider Constituţia un document viu, interveni Palpatine. Ca atare, trebuie să i se permită să se dilate şi să se contracte în funcţie de circumstanţe. Altfel am rămâne în letargie.

— Am vrea să fim siguri că nu se va... abuza de putere..., spuse Bana Breemu.

Palpatine surâse acru.

— Bineînţeles.

— Atunci am început bine, spuse şi Padme. Aşa cum anticipasem. Palpatine o privi radiind.

— Doamnă Senator Amidala, nu e acela droidul pe care l-a construit Jedi Skywalker?

Padme îl privi pe C-3PO.

— Ba da, acesta este.

O clipă – dar nu mai mult de-atât – păru că C-3PO rămase fără grai.

— Sunt onorat de faptul că vă aduceţi aminte de mine, Maiestate, spuse acesta.

Palpatine hohoti.

— Acesta e un titlu potrivit pentru un rege sau pentru un împărat. O privi pe Padme.

— Înălţimea Voastră, tocmai am vorbit cu el.

— Cu Anakin? întrebă aceasta surprinsă. Palpatine îi susţinu privirea.

— Doamnă Senator Amidala, mi se pare că roşiţi.

14

Pe când se întorceau la terminalul de decolare, Obi-Wan observă un schimb de priviri extrem de scurt între Yoda şi Anakin, al cărui înţeles îi scăpa. Nici unul dintre

Jedi nu părea deranjat şi cu toate acestea Yoda se îndreptă cu greutate, în tăcere, către analiştii de la logistică ghemuiţi lângă rampa de îmbarcare a navetei.

— Probleme privind Consiliul Jedi? întrebă Anakin când Obi-Wan se apropie de el.

— Nici gând. Yoda crede că mecano-scaunul ar putea oferi indicii despre locul în care se află Darth Sidious. Vrea ca noi să începem căutarea.

Anakin nu răspunse imediat.

— Maestre, nu suntem obligaţi să-l anunţăm pe Cancelarul Suprem despre descoperirea noastră?

— Ba da, Anakin, şi o vom face.

— În momentul în care Consiliul va considera necesar, vrei să spui.

— Nu, după ce chestiunea va fi luată în discuţie.

— Şi dacă unul sau doi dintre voi nu sunt de acord cu restul?

— Deciziile nu sunt luate întotdeauna în unanimitate. În momentul în care avem păreri total opuse, ne adresăm judecăţii lui Yoda.

— Asta înseamnă că unul dintre voi poate fi mai puternic întru ale Forţei decât restul.

Obi-Wan încerca să întrezărească intenţia lui Anakin.

— Nici măcar Yoda nu este infailibil, dacă la asta te referi.

— Jedi ar trebui să fie. Anakin îi aruncă o privire piezişă lui Obi-Wan. Noi am putea fi.

— Te ascult.

— Pătrunzând mai adânc în Forţă decât ne-o permitem acum. Ajungând în profunzimile sale cele mai ascunse.

— Maestrul Sora Bulq şi mulţi alţii ar putea fi de acord, Anakin. Dar pe puţini Jedi îi ţin puterile pentru o asemenea încercare. Nu suntem toţi la fel de stăpâni pe noi înşine precum Yoda sau Maestrul Windu.

— Dar poate că greşim ataşându-ne de Forţă şi

sacrificând viaţa pe care o trăieşte majoritatea fiinţelor, şi mă refer la dorinţă, iubire şi alte pasiuni care nouă nu ne sunt îngăduite. Devotamentul pentru o cauză nobilă este lăudabil, Maestre, dar nu ar trebui să trecem cu vederea ceea ce ni se aşterne în faţa ochilor. Tu însuţi ai spus că nu suntem infailibili. Dooku a înţeles asta. A înfruntat problema şi a hotărât să facă totul de unul singur.

— Dooku este un Sith, Anakin. Poate că a avut motive întemeiate să părăsească ordinul, dar acum nu e nimic mai mult decât un maestru al înşelăciunii. El şi Sidious profită de cei nevrednici. Se amăgesc cu gândul că sunt invincibili.

— Dar am văzut şi cazuri în care Jedi se mint unul pe altul. Maestrul Kolar a minţit când l-a acuzat pe Quinlan Vos că a trecut de partea întunecată. Minţim şi noi acum, când nu îi împărtăşim lui Palpatine informaţiile pe care le avem despre Sidious. Ce-ar spune Dooku şi Sidious despre minciunile noastre?

— Nu ne compara pe noi cu ei, spuse Obi-Wan mai aspru decât ar fi vrut. Jedi nu sunt un cult, Anakin. Noi nu adorăm nişte personaje perfecte. Noi suntem încurajaţi să ne găsim chemarea. Să ne adeverim prin experienţa personală tot ceea ce ni s-a predat. Noi nu oferim explicaţii facile pentru a extermina un inamic pe care îl percepem. Suntem îndrumaţi de compasiune şi de credinţa că Forţa este mai cuprinzătoare decât numărul celor care i se dedică.

Anakin căzu în tăcere.

— Întrebam şi eu, Maestre...

Obi-Wan respiră adânc pentru a se linişti. „Prea siguri de ei înşişi Jedi au devenit”, îi spusese Yoda la un moment dat. Chiar şi cei mai vârstnici şi mai experimentaţi...

„Cum s-ar fi comportat Anakin sub îndrumarea lui Qui-Gon?” se întreba Obi-Wan. El era doar un mentor

adoptiv pentru Anakin, departe de a fi perfect. Se simţea atât de dornic de a se ridica la standardele lui Qui-Gon, încât uita cu obstinaţie de încercările lui Anakin de a se ridica la aşteptările sale.

— Greutatea galaxiei Obi-Wan pe umerii săi o poartă, spuse Yoda, apropiindu-se împreună cu unul dintre analiştii de la logistică. Această veste să-ţi aline îngrijorarea ar putea, adăugă înainte ca Obi-Wan să poată răspunde.

Căpitanul Dyne, analistul cu părul negru şi bine făcut, se căţără pe o margine a containerului.

— Deşii nu ştim dacă scaunul a fost lăsat intenţionat în urmă, pentru a servi drept capcană, imaginea lui Sidious este autentică. Se pare că transmisiunea datează de acum două zile, este locală, dar nu ne va fi uşor să identificăm sursa, pentru că a fost direcţionată printr-un sistem de transceiveri de hiperunde, folosit de Confederaţie drept substitut pentru HoloNet, şi a fost codată prin intermediul unui cod inventat de Clanul Bancar Intergalactic. Ne străduim de ceva timp să spargem codul şi, când vom reuşi, s-ar putea să putem folosi receptorul hiperundă al scaunului pentru a trage cu urechea la comunicaţiile inamice.

— Mai bine deja te simţi, mmm! îl întrebă Yoda pe Obi-Wan, gesticulând cu bastonul.

— Scaunul poartă unele dintre etichetele producătorilor aliaţi ai lui Dooku, continuă Dyne. Receptorul scaunului este dotat cu un cip omolog şi o antenă transponder, similare celor descoperite la un droid cameleon folosit pentru plantarea minelor adus de Maestrul Yoda de pe Ilum.

— O imagine a lui Dooku, droidul conţinea.

— Pentru moment plecăm de la presupunerea că Dooku – sau Sidious – au conceput cipurile şi apoi le-au instalat în transmiţătoarele pe care le-au dăruit lui Gunray şi celorlalţi membri ai Consiliului Separatist.

— Mecano-scaunul acesta este acelaşi pe care l-am văzut eu pe Naboo? întrebă Obi-Wan.

— Aşa credem, spuse Dyne. Dar a mai suferit nişte modificări. Mecanismul de auto-distrugere de exemplu, împreună cu gazul de auto-apărare.

Îl privi pe Obi-Wan.

— Presupunerea dumneavoastră era corectă: este acelaşi scaun pe care neimoidianii l-au folosit timp de ani de zile şi se pare că a fost construit de un cercetător separatist pe nume Zan Arbor.

— Zan Arbor, spuse Anakin înfuriat. Gazul folosit asupra gunganilor la Ohma-D'un.

Se uită la Obi-Wan.

— Nu e de mirare că l-ai recunoscut.

Dyne se plimbă cu privirea de la Anakin la Obi-Wan.

— Mecanismul ce emite gazul este identic cu cel cu care sunt dotaţi droizii ucigaşi E-5-22 ai Union Techno.

Obi-Wan se lovea peste bărbie în timp ce se gândea.

— Dacă Gunray avea de paisprezece ani scaunul, înseamnă că l-a folosit pentru a-l contacta pe Sidious în timpul crizei de pe Naboo. Dac-am putea afla cine este producătorul scaunului...

Yoda râse.

— Înaintea lui Obi-Wan experţii au gândit, îi spuse lui Anakin.

— Ştim cine a gravat inscripţiile neimoidiane de pe scaun, explică Dyne. Un Xi Charrian al cărui nume nici măcar nu voi încerca să îl pronunţ.

— De unde ştii? întrebă Anakin.

Specialistul rânjii.

— Pentru că şi-a semnat opera.

Padme nu se despărţise încă de Bail şi de ceilalţi membri ai grupului, îl văzu pe căpitanul Typho care îi făcea semne de pe platforma de asolizare şi se grăbi înspre speederul care o aştepta. Statuile care

împodobeau piaţa păreau că se holbează la ea; clădirea nu fusese nicicând atât de copleşitoare.

Întâlnirea cu Palpatine îi provocase iritare, dar din motive eronate. Deşii se gândea mereu la Anakin, hotărâse să şi-l scoată din minte pe parcursul întâlnirii şi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut ca funcţionar public şi cetăţean preocupat al Republicii. Şi, cu toate astea, în ciuda intenţiilor nobile ale lui Palpatine, reuşise s-o facă să se gândească tot la Anakin.

„Oare îi mărturisise Anakin?” se întreba. Oare Cancelarul Suprem aflase – de la el sau de la alţii – despre ceremonia tainică ce-i unise pe Tatooine?

O uşoară ameţeală o făcu să încetinească. Ce fierbinte era după-amiaza... privirea aceea... şi intensitatea evenimentelor recente...

Simţea că Anakin este în cumpănă. Se gândea la ea, era sigură de asta. Amintirile i se învolburau în minte: una o făcu să zâmbească – prima lor cină pe Tatooine. Qui-Gon îl certa pe Jar Jar Binks pentru purtarea sa nepoliticoasă. Anakin stătea chiar lângă ea. Shmi... Oare ea stătea în faţa ei? Oare nu o fixa Shmi cu privirea în momentul în care spunea, referindu-se la Anakin: „destinul său este să te ajute?”

Realitatea nu avea nici o relevanţă.

Aşa îşi amintea ea că se petrecuseră lucrurile.

15

Escortată de două escadrile ale vânătorilor-vulturi ai Federaţiei Comerciale, naveta rapidă a lui Nute Gunray lăsa o urmă stacojie prin golul adânc al spaţiului, salve de plasmă venind dinspre o duzină de V-interceptoare republicane, muşcând din coada sa cârnă. Droizii de luptă răspundeau cu aceeaşi putere rotocoalelor şi

slalomurilor navetelor inamice mai rapide, iar tunurile blaster înşurubate adânc în orificiile aripilor lor înguste scuipau foc continuu de apărare.

De pe puntea crucişătorului Federaţiei Comerciale botezat Mâna Invizibilă – nava amiral a flotei Confederaţiei – Generalul Grievous urmărea acest dans nebun.

Orice alt privitor ar fi afirmat că Gunray îşi risca gâtul fragil, dar Grievous ştia mai bine. Întârziind la întâlnire din pricina hotărârii de a face un ocol înspre Cato Neimoidia, viceregele dădea o reprezentaţie pentru ochii generalului, încercând să pară că fusese izgonit înspre Inelul Exterior când, de fapt, îngăduise, fără îndoială, ca vectorii săi hiperspaţiali să fie interceptaţi de forţele republicane. Deşii instinctul de supravieţuire ar fi dictat folosirea unor rute pe unde se încumetau numai membrii Federaţiei Comerciale, deoarece erau numai de ei ştiute, nava principală din care se lansase naveta zburase pe traseele standard pentru a ieşi din sistemele interne.

Mai exact, naveta lui Gunray nu se afla în pericol real. Depăşiţi numeric în proporţie de mai bine de doi la unu şi avântându-se drept înspre navetele avangardei flotei Confederaţiei, piloţii din vânătorii stelari republicani erau cei care îşi riscau viaţa. În orice alt moment, Grievous le-ar fi aplaudat bravura şi le-ar fi îngăduit să scape nevătămaţi, dar încercările transparente ale lui Gunray de a face ca situaţia să pară normală expusese poziţia flotei Confederaţiei şi acum piloţii Republicii erau sortiţi pieirii.

Dar nu pe dată.

Mai întâi Gunray trebuia pedepsit pentru gafa sa; trebuia să simtă gustul a ceea ce-l aştepta în momentul în care ar mai fi ignorat un ordin.

Grievous întoarse spatele videoecranului şi se îndreptă înspre consolele de tragere unde doi droizi

robuşti monitorizau urmărirea.

— Trăgători, vânătorii stelari ai Republicii nu trebuie să părăsească acest sector. Ţintiţi şi distrugeţi-le inelele hiperpropulsoare. Apoi trebuie să ţintiţi şi să distrugeţi o escadrilă de vânători stelari-vulturi.

— Ţintim, spuse unul dintre droizi.

— Tragem, adăugă celălalt.

Grievous se reîntoarse la videoecran exact la timp pentru a vedea o jumătate de duzină de inele hiperpropulsoare pulverizându-se în explozii scurte. O clipă mai târziu, rotocoale de foc erupseră din ambele aripi ale navetei lui Gunray şi doisprezece droizi de luptă dispărură din aria vizuală. Exploziile neaşteptate creară haos în restul escortei, lăsând naveta vulnerabilă raidurilor vânătorilor stelari. Cu formaţiunea destrămată, vulturii urmară protocolul, încercând să se regrupeze, dar se expuseră astfel salvelor bine ţintite ale vânătorilor stelari.

Consecinţa faptului că neimoidianii s-au împotrivit să amplifice capacitatea mentală a droizilor de luptă cu capacităţi de interfaţare, remarcă Grievous. Deşii aceştia funcţionau mai bine acum decât cu cinci ani în urmă.

Încă trei vânători vulturi explodară, de această dată graţie focului navetelor republicane.

Acum, piloţii neimoidiani ai navetei nu mai ştiau cum să procedeze, încercările de a se face nevăzuţi erau zădărnicite de tentativele navetelor droizi de escortă de a o menţine centrată în câmpul lor de protecţie.

Salvele de laser inamice îşi găseau în continuare ţintele.

Distrugerea inelelor hiperpropulsoare îi făcuse pe piloţii Republicii conştienţi de faptul că erau în bătaia armelor inamice şi că trebuiau să se descurce cât mai repede, dacă intenţionau să scape cu viaţă. Strecurându-se pentru a-şi ţese drum printre navetele droid, îşi intensificară atacul asupra navetei.

Grievous se întreba dacă printre piloţi se aflau şi Jedi, circumstanţe în care ar fi optat pentru a-i captura în loc să îi ucidă. Cu toate acestea, cu cât le observa mai atent manevrele, cu atât devenea mai sigur că era vorba despre piloţi clonă. Iscusiţi, fără îndoială, în arta pilotajului – aşa cum fusese şi matriţa mandaloriană – dar fără a releva nici una dintre percepţiile supranaturale pe care Forţa le punea la dispoziţia cavalerilor Jedi.

Naveta lui Gunray era în continuare ţintită. Unul dintre dispozitivele de aterizare fusese amputat şi ieşea fum din coada-i boantă. Primitivele ecrane de particule şi câmpuri de raze ale navetei rezistau încă, dar slăbeau cu fiecare lovitură directă. Convergenţa câtorva salve de plasmă le-ar fi făcut inutile. Apoi, naveta pe care acele ecrane o protejau ar fi putut fi făcută mii fărâme de orice torpilă protonică mai bine plasată.

Grievous şi-i imagina pe Gunray, pe Haako şi pe ceilalţi legaţi cu centurile în cuşetele luxoase de accelerare, tremurând de groază, regretând poate ocolul făcut pe Cato Neimoidia, întrebându-se cum reuşise o mână de piloţi republicani să le decimeze cu o asemenea uşurinţă escadrilele de escortă, cerând ajutoare din partea navei principale.

Generalul aproape că era în stare să le dea mână liberă piloţilor Republicii, deoarece el şi Gunray avuseseră destule conflicte în ultimii trei ani. Fiind una dintre primele specii călătoare care construiseră o armată de droizi, neimoidianii se obişnuiseră să-i considere pe soldaţii şi pe lucrătorii din slujba lor drept fiinţe de care te puteai lipsi cu uşurinţă. Bogăţia nelimitată de care se bucurau le permitea să înlocuiască orice pierdeau aşa că nu aveau nici un fel de respect pentru maşinăriile construite special pentru ei de Atelierele de arme baktoidiene, de Xi Charrieni, colicoizi şi de alţii.

Încă de la prima întâlnire, Gunray făcuse greşeala

de a-l trata pe Grievous ca pe un droid oarecare, deşii i se spusese că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Poate că Gunray îl vedea drept o entitate lipsită de minte, cum erau reînviatul Gen'Dai, Durge; sau ucenicul derutat al lui Dooku, Asajj Ventress; sau vânătorul umanoid de recompense, Aurra Sing – toţi trei atât de orbiţi de ura personală împotriva cavalerilor Jedi, încât se dovediseră incapabili, inutili, în timp ce Grievous ştia ce înseamnă cu adevărat războiul.

Atitudinea neimoidianilor se schimbase repede însă, parţial deoarece văzuseră capacităţile lui Grievous, dar mai degrabă drept consecinţă a ceea ce se petrecuse pe Geonosis. Fără intervenţia lui Grievous, Gunray şi restul ar fi împărtăşit aceeaşi soartă cu locotenentul lui Poggle cel Mic, Sun Fac. Numai graţie atitudinii pe care Grievous o adoptase în catacombe în acea zi – când geonosianii fugeau cu miile din arenă urmăriţi de companiile de soldaţi clonă – scăpase viu Gunray de pe planetă.

Uneori chiar se întreba câte clone rănise sau ucisese în acea zi. Şi câţi Jedi, desigur, deşii nici unul nu supravieţuise pentru a povesti despre el.

Cadavrele de Jedi care fuseseră recuperate erau mărturia a ceva atroce care sălăşluia în acele pasaje subterane întunecate. Poate că Jedi crezuseră că un rancor sau un reek sfâşiase trupurile camarazilor lor întru ale Forţei. Sau poate consideraseră că vinovate erau armele sonice geonosiane fixate la putere maximă.

În orice caz, se întrebau mai mult ca sigur ce se întâmplase cu săbiile de lumină ale victimelor.

Grievous regreta că nu le putuse vedea reacţiile, dar el însuşi fusese silit să fugă de pe Geonosisul capitulând.

Îşi dezvălui identitatea numai în momentul în care o mână de Jedi amărâţi sosi în sistemul de topitorii de pe Hypori. Până atunci, Grievous strânsese deja o colecţie apreciabilă de săbii de lumină; pe Hypori însă, avu posibilitatea de a mai culege câteva, iar două le purta

chiar şi acum pe sub mantia sa de general.

Erau superioare, ca trofee, pieilor victimelor pe care ştia că le colecţionau vânătorii de recompense. Admira precizia şi grija cu care erau făurite săbiile de lumină; mai mult, fiecare dintre ele părea că păstrează amprenta obscură a maestrului din mâinile căruia ieşise. Fost făuritor de săbii, putea să-şi dea seama că erau lucrate manual şi nu turnate în serie precum blasterele şi lăncile de forţă.

Îi respecta pe Jedi pentru asta, deşii în rest nu simţea pentru ei, ca ordin, decât ură.

Graţie faptului că locuia într-un sistem îndepărtat, specia sa, Kaleesh, nu avusese de-a face cu Jedi. La un moment dat, însă, între ei şi vecinii lor planetari – o specie de insecte sălbatice numite Huk – izbucni un război. Grievous îşi câştigă reputaţia în timpul acestuia: cuceritor de sisteme, triumfător asupra unor armate imense, exterminator al coloniilor Huk. În loc să se supună, cum ar fi fost onorabil, hukii ceruseră ajutor Republicii şi cavalerii Jedi sosiră pe Kalee. În timpul aşa-ziselor negocieri – la care participaseră cincizeci de cavaleri şi Maeştri Jedi gata să-şi piardă săbiile de lumină în înfruntarea cu Grievous şi cu armata lui – kaleeshii au fost descrişi ca agresori. Motivul era simplu: Kalee nu avea nimic de oferit comerţului, în timp ce sistemele Huk erau bogate în minereu şi alte resurse după care tânjeau Federaţia Comercială şi mulţi alţii. Înfieraţi de Republică, kaleeshii capitulară. Li se impuse plata de sancţiuni şi pagube de război. Negustorii ocoleau planeta. Poporul lui Grievous era înfometat şi murea pe capete.

În cele din urmă, le sări în ajutor Clanul Bancar InterGalactic, ajutându-i cu fonduri, reorganizând comerţul, oferindu-i lui Grievous o nouă carieră.

Câţiva ani mai târziu, veniră din nou Muunii...

Privirea lui Grievous urmărea traiectoria navetei vânate.

Contele Dooku şi maestrul său Sith nu i-ar fi iertat-o niciodată dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău lui Gunray. Neimoidianii erau deştepţi. Ştiau traseele secrete ca nimeni alţii, iar imensa lor armată de infanterie şi droizii de luptă ultraperformanţi conţineau dispozitive care asigurau o reacţie numai dacă le veneau ordine din partea lui Gunray şi a acoliţilor săi. În cazul în care capii neimoidiani mureau, Confederaţia ar fi pierdut un aliat vital.

Era timpul să-l scoată pe Gunray din capcana pe care i-o pregătise.

— Lansaţi în luptă tri-vânătorii pentru a ajuta naveta, le ordonă Gunray trăgătorilor. Ţintiţi şi distrugeţi vânătorii republicani.

Pe videoecranele punţii se văzură roind din crucişător noii droizi de luptă cu ochii roşii.

Alertaţi de apropierea tri-vânătorilor, piloţilor republicani le trecu prin minte că erau depăşiţi numeric. Lăsându-şi în pace ţintele, începură să caute o scăpare înspre cele mai apropiate planete locuibile, oriunde propulsiile ionice subluminice îi puteau ghida, dat fiind faptul că le fuseseră distruse mijloacele de a atinge viteza luminii.

Doi dintre vânătorii stelari întârziară. Cerând intensificarea urmăririi navetei, Grievous observă că aceştia erau ARC-170 proaspăt ieşite din uzină, navete copilotate dotate cu tunuri laser de capacitate mare, dispuse în extremitatea aripilor lungi, şi multiple lansatoare de torpile. Era dornic să vadă de ce erau în stare.

— Comunicaţi ca trei escadrile de tri-vânători să protejeze naveta şi să o însoţească până la terminalul nostru de andocare. Restul să plece în urmărirea vânătorilor stelari care încearcă să scape, cu excepţia celor ARC-170. Pe aceştia atrageţi-i în bătaia focului, fără a-i dezintegra-chiar dacă unii dintre tri-droizi vor cădea

victimă salvelor inamice.

Grievous îşi încordă privirea.

Tri-vânătorii săi se separară în două grupuri, cel mai mare concentrându-se în jurul navetei fragile a lui Gunray şi trăgând înspre V-interceptorii care se retrăgeau, în timp ce escadrila cealaltă începu să atragă cele două ARC-170 într-un schimb arţăgos de focuri.

Pe Grievous îl impresionă modul în care cei doi piloţi se ajutau unul pe altul. Susţinerea în timpul luptei nu era o trăsătură pe care le-o sădiseră donatorii kaminoani şi nici ceva învăţat de la Jedi, ci o aveau în sânge ca moştenire din partea vânătorului de recompense mandalorian. Fett ar fi negat, cu siguranţă, ar fi spus că nu era interesat decât de el însuşi. Dar nu aşa procedau cei din neamul său şi nici clonele acestea. Puneau un preţ exagerat pe fiecare viaţă, de parcă clonele ar fi fost umane.

Să fi fost Republica la o asemenea ananghie de nu-şi putea permite victime?

Iată ceva ce nu trebuia uitat. Ceva ce putea fi exploatat la un anumit moment dat.

Fără a se uita măcar la trăgătorii de pe punte, Grievous ordonă:

— Terminaţi-i.

Apoi, întorcându-se spre un droid de la consola de comunicaţii, adăugă:

— Comunicaţi ca neimoidianii să ajungă direct în sala de şedinţe. Voi fi şi eu acolo în cel mai scurt timp.

Încă tulburat de calvarul transbordării din nava principală în Mâna Invizibilă, Nute Gunray se odihnea în cabina în care el şi Haako fuseseră conduşi imediat după debarcare. Se aşteptase ca vânătorii stelari republicani să urmărească nava principală din Cato Neimoidia – aşa cum se trimiseseră, fără îndoială, şi alte navete ale Federaţiei Comerciale în sisteme la fel de îndepărtate ale Inelului Exterior. Sperase că apariţia acelor vânători

stelari va da impresia că fusese izgonit din lumea opulentă a Neimoidiei, dar scenariul nu se desfăşurase aşa cum plănuise. Ceea ce trebuia să fie o traversare scurtă, lipsită de emoţii, se metamorfozase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, într-o navetă serios avariată, căreia îi căzuse victimă mai mult de o escadrilă de vânători-vulturi.

Totul fusese inexplicabil până în momentul în care pilotul navetei confirmă faptul că majoritatea vulturilor fuseseră pulverizaţi de foc tras de bateriile turbolaser ale crucişătorului.

Grievous!

Îl pedepsea pentru că întârziase.

Gunray ar fi înnebunit de plăcerea de a-i povesti lui Dooku despre acţiunile generalului, dar se temea de faptul că Sithul ar fi fost de partea lui Grievous.

La fel de înspăimântat, Rune Haako stătea lângă Gunray, în faţa mesei perfect şterse din cabină. Alţi membri ai Consiliului Separatist ocupau locurile ce le erau menite: San Hil, muunul ce era preşedinte al Clanului Bancar InterGalactic, atât de slab, încât aproape că era di-dimensional; preşedintele skakoan al Techno Union, Wat Tambor, prizonier în costumul presurizat, mătăhălos, care îl alimenta cu metan; geonosianul Poggle cel Mic, arhiduce de Stalgasin Hive, cu aripi boante; Shu Mai, preşedintele cu gâtul lung al Ghildei Comerciale, originară de pe Gossam; Passel Argente, Magistratul Alianţei Corporaţiilor, cu capul său împodobit cu coarne; foştii senatori republicani Po Nudo şi Tikkes, aqualish şi quarren.

Se întreţineau diferite conversaţii în momentul în care sunetul răsunător al unor paşi hotărâţi se auzi de pe coridorul lung ce conducea la sala de şedinţe. Brusc, orice discuţie se frânse şi, o clipă mai târziu, Generalul Grievous apăru în intrare: coroana rotundă a coifului său ca o mască mortuară zgâria pragul de sus al uşii, iar

gulerul-rever înalt la ceafă al plastarmurii ceramice amintea de un guler de imobilizare. Învelite într-un metal mai degrabă adecvat unui vânător stelar, membrele superioare scheletice îi stăteau răşchirate, iar mâinile de duraniu, ca nişte gheare, atingeau cadrul intrării. Cele două picioare, de asemenea aidoma unor gheare, îl mai puteau înălţa cu câţiva centimetri. Membrele osoase din aliaj lucios păreau pregătite să îl lanseze pe orbită. Mantia sa de război, despicată din dreptul umărului stâng până la podea, era aruncată neglijent pe spate, pentru a dezveli vederii pectoralii îmbrăcaţi în armură strălucitoare, dar şi apărătorile pentru abdomen care începeau din dreptul şoldului şi se terminau la sternul împlătoşat. Sub toate acestea, închise într-un soi de gutsac plin de lichide, verde-crud, se aflau organele care alimentau partea sa vie.

În spatele găurilor din caschetă care îi transformau chipul într-o imagine atât tristă cât şi înfiorătoare, ochi gălbejiţi, de reptilă, îl fixau sfredelitor pe Gunray. Vocea lui procesată electronic, profundă şi răguşită, rosti:

— Bine aţi venit la bord, vicerege. Aproape că ne-a fost teamă că nu veţi ajunge.

Gunray simţi că toţi îl priveau. Nu mai era un secret pentru nimeni faptul că nu avea încredere în ciborg. Şi nici că Grievous nu era tocmai cel mai înfocat suporter al viceregelui.

— Şi cred că eraţi extrem de tulburat de această posibilitate, generale.

— Cu siguranţă ştiţi că sunteţi foarte important pentru cauza noastră.

— Ştiu, generale. Dar mă întreb în ce măsură ştii dumneata acest lucru.

— Sunt protectorul dumneavoastră, vicerege.

Patrulând prin cabină, se învârti în jurul mesei şi se opri chiar în spatele lui Gunray, dominându-l. Cu coada ochiului, acesta din urmă îl surprinse pe Haako în timp ce

se afunda de tot în scaun, refuzând să îl privească pe oricare dintre cei doi, frământându-şi mâinile într-un gest ce trăda nervozitate extremă.

— Nici unul dintre voi nu îmi stârneşte vreo simpatie ieşită din comun, începu în cele din urmă generalul. Vă susţin pe fiecare dintre voi. De aceea v-am chemat aici: pentru a vă asigura de faptul că vă veţi bucura de protecţia noastră totală.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

— Republica se amăgeşte cu gândul că v-a pus pe fugă, dar, de fapt, Lordul Sidious şi Darth Tyranus au urzit acest plan din motive care vă vor fi explicate ceva mai târziu. Totul se desfăşoară aşa cum s-a intenţionat. Cu toate acestea, dat fiind faptul că sistemele voastre natale au căzut pradă Republicii, că sistemele pe care le storceaţi de bogăţii şi coloniile din întreaga galaxie sunt ameninţate, vi se ordonă ca, în viitorul apropiat, să rămâneţi împreună. Mi s-au dat instrucţiuni să găsesc un loc sigur pentru voi aici, pe Inelul Exterior.

— Ce sistem ne va mai găzdui acum? întrebă faţa cabalină a lui San Hill, cu o voce neliniştită.

— Dacă nici una nu se oferă, Domnule Preşedinte, voi cuceri una.

Grievous se îndreptă înspre intrare, zgârâind podeaua cu călcâiele.

— Pentru moment, întoarceţi-vă la navetele voastre. În momentul în care un sistem va fi fost ales, vă voi contacta în maniera deja cunoscută şi vă voi comunica coordonatele pentru întâlnire.

Foarte precaut, pentru a nu-şi trăda îngrijorarea ce îl cuprinsese, Gunray schimbă câteva priviri cu Haako.

Maniera obişnuită însemna mecano-scaunul pe care îl lăsaseră, din neglijenţă, pe Cato Neimoidia.

16

Un amestec de roşu şters şi maroniu palid, Charros IV umplea videoecranele frontale ale crucişătorului republican. Nava cu dublu pilotaj putea fi considerată o vechitură încă de acum douăzeci de ani, dar motoarele subluminice şi hiperpropulsia erau în stare bună de funcţionare; în plus, în condiţiile în care flota acoperea atât de multe fronturi, Obi-Wan şi Anakin nu-şi permiteau să facă nazuri. Stacojiul odinioară emblematic al crucişătorului era ascuns acum de straturile proaspete de vopsea albă; războiul impusese şi alte modificări: tunurile laser erau meşteşugit pitite la pupa, sub blocul radiator, şi în faţă, sub carlingă, în spaţiul ce slujise odată drept salon pentru pasageri.

Obi-Wan se îngrijise de cele trei salturi necesare pentru a ajunge de pe Inelul Interior în Xi Char, dar numai Anakin pilotase.

— Ne sunt comunicate coordonatele de asolizare, spuse Anakin, cu ochii aţintiţi asupra ecranului de afişaj de pe bord.

Obi-Wan era plăcut surprins:

— Astfel voi învăţa să nu mai fiu sceptic. În trecut, dacă ni se comunica faptul că Logistica îşi terminase deja munca, nu era câtuşi de puţin aproape de adevăr.

Anakin îl privi şi râse.

— E ceva amuzant în asta?

— Mă gândeam pur şi simplu: Iată-te din nou în aceeaşi situaţie...

Obi-Wan se lăsă pe spate în scaun, aşteptând continuarea.

— Ceea ce vreau să spun este că, pentru cineva care are reputaţia că urăşte călătoriile spaţiale, ai luat parte la nenumărate misiuni exotice. Kamino, Geonosis, Ord Cestus...

Obi-Wan îşi mângâia barba.

— Să spunem că războiul m-a educat să văd imaginea de ansamblu a situaţiei...

— Maestrul Qui-Gon ar fi fost mândru de tine.

— Nu fi prea sigur.

Obi-Wan obiectase faţă de plecarea pe Charros IV. Dexter Jettster, prietenul său besalisk de pe Coruscant, le-ar fi putut furniza, probabil, analiştilor de la Logistică toate informaţiile necesare referitoare la mecano-scaunul viceregelui Gunray. Dar Yoda insistase ca Obi-Wan şi Anakin să aibă o discuţie faţă în faţă cu Xi Charrianul a cărui semnătură fusese descoperită pe scaunul umblător.

Acum Obi-Wan se întreba de ce se împotrivise atât de mult ideii de a face această călătorie. În comparaţie cu ultimele câteva luni, misiunea părea deja floare la ureche. Anakin avea dreptate afirmând că Obi-Wan îndeplinise nenumărate astfel de însărcinări. Dar mulţi alţi Jedi completaseră munca de spionaj în timpul războiului. Aayla Secura şi Jedi Ylenic It'kla de pe Caamasi duseseră un dezertor din Techno Union pe Corellia; Quinlan Vos se infiltrase, sub acoperire, în cercul de discipoli întru ale părţii întunecate ai lui Dooku...

Însă Cancelarul Suprem Palpatine nu fusese informat – şi nici nu aflase pe alte căi – despre operaţiunile clandestine.

Nu era o dovadă de neîncredere din partea Consiliului Jedi în Cancelarul Suprem; ci a faptului că acesta nu mai avea încredere în nimeni.

— Crezi că Xi Charrianul va sta de vorbă cu noi? întrebă Anakin.

Obi-Wan se întoarse înspre el.

— Au toate motivele să fie primitori. Imediat după bătălia de pe Naboo, Republica a refuzat să mai facă afaceri cu ei, deoarece îi alimentaseră pe neimoidiani cu arme interzise. De atunci încoace, fac eforturi să-şi spele păcatele, mai ales acum, că armele pe care ei le-au inventat sunt produse, în serie, mult mai ieftin, de

atelierele baktoidiene şi de alţi furnizori ai Confederaţiei.

Principala contribuţie a Xi Charrienilor la arsenalul neimoidian fusese aşa-numitul Vânător-droid de luptă auto-propulsat cu geometrie variabilă, o navetă cu combustibil solid, meticulos concepută, capabilă să se auto-configureze în trei forme distincte.

Buzele lui Anakin se subţiară a îngrijorare.

— Sper că nu vor fi foarte supăraţi de faptul că le-am distrus atâţia vânători de luptă.

Obi-Wan râse scurt:

— Să sperăm că faima ta nu a ajuns chiar atât de departe pe Inelul Exterior. De fapt, succesul nostru atârnă de o singură condiţie: dacă TX-16 vorbeşte Xi Charriana chiar atât de bine pe cât pretinde.

— Maestre Kenobi, te asigur că vorbesc limba aproape la fel de bine ca un localnic, ciripi droidul de protocol dintr-unul dintre scaunele din spatele cabinei. În perioada în care l-am slujit pe viceregele Gunray, am fost silit să mă familiarizez cu limbajele comerciale folosite de toate speciile, inclusiv Xi Charrienii, geonosianii, colicoizii şi mulţi alţii. Fluenţa cu care vorbesc va antrena colaborarea totală şi necondiţionată din partea Xi Charrienilor. Deşii mă aştept ca înfăţişarea mea să îi dezguste de-a binelea.

— De ce? se interesă Anakin.

— Devotamentul faţă de perfecţiunea tehnologică reprezintă fundamentul convingerilor religioase ale Xi Charrienilor. Este acceptat drept un principiu al credinţei faptul că munca meticuloasă nu se deosebeşte prin nimic de rugăciune; şi într-adevăr, atelierele lor au mai multe în comun cu templele decât cu o uzină. În momentul în care un Xi Charrian este rănit, se autoexilează, pentru ca semenii săi să nu fie siliţi să dea ochii cu imperfecţiunile sau diformităţile sale. Un adagiu Xi Charrian spune că Dumnezeirea constă în detalii.

— Nu te ruşina de defectele tale, îi, spuse Anakin,

ridicându-şi şi arătându-şi mâna dreaptă. Eu mă mândresc cu al meu.

Crucişătorul cobora în atmosfera îngheţată a planetei Charros IV. Zgâindu-se prin videoecran, Obi-Wan întrezări o lume aridă, lipsită de copaci. Xi Charrienii locuiau în depresiuni înalte, mărginite de lanţuri muntoase încoronate de zăpezi. Lacuri întinse, cu ape negre, erau presărate ici-colo.

— O planetă înnegurată, afirmă Obi-Wan.

Anakin făcu manevrele necesare pentru ca naveta să poată ţine piept vânturilor puternice care o biciuiau din toate părţile.

— O prefer oricând lui Tatooine.

Obi-Wan ridică din umeri.

— Pot să-ţi dau exemple de locuri mai neprielnice vieţii decât Tatooine.

Le apăru în faţă platforma de asolizare spre care fuseseră direcţionaţi. De formă ovală, perfect adaptată pentru dimensiunile navei, părea proaspăt construită.

— Sunt sigur că a fost construită special pentru noi, spuse TC-16. De aceea Xi Charrienii nu s-au lăsat până nu au aflat dimensiunile exacte ale navei.

Anakin îl privi pe Obi-Wan.

— Republica ar cam avea nevoie de Xi Charrieni.

Stabiliză crucişătorul pe discurile sale largi de aterizare şi desfăşură rampa de îmbarcare. Ajuns în capătul ei, Obi-Wan îşi ridică gluga pentru a se proteja de vântul şfichiuitor ce bătea dinspre coaste, în faţă i se întindea un covor rulant de aliaj sclipitor, ce ducea de la platforma de aterizare înspre o construcţie cu alură de catedrală, aflată la aproximativ un kilometru distanţă. De ambele părţi ale acestuia, aşteptau sute de Xi Charrieni entuziasmaţi.

— Aş spune că nu au prea des musafiri, spuse Anakin în momentul în care păşii, împreună cu Obi-Wan şi TC-16, pe covorul rulant.

Ca în majoritatea cazurilor, scornelile tehnologice ale Xi Charrienilor oglindeau propria lor anatomie şi fiziologie. Cu trupurile scunde, chitinoase, patru perechi de picioare ascuţite, tălpi forfecătoare, capete în formă de lacrimă, ar fi putut reprezenta varianta vie a droizilor luptători multiformi pe care îi concepuseră pentru Federaţia Comercială – cel puţin în ceea ce priveşte formatul de mers şi patrulare. Ţârâiturile asurzitoare ale mulţimilor ce se adunaseră să îi întâmpine îl determina pe Anakin să strige pentru a se face auzit.

— Ce primire de vedetă. Începe să-mi placă.

— Te rog să faci ca mine, Anakin.

— Voi încerca, Maestre.

Cu cât se apropiau cei trei mai mult de capătul platformei de aterizare, cu atâta se înteţeau uralele. Obi-Wan nu ştia ce să înţeleagă din bucuria cu care îi întâmpinau extratereştrii. Era ca şi cum urma să înceapă o întrecere de atletism. Adesea, câte un Xi Charrian frenetic sărea pe covorul rulant, dar era tras înapoi de confraţii săi.

— TC, întrebă Obi-Wan, întotdeauna sunt atât de entuziaşti?

— Da, Maestre, dar nu noi le provocăm starea aceasta, ci nava.

Semnificaţia remarcei se lămuri în momentul în care cei trei coborâră de pe platforma de aterizare. Pe dată, Xi Charrienii se năpustiră şi invadară nava, acoperind-o de la cabina boantă şi până la pupa cu aspect de butoi. Obi-Wan şi Anakin priveau neputincioşi cum fâşii din învelişul de carbon dispăreau, adâncituri erau îndreptate, părţi ale suprastructurii realiniate şi videoecrane din oţel transparent lustruite temeinic.

— Să nu uităm să le dăm un bacşiş când om pleca de-aici, sugeră Anakin.

Din când în când, Xi Charrienii săreau în spatele lui TC-16 sau încercau să îl tragă de membre, dar droidul

reuşea să se debaraseze de unul singur de atacatorii săi.

— Mă tem că îmi vor şterge memoria în încercarea lor de a mă perfecţiona! spuse droidul.

— Şi oare va fi chiar atât de grav, comentă Anakin, ţinând cont că nu ai avut o viaţă tocmai uşoară până acum?

— Cum aş putea învăţa din propriile-mi greşeli în condiţiile în care nu mi le amintesc?

Erau cam la jumătatea covorului rulant în momentul în care doi Xi Charrieni zburdară înspre ei. TC-16 schimbă fluierături şi ţipete scurte cu aceştia şi, după aceea, traduse.

— Cei doi ne vor duce la Prelat.

— Nu au arme, ăsta e un semn bun, observă Anakin.

— Xi Charrienii sunt o specie paşnică, explică droidul. Nu sunt interesaţi decât de mecanismul din spatele unei invenţii tehnice, nu de scopul ei. De aceea s-au simţit acuzaţi pe nedrept de către Republică pentru rolul pe care l-au jucat luptătorii droizi creaţi de ei în bătălia de pe Naboo.

Enorma clădire pe care TC-16 o numise atelier măsura două sute de metri în înălţime, fiind împodobită cu spirale măiestrit împletite şi turle care răpeau acorduri muzicale ciudate vântului permanent. Lumini puternice inundau spaţiul larg în care trudeau mii de Xi Charrieni. Arcadele coloanelor frumos sculptate susţineau un tavan arcuit, căruia îi puteai admira grinzile de care erau agăţaţi, prin intermediul picioarelor forfecătoare, câteva mii de Xi Charrieni fredonând satisfăcuţi.

— O fi schimbul de noapte? se minună Anakin, cu voce tare.

Cei doi ghizi îi conduseră într-o sală ale cărei uşi dezvăluiră privirii un spaţiu impecabil ce ar fi putut fi considerat, cu uşurinţă, cabina căpitanului unui yacht spaţial de lux. Cel mai mare Xi Charrian pe care Jedi îl

văzuse vreodată – de care se îngrijeau o duzină de confraţi de-ai săi mai pirpirii – ocupa un soi de fotoliu din centrul camerei. Peste tot, grupuri de meşteşugari Xi Charrieni frecau, curăţau, lustruiau fiecare milimetru pătrat al încăperii.

Fără prea mult fast; TC-16 se apropie de Prelat şi îl salută. Droidul îşi programase decodorul verbal pentru a le oferi lui Obi-Wan şi Anakin o traducere simultană a cuvintelor sale.

— Daţi-mi voie să vi-i prezint pe Jedi Obi-Wan Kenobi şi Jedi Anakin Skywalker, începu droidul.

Făcându-le semn celor din jurul său să îi lase singuri, Prelatul îşi direcţionă capul mare pentru a-l privi pe Obi-Wan.

— TC, spuse Obi-Wan, transmite-i că regretăm faptul că l-am deranjat în timpul ceremonialului de îngrijire personală.

— Nu-l deranjaţi, răspunse droidul, acesta este modul în care Prelatul este tratat pe tot parcursul zilei.

Prelatul scoase câteva fluierături.

— Excelenţă, vorbesc limba poporului dumneavoastră graţie slujbei pe care am îndeplinit-o la curtea viceregelui Nute Gunray.

Droidul ascultă răspunsul Prelatului, după care adăugă:

— Da, înţeleg că asta nu vă stârneşte nici o simpatie pentru mine. Dar ceea ce pot spune în apărarea mea este că perioada pe care am petrecut-o în sânul neimoidianilor a fost cea mai dificilă din existenţa mea. Martoră îmi este înfăţişarea mea fizică, fără îndoială, cauza ruşinii nemărginite pe care o trăiesc.

Vădit impresionat, Prelatul fluieră din nou.

— Aceşti Jedi au venit pentru a obţine permisiunea de a-l interoga pe unul dintre muncitorii devotaţi din atelierele Xcan, un anume T'laalak-s'lalak-t'th'ak.

TC-16 pronunţă impecabil sunetele glotale ale

numelui.

— Un gravor remarcabil, neîndoielnic, Excelenţă. În ceea ce priveşte interesul pe care Jedi îl manifestă pentru el, se crede că o operă de artă, căreia i s-a consacrat cândva, în trecut, va oferi indicii referitoare la locul în care se află acum un important lider separatist.

Droidul ascultă, după care adăugă:

— Îngăduiţi-mi să spun că tot ceea ce aduce bucurie celor din neamul Xi Char este şi pe placul Republicii.

Privirea Prelatului se îndreptă din nou înspre Jedi.

— Săbiile de lumină nu sunt arme, Excelenţă, spuse TC-16 după câteva replici scurte. Dar dacă permisiunea de a discuta cu T'laalak-s'lalak-t'th'ak depinde de renunţarea la acestea, sunt convins că Jedi se vor supune acestei cerinţe.

Obi-Wan ducea deja mâna înspre sabia de lumină, iar Anakin arăta suspicios.

— Parcă promisesei că vei asculta de ordinele mele.

Anakin îşi desfăcu mantia.

— Am spus că voi încerca, Maestre.

Îi înmânară săbiile lui TC-16, care le duse la Prelat, pentru a fi verificate.

— Mă surprinde afirmaţia că ar putea fi îmbunătăţite, Excelenţă, spuse droidul după câteva momente. Dar, dacă mă gândesc mai bine, orice armă poate beneficia de darul unui Xi Charrian.

Ascultă, după care continuă:

— Sunt convins că Jedi contează pe faptul că vă veţi respecta promisiunea de a nu remedia imperfecţiunile.

— Totul a mers mai bine decât ne-am aşteptat, spuse Obi-Wan pe când el, Anakin şi TC-16 erau conduşi în inima atelierului Xcan.

Anakin nu era la fel de convins.

— Eşti prea încrezător, Maestre. Eu percep multă suspiciune.

— Cred că putem să îi mulţumim lui Raith Sienar

pentru asta.

Cu aproape două decenii în urmă, bogatul şi influentul proprietar-preşedinte al Sienar Design Systems – unul dintre principalii furnizori de vânători stelari ai Republicii – petrecuse mult timp printre Xi Charrieni, învăţând tehnici inginereşti de înaltă precizie, pe care mai apoi le-a încorporat în propriile sale creaţii. Demascat a fi un necredincios, Sienar fu exilat de pe Charros IV, devenind ţinta vânătorilor de recompense; pe patru dintre ei, Sienar reuşise să-i atragă într-o gaură neagră pe care o cunoşteau numai el şi o mână de exploratori hiperspaţiali mai şmecheri. Sienar se implicase în acte similare de spionaj în sânul Federaţiei Comerciale, al Industriei Baktoidiene, Corelliene şi al Corporaţiilor Incom, dar Xi Charrienii nu uitau foarte uşor ceea ce considerau a fi un sacrilegiu. Cu şase ani înainte de bătălia de pe Naboo, o a doua încercare de a-i lua viaţa lui Raith sfârşise prin moartea tatălui său, Narro, la Dantooine. Încă o dată însă, vinovatul scăpase.

Cu zece ani în urmă, Obi-Wan şi Anakin se întâlniseră şi ei cu Sienar pe planeta vie cunoscută sub numele de Zonama Sekot. Deoarece Sienar era parţial responsabil de dispariţia acesteia, tot el constituia şi motivul pentru care Xi Charrienii nu mai acceptau ucenici umani.

Atelierul Xcan era o încântare pentru ochi.

Meşteşugarii Xi Charrieni lucrau individual sau în grupuri de la trei la trei sute asupra unor electrocasnice ultraperformante sau vânători stelari, adăugându-le piese perfecte sau înfrumuseţându-i, perfecţionându-i, personalizându-i, unicizându-i în mii de feluri. Se puteau admira toate dispozitivele nepreţuite pe care Obi-Wan şi Anakin le văzuseră îngrămădite în spaţiile de depozitare ale citadelei lui Gunray de pe Cato Neimoidia. Atmosfera era tocmai opusul entuziasmului acerb ce caracteriza topitoriile baktoidiene, cum era cea pe care Republica o

controlase pe Geonosis. Xi Charrienii nu vorbeau între ei în timpul lucrului, preferând să-şi amplifice concentrarea prin repetiţia ţârâiturilor ascuţite, ce semănau unor incantaţii. Puţinii care observaseră prezenţa celor trei străini printre ei erau mai interesaţi de TC-16 decât de Jedi.

Cu toate acestea, în ciuda muncii solicitante prestate în atelierul Xcan, fabrica în formă de catedrală era mai degrabă o fază intermediară pentru mulţi dintre Xi Charrieni, aceştia aspirând să lucreze pentru Conglomeratul Tehnic Haor Chall, care abandonase Charros IV în favoarea altor sisteme de pe Inelul Exterior.

Aceiaşi doi extratereştri piperniciţi, care îi conduseseră la Prelat, le arătau acum drumul către altarul lui T’laalak-s’lalak-t’th’ak, situat în aripa vestică a atelierului, ale cărui coloane erau decorate cu mozaicuri de cărămizi colorate. Sub acoperişul înalt se odihneau, cu capul în jos, agăţaţi de grinzile curbate care susţineau tavanul, Xi Charrieni; ai fi zis că sunt droizi de luptă, încărcaţi într-un transportor al Federaţiei Comerciale.

Obi-Wan îşi dădea seama că fredonatul lor necontenit avea un efect liniştitor.

T’laalak-s’lalak-t’th’ak era antrenat în gravarea unui logo corporaţional în consola unei navete. Zeci de piese ce-i erau necesare erau atârnate pe un perete; piesele deja asamblate se aflau pe celălalt. Auzindu-se strigat, ridică ochii de la ceea ce meşterea.

Însoţitorii îi spuseră laconic ceva, după care conversaţia fu preluată de TC-16.

— T’laalak-s’lalak-t’th’ak, dă-mi voie să-ţi spun că munca ta este de o asemenea calitate, încât cu siguranţă zeii înşişi sunt invidioşi.

Xi Charrianul acceptă smerit complimentul, după care ciripi un răspuns.

— Apreciem oferta de a te privi când munceşti. De fapt, suntem chiar familiarizaţi cu unele dintre produsele

excelente care au ieşit din mâinile tale şi unul dintre ele reprezintă motivul pentru care am făcut atâta drum ca să-ţi vorbim. O piesă care a ieşit de curând la iveală pe Cato Neimoidia.

Xi Charrianul nu răspunse imediat.

— Un mecano-scaun pe care l-ai împodobit pentru viceregele Federaţiei Comerciale, Nute Gunray, cu aproape paisprezece ani standard în urmă.

Droidul ascultă, după care continuă:

— Cu siguranţă că era făcut de tine, pentru că, în interiorul piciorului din spate, se citeşte semnul tău distinctiv.

Ascultă din nou.

— O topitorie baktoidiană? Vrei să spui că munca ta poate fi imitată cu atâta uşurinţă?

Anakin îl făcu atent pe Obi-Wan, cu un cot în braţ: Xi Charrienii care lucrau în apropiere ciuleau urechile la conversaţie.

— Îţi înţelegem aversiunea de a discuta despre asemenea chestiuni, spuse încetişor TC-16. Dar simplul fapt că semnătura ta există pe un obiect ar putea fi considerat de către Prelat o dovadă de mândrie.

Mânia lui T'laalak-s'lalak-t'th'ak ieşea la iveală.

— Desigur, ai tot dreptul să fii mândru, dar, dacă Prelatul ar afla că obiectul i-a aparţinut cuiva precum Nute Gunray timp de atâţia ani...

Fără a mai scoate un ciripit, Xi Charrianul scăpă din mână uneltele şi sări de la locul său, nu la TC-16 sau la vreunul dintre Jedi, ci direct în labirintul de grinzi de deasupra capului. Nepăsător la chelălăiturile nemulţumite ale confraţilor săi treziţi din somn, începu să sară dintr-o grindă în alta, hotărât să ajungă la una dintre corpurile de iluminat care perforau tavanul.

Obi-Wan îl urmări pentru câteva clipe, după care se întoarse înspre Anakin.

— Aş zice că nu prea vrea să ne vorbească.

Anakin nu-l scăpa din ochi pe T'laalak-s'lalak-t'th'ak.

— Mă tem că va fi nevoit s-o facă.

După aceea, se lansă în urmărirea Xi Charrianului.

— Anakin, aşteaptă! strigă Obi-Wan, după care adăugă ca pentru sine: La ce bun..., şi sări înspre tavan.

Avântându-se din grindă-n grindă precum artiştii zburătorii de circ, Anakin ajunse fără prea mult efort la ornamentele împletite care înconjurau fereastra parţial deschisă din tavan, prin care T'laalak-s'lalak-t'th'ak încerca să se strecoare. Picioarele din faţă, insectiforme, ale Xi Charrianului erau deja afară când Anakin sări din nou şi îl prinse încercând să-l aducă înapoi pe sol. Extraterestrul era însă mai puternic decât părea. Schelălăind înnebunit, sări la o fereastră mai înaltă, trăgându-l pe Anakin după el.

Zece metri mai încolo, Obi-Wan parcurgea exact drumul Xi Charrianului în nivelurile mai înalte ale tavanului arcuit, unde urmărirea incitase deja spiritele Xi Charrienilor agăţaţi de tavan la odihnă, îmboldindu-i pe unii să se ia după ei.

Anakin mai încerca să îşi tragă prada în jos, dar nu avea greutatea necesară. Temându-se de consecinţe în cazul în care Anakin ar fi chemat prea intens Forţa – deja îşi imagina cum întregul atelier se prăbuşea la pământ – Obi-Wan se avântă după ei, reuşind cu greu, chiar în clipa în care îi ajunse, să apuce picioarele din spate ale lui T'laalak-s'lalak-t'th'ak.

Şi apoi se prăvăliră în gol.

Toţi trei, învălmăşiţi, trăgând după ei peste treizeci de Xi Charrieni atârnând cu capul în jos. Năruindu-se pe podea, Obi-Wan şi Anakin îl scăpară din mâini pe T'laalak-s'lalak-t'th'ak şi îşi dădură seama că nu mai puteau distinge între Xi Charrieni. Pierderea acestuia nu constituia câtuşi de puţin un motiv de îngrijorare, deoarece Xi Charrienii din întreg atelierul se năpusteau în ajutorul celor pe care cei doi Jedi îi trântiseră la

pământ. Unii dintre ei încercau să îi aducă pe Jedi la supunere rotind ameninţător prin aer unelte de lipit sau de gravat, în timp ce alţii construiau deja o emisferă de plastoţel, sub care să îngroape scena violentă.

— Să nu-l mutilezi pe vreunul! strigă Obi-Wan.

Anakin îi aruncă o privire largă de sub o movilă de trei metri de Xi Charrieni ieşiţi din minţi.

— Cu cine vorbeşti acum?

Obi-Wan cerceta atelierul cu privirea.

— Răstoarnă ceva, repede, înainte să mă îngroape de tot.

Împingând-o cu mâna liberă, Obi-Wan răsturnă o masă la douăzeci de metri, răsturnând o stivă de comunicatoare şi cipuri proaspăt gravate. Ţârâind panicaţi, jumătate dintre Xi Charrienii care îl ţintuiau la pământ – şi majoritatea celor care alergau înspre el – dădură fuga să salveze dispozitivele avariate.

— Repede, Anakin!

Chiar cu mâinile prinse sub el, Anakin reuşi să răstoarne câteva electrocasnice, apoi o colecţie de jucării măiestrit aranjate şi să smulgă din pereţi peste jumătate de duzină de aparate de iluminat.

Speriaţi, mai mulţi Xi Charrieni părăsiră zona.

— Nu te mai prosti, îl avertiză Obi-Wan.

Cu ochii ţintuiţi asupra unui container plin cu instrumente muzicale, era cât pe ce să se elibereze de micii săi torţionari în momentul în care salve de blaster se făcură auzite în încăpere: în mijlocul mulţimii de Xi Charrieni înfuriaţi, apăru Prelatul însuşi, aşezat pe o litieră purtată de şase dintre servitorii săi. În fiecare picior, acesta avea o armă.

Douăzeci de Xi Charrieni se lipiră de podea, deoarece Prelatul îndreptase blasterele înspre Obi-Wan şi Anakin. Înainte să se tragă vreo salvă, TC-16 apăru dintr-un hol vecin, cu trupul rearanjat şi uimitor lustruit, zbierând:

— Uite ce mi-au făcut!

Tonul vocii sale trăda şi nelinişte şi surprindere, iar schimbarea era atât de neaşteptată şi de admirabilă, încât Prelatul şi cei care îl purtau rămaseră cu gurile căscate, de parcă o minune s-ar fi petrecut chiar în mijlocul lor. Se schimbară câteva replici ciripite, după care Prelatul se întoarse din nou înspre Anakin şi Obi-Wan, ameninţându-i mai serios cu blasterele.

— Dar nu au avut nici o intenţie rea, Excelenţă, a intervenit droidul. T'laalak-s'lalak-t'th'ak a fugit în momentul în care i s-au pus întrebările. Maeştrii Jedi nu au vrut decât să afle motivul reacţiei sale.

Prelatul îl identifică pe T'laalak-s'lalak-t'th'ak din priviri.

TC-16 traduse.

— Maestre Kenobi, Prelatul te sfătuieşte să pui acum întrebările şi să pleci de pe Charros IV înainte de a avea timp să-şi schimbe părerea.

Obi-Wan se uită mai întâi la T'laalak-s'lalak-t'th'ak şi apoi la TC-16.

— Întreabă-l dacă îşi aminteşte de scaun.

Droidul transmise întrebarea.

— Acum îşi aminteşte.

— A fost gravat aici?

— Răspunsul este afirmativ, domnule.

— Scaunul a fost adus pe Charros IV de neimoidiani sau de altcineva?

— Răspunsul este că de altcineva.

Obi-Wan şi Anakin schimbară priviri nerăbdătoare.

— Transceiverul de hiperunde era deja încorporat? întrebă şi Anakin.

TC-16 ascultă.

— Şi transceiverul şi plăcuţa holoproiectorului erau deja încorporate. Spune că n-a făcut decât gravura de pe picioarele scaunului şi că a intervenit asupra unora dintre sistemele sale de mişcare.

Cu voce abia auzită, droidul adăugă:

— Domnilor, trebuie să vă spun că vocea lui T'laalak-s'lalak-t'th'ak... tremură. Cu siguranţă că ascunde ceva.

— Îi este frică, răspunse Anakin, şi nu de Nute Gunray.

Obi-Wan îl privi pe TC-16.

— Întreabă-l cine era producătorul transceiverului. Întreabă-l despre locul de unde fusese expediat.

Ţârâiturile lui T'laalak-s'lalak-t'th'ak trădau alarmare.

TC-16 spuse:

— Unitatea receptoare a sosit dintr-o locaţie numită Escarte. Crede că fabricantul este încă acolo.

— Escarte? întrebă Anakin.

— O exploatare minieră de pe un asteroid, explică TC-16, ce aparţine Ghildei Comerciale.

17

— Acum zece ani, ar fi avut toate ingredientele unui conflict diplomatic de toată frumuseţea, le explica ofiţerul Dyne lui Yoda şi lui Mace Windu în sala de informaţii din Templul Jedi.

Ticsită de computere, console holoproiectoare, dispozitive de comunicare, încăperea lipsită de geamuri găzduia, de asemenea, o baliză de urgenţă, ce transmitea pe o frecvenţă cunoscută numai cavalerilor Jedi, permiţându-le să trimită şi să primească la Templu mesaje codate, fără a fi dependenţi de HoloNetul arhifolosit.

— De când au devenit Xi Charrienii atât de iertători? întrebă Mace.

Înveşmântat într-o tunică maronie încinsă cu o curea şi cu pantaloni crem, Mace stătea pe marginea unui

birou, cu unul dintre picioarele încălţate cu cizme bine înfipt în podeaua lustruită temeinic.

— De când sunt siliţi să se descurce în condiţiile unei concurenţe acerbe, spuse Dyne. Tot ceea ce vor este să intre din nou în joc, prin intermediul unui contract semnat cu Republica pentru construirea de vânători spaţiali sau droizi combatanţi. I-a scos din minţi faptul că Sienar se îmbogăţeşte văzând cu ochii graţie tehnologiei pe care a furat-o de la ei.

Mace se uită la Yoda, care stătea mai retras, odihnindu-şi ambele mâini pe mânerul bastonului său.

— Înseamnă că Prelatul nu va raporta Senatului incidentul.

— Nici gând; oricum nu s-a întâmplat nimic grav, comentă Dyne.

— La urechile Cancelarului Suprem nu va ajunge, spuse Yoda. Dar raportul lui Obi-Wan m-a surprins. Că-şi pierde judecata limpede, Obi-Wan se pare.

— Ştim amândoi şi motivul, replică Mace. A devenit apărătorul lui Anakin.

— De este Anakin Skywalker Alesul, atunci nu ar trebui o mie de astfel de incidente diplomatice să ne îngrijoreze.

Yoda închise ochii pentru o clipă şi apoi îl privi pe ofiţerul de la informaţii.

— Dar nu despre asta a venit să ne informeze căpitanul Dyne.

Dyne râse scurt.

— Am reuşit să descifrăm codul pe care Dooku – şi credem că şi Sidious – l-au folosit pentru a lua legătura cu Consiliul Separatist. Utilizându-l, am izbutit să interceptăm un mesaj trimis viceregelui Gunray prin intermediul mecano-scaunului.

Mace se proţăpi pe ambele picioare.

— De ani de zile muncesc oamenii tăi la spargerea acestui cod.

— Transceiverul de hiperunde al scaunului ne-a oferit primul indiciu solid. Am observat imediat că acel cod din memoria transceiverului era o variantă a codurilor folosite de Clanul Bancar InterGalactic. Aşa că i-am făcut o propunere unuia dintre muunii arestaţi după bătălia de pe Muunlist. A fost nevoie de ceva eforturi, dar muunul a confirmat în cele din urmă faptul că acest cod al Confederaţiei se apropie foarte bine de unul dintre codurile folosite pe Aargau pentru transferul conturilor bancare şi pentru alte astfel de operaţiuni.

Dyne făcu o pauză, după care continuă:

— Vă mai amintiţi de codurile lipsă, pe baza cărora s-au formulat acuzaţiile îndreptate împotriva Cancelarului Valorum?

Yoda încuviinţă.

— Creditele despre care se bănuia că dispăruseră în buzunarele membrilor familiei lui Valorum de pe Eriadu fuseseră transferate prin Aargau.

— Interesant acest lucru este.

Dyne deschise o servietă din superaliaj şi scoase o datacelulă nervurată.

Ducându-se la una dintre consolele holoproiectoare, o introduse în unul dintre orificii. O holoimagine albăstruie de un metru apăru din consolă.

— Generalul Grievous, spuse Yoda şi ochii i se îngustară.

„Vei fi încântat să afli că am ales un sistem pentru noi, vicerege, spunea Grievous. Belderone va fi căminul nostru temporar.

Se aşternu liniştea, pentru câteva clipe.

Vicerege? Vicerege!

Năpustindu-se înspre cineva care lipsea din imagine, lătră: Sfârşitul transmisiunii!"

Dyne opri mesajul înainte ca Grievous să fi dispărut din imagine.

— O imagine cu o rezoluţie foarte bună, spuse

ofiţerul. Tehnologia însă este diferită de ceea ce întâlnim la tot pasul – chiar şi în cadrul Confederaţiei.

— De imaginea sa, se îngrijeşte Sidious, ummm!

Buza superioară a lui Mace, impecabil bărbierită, se arcui.

— Care era sursa transmisiunii?

— Departe în Inelul Exterior, explică Dyne. Şase piloţi clone au urmărit o navă transportoare care a intrat în acel sector imediat după bătălia de pe Cato Neimoidia. Nici unul dintre ei nu s-a mai întors.

— O întâlnire a flotei Confederaţiei, este, spuse Yoda.

Mace încuviinţă.

— Şi urmează Belderone.

Se uită din nou înspre Dyne.

— Mai e ceva nou referitor la sursa transmisiunii originale în care apărea Sidious?

Dyne dădu negativ din cap.

— Încă ne ocupăm de asta.

Mace plecă de lângă masă.

— Belderone nu este un sistem foarte populat, dar este de partea Republicii. Grievous e în stare să ucidă milioane de suflete doar pentru a ne demonstra de ce e în stare.

Îl fixă pe Yoda.

— Nu putem îngădui să se întâmple aşa ceva.

Privirea lui Dyne merse de la Mace la Yoda şi înapoi.

— Dacă forţele republicane vor aştepta acolo ca Grievous să atace, separatiştii vor şti că am reuşit să tragem cu urechea la transmisiunile lor.

Yoda îşi presa buzele cu degetele, gânditor.

— Să acţionăm trebuie. Forţele republicane vor aştepta.

Dyne încuviinţă.

— Aveţi dreptate, desigur. Dacă nu se ia nici o măsură şi se va afla despre această interceptare...

Se uită la Yoda.

— Îl anunţăm pe Cancelarul Suprem?

Urechile lui Yoda tresăriră.

— Dificilă această decizie este.

— Informaţia nu va părăsi această încăpere, decise Mace.

Yoda oftă afectat.

— De acord sunt. Baliza vom folosi pentru a strânge forţele.

— Obi-Wan şi Anakin nu sunt departe de Belderone, spuse Mace. Dar urmăresc o altă pistă în căutarea lui Sidious.

— Să aştepte acea pistă. De Anakin şi Obi-Wan nevoie va fi.

Yoda se întoarse înspre imaginea încremenită a generalului Grievous.

— Să ne pregătim minuţios pentru această bătălie trebuie.

18

În vis, Grievous îşi amintea de viaţa sa.

Viaţa sa aducătoare de moarte.

Pe Kalee, după încheierea conflictului cu Hukii.

După toate misiunile din sistemele sale natale, din sistemele Huk, semănând moarte, exterminând cât mai mulţi din rândurile inamicului... după toate momentele în care se întorsese acasă rănit, însângerat peste măsură, acasă, acolo unde era înconjurat de soţiile şi copiii săi, desfătându-se cu susţinerea acestora – depinzând de afecţiunea lor pentru a se întoarce de pe tărâmurile morţii...

După atâtea întâlniri cu moartea... să fie rănit mortal prin prăbuşirea unei navete.

Nedreptatea, umilinţa îl duruseră mai profund decât

rănile... I se nega o moarte eroică – aceasta era soarta sa...

Plutea în bacta, conştient de faptul că nici un fluid vindecător şi nici o lamă gamma făurită de fiinţă vie sau de droid nu i-ar fi putut remedia trupul. În momentele de conştienţă, îşi vedea soţiile şi copiii uitându-se prin ecranul de permasticlă la corpul său ciopârţit. Îi ofereau cuvinte de încurajare şi se rugau pentru sănătatea lui.

Se tot întreba: se putea mulţumi să fie o minte într-un trup văduvit de capacitatea de a simţi? Mai mult, putea abandona o viaţă de luptă pentru o alta în care n-ar fi putut lupta decât cu sine însuşi? Încă o zi de trăit ar fi însemnat o luptă cumplită...

Nu. Nu i se va întâmpla lui.

Pe atunci, războiul Huk se terminase, mai exact, îl terminaseră Jedi, iar Kaleeshii culegeau încă furtună. Lumea lor era în ruină, chemările la dreptate şi egalitate erau ignorate de Republică.

Întotdeauna în căutare de noi oportunităţi de a investi, membrii Clanului InterGalactic le oferiseră celor de pe Kalee o salvare îndoielnică. Acceptau să susţină financiar planeta, să îi preia datoria usturătoare, dar Grievous trebuia să fie de acord să devină un garant. Armele de tip hailfire erau extrem de eficiente în a transmite notificări de plată uitucilor, iar droizii ucigaşi serie IG se puteau îndeletnici cu treburile mai murdare. Dar armele trebuiau programate, droizii acţionau adesea imprevizibil, iar asasinatele stricau climatul de afaceri.

Clanul avea nevoie de cineva cu harul intimidării.

Din dorinţa de a-şi salva lumea şi de a-şi oferi măcar o parte din gustul traiului pe care îl cunoscuse ca luptător şi strateg, conducător de armate, Grievous acceptase oferta. Însuşi preşedintele Clanului, San Hill, supervizase încheierea acordului. Cu toate acestea, Grievous nu era nici pe departe mândru de alegerea sa. Colectarea datoriilor nu avea nimic în comun cu arta

războiului. Era o arenă pentru indivizi fără principii, pentru cei atât de iubitori de avere, încât le era teamă de moarte. Dar Kalee avusese şi beneficii de pe urma muncii sale pentru Clan. Iar notorietatea anterioară a lui Grievous nu putea fi umbrită.

Mai târziu: accidentul cu naveta. Prăbuşirea. Neşansa...

Le spusese aşa-zişilor săi vindecători să îl pescuiască din bactacuvă. Se învoia să moară în aer sau în vidul spaţiului nemărginit, dar nu într-un lichid. În umbra copacilor tăiaţi pentru rugul său funerar, îşi pierdea conştiinţa şi apoi îşi revenea. Atunci îl vizită a doua oară San Hill. Avea ceva în minte. Era evident chiar şi pentru un chior.

— Te putem păstra în viaţă, îi şopti slăbănogul Hill în urechea cu care mai auzea.

I se mai promisese asta. Îi treceau prin minte aparate de respirat, platforme plutitoare, maşinării care să îl ţină în viaţă.

Dar Hill continuase:

— Nimic din toate astea. Vei putea merge, vei putea vorbi, îţi vei păstra toate amintirile – şi judecata.

— Nu mi-am pierdut-o, răspunsese Grievous. Nu-mi lipseşte decât un trup.

— Majoritatea organelor tale interne sunt atât de distruse, încât nici cel mai iscusit chirurg nu te-ar mai putea drege, continuase Hill. Şi va trebui să renunţi la ceva ce nu-ţi poţi imagina măcar. Va trebui să renunţi la plăcerile trupeşti.

— Carnea e inutilă. Îţi dai seama de asta numai dacă te uiţi la mine.

Încurajat de această remarcă, Hill îi vorbise în termeni extraordinari despre geonosiani: că ridicaseră tehnica roboticii la nivel de artă şi că melanjul dintre o fiinţă vie şi o maşină reprezintă viitorul.

— Gândeşte-te numai la droizii de luptă ai

Confederaţiei Comerciale, spusese Hill. Sunt coordonaţi de un creier droid la rândul său. Droizi de protocol, astromeci, chiar şi droizi ucigaşi – toţi au nevoie de programare şi întreţinere permanentă.

Câteva cuvinte atrăseseră atenţia lui Grievous: droizi de luptă.

— Se va isca un război ce va solicita prezenţa multor droizi pe front, spusese Hill destul de tare, încât să se facă auzit. Nu ştiu cu siguranţă când va începe, dar când se va întâmpla, nici un colţişor din galaxie nu va rămâne neutru.

Interesat peste măsură, Grievous întrebase:

— Cine-l va declanşa? Clanul bancar? Confederaţia?

— Cineva mult mai puternic.

— Cine?

— La timpul potrivit, îl vei cunoaşte. Şi vei fi impresionat.

— Atunci, de ce are nevoie de mine?

— În fiecare război există lideri şi comandanţi.

— Un comandant de droizi.

Mai exact, un comandant de droizi cu viaţă în el.

Aşa că le-a permis celor de pe Geonosis să intervină asupra lui, iar aceştia construiră o cochilie de duraniu şi ceramică pentru puţinul ce mai rămăsese din el. Recuperarea fusese lungă şi dificilă. Iar împăcarea cu noul său aspect îmbunătăţit, chiar şi mai lungă şi mai dificilă. Abia în momentul în care s-a produs a fost prezentat contelui Dooku şi şi-a început antrenamentul. De la geonosiani şi de la membrii Techno Union reuşise să înţeleagă mecanismele interne ale droizilor. Dar de la Dooku – Lord Tyranus – înţelesese mecanismele interne ale Sithilor.

Însuşi Tyranus îl instruise în taina săbiilor de lumină. În doar câteva săptămâni, îi depăşise pe ceilalţi discipoli ai acestuia. Desigur, îl ajuta şi faptul că avea un trup indestructibil ce amintea de un droid de luptă Krath. Mai

erau şi capacitatea de a triumfa asupra majorităţii fiinţelor simţitoare, circuitele de cristal, patru mecanisme de apucare...

Îşi amintea de viaţa sa anterioară numai în vise.

De fapt, nu erau vise, pentru că visele vin în timpul somnului, iar generalul Grievous nu dormea. El se bucura de scurte intervale de stază într-o cameră de forma unei păstăi, ce fusese creată pentru el de cei care-l reconstruiseră. În timpul petrecut în acea cameră, îşi amintea cum era când era viu. Mai ales pentru că acolo nu îl deranja nimeni – cu excepţia circumstanţelor care solicitau să fie prezent.

Camera era echipată cu afişaje care monitorizau statusul Mâinii Invizibile. Dar Grievous era conştient de orice problemă înainte ca aceasta să-i fie expusă de aparate.

Pe când ieşea din cameră şi se îndrepta în grabă spre puntea crucişătorului, un droid i se alătură, furnizându-i ultimele informaţii.

În clipa în care flota separatistă ieşise din hiperspaţiu la Belderone, devenise ţinta unor atacuri – nu din partea forţei defensive planetare ineficiente, ci din partea unui batalion republican.

— Brigăzi de vânători stelari se concentrează asupra flotei, raportă droidul. Crucişătoare de atac, distrugătoare şi alte navete importante sunt aranjate în formaţie de câmp deflector deasupra părţii întunecate a Belderonului.

Pe coridor se auzeau urletele alarmelor, iar droizii trăgători şi neimoidianii se grăbeau înspre locurile lor.

— Comunică navelor noastre să activeze ecranele deflectoare şi să se grupeze în spatele nostru. Navetele din avangardă se vor grupa în formaţie pentru a asigura protecţia navelor principale de susţinere.

— Am înţeles, domnule general.

— Reorientaţi ecranele deflectoare. Pregătiţi toate

brigăzile de droizi tri-vânători şi armaţi toate bateriile laterale pentru a slobozi focul.

Grievous se ţinu de o consolă, pe când crucişătorul era zguduit de o explozie.

— Foc ordonat din partea distrugătorilor Republicii, spuse droidul. Nu s-a produs nici o avarie. Ecranele funcţionează în proporţie mai mare de nouăzeci la sută.

Grievous acceleră ritmul.

Pe punte, o hologramă în timp real a bătăliei se derula deasupra consolei tactice. Grievous îşi îngădui un răgaz pentru a studia aranjarea navetelor republicane şi a escadrilelor de vânători stelari. Alcătuit din peste şaizeci de nave de susţinere, grupul republican nu era destul de mare pentru a copleşi flota separatistă, dar elibera destulă putere de foc combinat pentru a apăra lumea nesemnificativă a Belderonului.

În extremitatea îndepărtată a planetei de culoarea nisipului, un convoi de transportoare se îndrepta înspre două dintre lunile cel mai puţin locuite ale Belderonului, escortat de vânători stelari şi corvete.

— Evacuaţi, generale, murmură unul dintre droizi.

Grievous era stupefiat. O evacuare organizată nu se putea traduce decât printr-un singur lucru: că Republica aflase cumva că Belderonul era ţinta sa! Dar cum era posibil aşa ceva, în condiţiile în care nu fuseseră informaţi decât liderii separatişti?

Se îndreptă înspre videoecranele frontale pentru a urmări spectacolul orbitor al luptei.

Urma să afle cine îl trădase. Acum însă avea în minte un singur lucru: supravieţuirea.

19

Cu aripile-i boante şi cabina bulbucată, vânătorul stelar al lui Anakin se asemăna mai degrabă cu Delta-7

Aethersprite pe care îl pilotase la începutul războiului şi nu cu noua generaţie de V-interceptoare şi ARC-170 pilotate de piloţii clonă. În timp ce Delta-7 avea o formă triunghiulară, vânătorul său argintiu cu galben deţinea o prova constituită din două fuzelaje separate, fiecare dintre ele echipat cu un lansator de torpile. Tunurile laser ocupau orificii în faţa aripilor. Ca şi în cazul Delta-7, locul astromecului era pe soclul din laterala cabinei arcuite.

Mai mult, Anakin îi făcuse şi câteva modificări semnificative.

Deja un veteran al luptelor din Xagobah şi din alte lumi, dispozitivul arăta de parcă ieşise de pe linia de asamblare de numai zece ani. Dar era mai flexibil decât Torpilul modificat pe care îl pilotase la Praesitlyn şi era şi mai rapid.

Decolând din Integritatea, Anakin acceleră generos în încercarea de a ajunge din urmă ARC-urile şi V-interceptoarele care se lansaseră primele din cala centrală a masivului crucişător de atac. Unul dintre monitoare indica faptul că propulsia ionică a vânătorului stelar funcţiona aproape la parametri optimi.

— R2, spuse în comunicator, fă o testare diagnostică asupra propulsiei de la tribord.

Consola vânătorului stelar traduse răspunsul ciripit al droidului în caractere bazice.

— Mi-am dat eu seama. Atunci, fă, te rog, şi reparaţiile. Să nu ajungem chiar ultimii.

Tonul plângăreţ al lui R2-D2 nu mai avea nevoie de nici o traducere.

Graficul de redare a propulsiei pulsă şi urcă, iar vânătorul stelar făcu un salt înainte.

— Bravo, amice, acuma ne mişcăm şi noi.

Instalându-se comod în scaunul moale, îşi flexă mâinile înmănuşate şi expiră încet pe gură. Gata cu spionajul, îşi spuse. Nu era mai aproape de Coruscant, dar cel puţin se găsea acolo unde îi era locul, legat

printr-o uniune sfântă de un vânător stelar, pregătit să-l înveţe pe inamic câteva trucuri despre luptele spaţiale.

Înainte-i lunecau sute de dispozitive inamice – vârful de lance al grupurilor de nave Picket, cu botul ascuţit precum un ac, ce ecranau navele principale. Unele erau vânători-vulturi în vârstă de treisprezece ani cu aripi gemene ce semănau cu o păstaie; altele erau droizi tri-vânători stelari; mai erau şi vânători stelari Nan tex cu boturi duble, extrem de puternici, fabricaţi de geonosiani. Chiar în acel moment, ARC-170-urile din avangardă ţeseau lupinguri strânse printre droizii de luptă ce le antrenaseră într-o luptă incomodă, impulsurile lucitoare ale salvelor de energie metamorfozând spaţiul apropiat într-o mreajă ucigătoare.

Nu mai văzuse atâţia duşmani de la Praesytlin.

Iată cum exersăm trasul la ţintă, spuse el, surâzând viclean.

Ridică mâna dreaptă de pe manşa de control pentru a activa scanerele cu rază lungă de acţiune. Afişajul pentru evaluarea pericolelor dezvăluia prezenţa şi aranjarea navelor separatiste: transportoare Lucrehulk şi nave principale separatiste; nave Hardcell ale Techno Union, cu propulsoare multiple spiralate şi fuzelaje în formă de coajă de ou; crucişătoare Diamond ale Ghildei Comerciale şi Fantail ale Alianţei Corporaţiilor; fregate, nave de război şi de comunicaţii, dotate cu uriaşe transpondere circulare.

O paradă a separatiştilor în toată splendoarea.

Trecând comunicatorul pe frecvenţa camarazilor săi, Anakin îşi chemă vecinul de escadrilă.

— Eu zic să lăsăm mizilicurile în seama lui Odd Ball şi a celorlalţi piloţi şi să ne ocupăm noi de peştele cel mare.

Cunoscând modul în care Anakin ignora apelurile, Obi-Wan răspunse pe măsură.

— Anakin, sunt aproximativ cinci sute de droizi între

noi şi Grievous. Mai mult, navele principale sunt mult prea serios ecranate.

— Fă ca mine, Maestre.

În comunicator se auzi oftatul lui Obi-Wan:

— Voi încerca, Maestre.

Anakin cercetă afişajul pentru evaluarea pericolelor, pentru a-şi întipări în minte coordonatele vectoriale ale vânătorilor inamici cei mai apropiaţi. Apoi reluă comunicarea cu R2-D2.

— Viteză de luptă, R2.

Din nou, vânătorul stelar ţâşni înainte. Indicatorii de pe consolă se activară. În clipa în care simţi navele inamice apropiindu-se periculos de mult de el, înfipse maneta într-un colţ din lăcaşul ei şi ieşi din raza lor de acţiune, cu toate armele trăgând din răsputeri.

Droizii trăgeau şi-l urmăreau din toate părţile.

Strecurându-se prin norii cuprinzători de foc, blocă declanşatorul tunurilor laser şi mai trecu o dată prin valul ucigaş inamic, distrugând încă o duzină de vânători, cât ai clipi. Dar tri-vânătorii erau acum pe urmele sale, setoşi de răzbunare. O ţâşnire de impulsuri stacojii trecu pe deasupra cabinei şi un vânător apăru la babord. O secundă mai târziu, o a doua izbucnire sfârâi de deasupra. R2-D2 eliberă o serie de fluierături şi ciripituri în momentul în care ecranele deflectoare ale vânătorului stelar erau greu încercate.

Fulgere albastre străbătură consola şi droizii de luptă apărură la babord şi la pupa. Mai multe salve îşi găsiră ţinta, aruncându-l dureros pe Anakin în centura de siguranţă.

— Exact ceea ce aveam nevoie, spuse el apreciativ.

Virând strâns la babord, lovi prima navă cu o salvă laterală. Al doilea vânător stelar încerca să scape cât mai repede din norul de fragmente în care se dezintegrase nava afectată. Pe când făcea asta, Anakin se avântă în spatele său şi eliberă laserele.

Mingea de foc zvârli droidul într-un alt vânător ce se afla în apropiere şi pieriră într-o explozie comună.

Anakin se uită pe afişaje pentru a vedea dacă Obi-Wan mai este alături de el.

— E totul în regulă?

— M-am fript puţin, dar n-am nimic.

— Rămâi alături de mine.

— Am libertatea de a alege?

— Întotdeauna, Maestre.

Angrenaţi acum într-o înfruntare încinsă, ARC-170-uri, V-interceptoare şi droizi de luptă se mişcau ameţitor, animaţi de acelaşi zel, urmărindu-se unii pe alţii, izbindu-se frontal, rostogolindu-se afară din luptă cu motoarele fumegând sau cu aripile smulse. Arme totale, droizii ţinteau impecabil, dar nu reuşeau să îşi revină pe dată şi se lăsau cu uşurinţă derutaţi de manevrele inamice pe care nu le puteau anticipa. Deşii deveneau astfel ţinte extrem de uşor de eliminat, erau totuşi atât de mulţi...

Anakin identifică liderul escadrilei inamice şi începu să-l hărţuiască prin salve laser. Adaptându-se tacticii sale, Obi-Wan se retrase. Apoi îşi redresă vânătorul stelar în poziţie de tragere şi deschise focul.

— Frumoasă lovitură! spuse Anakin în momentul în care liderul escadrilei dispăru.

— Frumoasă tactică!

Făcându-i semn lui Obi-Wan să îl urmeze, Anakin se retrase din tumultul înfruntării, viră pe alături şi se avântă înspre cea mai apropiată navă separatistă de clasă Picket, cu botul ascuţit ca un ac. Irosind două torpile pentru a-i atrage atenţia, făcu un ocol, după care se apropie foarte mult, trăgând cu toată puterea.

— Repede, înainte! Ţinteşte generatorul de ecran deflector!

— Dacă mai mergem înainte, o să ne facem una cu el!

— Asta e şi ideea!

Obi-Wan îi dădu ascultare, trăgând cu toate tunurile.

Bătălia ajunsese acum la apogeu, iar rafalele bine ţintite din partea navelor principale republicane se spărgeau de câmpurile de raze şi de particule ale inamicilor. Lumini orbitoare pulsau izvorând de peste tot. Nava pe care Anakin o făcuse mai devreme ţinta torpilelor sale era acum victima unui bombardament susţinut. Se gândi că o torpilă cu dispersie maximă i-ar fi provocat sfârşitul, aşa că se grăbi să-i uşureze suferinţa.

Torpila răsări de sub fuzelajul cabinei şi îşi croi drum înroşit înspre ţintă.

Câmpul deflector al navetei păru anihilat pentru o clipă şi în acel moment salvele infailibile de turbolaser făcură prăpăd. Lovită din lateral, naveta plesni precum un fruct mult prea copt, vărsând în spaţiu limbi lungi, incandescente, de foc, de lumină şi de fragmente metalice.

Anakin se feri şi rosti în comunicator:

— Avem cale liberă de a trage în nava lui Grievous, îi transmise lui Obi-Wan.

Cu botul lat şi aripile mari, crucişătorul generalului părea un zgârie-nori din era clasică a Coruscantului, înclinat pe o latură.

— Nu prea e momentul să îl atragem în cursă, Anakin. Nu te-ai uitat la aranjarea defensivă?

— Când vei învăţa să ai încredere în mine?

— Dar am încredere în tine. Pur şi simplu nu pot ţine pasul cu tine.

— Prea bine. Atunci, mă întorc imediat.

Anakin forţă capacităţile vânătorului său stelar, scuipând plasmă şi torpile ce nu provocau nici o pagubă ecranului deflector al crucişătorului imens. Se îndepărtă de ploaia de foc ce ricoşa înspre el, îndreptându-se spre turnul de control de două sute de metri.

Bateriile încorporate în crucişător prinseră viaţă, propulsând mingi imense de plasmă către pacostea ce

nu-i dădea pace. Rotindu-se brusc, Anakin se rostogoli pe sub burta crucişătorului cu capul în jos şi continuă să tragă.

Încercă din nou să atace puntea invulnerabilă cu izbucniri ale laserelor sale. Şi din nou bateriile de tragere ale navei colosale se chinuiră, dar nu reuşiră să-l prindă într-un unghi din care nu ar mai fi avut scăpare.

Anakin şi-l imagină pe Grievous observând totul din spatele videoecranelor de oţel transparent.

— Sper că ţi-ai făcut o idee despre ce se va petrece în momentul în care ne vom întâlni faţă în faţă.

Ochii reptilieni ai lui Grievous urmăreau intens manevrele îndrăzneţe ale vânătorului stelar galben-argintiu ce se străduia să-l lovească în punctul slab. Trăgând cu precizie, anticipând cu isteţime replicile bateriilor frontale, profitând de ocazii pe care nici o clonă nu le-ar fi identificat... pilotul nu putea fi decât un Jedi.

Dar un Jedi care se încumeta să se hrănească din mânie.

Grievous întrezărea asta în hotărârea neclintită a pilotului, în nechibzuinţa sa. Putea simţi asta, chiar prin ecranele tremurătoare ale Mâinii Invizibile, prin oţelul transparent al videoecranelor. O, de-ar avea o asemenea sabie de lumină atârnându-i la centură, gândea el.

Anakin Skywalker.

El era, nu încăpea îndoială. Iar în vânătorul stelar ce-i asigura spatele? Obi-Wan Kenobi.

Spini în coasta separatiştilor.

Peste tot în teatrul de luptă, forţele republicane dovedeau un entuziasm similar, pulverizând droizi de luptă şi abătând asupra navelor principale focul tunurilor cu rază lungă de acţiune. Grievous era încrezător că, de-ar fi fost cu adevărat încolţit, ar fi reuşit să schimbe soarta bătăliei, dar nu aceasta era acum misiunea sa. Maeştrii săi Sith îi ceruseră să nu li se întâmple ceva

membrilor Consiliului, deşii, de fapt, Confederaţia nu avea nevoie decât de Lorzii Sidious şi Tyranus.

Se întoarse pentru a observa simularea ce se desfăşura deasupra consolei tactice, apoi reveni la videoecrane, amintindu-şi de navetele ARC-170 ce hăituiseră, cu doar câteva zile în urmă, naveta lui Gunray. Făcu un semn înspre unul dintre droizi.

— Anunţaţi comandanţii navelor noastre că vor primi noi ordine privind bătălia.

— Da, generale, confirmă droidul, cu un ton uniform.

— Înălţaţi nava. Pregătiţi-vă să trageţi cu toate armele la comanda mea.

Nu există moarte, doar Forţa.

Obi-Wan se întreba dacă mai fusese martor vreodată la o ilustrare mai lucidă a acestei axiome Jedi decât se dovedea acum hărţuirea concentrată pe Forţă, în pofida morţii, a navei lui Grievous. Vânătorul stelar al lui Anakin zgândărea de aproape crucişătorul mamut, lăsându-l pe Obi-Wan să se ocupe de droizii de luptă pe care Anakin nu îi vedea sau îi ignora deliberat.

„Băiatul ăsta chiar o să mă omoare”, mormăi Obi-Wan numai pentru sine.

Dar nu-i păsa prea mult de propria soartă, ci se întreba: „Ce s-ar fi întâmplat dacă Anakin ar fi fost ucis?”

Doar putea fi oare ucis?

Fiind Alesul, era el menit să împlinească atât acest titlu cât şi profeţia? Era el imun la răul real sau – fiind o persoană născută pentru a reda echilibrul Forţei – avea nevoie de apărători pentru a-l îndruma întru acest destin? Era oare datoria lui Obi-Wan – ba chiar mai mult, a tuturor cavalerilor Jedi – să aibă grijă ca el să supravieţuiască, cu orice preţ?

Oare acest lucru era ceea ce intuise Qui-Gon cu mulţi ani înainte, pe Tatooine, şi ceea ce-l motivase să-l atace cu o asemenea tărie pe Sithul care se demascase în acel peisaj pârjolit?

Deşii ecranul deflector repara împunsăturile pe care salvele lui Anakin le provocau crucişătorului, Anakin nu se descuraja. Nici chiar tentativele lui Obi-Wan de a-l apela pe frecvenţa celor prinşi în luptă nu aveau nici un rezultat. Acum însă, nava uriaşă începea să se înalţe şi să-şi schimbe direcţia.

Pentru o clipă, lui Obi-Wan îi trecu prin minte că Grievous avea să îndrepte toate tunurile frontale împotriva lui Anakin. În schimb, crucişătorul continua să se înalţe până mult deasupra planului unde se aflau ei, cu prova uşor îndreptată înspre Nucleu.

Apoi trase.

Nu înspre escadrilele republicane, nu înspre Belderone, ci înspre convoiul de evacuaţi şi vânătorii stelari ce îl escortau.

Obi-Wan percepu o puternică tulburare în Forţă, întrucât navă după navă se dezintegra sau sfârşea în flăcări. Mii de voci se auzeau ţipând, iar reţelele de comunicaţie se înfiorară acut de strigătele de groază şi revoltă.

Rafalele pe care le aşteptase Obi-Wan nu ajunseră nicicând.

Tri-vânătorii şi droizii-vulturi se retrăgeau brusc înspre navele din care ieşiseră mai devreme. În acelaşi timp, întreaga flotă separatistă întorcea deja spatele acelui loc. Desigur, Grievous înţelesese că gestul său incalificabil luase forţele republicane prin surprindere, aşa că acum nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să scape repede în hiperspaţiu. Generalul hotărâse, cu siguranţă, că Belderone pur şi simplu nu merita să rişte – mai ales în condiţiile în care atâtea sisteme lipsite de apărare de pe Inelul Exterior erau numai bune de prădat.

— Anakin, evacuaţii au nevoie de ajutorul nostru! spuse Obi-Wan.

— Vin, Maestre!

Obi-Wan văzu cum vânătorul lui Anakin abandonă

urmărirea inutilă a crucişătorului. În depărtare, navele separatiste dispăreau din câmpul vizual deoarece făceau saltul în hiperspaţiu.

— Navele flotei principale sunt deja la o distanţă sigură, îi raportă un droid lui Grievous în momentul în care crucişătorul intră în hiperspaţiu. Sosirea estimată la locul alternativ de întâlnire: zece ore standard.

— Pierderi la Belderone? întrebă Grievous.

— Acceptabile.

Dincolo de videoecranele frontale, se vedeau vâltorile provocate de viteza luminii.

Grievous îşi trecea degetele sale precum nişte gheare peste manetele consolei.

— Spuneţi-le celor din elita mea să mă aştepte în cala de lansare, la ieşirea din hiperspaţiu, le comunică droizilor care se aflau prin preajmă. Când toate navele vor ajunge la locul de întâlnire, anunţaţi-l pe Gunray că îi voi face o vizită.

20

— Bine antrenat de Dooku, generalul Grievous a fost, spuse Yoda.

El şi Mace Windu erau în apartamentele lui Yoda din Templul Jedi.

— Prinşi în capcană, în cel mai slab lovesc. A alege între a salva vieţi şi a continua lupta ne forţează.

Yoda îşi amintea de confruntarea cu Dooku din cala de andocare de pe Geonosis. Dooku înfrânt, fără nici o altă alternativă decât a scăpa cu fuga...

— Reprezentanţii de pe Belderone şi-au exprimat mulţumirile faţă de Senat, spuse Mace. În ciuda pierderilor.

Yoda scutură din cap cu tristeţe.

— Peste zece mii de morţi. Douăzeci şi şapte de Jedi.

Muşchii feţei lui Mace se încordară.

— Miliarde au căzut victime în acest război. Belderone a fost salvat şi – ce e şi mai important – Grievous e mereu pe fugă.

— Ştim şi în ce direcţie a ieşit din hiperspaţiu.

— Îl vom goni până la capătul spaţiului ce ne e cunoscut, dacă vom fi nevoiţi.

Yoda rămase tăcut pentru câteva clipe, apoi spuse:

— Să discutăm cu Cancelarul Suprem trebuie.

— Fără prea multe reverenţe, spuse Mace. Trebuie să ia sfârşit această preţuire.

— Cu sfârşitul războiului sfârşit va lua şi asta.

Yoda se întoarse înspre Mace.

— Un avertisment grozav Belderone este. În ascensiune puterea părţii întunecate se află. Eliminat trebuie Sidious.

Mace încuviinţă cu seriozitate.

— Într-adevăr, eliminat.

21

— Generalul Grievous a părăsit terminalul de andocare, îi transmise un locotenent al Federaţiei Comerciale lui Gunray, aflat în apartamentele sale luxoase din turnul de comandă babord al navei principale.

— Care terminal de andocare? rosti Gunray înspre audiocaptatorul comunicatorului. E abia jos sau a şi ajuns în turn?

— Naveta generalului a aterizat chiar pe inelul de andocare al turnului, vicerege.

Gunray se întoarse înspre Rune Haako.

— Ceea ce înseamnă că va ajunge aici imediat.

Privi spre un imens ecran circular ce reflecta o imagine în timp real a anticamerei apartamentului său.

Garda neimoidiană de la uşa sa fusese, de asemenea, anunţată de venirea lui Grievous. Înarmaţi cu carabine blaster mai înalte chiar decât ei, cei patru purtau armuri voluminoase pentru a le proteja pieptul şi picioarele, dar şi coifuri rotunde, care revelau vederii ochii lor roşii şi feţele verzui.

— Cu siguranţă e vorba despre mecano-scaun, spuse Gunray, păşind agitat prin faţa ecranului.

— Ce i-ai spus? întrebă Haako.

Gunray înţepeni.

— Imediat ce Shu Mai m-a informat despre întâlnirile de pe Belderone, l-am contactat pe Grievous şi mi-am exprimat nemulţumirea cauzată de faptul că nu mă pusese el însuşi la curent. L-am acuzat că intenţionat m-a lăsat pe dinafara cercului de comandă.

Haako era terifiat.

— Chiar i-aţi spus asta?

Gunray încuviinţă.

— Insista că încercase să stabilească o comunicare prin intermediul transceiverului de hiperunde al scaunului. I-am spus că nu am primit nici o astfel de transmisiune.

— Vin! spuse Haako, arătând cu degetul tremurând spre ecran.

Gunray văzu că Grievous era însoţit de patru dintre membrii de elită ai MagnaGuards. Droizi combatanţi bipezi, înfricoşători, construiţi după specificaţii precise, înarmaţi cu electrotije, erau la fel de înalţi ca şi generalul. Mantii metalice le cădeau pieziş pe piepturile şi umerii laţi, învăluindu-le şi vârful capului şi partea de jos a feţei. Beneficiind de programarea gândită de Grievous, influenţată şi de instrucţiunile pe care acesta le primise de la Dooku, aceşti droizi erau antrenaţi în artele Jedi, fiind de multe ori o provocare pe măsură pentru cavalerii ordinului.

Cei patru neimoidiani îşi păzeau cu străşnicie

teritoriul, aducându-şi carabinele peste piept, într-un gest de avertizare.

Elita lui Grievous nu se lăsă nicidecum intimidată. Într-un gest similar celui al neimoidianilor, cei patru ridicară electrotijele şi apoi le mânuiră cu o asemenea viteză şi precizie încât santinelele lui Gunray fură pur şi simplu secerate din picioare, de parcă ar fi fost nişte copii ce tocmai învăţau să meargă.

Grievous privi mânios în lentila holocamerei instalate în afara uşii.

— Primeşte-ne, viceregе. Sau vrei să dau ordine elitei mele să culce la pământ tot ceea ce stă între noi şi tine?

Haako se roti pe călcâie şi se îndreptă spre uşa din spate a apartamentului.

— Unde te duci? îl interogă Gunray. Dacă vom încerca să fugim, nu vom reuşi decât să ne recunoaştem vinovăţia.

— Păi, chiar suntem vinovaţi, răspunse acesta.

— Dar el nu ştie asta.

— Vicerege! se auzi iarăşi vocea aspră a lui Grievous.

Haako era deja în uşă.

— Dar va afla.

Şi-şi luă tălpăşiţa.

Gunray continuă să măsoare camera, frângându-şi mâinile, după care, aranjându-şi mantia şi mitra şi îndreptându-şi umerii, deschise uşa cu degetu-i grăsun.

Generalul intră ca o furtună în apartament, cu cele patru gărzi de-a stânga şi de-a dreapta, gata de a-şi dezlănţui instinctele violente.

— Care este motivul acestei vizite inopinate? întrebă Gunray din mijlocul camerei principale. Maeştrii tăi nu vor tolera faptul că mă tratezi atât de nepoliticos.

Grievous îi aruncă o privire clocotind de mânie.

— Ba nu vor avea nimic împotrivă în momentul în

care vor afla ce prostie ai făcut.

Gunray îşi duse instinctiv mâna la piept.

— Despre ce vorbeşti... monstrule. Când Lordul Sidious va afla că ne-ai promis o lume pe care nu ne-ai putut-o oferi...

Făcând un pas înainte, una dintre gărzile de corp ale lui Grievous întinse electrotija până la un milimetru de faţa lui Gunray.

— Eşti păpuşa de aliaje a Lordului Sidious, continuă Gunray cu vocea pierită. Dacă n-ar fi fost Federaţia Comercială, nici măcar nu ai fi avut o armată pe care să o conduci.

Grievous ridică gheara dreaptă şi o înţepeni în direcţia lui Gunray.

— Mecano-scaunul. Vreau să îl văd.

Gunray înghiţi uscat.

— Într-un moment de nebunie, l-am distrus şi l-am aruncat din navă.

— Minţi. Nu a fost vorba de o problemă de transmisie. Scaunul a comunicat mesajul meu.

— Ce insinuezi?

— Scaunul nu se mai află în posesia ta. A căzut, nu ştiu cum, în mâinile duşmanilor noştri şi, astfel, Republica a aflat de planul meu de a ataca Belderone.

— Eşti lipsit de minte.

Luându-l pe Gunray de gât, Grievous îl ridică un metru de la pământ.

— Înainte de a pleca de aici, îmi vei spune tot ceea ce vreau să ştiu.

22

Bietul Gunray, se gândi Dooku. Ce creatură jalnică...

Dar, deoarece lăsase mecano-scaunul pe Cato Neimoidia, merita groaza pe care i-o sădise Grievous în

inimă.

Retras în castelul său de pe Kaon, Dooku tocmai discutase cu generalul şi medita la o modalitate de a rezolva cel mai bine situaţia. Deşii incidentul de la Belderone nu constituia dovada incontestabilă a faptului că Republica reuşise să descifreze codul separatiştilor şi să intercepteze transmisiunea lui Grievous către Gunray, era totuşi mai prudent să se pornească de la această ipoteză. Dooku îi ordonase deja generalului să nu mai apeleze la utilizarea acelui cod. Dar problema transceiverului de hiperunde pierdut de proprietarul său era cauza altor îngrijorări. Simplul fapt că Republica intervenise la Belderone, susţinând astfel succesul spionajului său, implica şi concluzia că scaunul furnizase mai mult decât simple transmisiuni. Furnizase indicii despre câteva adevăruri care l-ar fi lăsat cu gura căscată până şi pe Grievous.

Generalul nu era obişnuit să piardă vreo luptă. Chiar şi când era general al armatei speciei sale, suferise foarte puţine înfrângeri. Tocmai asta atrăsese încă de la început atenţia lui Dooku asupra acestuia. După ce Lordul Sith îşi mărturisise faţă de Dooku interesul pe care i-l stârnea Grievous, Dooku făcuse aceeaşi mărturisire faţă de Preşedintele Clanului InterGalactic, San Hill.

Bietul Grievous, se gândi Dooku. Ce creatură jalnică...

În timpul războiului cu Hukii şi chiar mai târziu, în timp ce lucra pentru Clan, Grievous trecuse prin multe încercări, aşa că o tentativă de asasinat fu respinsă din start. Hill însuşi sugerase ideea prăbuşirii navetei, deşii şi aceasta presupunea unele riscuri.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă Grievous ar fi murit în accident?”

„Ar fi însemnat că separatiştii ar fi trebuit să caute un comandant în altă parte”, îi răspunsese Dooku lui Hill. Dar Grievous supravieţuise – şi chiar nu avusese foarte

mult de suferit. De fapt, majoritatea rănilor aproape mortale îi fuseseră pricinuite după extragerea din epava deformată a navetei, cu mare precizie.

În momentul în care acceptase să se intervină asupra sa, i se promisese că mintea îi va rămâne intactă. Dar geonosianii aveau metode de a se juca cu mintea ta, fără ca tu să-ţi dai măcar seama. Grievous credea cu siguranţă că fusese dintotdeauna cuceritorul cu sânge rece ce devenise acum, când, de fapt, cruzimea şi puterea nemăsurate erau fructul procesului de reconstrucţie.

Sidious şi Dooku erau extrem de încântaţi de rezultat. Mai ales Dooku, din moment ce nu îl fascina nici pe departe ideea de a conduce o armată de droizi, fiind deja ocupat până peste cap cu educarea lui Nute Gunray, Shu Mai şi a altor asemenea minţi luminate, ce urmau să alcătuiască în cele din urmă Consiliul Separatist.

Fusese o plăcere să-l aibă ca discipol pe Grievous. Nu era nevoie să-l determine cu vicleşuguri să scape de mânie şi furie, aşa cum cereau regulile predării în Templul Jedi. Geonosianii îl programaseră în aşa fel, încât numai mânia şi furia să domnească în Grievous. În ceea ce privea calităţile de luptător ale generalului, puţini Jedi ar fi avut sorţi de izbândă în faţa sa şi, poate, chiar nici unul nu ar fi reuşit să-l învingă. Fuseseră momente, în timpul antrenamentelor de luptă, când chiar lui Dooku îi venise greu să-l pună la pământ.

De aceea, erau câteva taine pe care nu le ştia decât el.

Manevrele care îl făcuseră pe Grievous ceea ce era acum ţineau de chiar inima misterului Sith – asta în cazul în care cuvintele inimă şi Sith puteau fi folosite în acelaşi context. Esenţa părţii întunecate se rezuma la disponibilitatea de a folosi orice mijloace posibile pentru a ajunge la scopul dorit – ceea ce, în cazul Lordului Sith, se definea printr-o galaxie aflată sub controlul unei

singure minţi strălucite.

Actualul război era rezultatul a o mie de ani de planificare minuţioasă din partea Sithilor – generaţii întregi de mentori lăsând moştenire secretele lumii întunecate pentru generaţii întregi de discipoli. Adesea numai câte doi într-o singură generaţie, de la Darth Bane încoace, Maestru şi ucenic învăţau să stăpânească puterea pe care le-o oferea partea întunecată şi să profite din plin de fiecare oportunitate de a face ca aceasta să învingă. Bătătoreau calea războiului, a crimelor, a corupţiei, a nedreptăţii şi avariţiei oriunde şi oricând era posibil.

Otrăviseră cu răutate vizibilă masa politică a Republicii şi monitorizaseră apoi răspândirea ei dintr-un organ în altul până când boala devenise atât de gravă, încât începuse să afecteze bunul mers al organelor vitale...

Sithii învăţaseră din propriile lor frământări interne faptul că sistemele se surpau din interior în momentul în care puterea devenea singurul principiu al existenţei lor. Cu cât mai pregnant se iţea ameninţarea de a-şi pierde puterea, cu atât mai tare se ţinea ameninţatul de poziţia sa.

Aşa se întâmplase şi cu ordinul Jedi.

Puterea părţii întunecate începuse să se întărească treptat, cu mai bine de două sute de ani înainte de apariţia lui Darth Sidious şi, cu toate acestea, Jedi nu făcuseră aproape nimic să o împiedice. Sithii erau încântaţi de faptul că şi cavalerilor Jedi li se permisese să ajungă atât de puternici, pentru că, la urma urmelor, conştiinţa propriei personalităţi i-ar fi făcut orbi la problemele ce le măcinau ordinul din interior.

Aşa că, de ce nu, să li se ridice osanale. Să se creadă invincibili. Să uite că binele şi răul trăiesc împreună. Să nu privească mai departe de Templul lor aerisit, încât să ajungă să nu mai vadă proverbiala

pădure din cauza copacilor. Şi, desigur, să devină atât de obsedaţi de puterea pe care şi-o construiseră, încât să fie mai uşor de uzurpat.

Nu spunea nimeni că toţi erau orbi. Mulţi Jedi erau conştienţi de schimbări, de fascinaţia pentru partea întunecată. Şi cel mai lucid dintre ei era cu siguranţă bătrânul Yoda. Dar Maeştrii care alcătuiau Consiliul Jedi erau înrobiţi de imposibilitatea de a evita acea fascinaţie. În loc să facă eforturi să pătrundă la rădăcina ascensiunii părţii întunecate, cu chiu cu vai făceau ceva pentru a o ţine în frâu. Aşteptau să se nască Alesul, crezând în mod eronat că numai acela putea reda echilibrul Forţei.

Acesta era pericolul profeţiei.

Într-un asemenea context, se născuse Dooku, intrând, graţie unei puternice legături cu Forţa, într-un ordin ce devenise mult prea mulţumit de sine, egoist, arogant din pricina puterii pe care o avea la îndemână în numele Republicii. Un ordin ce se făcea că nu vede nedreptăţile pe care Republica nu avea nici un interes să le stârpească, din pricina afacerilor profitabile pecetluite între cei ce ţineau frâiele puterii.

În timp ce midiclorianele determinau într-o anumită măsură capacitatea unui Jedi de a mânui Forţa, şi alte caracteristici genetice jucau un rol în povestea asta – în ciuda eforturilor susţinute ale Templului de a le eradica. Având o origine nobilă şi bogată, Dooku tânjea după prestigiu. De tânăr, învăţa cu sete tot ceea ce se putea despre Sithi şi despre partea întunecată. Atinsese capacităţile maxime ale unui Jedi: era cel mai agil mânuitor de sabie şi mentor. Cu toate acestea, semnele transformării sale fuseseră vizibile încă de la început. Fără ca vreun Jedi să-şi fi dat seama vreodată, Dooku produsese ordinului aceleaşi tulburări pe care le va provoca un băieţandru crescut sclav pe Tatooine.

Nemulţumirea sa continua să crească şi să se manifeste precum o infecţie supurândă. Îl revoltau

atitudinea Senatului Republicii, ineficienţa Cancelarului Suprem Valorum, îngustimea membrilor Consiliului Jedi înşişi. O blocadă a Federaţiei Comerciale pe Naboo, zvonurile despre descoperirea Alesului pe o planetă pustiită, Qui-Gon murind de mâna unui Sith... cum de membrii Consiliului nu-şi dădeau seama de ceea ce se petrecea? Cum de continuau să susţină că partea întunecată adumbrea toate evidenţele?

Dooku spusese toate acestea oricui era dispus să îl asculte. Nu-şi ascundea nicidecum nemulţumirea. Deşii nu se bucuraseră de cea mai armonioasă relaţie profesor-discipol, el şi Yoda discutaseră despre toate acestea. Yoda însă era ilustrarea vie a unui conservatorism ce era apanajul vârstei înaintate. Adevăratul confident al lui Dooku fusese Maestrul Sifo-Dyas care, deşii el însuşi tulburat de ceea ce se petrecea, era prea slab pentru a trece la fapte.

Bătălia de pe Naboo fusese dovada faptului că Sithii intraseră din nou în scenă şi că un Lord Sith acţiona nestingherit undeva.

Lordul Sith: cel înzestrat încă de la naştere cu puterea de a face ultimul pas.

Lui Dooku îi trecuse prin minte să-l caute, chiar să-l omoare, însă puţina credinţă ce-i mai rămăsese în cuvintele profeţiei era suficientă pentru a-l face să se îndoiască de faptul că moartea unui Sith ar fi putut împiedica ascensiunea părţii întunecate.

S-ar mai fi născut altul, rând pe rând.

Lucrurile decurseră într-o asemenea manieră, încât nu fu nevoit să plece el în căutarea lui Sidious, pentru că acesta veni după el.

Îndrăzneala lui Sidious îl uimi la început, dar, nu după mult timp, Dooku fu fascinat de Sith. Nu avu loc un duel pe viaţă şi pe moarte, cum s-ar fi crezut, ci vorbiră pe-ndelete; astfel se născu, treptat, convingerea că viziunile lor aparent diferite despre modul în care galaxia

putea fi salvată de la decadenţă nu erau chiar atât de antagonice.

Parteneriatul cu un Sith nu te transformă însă într-un Sith.

Aşa cum meşteşugurile Jedi se predau şi se-nvăţau, tot aşa trebuia deprinsă şi puterea părţii întunecate. Astfel începu îndelungata-i ucenicie. Jedi îl avertizaseră că mânia era calea cea mai scurtă către partea întunecată, dar descoperi că aceasta nu era nimic altceva decât emoţie pură. Pentru a ajunge să cunoască partea întunecată, individul trebuia să se ridice deasupra conceptului de moralitate, să uite de iubire şi de înţelegere şi să facă tot ceea ce-i era cu putinţă pentru a-şi crea viziunea unui univers adus sub ascultare – chiar dacă asta presupunea a curma vieţi.

Deşii Dooku fusese un discipol dornic de a deprinde tot ceea ce-i era permis, Sidious îl ţinuse mereu la distanţă. Poate pentru că la începutul uceniciei cavalerului Jedi ce trecuse de cealaltă parte, Sithul investise mai mult în educarea unor potenţiali înlocuitori pentru fostul său învăţăcel, sălbaticul Darth Maul, ce se dovedise a fi un nepriceput, precum Asajj Ventress şi generalul Grievous. Sidious întrezărise în Dooku caracteristicile unui complice perfect, un egal venit dintr-o altă tabără, deja antrenat în artele Jedi, un spadasin ireproşabil, un vizionar politic. Avea nevoie însă să sondeze profunzimile angajamentului acestuia.

„Unul dintre foştii tăi confidenţi de la Templul Jedi a intuit schimbarea ce se apropia”, îi mărturisise Sidious. „Acesta a contactat un grup de donatori privind crearea unei armate pentru Republică. Ordinul privind creşterea acestor clone poate rămâne în vigoare, pentru că acestea ne pot fi de folos în una din zile. Dar Maestrul Sifo-Dyas trebuie să dispară, deoarece Jedi nu trebuie să afle de această armată până când noi nu le-o vom îngădui”.

Prin uciderea lui Sifo-Dyas, Dooku îmbrăţişase iremediabil partea întunecată, iar Sidious îl rebotezase, dându-i titulatura de Darth Tyranus. Ultima faptă pe care o dusese la îndeplinire înainte de a părăsi ordinul Jedi a fost aceea de a şterge din arhivele Jedi orice menţiune referitoare la Kamino. Apoi, în calitate de Tyranus, îl găsise pe Fett pe Bogg 4; îi dăduse mandalorianului ordinul de a se deplasa pe Kamino; şi aranjase ca cei însărcinaţi de clonare să fie plătiţi prin transferuri bancare ocolitoare...

Au trecut zece ani.

Cu noul Cancelar Suprem la cârmă, situaţia Republicii se îndreptase oarecum, dar apoi se reinstalară – mai acut – corupţia şi crizele. Sidious şi Tyranus puseseră şi ei umărul la declanşarea lor.

Sidious avea darul de a investiga în adâncurile viitorului, dar, întotdeauna, imprevizibilul îşi manifesta prezenţa. Graţie puterii părţii întunecate însă totul deveni mai simplu.

Identificându-l pe Fett pe Kamino, Obi-Wan Kenobi veni apoi pe Geonosis. Brusc, fostul padawan al lui Qui-Gon era chiar acolo, sub nasul său. Dar în momentul în care îl informase pe Sidious de prezenţa cavalerului Jedi, acesta spusese numai: Lasă lucrurile să curgă de la sine, Lord Tyranus. Planurile noastre merg exact aşa cum vrem. Forţa este mai degrabă de partea noastră.

Iar acum, o întorsătură urâtă: drept consecinţă a neglijenţei lui Gunray pe Cato Neimoidia, Jedi şi Republica găsiseră o metodă prin care să dea de urma lui Sidious şi să-l prindă.

Transceiverul extraordinar al mecano-scaunului – şi altele aidoma – fuseseră create de un neam de fiinţe dintre care puţine mai erau încă în viaţă. Dacă agenţii Republicii – sau chiar Jedi – ar fi fost destul de inteligenţi şi de perseverenţi, ar fi reuşit să afle despre Sidious lucruri pe care acesta dorea să le ţină ascunse...

„Trebuie să afle”, gândi Dooku. „Sau poate nu?”

Ezită pentru o clipă, imaginându-şi cât de puternic ar fi devenit.

Apoi merse direct la transceiverul de hiperunde pe care i-l încredinţase Sidious şi începu comunicarea.

23

Mace Windu nu-şi amintea vreo vizită pe care s-o fi făcut în birourile Cancelarului Suprem Palpatine şi să nu fi rămas uimit de colecţia – bizară şi oarecum neliniştitoare – de obiecte semi-religioase a acestuia. O dată, observându-i interesul, Palpatine îi povestise pe larg, entuziast, momentul şi modul în care intrase în posesia unora dintre exponate. Achiziţionat cu ocazia unei licitaţii de pe Commenor; procurat după mulţi ani de insistenţe şi pe bani grei de la un colecţionar corellian de antichităţi; salvat dintr-un templu antic descoperit pe una dintre lunile gigantului gazos Yavin; un dar din partea Consiliului Theed de pe Naboo; un alt dar, de la gungani...

Acum, privirea lui Mace odihnea pe o mică statuetă de bronziu pe care Palpatine o identificase a fi o reprezentare a lui Wapoe, semizeul mitic al deghizărilor.

— Mă simt onorat de faptul că aţi luat legătura cu mine, Maestre Jedi, rosti Cancelarul Suprem din celălalt capăt al biroului său imens. De altfel, şi eu eram pe punctul de a vă căuta din pricina unor probleme destul de importante.

— Atunci despre problema dumneavoastră întâi vom discuta, propuse Yoda.

Era cufundat într-un scaun tapiţat, care îl făcea să pară mai mic de statură decât era. Mace stătea în stânga lui Yoda, cu picioarele depărtate unul de celălalt şi palmele sprijinite pe genunchi.

Palpatine îşi atinse buza inferioară cu degetele-i subţiri, apoi inspiră şi se sprijini din nou pe spătarul fotoliului său.

— Este mai degrabă bizar, Maestre Yoda, dar am o bănuială că problema despre care vreau să vă povestesc este tocmai cea care v-a adus la mine împreună cu Maestrul Windu. Şi, prin asta, mă refer la Belderone.

Yoda îşi subţie buzele.

— Intuiţia nu v-a înşelat. Despre Belderone, multe de spus avem.

Palpatine surâse fără a-şi dezveli dinţii.

— Ei bine, cred că pot începe prin a vă spune că sunt extrem de încântat de victoria pe care aţi repurtat-o acolo. Mi-ar fi plăcut să fi fost informat despre intenţiile voastre înainte de a se petrece totul.

— Nu am avut timp să punem cap la cap informaţiile care ne-au parvenit, interveni Mace fără şovăială. Am crezut de cuviinţă să dislocăm cât mai puţine nave republicane. A fost în mare parte o operaţiune Jedi.

— O operaţiune Jedi, repetă încetişor Palpatine. Şi se pare că voi, adică Jedi, aţi reuşit să puneţi pe fugă forţele generalului Grievous.

— Nu s-a întâmplat chiar aşa, replică Yoda. În hiperspaţiu Grievous a fugit. Pe liderii separatişti el îi proteja.

— Înţeleg, şi acum?

Mace se înclină înainte.

— Aşteptăm să revină şi lovim din nou.

Palpatine îi aruncă o privire.

— Este posibil să fiu pus la curent data viitoare? Nu am mai avut această discuţie în momentul în care se credea că Maestrul Yoda a fost ucis pe Ithor?

Continuă, înainte ca Mace să poată da un răspuns:

— Vezi tu, problema este una a aparenţelor. Deşii eu pot înţelege nevoia de a tăinui unele informaţii, nu toţi cei din Senat o fac. În ceea ce priveşte întâmplarea de pe

Belderone – şi mai ales, deoarece totul s-a încheiat cu o victorie republicană – am reuşit să liniştesc îngrijorarea unora dintre senatori, referitoare la faptul că Jedi ar încerca să ia soarta războiului în propriile mâini şi că nu mai dau socoteală pentru faptele lor.

Nările lui Mace fremătară.

— Nu-i mai putem permite Senatului să dicteze în continuare cursul războiului.

Yoda încuviinţă cu înţelepciune.

— În nesiguranţă unele dintre deciziile Senatului pe Jedi îi înnămolesc.

Se uită insistent la Palpatine.

— O problemă de aparenţe într-adevăr este.

Mace accentuă:

— Noi nu suntem răufăcători.

Palpatine îşi desfăcu braţele într-un gest de împăcare.

— Sigur că nu. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Dar, aşa cum spun eu... Ei bine, chiar dacă nu este aşa, se impune ca Senatul să se considere măcar informat – mai ales în lumina puterilor cu care funcţia pe care o deţin a fost învestită.

Se îndreptă în scaun.

— Nu trece o zi fără ca eu să fiu ţinta acuzaţiilor, a suspiciunilor şi insinuărilor privitoare la un motiv ascuns. Şi vă voi mărturisi că suspiciunile nu se îndreaptă numai asupra acestui birou, ci şi a rolului cavalerilor Jedi în război. Maestre Jedi, este inadmisibil, indiferent de circumstanţe, să fim percepuţi ca adversari.

Yoda se încruntă.

— Astfel trebuie să fim, aliaţi, dacă victoria scopul nostru rămâne încă.

Palpatine zâmbi înţelegător.

— Maestre Yoda, departe de mine gândul de a dori să dăscălesc pe cineva cu o experienţă atât de vastă precum a dumitale în ceea ce priveşte natura politicii.

Adevărul rămâne însă acela că războiul fiind acum împins înspre Inelul Exterior, trebuie să fim foarte selectivi referitor la campaniile pe care le purtăm şi la misiunile cu care îi însărcinăm pe luptătorii noştri. Dacă vrem să construim o pace durabilă în momentul în care nebunia asta va lua sfârşit, fiecare gest pe care-l facem de acum înainte trebuie cântărit cu o atenţie specială.

Scutură din cap.

— Împrejurările ne-au silit să abandonăm multe sisteme, loiale Republicii. Mulţi dintre cei care s-au aliat cu separatiştii vor dori să se întoarcă de partea acesteia. Acestea nu sunt probleme cu care să vreau să îi împovărez pe cavalerii Jedi. Dar soarta biroului acestuia este legată şi de ei şi se impune să îi consider o prioritate.

— Lecţiile pe care le-am învăţat în cei o mie de ani de slujire a Republicii nu sunt nicidecum uitate, spuse Mace cu hotărâre. Consiliul Jedi este foarte conştient de aceste îngrijorări.

Palpatine se făcu că ignoră mustrarea.

— Minunat. Atunci putem trece la alte probleme.

Mace şi Yoda aşteptară.

— Pot să întreb cum au aflat Jedi de planul lui Grievous de a ataca Belderone?

— Un transceiver de hiperunde pe care viceregele Gunray l-a lăsat în urmă pe Cato Neimoidia ne-a oferit această informaţie, explică Mace. Dispozitivul le-a permis celor de la Logistică să descifreze codul separatiştilor. A fost interceptat un mesaj al lui Grievous către Gunray referitor la Belderone şi acesta a fost motivul pentru care am acţionat.

Palpatine îl privea neîncrezător.

— Şi acum avem posibilitatea de a asculta comunicările separatiştilor?

— Puţin probabil, comentă Yoda. Nu după ceea ce s-a petrecut la Belderone.

Palpatine reflectă la asta, după care adăugă:

— Prin ceea ce s-a întâmplat la Belderone aţi renunţat la posibilitatea de a-i monitoriza pe separatişti.

Respiră profund, după care încruntarea i se adânci.

— Dacă aş fi pus în poziţia voastră, aş fi făcut aceeaşi alegere. Dar trebuie să-mi exprim, Maestre Jedi, nemulţumirea de a fi fost exclus de la luarea acestei hotărâri. De ce nu mi s-a spus nimic? Să înţeleg că nu mai aveţi încredere în mine?

— Nu, spuse Yoda de parcă ar fi lătrat. Dar în acest birou mulţi intră şi ies. Să tăinuim totul am preferat.

Chipul lui Palpatine parcă luă foc.

— Şi, cu toate acestea, continuaţi să aveţi încredere totală în cei ce vă-nconjoară? Vă daţi seama cum ar putea reacţiona unii la asta, în condiţiile în care mulţi dintre cavalerii ordinului vostru au refuzat să participe la război şi alţii au trecut de partea separatiştilor?

— Vechi de un deceniu aceste reproşuri sunt, domnule Cancelar Suprem.

— Mă tem că, astfel, te amăgeşti, Maestre Yoda, de crezi că trecerea timpului poate şterge aceste reproşuri din mintea contestatarilor voştri.

Situaţia scapă de sub control, gândi Mace. Se calmă înainte de a vorbi.

— Există un motiv şi mai important pentru care nu aţi fost informat despre transceiver.

Palpatine aştepta.

— Conţinea un mesaj – un mesaj transmis viceregelui Gunray de către Darth Sidious.

Fruntea lată a lui Palpatine se şifonă de nesiguranţă.

— Sidious. Numele mi se pare cunoscut...

— Maestrul Sith al lui Dooku, Sidious este. Pe Geonosis Maestrul Kenobi de el a aflat. Dar dovezile despre el, până acum, ne-au ocolit.

— Acum îmi amintesc, spuse Palpatine. Lui Obi-Wan i se spusese că Sidious se infiltrase cumva în Senat.

— În seamă aceste informaţii nu am luat. Dar Dooku despre Sidious nu a minţit.

Palpatine înaintă cu scaunul până în mijlocul camerei, în dreptul ferestrei arcuite de unde se vedea panorama Coruscantului.

— Alt Sith.

Întorcându-se înspre Yoda, spuse:

— Nu mă înţelegeţi greşit, dar de ce ar reprezenta acest lucru un motiv de îngrijorare?

— Echilibrul acestui război întreţinut cu grijă a fost. Victorii republicane, victorii ale separatiştilor... în prelungirea conflictului, un rol Sithul poate juca.

Din nou, Palpatine făcu o pauză pentru a cântări cuvintele lui Yoda.

— Cred că încep să înţeleg motivele pentru care aţi fost atât de secretoşi. Cavalerii Jedi încearcă să-l găsească pe Sidious.

— Probe noi acum căutăm.

— Oare prinderea lui Sidious ar aduce sfârşitul războiului?

— Cel puţin l-ar grăbi, interveni atunci Mace.

Palpatine încuviinţă, punând capăt discuţiei.

— Atunci sper că veţi accepta scuzele mele. Faceţi tot ce trebuie pentru a-l prinde pe Sidious.

24

— Când Xi Charrianul ne-a spus că era vorba de o exploatare minieră pe un asteroid, nu ne-am gândit la un asteroid adevărat, începu Obi-Wan din scaunul copilotului crucişătorului republican.

— TC-16 a fost cel care ne-a comunicat acest lucru, răspunse Anakin. Poate că e vinovată traducerea.

Droidul de protocol fusese trimis pe Coruscant

pentru a fi investigat cu minuţiozitate de tehnicienii republicani; R2-D2 era pe Belderone, pentru ca specialiştii să-i repare stricăciunile pe care le suferise în timpul conflictului. Obi-Wan şi Anakin aveau acum la dispoziţie toată nava şi abandonaseră straiele de Jedi pentru o costumaţie mai adecvată unor călători spaţiali.

Botezată după centura de asteroizi ce o înconjura, proprietate a Ghildei Comerciale, Escarte orbita printre giganţi gazoşi masivi, cu mulţi sateliţi, într-un sistem stelar altfel nelocuit, aflat la două salturi hiperspaţiale de Belderone, în sectorul dinspre Inel al rutei comerciale Perlemian. O entitate plată în momentul în care începuse mineritul, cu douăzeci de ani în urmă, Escarte devenise acum o emisferă concavă, găurită peste măsură de forţele naturii şi de flămânzii droizi lucrători ai Ghildei Comerciale. Mulţumită de faptul că până şi ultimul gram de minereu fusese cernut de pe Escarte, Ghilda transformase carierele, tunelele şi puţurile ce rămăseseră în urmă pe asteroid în centre de procesare şi birouri de coordonare în teren. Tehnologia ultramodernă a razelor de tractare îi permisese organizaţiei să atragă şi să înghită asteroizi de mărimi mici direct în locaţie, în loc să folosească nave cărăuşe sau să se îndrepte spre alte planete pentru a începe noi activităţi de minerit. În multe privinţe, Escarte era echivalentul minier al facilităţilor Tibanna de prelucrare a gazelor, care pluteau în atmosfera densă a Bespinului, departe de aici.

Spaţiu potrivnic, centura era protejată de corvetele Ghildei Comerciale şi de flota de patrulare ale cărei nave fuseseră construite după modelul vânătorilor stelari geonosiani. În ciuda acestor măsuri de precauţie, Serviciile Secrete ale Republicii reuşiseră să-şi infiltreze un agent pe Escarte. Lui Obi-Wan şi Anakin nu li se spusese când sau dacă se vor întâlni cu agentul, dar, cu câteva momente înainte de a părăsi Belderone, fuseseră informaţi că Thal K'sar – meşteşugarul Bith din mâinile

căruia se presupunea că ieşiseră transceiverul de hiperunde şi holoproiectorul mecano-scaunului lui Gunray – fusese arestat pentru motive rămase încă necunoscute.

Un sunet de avertizare izvorî din consola crucişătorului.

— De pe Escarte, spuse Anakin. Ni se cere să ne identificăm şi să ne facem cunoscute intenţiile.

— Suntem comercianţi independenţi, în căutare de noi oportunităţi de afaceri, îi reaminti Obi-Wan.

Anakin activă comunicatorul şi repetă acelaşi lucru.

— Crucişătorule corellian, se auzi o voce răguşită, cererea ta de a andoca a fost respinsă. Escarte nu are asemenea oportunităţi. Îţi sugerăm să cauţi pe Ansion sau pe Ord Mantell.

Privirea lui Obi-Wan luneca peste videoecran. La babord se apropia o navetă.

— Vreo sugestie salvatoare, Maestre? întrebă Anakin.

— Da: respectă planul întocmai! Singura şansă de a ne întâlni cu K'sar este aceea de a fi şi noi arestaţi.

Anakin rânjii.

— Nici o problemă. Ţine-te bine.

Obi-Wan intuise că asta trebuia să facă, aşa că se ţinea destul de ferm în scaun în momentul în care Anakin activă la maximum propulsoarele şi împinse crucişătorul drept înainte – nu în direcţia opusă corvetei, ci drept înspre ea.

Consola mai lansă un sunet de avertizare.

— Ne avertizează, Anakin!

Lui Anakin nici prin cap nu-i trecea să modifice direcţia.

— O întâlnire extrem de strânsă. Modul nostru de a spune că nu ne place să fim refuzaţi.

— Fără lasere.

— Promit solemn. Pur şi simplu o să-i tachinăm

puţin.

Obi-Wan observa cum creşteau dimensiunile corvetei pe videoecran.

Consola continua să emită sunete din ce în ce mai pronunţate de avertizare. O clipă mai târziu, două fascicule turbolaser trecură pe lângă burta crucişătorului.

Obi-Wan îşi încleştă degetele pe braţele scaunului.

— Nu li se pare prea amuzant ceea ce se întâmplă.

— Atunci va trebui să ne străduim mai tare.

Cu botul crucişătorului îndreptat în jos, Anakin spori viteza. Părea dornic să se avânte pe sub corvetă, dar în ultima clipă trase de manetă ducând crucişătorul într-un salt spiralat, bine plasat în sus. O rafală de foc ce ţâşni din bateriile frontale ale corvetei rată cu puţin să reteze coada navei republicane.

— Haide, gata cu verosimilitatea, spuse Obi-Wan. Poartă-te firesc şi transmite-le că ne supunem.

— Maestre, cred că nu iei prea în serios misiunea noastră. Dacă ne predăm prea uşor, îşi vor da seama că punem ceva la cale.

Obi-Wan observă că încă două navete de patrulare se alăturau celei dintâi. Printre fascicule de lumină stacojie, Anakin răsuci crucişătorul într-un luping de le clănţăneau dinţii şi se îndreptă înspre miezul centurii de asteroizi.

— Mai rău decât a fi partenerul tău de zbor este a-ţi fi pasager.

Anakin întoarse nava pe o aripă, intenţionând să se strecoare printr-un ciorchine de meteoriţi, în momentul în care o salvă laser pulveriză cel mai apropiat asteroid. Resturile exploziei plouară peste trupul crucişătorului, dar consolele de afişaj confirmară bănuiala lui Obi-Wan că nu se întâmplase nimic rău.

Mâna lui Anakin făcu o priză puternică asupra manetei de control şi crucişătorul descrise o curbă. Dispozitivele de zbor din urmărire erau ca lipite de ei,

făcând încercări de a depăşi nava mai mare, dar Anakin continua să-i păcălească, executând manevre din ce în ce mai strânse, forţându-i astfel să renunţe. De-abia se redresase crucişătorul, că se şi simţi o smucitură zdravănă, aruncându-i pe Anakin şi pe Obi-Wan în spătarul scaunului şi apoi în direcţia opusă, în consola de afişaj. Anakin întinse mâna deasupra capului pentru a face modificările necesare, dar crucişătorul se mai zgudui vertiginos o dată, după care încremeni şi începu să tremure.

Obi-Wan scrută afişajele.

— Suntem loviţi?

— Nu.

— Asteroid?

— Nici asta.

— Nu-mi spune că ţi-a venit mintea la cap şi că te-ai decis să ne predăm.

Anakin îi răspunse cu o privire îndurerată.

— Rază de tractare.

— De pe Escarte? Imposibil. Suntem prea departe.

— Aşa credeam şi eu.

Mâinile lui Anakin fugeau peste instrumente, încercând să închidă unele sisteme şi să activeze altele.

— Nu i te împotrivi, Anakin. Nava se va dezintegra, n-o să reziste.

O scuturătură serioasă din măruntaiele navei îi întări cuvintele.

Anakin scrâşni din dinţi, după care lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp.

— Adoptă o altă perspectivă, spuse Obi-Wan în timp ce crucişătorul era tras înspre sursa razei de tractare. Cel puţin s-au chinuit pentru asta.

Manevrând cu blândeţe nava, raza de tractare o aşeză într-un crater rezultat din minerit care fusese transformat în terminal de andocare. Întrucât li se ordonase să iasă din navă, Obi-Wan şi Anakin stăteau la

capătul rampei de debarcare cu mâinile împreunate în creştet. Neimoidiani şi gossami în uniformă încercuiră crucişătorul şi o echipă de securitate alcătuită din umanoizi, geonosiani şi droizi de luptă se îndrepta înspre ei.

— Nu prea se aseamănă cu primirea caldă ce ni s-a făcut pe Charros IV, comentă Obi-Wan.

Anakin încuviinţă resemnat.

— Aproape că mi-e dor de Xi Charrieni.

— Ţineţi mâinile la vedere! strigă şeful uman al echipei pe când urca pe platforma de aterizare. Nu faceţi mişcări bruşte.

— Câtă teatralitate! spuse Anakin.

— Fără şmecherii mentale, îl avertiză Obi-Wan.

— Mă voi abţine.

Ofiţerul de securitate avea părul blond, era la fel de înalt ca şi Anakin, dar mai lat în umeri. O insignă a Ghildei Comerciale pe care o avea prinsă pe guler îl identifica drept căpitan în Garda de pe Escarte. La trei metri de platforma de aterizare, îi opri pe membrii patrulei. La semnul său, geonosianii se dispuseră în formaţie pe ambele laturi, fluturând blastere sonice cu ţeava largă.

Căpitanul îi măsură pe Obi-Wan şi pe Anakin din cap până în picioare, după care le dădu târcoale cu mâinile împreunate la spate. Uitându-se înspre navă, spuse:

— N-am mai văzut de mult aşa ceva. Judecând după tunurile orientate spre pupa, nu prea cred că sunteţi ambasadorii bunei credinţe.

— Să spunem că am fost nevoiţi să ne adaptăm vremurilor, răspunse Obi-Wan.

Căpitanul îi aruncă o privire mânioasă.

— Ce treabă aveţi pe aici?

— Speram să găsim ceva de făcut, interveni şi Anakin.

— Vi s-a spus că nu veţi găsi nimic pe-aici. De ce aţi

insistat să vă creaţi probleme jucându-vă de-a şoarecele şi pisica cu una dintre corvetele noastre?

— Am considerat că sunteţi cam nepoliticoşi, în condiţiile în care tot ceea ce doream era să ne cunoaştem mai bine.

Se auziră hohotele de râs ale căpitanului.

— Înseamnă că n-a fost decât o neînţelegere?

— Exact, spuse Obi-Wan.

Căpitanul scutură din cap amuzat.

— În acest caz, ne va face mare plăcere să vă arătăm împrejurimile – începând cu nivelul de detenţie!

Se întoarse către alţi doi umanoizi din patrulă.

— Puneţi-le cătuşele paralizante şi percheziţionaţi-i să nu aibă arme dosite pe undeva.

— N-ar fi mai simplu să plătim o amendă şi să ne lăsaţi să ne continuăm drumul? întrebă Obi-Wan pe când cătuşele magnetice i se încolăciră la încheieturi.

— Spune-le celor de la judiciar.

Terminând percheziţia, cei doi umanoizi se îndepărtară.

— Nu au nimic asupra lor.

Căpitanul încuviinţă.

— Iată ceva în favoarea lor. Percheziţionaţi nava şi confiscaţi tot ce este de valoare. Şi anunţă-i pe cei din sectorul detenţie că am doi clienţi pentru ei.

Scoţând un blaster de la cingătoare, le făcu semn lui Anakin şi Obi-Wan să se îndrepte înspre turbolifturi.

Spre craterul unde era amenajat terminalul de andocare duceau mai multe coridoare, unele nemodificate din timpul mineritului, iar altele ranforsate prin chingi de plastoţel şi îmbrăcate în panouri de beton armat. Se părea că puţurile prin care coborau minerii deveniseră casa turbolifturilor.

Căpitanul le indică un lift gol şi îi direcţionă pe cei doi într-acolo. Când doi gossami se îngrămădiră alături de ei, le ordonă să se facă nevăzuţi. În momentul în care

uşile se închiseră, renunţă la a-i ameninţa cu blasterul şi vorbi cu repeziciune.

— Trebuie să ne grăbim.

— Tu eşti Travale, spuse Obi-Wan, folosind numele de cod pe care îl cunoştea.

— Lucrurile s-au complicat în ceea ce-l priveşte pe Bith. Va fi executat.

Sprâncenele lui Anakin se încruntară în V.

— Da' ce-a făcut, a omorât pe cineva?

— O greşeală de contabilitate.

— Execuţia pare o pedeapsă destul de grea, interveni Obi-Wan.

— Tribunalul de pe Escarte susţine că vrea să-l dea drept exemplu.

Dar e limpede că acuzaţiile sunt exagerate.

Travale făcu o pauză.

— Este posibil ca sentinţa să aibă ceva de-a face cu venirea voastră aici.

Travale nu fusese informat în privinţa motivului sosirii celor doi Jedi, aşa că Obi-Wan încuviinţă dând din cap în cunoştinţă de cauză.

— În cazul în care ştie că va muri, este posibil să nu vrea să stăm de vorbă.

— Aşa cred şi ei, răspunse Travale. Dar poate că îl puteţi convinge...

— Crezi că poţi aranja o întâlnire? se interesă Anakin.

— Pot încerca.

Turboliftul se opri şi uşile se deschiseră.

— Bine aţi venit la nivelul de detenţie, spuse Travale, intrând din nou în pielea personajului său şi împingându-l pe Obi-Wan înspre anticamera din spatele lor.

În spatele unui semicerc de console se aflau cinci extratereştri – Quara Aqualish cu corn şi cu creştetul lipsit de păr-purtând uniforme ale Ghildei Comerciale şi

având lângă ei carabine grele.

— Condu-i pe cei doi oaspeţi ai noştri în celula 4816, îi spuse Travale unuia dintre ei, care era sergent.

— E deja ocupată: acolo se află Bithul K'sar.

— Nefericiţilor nu le place să fie singuri.

Cu o mină serioasă, se îndreptă apoi spre turbolift. Ieşind din spaţiul delimitat de console, unul dintre Aqualishii cu patru ochi îi conduse pe Obi-Wan şi pe Anakin pe un coridor lung, de-a lungul căruia se aflau multe celule de detenţie. După treizeci de metri se opri şi introduse un cod într-o consolă din perete, iar uşa stropită de sânge a celulei 4816 se deschise.

Pătrată şi scundă, nu oferea confortul unor paturi, iar de prezenţa vreunui aparat de climatizare nici nu putea fi vorba.

Mirosul era mai mult decât apăsător.

— Vă avertizez, spuse Aqualishul în bazică, gustul rafinat al mâncării pe care o veţi primi este depăşit numai de curăţenia celulei.

— Atunci ne facem speranţe că vom fi eliberaţi înainte de prânz.

Thal K'sar zăcea într-un colţ, mâinile sale cu degete lungi fiind legate în faţă. Prea slab chiar pentru un Bith, era bine îmbrăcat şi părea teafăr. Obi-Wan îşi aminti că fusese arestat de numai câteva zile.

K'sar se uită înspre ei, dar nu-i răspunse lui Obi-Wan la salut.

— Pfii, ce aventură, spuse Anakin destul de tare în momentul în care uşa se închise. N-a fost rău deloc, nu?

Obi-Wan prinse jocul.

— Ai greşit culcând la pământ gardianca aceea.

— Deh, ea a vrut-o.

Anakin păşii înspre locul unde se ghemuise K'sar.

— Ce te-a adus aici?

Deşii vădit surprins să audă un umanoid vorbindu-i limba, K'sar nu răspunse. Când Anakin mai făcu o

încercare, Bithul spuse în bazică:

— Nu e treaba ta. Te rog să mă laşi în pace.

Anakin ridică din umeri şi i se alătură lui Obi-Wan în celălalt capăt al camerei.

— Răbdare, îi şopti acesta.

Cu spatele lipit de zidul murdar, cei doi se lăsară pe vine.

După mai puţin de o oră standard, se auziră voci pe coridor. Uşa se deschise scârţâind; intră Travale, încadrat de doi ofiţeri Aqualishi, însărcinaţi cu securitatea. Fără a spune vreo vorbă, cei doi îl luară de braţe şi îl azvârliră în celulă.

Obi-Wan îl prinse, ca să nu cadă pe podea.

— S-a întâmplat ceva neaşteptat?

Travale zăngăni cătuşele pe care le avea prinse la mâini.

— Identitatea mea falsă este spulberată. Nu ştiu cum sau cine a făcut asta.

Anakin se uită la Obi-Wan.

— Nu prea îmi sună a coincidenţă.

— Cineva ne face greutăţi.

Obi-Wan tăcu o clipă.

— Şi acum ce facem?

— Ai reuşit să pui ceva la cale? îl întrebă apoi pe Travale.

Acesta încuviinţă.

— Pană de curent. De scurtă durată, dar vom avea destul timp să scăpaţi de aici.

— Să scăpăm ai vrut să spui, îl corectă Anakin. Vii şi tu cu noi.

— Vă mulţumesc.

Se încruntă, neîncrezător.

— Sper că nu m-am înşelat atunci când m-am gândit că veţi reuşi să deschideţi uşa... manual, vreau să spun.

— Putem deschide uşa, îl asigură Obi-Wan.

— Cât timp mai avem înainte de a se produce pana

de curent? întrebă Anakin.

— O oră.

Travale îl privi pe K’sar.

— Cu el ce facem?

Anakin se ridică şi traversă camera.

— Ştiu că nu prea ai chef să faci conversaţie, dar credem că avem o soluţie de a ieşi de aici. Ce zici, te interesează?

Ochii negri, lipsiţi de pleoape, ai Blithului se măriră considerabil.

— Da! Da! Vă mulţumesc.

— Pregăteşte-te.

— Mergeţi prin tunelul din stânga postului de gardă, îi spunea Travale lui Obi-Wan în momentul în care se întorcea Anakin. Mergeţi tot înspre stânga până ajungeţi la o scară, care vă va duce la nivelul de andocare.

— Tu vei merge pe alt drum?

— Cineva trebuie să dezactiveze raza de tractare, altfel nava voastră nu va putea decola. La două niveluri sub acesta se află o staţie de cuplare energetică. Ştiu cum să o dezactivez temporar.

— Nu te lăsăm să te duci singur, spuse Obi-Wan.

Anakin rânjii satisfăcut.

— Cred că e rândul tău...

Obi-Wan nu se împotrivi.

— Ceea ce înseamnă că K’sar merge cu tine. Nu-l scăpa din ochi, Anakin.

Travale arătă înspre coridor.

— Va trebui să ne ocupăm şi de paznici.

— Nu-ţi face griji în privinţa lor.

Desfăcu apoi cătuşele de la încheieturi, forţându-le puţin. Obi-Wan procedă la fel, după care îl eliberară şi pe Travale.

Acesta din urmă zâmbi cu toţi dinţii.

— Cât îmi place un plan bine gândit.

Anakin şi Obi-Wan stăteau lângă uşă în momentul în

care becul încastrat în perete, ce lumina camera, tremură puţin şi apoi se stinse definitiv. Obi-Wan orbecăi cu mâinile prin aer, iar uşa lunecă în lături.

Travale scutură din cap uimit.

— Chestia asta nu va înceta să mă uimească.

Anakin se întoarse înspre K'sar.

— Acum! Repede!

Cei patru se deplasau pe coridorul aflat acum în beznă.

— În curând va porni generatorul de urgenţă, îi anunţă Travale.

În faţa lor se auzea cum cele cinci santinele trăgeau de tot felul de manete şi apăsau butoane, în timp ce vorbeau cu voci extrem de agitate. Anakin nu ajunsese încă la jumătatea anticamerei în care se aflau aceştia în momentul în care unul dintre ei apăru în capătul coridorului strâmt. Ochii imenşi ai Aqualishilor le permiteau să vadă în întuneric, dar nu la fel de bine ca Bithul şi nici ca cei doi Jedi.

Înainte ca paznicul să înţeleagă ceea ce se petrecea, blasterul îi fu smuls din mână, plutind pe coridor drept în palma lui Anakin. Un alt impuls pe care Obi-Wan îl trimise prin intermediul Forţei îl aruncă pe Aqualish înapoi în anticameră şi, mai apoi, în peretele turboliftului.

Restul gardienilor se năpustiră de la locul lor din spatele consolei cufundate în întuneric pentru a riposta. Obi-Wan şi Anakin erau deja pregătiţi, prăvălind asupra lor pumni, lovituri din lateral, puternic susţinuţi de Forţă. Trupurile zburau prin cameră, nimereau unul în altul, se ciocneau cu ecranele de afişaj. Unul dintre Aqualishi reuşi să tragă o salvă, care nu răni pe nimeni în timpul tangoului ei nebunesc prin cameră.

Încăierarea se termină aproape înainte de a începe.

În lumina roşie a luminilor de urgenţă, K'sar aruncă o privire derutată în jurul său.

— Sunteţi Jedi!

— Numai doi din trei, interveni Travale.

— Dar... ce căutaţi aici, pe Escarte?

Anakin îşi acoperi buzele cu degetul într-un gest de seriozitate copilărească.

— Treburi republicane.

Apoi îi puse în mână lui K'sar blasterul pe care îl confiscase prin intermediul Forţei de la Aqualish.

K'sar se uită năucit la el.

— Nu voi avea nevoie de el.

— Aici ne despărţim, îl anunţă Travale pe Anakin. Nu uita: mergeţi numai înspre dreapta până ajungeţi la scară.

— Unde îl trimiţi? îl întrebă K'sar.

— La terminalul de andocare 36.

Bithul confirmă:

— Ştiu drumul.

Travale chicoti:

— Situaţia devine din ce în ce mai plăcută.

Se întoarse înspre Anakin.

— K'sar ştie, cu siguranţă, şi drumul către terminalul de andocare 40. Vă vom aştepta acolo. Cei de la Departamentul de Control de pe Escarte nu vor reuşi să reactiveze raza de tractare imediat şi, judecând după modul în care pilotezi, nu cred că vei avea cine ştie ce greutăţi în a păcăli nava de patrulare. Mult noroc, oricum.

— Mulţumesc, dar norocul nu există.

Pe când Travale şi Obi-Wan se îndepărtau alergând, Anakin observă că unul dintre turbolifturi cobora.

— Echipa de securitate vine să-i controleze pe paznici, îi atrase atenţia K'sar.

Anakin arătă înspre coridorul întunecat pe unde ar fi trebuit să pornească.

— Haide!

Picioroangele lui K'sar îi înlesneau înaintarea. În loc

să facă prima la stânga, aşa cum îi sfătuise Travale, la prima intersecţie, o luă la dreapta.

Anakin îl prinse de umăr şi îl roti în direcţia corectă.

— Nu într-acolo trebuie să mergem.

— Căpitanul se află pentru prima oară pe Escarte, spuse Bithul, cu răsuflarea tăiată. Eu trăiesc aici de cincizeci de ani. Ştiu fiecare cărăruie de pe asteroid.

Anakin îl privi fără nici un cuvânt.

— Ai încredere în mine, Jedi, nu am nimic de câştigat dacă te mint şi sunt silit să rămân aici.

Anakin îl îmboldi să meargă înainte. Câteva minute de alergare îi aduseră la o scară şchioapă, pe care K'sar nu ezită să o urce.

— Tot aş cam vrea să ştiu ce ai făcut de te-au închis, spuse Anakin din urma lui K'sar.

— Şi mie mi-ar plăcea să îţi pot spune, răspunse acesta. Superiorul meu – un Gossam – a spus că am comis o eroare de contabilitate ce ar fi costat Ghilda Comercială o mică avere.

— Ai fost întotdeauna un executant?

— Am început ca tehnician: design, instalare, tot tacâmul. Încet-încet, am reuşit să avansez.

— Ai avansat, într-adevăr, dar, în acest război, eşti în tabăra greşită. Tot neamul tău.

K'sar se opri să-şi tragă sufletul.

— Clak'dor 7 nu prea a avut libertatea de a alege, spuse apoi. Separatiştii promiteau acces neîngrădit la rutele hiperspaţiale, preţuri mai bune pentru bunurile comercializate, neinterferenţa în treburile interne... în ceea ce mă priveşte, deja lucram pentru Ghildă. Lucrurile au mers normal zile la rând şi, deodată, urmare a ceea ce se întâmplase pe Geonosis, Ghilda devenise inamicul Republicii.

Privi în sus.

— În capătul scării, facem la stânga.

Anakin întrezări o nuanţă de nehotărâre în glasul

acestuia.

— Nu mai pari la fel de sigur.

— N-am mai trecut de mult timp pe aici, dar sunt sigur că vom ajunge la nivelul terminalului de andocare.

Pereţii de rocă printre care alergau purta cicatricele forărilor intensive care găuriseră măruntaiele lui Escarte. Lumina şi oxigenul erau neîndestulătoare, iar solul denivelat, alunecos. Anakin îl cuprinse cu mâna pe Bith de după talia-i subţire, pentru a-l ajuta.

— Aşteaptă! ţipă acesta.

— Ce s-a întâmplat?

În ochii lui K'sar năvăli groaza.

— Am greşit! Nu trebuia să venim pe aici!

Anakin nu îi dădu voie să facă vreo mişcare.

— E prea târziu să ne întoarcem.

— Trebuie! Tu nu înţelegi!

Cuvintele lui K'sar fură înghiţite de zgomot de servomotoare şi utilaje hidraulice. De după un colţ al tunelului întunecat, gonea un droid păianjen pitic, cu blasterul cu ţeavă lungă atârnându-i când de-o parte când de alta, în căutare de ţinte.

25

Se apropie cineva, îl avertiză Obi-Wan pe Travale.

Stăteau pe o pasarelă îngustă care ducea la tabloul de control al celei de-a treia staţii de activare a razei de tractare. De şase metri înălţime, turnul se înălţa dintr-o platformă circulară care se iţea de lângă peretele ce lăsa să se vadă un puţ de aerisire imens. Trebuia să aştepte revenirea electricităţii pentru a îndeplini misiunea de dezactivare a razei. Mai întâi, Travale făcuse câteva greşeli, dar reuşise să le repare şi totul reintrase în normal.

Obi-Wan privi după colţul turnului, în direcţia vocilor

pe care le auzea. Trei santinele geonosiane se apropiau de staţia de activare dintr-un coridor din capătul opus al puţului.

— N-ai niciodată la îndemână o sabie de lumină în momentul în care ai nevoie de una, şopti Travale. Îi poţi îndepărta cumva?

Obi-Wan stătu un moment pentru a-şi cântări opţiunile, apoi plesni din degetele mâinii drepte. Un sunet bizar se auzi din urma gărzilor. Cei trei geonosiani se întoarseră pe călcâie pentru a investiga sursa acestuia.

Travale admiră din nou măiestria lui Obi-Wan.

— Începe să mă mire faptul că războiul nu s-a terminat încă.

— Suntem mult prea puţini.

Travale îl cercetă cu privirea pe Obi-Wan.

— Oare chiar acesta să fie motivul?

Obi-Wan îl apucă pe Travale de braţ şi indică înspre turn cu bărbia.

— N-avem timp de pierdut.

Maestrul Jedi privi peste umărul lui Travale în timp ce acesta dezactiva alimentarea cu electricitate a staţiei.

— Iată viitorul, spuse acesta. Umple o navă cu destule dispozitive de emitere a razelor de tractare şi vei împiedica orice duşman să facă saltul în hiperspaţiu.

— Nu există nave suficient de mari.

— Dar vor exista, răspunse Travale. Pentru ca un nou război să nu se mai stârnească.

Prezenţă permanentă în cadrul operaţiunilor miniere ale Ghildei Comerciale, droidul păianjen pitic era un vânător-asasin. Păianjenul nu era mult mai înalt decât droizii de luptă ai Federaţiei Comerciale, dar era extrem de agil şi dotat cu două blastere de mare putere. Suspendat la punctul de întâlnire a patru picioare răşchirate, corpul circular era dominat de doi

fotoreceptori sferici uriaşi, care păreau fixaţi asupra lui Anakin şi K'sar, în timp ce droidul se grăbea să le ia viaţa.

Anakin îl împinse la pământ pe K'sar şi se rostogoli pentru a evita salvele droidului. Două salve puternice săpară o groapă în solul abrupt al tunelului, iar sunetul blasterului ricoşa asurzitor din pereţi. Capul pivotă, fotoreceptorii căutându-l pe Anakin, iar armele se descărcară din nou.

Anakin se îndepărtă prin câteva sărituri. Chemând Forţa, întinse mâinile în faţă pentru a nu permite căldurii intense să-i provoace arsuri. Rostogolindu-se din nou, încercă să ajungă sub picioarele în eternă mişcare ale droidului, dar, întrucât acesta îi anticipase mişcările, se repezi înapoi şi trase din nou.

Anakin făcu un salt.

Propulsat de Forţă, dar şi de forţa exploziei, atinse tavanul arcuit şi căzu cu o bufnitură la pământ. Deşii şi-a pierdut cunoştinţa pentru o clipă, îşi reveni imediat şi văzu că droidul îl ataca, reorientând focul pentru a-l prinde drept în inima salvelor. Sărind în picioare, se avântă înainte cu intenţia de a smulge de sub carcasa droidului celulele energetice. Nu mai puţin plin de voinţă, droidul ripostă, retrăgându-se şi apărându-se mai bine. Anakin îşi arcui trupul, bazându-se pe inerţie pentru a-l propulsa înainte.

Păianjenul continuă să se retragă, apoi se înfipse pe cele patru picioare şi-şi pregăti armele.

Prefăcându-se a păşii în lateral, Anakin se aruncă cu toată puterea sub droid, nereuşind însă să se pună total la adăpost. Auzi sunetul carcasei domului rotindu-se, apoi pe acela al lungii ţevi a blasterului lovind zidul murdar. Dându-şi seama că ajunsese într-o porţiune prea strânsă pentru a-i permite să se întoarcă pe de-a-ntregul, droidul tropăia neîncetat, nemulţumit, apoi începu să se îndrepte înspre o zonă mai largă.

Fără a avea încă un plan limpede în minte, Anakin îl urmări, auzi încă o dată carcasa pivotând şi sunetul unui blaster scurt, armându-se la putere maximă.

La zece metri depărtare pe coridor, K’sar era în picioare, ţinând arma cea grea în faţă, strângând-o cu ambele mâini, trăgând cu putere în fotoreceptorii roşii, proeminenţi şi în celulele energetice ale păianjenului. Derutat, păianjenul încerca cu disperare să se învârtă în loc, dar nu avea destul spaţiu. Ploua cu pietre desprinse din pereţi de salvele neîntrerupte ale blasterului. În tot acest timp, Bithul înainta fără piedici, golind generatorul energetic al blasterului. Un strigăt electric se auzi de undeva din interiorul păianjenului, după care o cascadă de scântei ţâşni din carcasa-i perforată. Picioarele îi mai dansară nervos timp de câteva clipe, după care încetară şi tunelul fu invadat de fum. În cele din urmă, droidul se dezintegră, iar vârful blasterului său ajunse până aproape de piciorul lui K’sar.

Anakin se învârti în jurul droidului fumegând şi îl scăpă, cu blândeţe, pe Bithul ce tremura din toate încheieturile, de arma pe care i-o dăduse cu ceva timp mai devreme. Carcasa se răcea pocnind din când în când; ţeava blasterului nu încetase să fumege.

— Mai avem mult de mers? întrebă Anakin după câteva clipe.

— Suntem aproape, răspunse K’sar nerevenindu-şi încă. Aproximativ jumătate de kilometru.

— Mai poţi merge?

K’sar încuviinţă; porniră mai departe pe ultima bucată pe care o aveau de străbătut, urmând să iasă printr-un tunel ce dădea în spatele terminalului de andocare. La o sută de metri distanţă în faţa lor, crucişătorul era chiar acolo unde îl lăsase raza de tractare. Era foarte puţin păzit, iar majoritatea santinelelor erau droizi.

Anakin îşi luă un răgaz pentru a investiga

dispunerea droizilor, apoi se întoarse înspre K'sar, care părea că-şi revenise după coşmarul din tunel.

— Indiferent ce fac eu, te rog să mergi direct înspre rampa de îmbarcare. Şi să nu te opreşti din fugă până nu ai ajuns în navă, ai înţeles?

K'sar încuviinţă în tăcere.

Anakin ieşi pe coridor, încercând să atragă intenţionat atenţia asupra sa, pentru ca droizii să nu facă o ţintă din K'sar. Evita salvele de blaster cu salturi şi rostogoliri bine sincronizate, apropiindu-se destul de tare de droizi, încât să îi poată proiecta unul în altul, răsturnându-i, de parcă ar fi fost luaţi pe sus de un vânt foarte puternic. Unuia dintre ei îi răpi blasterul prin intermediul Forţei, secerându-i pe cei care mai erau încă în picioare.

Urmându-l pe K'sar pe rampa de îmbarcare, se năpusti în cabină şi începu să activeze sistemele defensive ale crucişătorului. Salvele trase de droizi ricoşau din fuzelaj şi din oţelul transparent al hublourilor. Armând tunurile babord şi pupa, Anakin trase, îngropând droizii sub hălci uriaşe de beton armat, desprins de pe pereţi şi de pe tavan.

Când sistemele de zbor erau pregătite, părăsi cabina pentru a-l căuta pe K'sar, care stătea pe podeaua punţii principale, respirând sacadat.

— De ce nu decolezi? întrebă Bithul. Corvetele Ghildei sunt deja pe urmele noastre, fără îndoială.

Anakin se apropie de el, iar trăsăturile îi erau marcate de gravitate.

— Noi doi trebuie să vorbim mai întâi. Ai două soluţii: fie răspunzi la întrebările mele, fie te abandonez aici şi gossamii se vor ocupa de tine după pofta inimii.

Ochii Bithului se măriră brusc.

— Să vorbim? Despre ce?

— Un transceiver de hiperunde pe care l-ai construit cu paisprezece ani în urmă.

— Acum paisprezece ani? Nu-mi amintesc nici ce-am făcut săptămâna trecută.

Anakin îl fulgeră cu privirea pe sub sprâncenele încruntate.

— Mai gândeşte-te.

— De ce-mi faci asta? Tocmai te-am salvat de la moarte!

— Adu-mi aminte să-ţi mulţumesc mai târziu. Acuma îmi vei spune tot ce ştii despre transceiver. Cred că a fost o comandă specială. Secretomania a fost mai profundă decât de obicei. Cred că ai fost şi foarte bine plătit. L-ai instalat într-un mecano-scaun.

K'sar izbucni. Gura-i ridată se ţuguie, iar în priviri i se citea groaza.

— Acum înţeleg eu – arestarea, detenţia, condamnarea la moarte! Transceiverul, iată ce v-a adus aici.

— Cine a dat comanda?

— Cred că ştii deja răspunsul.

— Cum te-a contactat?

— Prin comunicatorul meu privat. Avea nevoie de o persoană foarte talentată. Cineva care era de acord să îi îndeplinească orice dorinţă, fără să crâcnească. Planurile pe care ni le-a trimis îmi erau total necunoscute. Rezultatul final aproape că a fost... o operă de artă.

— De ce te-a lăsat să trăieşti?

— N-am să ştiu niciodată. Ştiu că-mi făcusem bine treaba. Mă aşteptam să mai comande şi alte dispozitive, dar nu m-a mai contactat niciodată.

— Dacă ai dreptate în ceea ce priveşte arestarea ta înseamnă că nu te-a scăpat niciodată din ochi. Spune-mi şi restul poveştii şi poate te vom ajuta să scapi de el.

— Asta e tot ce ştiu!

— Îmi ascunzi ceva, spuse Anakin cu un ton plat, ameninţător. Simt!

K'sar înghiţi cu greutate şi i se agăţă de gât.

— Am construit două.

— Cine l-a primit pe al doilea? Unul dintre liderii separatişti?

Lui K'sar îi veni iarăşi greu să înghită, dar spuse:

— L-a primit Sienar!

Anakin clipi des, surprins:

— Raith Seinar?

— La Sienar Advanced Projects. Era destinat unui dispozitiv spaţial experimental pe care îl construiau.

— Cine trebuia să primească dispozitivul de zbor?

— Nu ştiu – îţi jur, Jedi, nu ştiu!

K'sar făcu o pauză, după care adăugă:

— Dar îl cunoşteam pe pilotul pe care Sienar l-a angajat pentru a i se livra nava.

— Îl cunoşteai?

— Nu ştiu dacă ea mai este în viaţă. Dar ştiu unde ai putea începe s-o cauţi.

Obi-Wan şi Travale mergeau pe coridorul ce ducea la terminalul de andocare, oprindu-se chiar în faţa propulsoarelor triple ale crucişătorului.

Intrând pe puntea principală, Travale chiui de bucurie.

— Ce bine e să fii în viaţă!

Obi-Wan îl cercetă cu privirea pe Thal K'sar, gândindu-se că şi Bithul ar fi trebuit să fie fericit din acelaşi motiv. K'sar era, în schimb, ghemuit pe marginea uzată a unei canapele de accelerare. Obi-Wan se grăbi înspre cabină şi se aşeză în locul copilotului, punându-şi centura de siguranţă.

— Aţi avut probleme în a ajunge la navă?

— Piedicile obişnuite, răspunse evaziv Anakin. Se pare că aţi avut succes în a dezactiva raza de tractare.

— Nu e unul dintre talentele mele permanente, dar am reuşit graţie lui Travale.

Anakin se uită înspre consolă, apoi puse în mişcare propulsoarele pentru a duce crucişătorul departe de

Escarte. Pe când plecau, Obi-Wan văzu două corvete ale Ghildei plutind inerte în spaţiu.

— Şi eu care credeam că vom mai avea greutăţi de întâmpinat.

Anakin ridică din umeri.

— Uneori deznodământul e altul decât cel pe care îl aştepţi.

Obi-Wan îl privi câteva clipe.

— K'sar părea tare... nefericit. Ai reuşit să-l interoghezi?

— Oarecum.

— Şi?

— Avem o nouă pistă.

Înainte ca Obi-Wan să poată răspunde, Anakin anunţă:

— Coordonatele hiperspaţiale sunt afişate.

Clătinându-se destul de serios, crucişătorul lăsă în urmă lumea de pe Escarte şi fuioare de lumină leneşă.

26

Pe Coruscant erau locuri unde nu ai fi putut convinge nici un taximetrist să te ducă, nici chiar de i se promitea un an de îmbăieri gratis în lubrefianţi la Industrial Automaton.

Labirintul de străzi lăturalnice la sud de Corusca Circus.

Daring Way, pe unde traversa Vos Gesal în partea superioară a zonei Uscru.

Tunelul aerian Hazad din Manarai.

Şi cam oriunde în sectorul cunoscut sub numele de Platforma Industrială.

Aşezat la picioarele Senatului, împodobit cu spirale şi cupole în stilul Noii Arhitecturi, obeliscuri lucitoare ca o

lamă şi subţiri precum lumânările cufundate în aliaj strălucitor, extrem de întrebuinţate, cartierul Platforma Industrială fusese o zonă manufacturieră înfloritoare până în momentul în care costurile mari de producţie izgoniseră industria de piese, de droizi de luptă şi de materiale de construcţie în alte sisteme.

Kilometri întregi de pustiire: fabrici cu acoperişuri plate şi uzine de asamblare; macarale uriaşe şi pasarele enorme; întinderi nesfârşite de căi de transport care ar fi fost năpădite de buruieni, dacă buruienile ar fi crescut pe Coruscant; ciorchine de zgârie-nori de birouri abandonate, sprijinindu-se pe piloni filiformi... Timp de secole standard, sectorul reprezentase destinaţia a miliarde de imigranţi dornici de muncă, originari de pe Inelul Interior şi din Colonii, căutând nu numai slujbe în Nucleu, dar şi o viaţă nouă. Acum, Platforma Industrială ajunsese destinaţia exilaţilor de pe Naar Shada care aveau nevoie de o ascunzătoare ferită. Un locuitor al Coruscantului ar risca să pună piciorul în această zonă numai dacă tocmai ar fi fost concediat de Banca Aargau şi ar fi avut nevoie de cineva care să-l dezintegreze pe fostul său şef. Sau numai dacă beţele de moarte ar fi fost prea puţin pentru un dependent de droguri şi o capsulă de Crude ar fi amânat sevrajul...

Fumul usturător, toxic, ce emana încă din îngrămădirea de fabrici închise de ani buni era vinovat pentru splendoarea în stacojiu şi auriu a apusurilor Coruscantului, ce-i lăsa cu gura căscată pe obişnuiţii – mulţi la număr – Restaurantului Skysitter din Districtul Senatului.

Întregul sector ar fi fost demolat de mult dacă s-ar fi ştiut cu exactitate cine şi ce poseda în zonă. Se zvonea că asasinii şi sindicatele crimei îngropaseră atâtea cadavre acolo, încât locul ar fi putut fii foarte bine considerat un cimitir.

Cu toate acestea, Dooku era pur şi simplu

îndrăgostit de acel loc.

Opusul lumii sale de baştină, Serenno, Platforma Industrială era o casă departe de casă pentru omul care îşi câştigase titlul de Darth Tyranus.

Mai ales una dintre construcţii – în formă de columnă, cu vârful circular, susţinută de metereze teşite – înălţându-se din centrul murdar al Platformei Industriale precum un ţăruş înfipt în inima sectorului, putea fi numită astfel. O enclavă a părţii întunecate – prin prezenţa lui Darth Sidious -, clădirea fusese locul uceniciei lui Dooku, slujind drept locaş de iniţiere şi pentru Darth Maul înainte de Dooku, şi pentru cine ştie câţi alţi discipoli ai Sithului înainte de Maul.

În timpul celor zece ani ce precedaseră izbucnirea războiului – când se crede că tocmai Contele Dooku de Serenno propovăduise programul separatist lumilor libere de pe Inelul Interior şi de pe cel Exterior – petrecuse, de fapt, lungi perioade de timp în sectorul Platformei Industriale, venind sau plecând după bunul său plac sau după cum îi cerea Darth Sidious. Chiar şi în cei trei ani ce trecuseră de atunci, fusese liber să viziteze Coruscantul oricând dorea fără a se teme că va fi identificat, graţie, parţial, şi măsurilor de prevenire pe care geonosianii le născociseră pentru goeleta sa interstelară.

Punworcca 116 modificat se odihnea pe dispozitivul său de aterizare în vastul terminal de andocare al clădirii. Două carapace ascuţite încadrau la babord cabina modulară, sferică, dând astfel goeletei o notă tipic geonosiană. Vela aparte a navei fusese obţinută cu ajutorul lui Sidious de la un negustor de antichităţi pre-republicane din Enclava Gree. Acum ascunsă în carapacea ventrală – şi rareori folosită de altfel – fusese creată de o veche specie călătoare în spaţiu, care luase cu sine în mormânt secretele propulsiei cu emisie supraluminică.

După ce îi ordonă droidului FA-4 al goeletei de a rămâne în locul său din cabină, Dooku încercă să alunge din picioare amorţeala unei călătorii atât de lungi. Pantalonii săi negri erau băgaţi în cizme de aceeaşi culoare, iar tunica-i întunecată era strânsă la mijloc de o centură neagră din piele scumpă. Aruncată peste umeri, atârna, strălucindu-i în urmă, mantia de Serenno, din ţesătură din fir de armură. Nu făcea nici un efort să se deghizeze pentru aceste călătorii pe Coruscant. Părul argintiu, mustaţa, barba şi sprâncenele bogate care-l făceau să pară un magician dintr-o piesă de teatru erau la fel de îngrijite ca întotdeauna.

Spre deosebire de cum mergea de obicei, pasul lui Dooku era acum grăbit şi oarecum nechibzuit; oricine îl cunoştea îşi putea da seama: Contele era tulburat. Dacă ar fi fost întrebat, el însuşi ar fi recunoscut acest lucru. Chiar şi aşa, în momentele în care îşi îngăduia să uite motivele vizitei sale, mângâia tandru cu privirea terminalul de andocare al clădirii, amintindu-şi de anii pe care îi petrecuse sub auspiciile lui Sidious, învăţând să devină un Sith, practicând artele părţii întunecate, perfecţionându-se neîncetat.

„Răul atotputernic”, ar fi zis Yoda.

Problema ţinea în mare parte şi de semantică, deoarece ordinul cavalerilor Jedi se îngrijise ca partea întunecată a Forţei să devină echivalentă cu răul. Dar oare să fi ascuns umbra mai mult rău decât soarele orbitor? Dându-şi seama de faptul că partea întunecată era în ascensiune, Jedi – slujind Forţa – ar fi trebuit să ştie cum să o abordeze, cum să îi devină aliaţi. La urma urmei, totul se reducea la ideea de echilibru, iar dacă menţinerea echilibrului impunea ca partea întunecată să fie mai puternică, atunci aşa trebuiau să stea lucrurile.

În educarea lui Dooku, Sidious nu fusese nevoit nici să îl înveţe cum se mânuieşte o sabie de lumină şi nici să îl dezveţe de proastele obiceiuri pe care le căpătase la

Templul Jedi, deoarece Dooku se purificase de mult de toate acestea. Sidious se concentrase în schimb pe a-i oferi Contelui un curs intensiv despre accesul la puterea părţii întunecate – o linguriţă din ceea ce s-a dovedit a fi otravă curată. Destul cât să-l convingă pe Dooku de faptul că nu mai avea altă soluţie decât să abandoneze ordinul; mai mult, că întreaga sa viaţă nu fusese decât pregătirea pentru ucenicia sub tutela lui Sidious.

Că în cele din urmă îşi găsise adevăratul mentor.

Sithul nu considera necesar a-şi găsi numai discipoli tineri, deşii deseori procedase astfel. Uneori era mai uşor a educa discipoli care trăiseră destul de mult pentru a aduna dezamăgiri, furie sau dorinţă de răzbunare. Cavalerii Jedi însă erau încătuşaţi de compasiune, înclinaţia lor spre a oferi milă şi iertare, spre a da ascultare glasului conştiinţei, îi împiedicase de la a se dedica total părţii întunecate; de la a deveni aşijderea unei forţe a naturii în sine, în mod paranormal puternică şi rapidă, capabilă de a invoca fulgerul Sith, de a exterioriza mânia, fără apelul la Forţă în forma în care cavalerii Jedi îl practicau cu atâta încântare.

Sithul înţelesese că elitismul şi auto-suficienţa Republicii puteau cunoaşte un sfârşit numai prin aducerea variatelor neamuri şi fiinţe ale galaxiei sub controlul unei singure persoane. Galaxia putea fi păzită de sine însăşi numai prin impunerea unei discipline.

Jedi erau atât de înguşti la minte, încât nu înţelegeau acest lucru. Atât de orbi, încât nu-şi dădeau seama că decădeau, că li se apropia sfârşitul.

Cât de înguşti la minte...

Sunetul unor paşi uşori îl făcu pe Dooku să se întoarcă.

O siluetă se apropia dintr-un capăt al terminalului de andocare. Era îmbrăcată într-o mantie cu glugă din material de brocart, închisă la nivelul gâtului într-un mod unic, atât de moale şi de voluminoasă, încât ascundea

totul vederii, mai puţin porţiunea inferioară a feţei siluetei şi mâinile. Gluga era rareori dată jos de pe cap, permiţându-i celui ce o purta să treacă neobservat prin aglomerările şi pieţele subsolurilor de pe Coruscant, precum un sihastru sau discipol religios oarecare, ce sosise în Nucleu dintr-un sistem îndepărtat.

În toţi aceşti treisprezece ani, Sidious nu povestise prea multe despre tinereţea sa; despre Darth Plagueis, Maestrul său, chiar şi mai puţine.

De mai multe ori, lui Dooku îi trecuse prin minte că Sidious şi Yoda aveau anumite lucruri în comun. Mai ales că nici unul dintre ei nu era pe de-a-ntregul ceea ce părea a fi – adică prea slăbit de vârstă sau de profunzimea necesară pentru a stăpâni arta Sith sau Jedi.

Pe Geonosis, modul în care Yoda reuşise să pareze şi să abordeze fulgerul Sith pe care Dooku îl aruncase asupra lui îl surprinsese pe conte. Îl determină să se întrebe dacă nu cumva, la un anumit stadiu al venerabilei vârste de peste opt sute de ani a lui Yoda, Maestrul Jedi nu pătrunsese în tainele părţii întunecate, măcar în scopul de a se familiariza cu inamicul său. Şi, cu numai câteva luni în urmă, pe Vjun, Yoda însuşi recunoscuse acest lucru. Port partea întunecată în mine, spusese. Yoda considera probabil că îl învinsese pe Dooku pe Geonosis. De fapt, acesta din urmă preferase să fugă numai pentru a duce în siguranţă planurile tehnice a ceea ce urma să devină, într-una din zile, Arma Supremă...

— Bine ai venit, Darth Tyranus, spuse Sidious, apropiindu-se.

— Lord Sidious, răspunse Dooku, înclinându-se uşor de la mijloc. Am plecat de pe Kaon în cea mai mare grabă.

— Şi ţi-ai asumat un mare risc, ucenice.

Fie prin natura lui, fie că era o trăsătură studiată, Sidious rostea cuvintele încet, afectat.

— Un risc calculat, lordul meu.

— Te temi cumva că Republica a devenit atât de abilă întru ale spionajului, încât ar putea asculta şi convorbirile noastre private?

— Nu. Cred, după cum v-am mai spus, că Republica a descifrat codul pe care îl foloseam pentru a comunica cu... cum să spun... partenerii noştri. Dar sunt convins că divizia lor de spionaj nu a ştiut nimic despre planurile pe care ni le făcusem în privinţa Bithului de pe Escarte.

— Ceea ce înseamnă că instrucţiunile mele au fost îndeplinite?

— Da.

— Şi cu toate acestea, ai venit aici.

— E mai bine să discuţi unele probleme faţă în faţă.

Sidious încuviinţă.

— Atunci, să discutăm despre aceste probleme.

Merseră înspre un balcon al clădirii, de unde se vedea peisajul pustiit al Platformei Industriale. În depărtare se zăreau, dispărând în nori, turnurile îmbrăcate în sticlă ale Districtului Senatului. Una dintre vizitele anterioare ale lui Dooku fusese rezultatul asasinării unui senator trădător de către cavalerul Jedi Quinlan Vos. Deşii fusese păcălit de câteva ori, Vos – care nu-şi dăduse seama cât de puternice erau rădăcinile părţii întunecate în acel sector – reuşise să-i dea de urmă lui Dooku în zona Platformei Industriale.

— Am sentimentul că planul dispariţiei lui Thal K’sar nu a mers aşa cum am fi vrut noi, spuse Sidious în cele din urmă.

— Din nefericire, lordul meu. A fost arestat, dar asociaţii noştri din rândul Ghildei nu au acţionat destul de repede. Cu câteva ore înaintea execuţiei, K’sar a fost răpit de pe Escarte de un agent al spionajului republican, ajutat de doi Jedi.

Dooku numărase numai pe degetele de la o mână de câte ori îl văzuse pe Sidious cuprins de furie.

Deodată avea nevoie de cea de-a doua.

— Mi-ar plăcea să aud mai multe despre această întâmplare, spuse Sidious, rostind cuvintele cu o lentoare deliberată.

— Am aflat că cei doi Jedi au vizitat de curând şi neamul Xi Charrienilor de pe Charos IV.

Fără să-l lase să continue, Sidious adăugă:

— Pe gravorul mecano-scaunului...

— Da...

Sidious se gândi la asta pentru o clipă.

— De la viceregele Gunray la gravorul Xi Charrian şi apoi la Bithul care a materializat planurile mele referitoare la transceiverul de hiperunde şi holoproiector...

— Jedi vor să vă prindă, lordul meu.

— Şi chiar dacă ar face-o, izbucni Sidious, crezi că ar putea pune capăt la ceea ce am declanşat?

— Nu, lordul meu, dar ceea ce se întâmplă este neaşteptat.

Sidious îl privi pe Dooku de sub gluga pelerinei.

— Da, da, ai dreptate, neaşteptat.

Continuă apoi să fixeze cu privirea turnurile din depărtare.

— Este posibil ca într-o zi să mă fac cunoscut galaxiei, dar nu încă. Acest război trebuie să continue ceva timp. Mai sunt sisteme şi persoane pe care trebuie să le atragem de partea noastră.

— Înţeleg.

— Spune-mi, cine efectuează această... investigaţie?

Dooku respiră greu, teatral.

— Skywalker şi Kenobi.

Sidious nu răspunse pe dată.

— Aşa-numitul Ales şi un Jedi de a cărui parte soarta este în asemenea măsură, încât ai putea începe să crezi în noroc.

Fără a-şi muta privirea de pe imaginea pe care o

contempla, adăugă:

— Sunt profund nemulţumit de turnura pe care au luat-o evenimentele, Lord Tyranus. Profund nemulţumit.

Odinioară Maestru şi Padawan, Kenobi şi Skywalker deveniseră blestemul existenţei lui Dooku. Pe Geonosis, îi atrăsese în urmărirea sa, exact aşa cum îi ceruse Sidious. Urmând aceleaşi instrucţiuni, Dooku îl înştiinţase pe Kenobi despre existenţa lui Darth Sidious, în scopul de a deruta Ordinul cavalerilor Jedi, spunându-le adevărul, în terminalul de andocare îşi dovedise măiestria în faţa lui Kenobi şi Skywalker – deşii Skywalker nu se lăsă foarte uşor învins a doua oară când s-au duelat. Măcinat de mânie, tânărul Jedi se arătă un adversar pe măsură, iar Dooku presupunea că acum era chiar mai puternic decât pe Geonosis.

„De mult timp stau cu ochii pe Skywalker”, recunoscuse odată Sidious.

Ceea ce era adevărat mai ales în ultimul timp.

— Lordul meu, Jedi i-ar putea căuta şi pe alţii care au contribuit la construirea dispozitivelor de comunicaţii pe care le-aţi dăruit lui Gunray, mie şi celorlalţi. Şi mai este şi problema înfrângerii suportate de Grievous pe Belderone.

Sidious făcu un gest care arăta că nu îl preocupa acea înfrângere.

— Nu te gândi la asta. S-ar putea să slujească scopului nostru final de a face Republica să creadă că ne-a izgonit din preaiubitul său Nucleu. Mă impresionează preocuparea ta ca eu să nu fiu descoperit de către Jedi. Dar şi în asta încep să întrezăresc o ocazie de a întoarce situaţia în favoarea noastră.

Se opri, gândindu-se la ceva, apoi continuă:

— Da, încep să văd pe ce drum vor apuca Kenobi şi Skywalker.

Sidious se întoarse înspre Dooku, rânjind cu răutate.

— Îngustimea minţilor celor doi Jedi îi va aduce

drept în mâinile noastre, Lord Tyranus. Le vom întinde o capcană pe Naos III.

Dooku îşi exprimă scepticismul:

— Dar cred că e cea mai îndepărtată lume din spaţiul cunoscut nouă, lordul meu.

— Cu toate acestea, Kenobi şi Skywalker vor găsi drumul către ea.

Dooku decise să aibă încredere oarbă în Sidious.

— Şi ce trebuie să facem?

— Nu trebuie decât să facem nişte pregătiri – pentru că am nevoie de tine în altă parte. Vei aduce noi adepţi.

Dooku încuviinţă.

— S-a făcut.

— Am o singură observaţie. Ai grijă ca Obi-Wan Kenobi să nu ne mai încurce, spuse printre dinţi Sidious.

— Este o ameninţare chiar atât de mare pentru noi?

Sidious negă din cap.

— Skywalker este însă. Şi Kenobi... Kenobi i-a fost ca un tată... Dacă va mai rămâne încă o dată orfan, Skywalker va ceda...

— Va ceda?

— Părţii întunecate.

— Un ucenic?

Sidious îl privi intens.

— Toate la timpul lor, Lord Tyranus. Toate la timpul lor.

27

Bail Organa suportase stoic toate cele patru ore lungi ale adresării lui Palpatine către Senat, intitulată Starea Republicii, întreruptă de zeci de ori de ovaţii în picioare – o tradiţie învechită ce nu se mai practica din vremea Cancelarului Suprem Valorum Eixes, iar acum se odihnea pe canapeaua din spate a taxiului aerian, privind

un trio de crucişătoare de atac înălţându-se în cerul înflăcărat al Coruscantului şi aruncând umbre ascuţite asupra acoperişului Templului Jedi.

Destinaţia lui Bail.

Îi dădu instrucţiuni pilotului droid să aterizeze pe platforma de la nord-est a Templului, unde doi tineri Jedi îl aşteptau. Opulenţa largilor coridoare ale Templului nu-l impresiona cu nimic pe când îşi urma însoţitorul în camera pe care Ordinul o folosea pentru întâlniri publice şi nu în încăperea circulară, din vârful turnului înaltului Consiliu, rezervată conclavurilor private.

Când Bail intră, în mijlocul camerei se derula o holo-înregistrare a discursului lui Palpatine. În jurul mesei cu holoproiectorul stăteau membri ai Consiliului: Yoda, Mace Windu, Saesee Tiin, Ki-Adi-Mundi, Shaak Ti, Stass Allie, Plo Koon şi Kit Fisto.

„Cu inima îndurerată trimit încă două sute de mii de soldaţi pentru a susţine asediile de pe Inelul Exterior, spunea holoimaginea Cancelarului Suprem, dar sunt încredinţat că sfârşitul acestui război este aproape. Alungaţi din Nucleu, expulzaţi de pe Inelul Interior şi din Colonii, goniţi de pe Inelul Mijlociu şi, în curând, urmând a fi exilaţi în celelalte sectoare, membrii Confederaţiei vor plăti un preţ aprig pentru nenorocirea pe care au aruncat-o în inima casei noastre”.

Fu întrerupt de aplauze, care continuară mult prea mult decât era cazul.

Camerele bâzâiau prin Marea Rotondă pentru a capta imaginea celor mai vestite dintre facţiunile favorabile lui Palpatine, după care descriseră un cerc complet pentru a filma podiumul înalt de treizeci de metri al Cancelarului Suprem, insistând în final asupra celor douăzeci şi patru de ofiţeri umanoizi de marină, care stăteau chiar în faţa acestuia şi aplaudau frenetic.

— O demonstraţie de putere aceasta este, comentă Yoda.

Îmbrăcat în veşminte mov şi verde închis, Palpatine continuă.

„Unii dintre voi se vor întreba de ce îmi simt inima grea în momentele în care veştile privind războiul sunt din ce în ce mai bune. Decizia aceasta mă apasă, deoarece prefer să spun: Gata, destul, să lăsăm Confederaţia; pe separatişti – să sufere şi să moară singuri pe Inelul Exterior. Noi să avem casa frumoasă şi strălucitoare; ar fi bine să nu mai aducem vărsare de sânge în alte sisteme şi să nu mai pierdem nobilii noştri soldaţi, cavalerii Jedi”.

Yoda pufni.

„Din nefericire, nu pot decide numai cu inima. Pentru că nu le putem îngădui duşmanilor democraţiei să se întărească. Precum o tumoare fatală ce a invadat trupul, trebuie îndepărtaţi. Precum o boală contagioasă, trebuie eradicaţi. În caz contrar, generaţia copiilor noştri şi generaţiile ce vor veni vor trăi sub ameninţarea că cei care au provocat haos în galaxie vor găsi puterea de a se reuni şi de a ataca din nou”.

— Încep aplauzele, spuse Bail – care ştia totul, pentru că fusese prezent acolo.

Maeştrii Jedi se frământară în scaunele cu spătare înalte, dar nu scoaseră o vorbă.

„În cazul în care afirmaţiile mele lasă impresia că cele mai grele decizii au fost deja luate, daţi-mi voie să mă grăbesc să adaug că mai rămân multe de făcut. Urmează reorganizări şi reconstrucţie... Vouă, vouă tuturor vă voi cere îndrumare pentru a hotărî ce sisteme vor fi reprimite cu braţele deschise în sânul Republicii şi care, dacă este cazul, vor rămâne afară sau chiar vor fi exilate pentru răul pe care l-au chemat asupra noastră. Tot vouă vă voi cere îndrumare pentru a revizui Constituţia ce trebuie să se adapteze nevoilor noilor vremuri”.

— Ce vrea să spună cu asta? interveni Mace Windu.

„Şi tot vouă vă voi cere ajutorul pentru a da naştere unui nou spirit pe Coruscant şi pe Nucleu, peste tot în sistemul stelar unde stăpâneşte flacăra democraţiei, astfel încât să făurim încă o mie de ani de pace, şi mai mult, până când nici măcar nu ne vom mai aminti că există noţiunea de război”.

— Oare l-au aplaudat destul? întrebă Stass Allie în momentul în care Senatul răsună iarăşi de aplauze. Înaltă, slabă, cu piele măslinie, purta o podoabă pentru păr Tholoth, similară celei purtate de predecesoarea sa din Consiliu, Adi Gallia. Când nimeni nu obiectă, dezactivă holoproiectorul.

Întorcându-se spre Bail, Yoda spuse:

— Vizita dumitale o apreciem, Domnule Senator Organa.

— Am vrut să ştiţi cu toţii că, indiferent de ştirile ce vă sunt transmise pe HoloNet, nu eram chiar toţi în picioare.

— Conştienţi de asta, suntem.

Bail arătă înspre ferestrele triunghiulare ale încăperii şi scutură din cap în semn de disperare.

— Coruscant a intrat deja în sărbătoare. Se simte în aer.

— Prematură orice sărbătorire este, spuse Yoda cu tristeţe.

Mace se înclină înainte.

— Oare ce-o fi în capul lui Palpatine de trimite jumătate din trupele de pe Coruscant pentru a întări asediile de pe Inelul Exterior?

— Încurajat se simte Palpatine, de victoria noastră de pe Belderone.

— Cancelarul Suprem pomeni de Mygeeto, Saleucami şi Felucia, spuse Plo Koon de sub masca ce îl alimenta cu gaze vitale.

Capul lunguieţ al lui Ki-Adi-Mundi se scutură a încuviinţare.

— O triadă a răului, aşa le-a numit.

— Bastioane separatiste, asta sunt, spuse Yoda. Dar atât de îndepărtate, de importanţă lipsite.

— Un pericol pentru organismul Republicii, adăugă şi Organa.

Mace luă în râs ideea.

— Când organismul este lezat, îşi creează anumite priorităţi. Nu-şi adună toate forţele pentru a lupta cu o mâncărime în momentul în care pieptul i-a fost găurit de o salvă de blaster.

Bail îi privi pe toţi, pe rând.

— Unii dintre noi sunt preocupaţi de gândul că Palpatine a fost convins să întărească aceste asedii pentru a acapara anumite sisteme.

— Cu de-a sila. Acum, Senatul dezbate legi care i-ar putea oferi autoritatea de a mazili guvernele locale.

Buzele lui Yoda se subţiară de indignare.

— Un labirint al răului acest război a devenit. Dar să ne apărăm trebuie. Tradiţiile pe care o mie de generaţii de Jedi le-au preţuit să le păzim trebuie.

Mace îşi trecu mâna peste capul perfect ras.

— Nu putem decât să sperăm că Anakin şi Obi-Wan vor găsi calea înspre cel ce a declanşat acest război înainte de a fi prea târziu.

28

Cu un sunet cleios, piciorul drept al lui Anakin se adânci până aproape de genunchi în drumul noroios ce trecea drept strada principală de pe Naos III. Acelaşi sunet însoţi şi încercarea sa de a-l trage înapoi, câteva cuvinte expresive luându-şi zborul de pe buzele sale, în momentul în care ţopăia pe piciorul stâng pentru a găsi un petec stabil de pământ. Încrucişându-şi piciorul drept peste cel stâng, în timp ce îi aştepta pe ceilalţi, îl tot

scutura pentru a îndepărta mizeria de pe cizmă, când arătă înspre o fâşie rozalie care se ţinea cu încăpăţânare de ea.

— Ce-o fi asta? întrebă, vădit dezgustat şi impacientat, fiecare respiraţie fiindu-i însoţită de aburi calzi.

Cu reticenţă, veni să se uite şi Obi-Wan, nedornic să se apropie prea tare de cizma înnoroiată.

— Poate fi o fiinţă vie sau ceva care a fost o fiinţă vie, sau ceva care a ieşit dintr-o fiinţă vie.

— Orice-ar fi, ar face bine să se agaţe de altcineva.

Obi-Wan îşi îndreptă spatele şi îşi îndesă mai adânc mâinile în mânecile hainei.

— Ţi-am spus eu că sunt şi locuri mai îngrozitoare decât Tatooine.

Pe ambele laturi ale străzii băltoase se înşirau clădiri joase din prefabricate, acoperişurile din diferite aliaje purtând capişoane de zăpadă strălucitoare şi bărbi din ţurţuri groşi. Fragmente dintr-o pistă aeriană prăbuşită fuseseră împinse într-o parte a străzii şi lăsate să se mureze într-o baltă precum cea în care nimerise din neatenţie Anakin, din care răzbăteau valuri de căldură radiantă, emanată de sistemul ce încă funcţiona sub pavajul stricat, de ceramibeton.

Anakin începu să lovească fără milă, cu piciorul, gheaţa groasă. În cele din urmă, chestia roz, neidentificabilă, decise că se ţinuse mult prea mult de cizma lui şi se refugie într-un troian.

— Locuri mai îngrozitoare decât Tatooine, mormăia necontenit. Şi chiar crezi că trebuie să le vizităm pe toate? Când ni se va permite să ne întoarcem pe Coruscant?

— E numai vina lui Thal K’sar. El ne-a sugerat că ar trebui să începem de aici.

Anakin scrută împrejurimile.

— Mi se pare că următorul loc va fi şi mai îngrozitor.

Tăcură amândoi pentru o clipă, după care rostiră într-un glas:

— Aproape că mi-e dor de Escarte.

Anakin tresări.

— Cred că îţi dai seama că va trebui să rupem parteneriatul nostru când se va întâmpla asta. De fapt, dacă mă gândesc bine, ai face echipă bună cu Yoda. Împărtăşiţi aceeaşi afecţiune pentru lectură şi precauţie.

— Da, ne asemănăm mult eu şi bătrânul Yoda.

Îşi continuară înaintarea dificilă spre ceea ce părea centrul locului.

De-a lungul celei mai extinse perioade a anului său scurt, luna cunoscută sub numele de Naos III era o sferă micuţă şi rece, pe care zilele păreau să nu se mai sfârşească niciodată. Fauna erbivoră şi carnivoră locală se stinsese de mult timp din pricina vânătorilor veniţi de pe Rodia şi Ryloth, a căror lăcomie fusese aţâţată de dorinţa de a descoperi filoane bogate de mirodenii ryll în sistemele de peşteri încălzite de vulcanii de pe Naos III. Fiinţele pe care le puteai vedea cel mai des acum erau bovinele rycrit şi bantele foarte îmblănite.

Locuirea permanentă a planetei se datora unei delicatese cu carne roz, pescuită la copcă din râurile cu apa rece ca gheaţa care fierbeau furios şi urlau asurzitor în căderea lor de pe versanţii montani înconjurători. Cunoscut sub numele de Dinte ascuţit ele Naos, peştele nu se înmulţea decât în lunile cu temperatura cea mai scăzută şi, după congelare, era ambalat pentru a fi expediat pe alte sisteme, unde era vândut la preţuri exorbitante în restaurantele de pe Mon Calamari până pe Corellia. Cu toate acestea, puţini localnici reuşeau să strângă destule credite pentru a părăsi planeta, preferând să îşi încredinţeze câştigurile subţiri Asociaţiei Comerciale de pe Naos III, care superviza industria piscicolă şi deţinea fiecare magazin, cazinou sau restaurant.

Umanoizii foarte deprimaţi care colonizaseră luna nu se osteniseră nicicând să boteze în vreun fel principala aşezare pe care o întemeiaseră, aşa că aceasta preluase numele planetei. Vizitatorii care se aşteptau să găsească un terminal de andocare normal găseau, în schimb, un ciorchine de coline fortificate, unite de poduri aruncate peste o deltă de canaluri acvatice. Deşii era un loc total secat de creativitate şi inspiraţie, luna atrăsese destui nomazi şi călători prin spaţiu, dornici de a-şi pierde urma sau de a se reinventa pe sine. Majoritatea populaţiei era alcătuită din rodiani şi twi'lek lethani, dar dădeai şi peste destui oameni şi alţi umanoizi. Câţiva pescari putred de bogaţi veneau aici în fiecare an, dar Naos III era pur şi simplu prea îndepărtată şi prea săracă în infrastructură pentru a-şi încropi o industrie turistică.

În ciuda faptului că această lună părea o ascunzătoare perfectă pentru un twi'lek cu pielea roşie, Obi-Wan se îndoia că ar fi putut-o găsi acolo pe Fa'ale Leh. În primul rând, pentru că era foarte posibil ca ea să-şi fi schimbat deja nu numai numele, ci şi culoarea pielii. Mai mult, Naos III nu era o mană cerească în ceea ce privea oportunităţile de muncă pentru un fost transportator de mirodenii – cu excepţia cazului în care Leh era unul dintre neînfricaţii care pilotau nave doldora de peşti roz congelaţi înspre Tion sau chiar pe Nucleu, pe Perlemian.

K'sar povestea că Leh activa în industria transportului de mirodenii de pe Ryloth în spaţiul Huttilor în momentul în care Sienar o angajase pentru a livra naveta spaţială experimentală pentru care K'sar construise un transceiver identic cu cel pe care îl ataşase mecano-scaunului lui Gunray.

Obi-Wan îşi imagina că naveta era curierul stelar ce aparţinuse Sithului pe care îl ucisese pe Naboo şi pe care Republica îl confiscase după bătălia ce avusese loc acolo. Sistemele de zbor, de comunicaţie şi de coordonare a

armamentului se auto-anihilaseră în momentul în care agenţii republicani de spionaj încercaseră să intervină asupra navetei şi puţini ştiau că pe un terminal de andocare clandestin de pe Theed se mai păstra carcasa carbonizată a acesteia. Mult timp se crezuse că Sithul Zabrak cel plin de tatuaje fusese cel care efectuase modificările, dar informaţiile oferite de K'sar indicau faptul că Advanced Projects Laboratory al lui Raith Sienar era responsabil nu numai pentru construirea curierului, dar şi pentru aplicarea planurilor lui Darth Sidious.

Obi-Wan şi Anakin s-ar fi dus direct la sursă – Raith Sienar – în condiţiile în care Cancelarul Suprem Palpatine nu s-ar fi opus ideii.

Se ştia că celălalt furnizor de armament al Republicii, Atelierele Kuat Drive, alimentase ambele tabere în timpul războiului. Sub umbrela subsidiarului său, Industria Grea Rothana – producătoarea navelor de asalt de clasa Acclamator şi a păşitoarelor AT-TE – Atelierele livraseră Confederaţiei Flota de şoc, care constituise Teroarea Permianului până când Obi-Wan şi Anakin îi înlesniseră retragerea din activitate.

Ninsoarea se înteţea asupra lui Naos III, iar cei doi de opriră să se mai întremeze. Obi-Wan arătă înspre un bufet din apropiere.

— E al cincisprezecelea pe lângă care trecem.

— Pe strada asta, replică Anakin. Dacă ne oprim să gustăm un păhărel la fiecare dintre ele, vom fi beţi înainte de a ajunge la pod.

— Cu puţin noroc. Cu toate acestea, sunt cea mai bună sursă de informaţii pe care o avem la dispoziţie.

— Spre deosebire de a-i căuta pur şi simplu numele în fişierul public al planetei.

— Şi de a ne distra puţin.

Anakin rânjii.

— Nu am nimic împotrivă. Unde vrei să începem?

După ce făcu un ocol cu privirea, Obi-Wan arătă spre

un bufet ce se afla drept în faţa lor: Pilotul Deznădăjduit.

* * *

Patru ore mai târziu, pe jumătate ameţiţi de băutură şi aproape îngheţaţi, intrară în ultimul bufet de dinaintea podului. Curăţând cu mâna zăpada de pe umerii mantiilor şi dându-şi la o parte glugile, cercetară cu privirea nenumăraţii clienţi ai barului unde aproape că nu mai era nici o masă liberă.

— Nu prea ai ce face pe Naos III în cazul în care nu-ţi place să pescuieşti, comentă Anakin.

— Am impresia că nu e ceva neobişnuit să bei în timpul programului de muncă.

Luând locul a doi rodiani care se împleticiră afară din local, cerură câte ceva de băut.

Anakin sorbea câte o înghiţitură din pahar.

— Zece bufete, tot atâtea femele lethane, fiecare dintre ele jurând cu mâna pe inimă că s-a născut aici. Aş zice că nu vom pleca prea curând de aici.

— K’sar nu ţi-a dat vreo informaţie suplimentară: cicatrice; tatuaje, orice?

Anakin negă:

— Nimic.

Când Obi-Wan îi făcu un semn barmanului umanoid, Anakin adăugă:

— Dacă mai comanzi un aperitiv twi’lek, jur că-ţi tai mâna.

Obi-Wan izbucni în râs.

— I-am cam prins gustul.

Anakin mai luă o înghiţitură.

— Şi dacă tot vorbeam de mâini...

— Chiar vorbeam despre asta?

— Da. Cel puţin aşa cred. Oricum, ţi-aduci aminte de Clubul Exilatului, când te-ai dus să-ţi mai comanzi o băutură? Aveai vreo bănuială că Zam Wessel te urmărea?

— Dimpotrivă. Eram convins că ea era pe urmele

tale.

— Vrei să spui că metamorfii au o pasiune pentru mine?

— Ţinând cont de modul în care păşeşti, ce femeie ţi-ar putea rezista?

Imitând vocea lui Anakin, Obi-Wan adăugă:

— Treburi de Jedi.

— Atunci recunoşti că mă foloseai drept momeală.

— Unul dintre privilegiile pe care le au Maeştrii. Oricum, ţi-ai scos pârleala.

Anakin ridică paharul:

— Beau pentru asta.

Văzând că se apropie barmanul, Obi-Wan băgă un cip de credite sub paharul gol şi îl împinse înainte.

— Încă un rând. Păstrează restul.

Un om atletic, cu păr roşu ce-i ajungea până la talie, barmanul se uită la cipul de credite.

— O plată destul de consistentă pentru o asemenea băuturică ieftină. Daţi-mi voie să născocesc un amestec mai gustos.

— Aş prefera ceva informaţii.

— Ce deştept sunt, mă gândisem la asta.

— Căutăm o femeie lethană, interveni Anakin.

— Cine nu caută o femelă în vremurile astea. Obi-Wan scutură din cap a negare.

— E vorba de afaceri.

— În ceea ce priveşte femelele, de cele mai multe ori e vorba de o afacere. Vă sfătuiesc să mergeţi la Hotelul Palace.

— Nu înţelegi.

— Ba da, cred că da.

— Uite ce e, spuse Anakin, e posibil ca cea pe care o căutăm noi să nu fie o... maseuză.

— Şi nici dansatoare, se gândi să adauge Obi-Wan.

— Atunci ce caută pe Naos III?

— A fost pilot – cu o oarecare preferinţă pentru

mirodenii. Obi-Wan îl privi cu atenţie pe barman.

— Credem că a venit pe Naos III în urmă cu zece ani.

Ochii barmanului se îngustară.

— De ce n-aţi spus aşa de la-nceput? Vă referiţi la Genne.

— Noi ştim că o cheamă Fa'ale Leh.

— Prieteni, pe planeta asta un nume nu e nimic altceva decât o unealtă.

— Dar o cunoşti, spuse Obi-Wan.

— Da.

— Atunci ştii şi unde o putem găsi. Barmanul arătă cu degetul mare în sus.

— La etaj. Camera 7. A spus să urcaţi. Obi-Wan şi Anakin se uitară derutaţi unul la altul.

— Ne aşteaptă? întrebă în cele din urmă Obi-Wan. Barmanul ridică din umerii lui masivi.

— Nu a spus şi pe cine aşteaptă. N-a spus decât să trimit în camera ei pe oricine o caută.

Anulară comanda şi ajunseră la picioarele unei scări lungi.

— Trucuri mentale Jedi? întrebă Anakin.

— Fără intenţie.

— Aşa ajungi după zece pahare.

— Da, probabil. Şi e şi mai probabil că ni s-a întins o capcană.

— Aşa că ar trebui să fim vigilenţi.

— Da, Anakin, ar trebui să fim vigilenţi.

Obi-Wan urcă înainte şi bătu în uşa de plastoid a camerei cu numărul 7.

— E deschis, se auzi o voce din interior, vorbind în bazică.

Cei doi se asigurară că săbiile Jedi erau la îndemână, dar le lăsară agăţate la centură, ascunse vederii. Obi-Wan împinse clanţa, după care îl urmă pe Anakin în camera rece.

Genne – sau poate Fa'ale Leh – purta pantaloni,

cizme şi o geacă încheiată şi stătea întinsă pe un pat strâmt, cu spatele şi lekku sprijinite de capătul patului, cu picioarele întinse şi încrucişate la nivelul gleznelor. Lângă ea, pe o măsuţă, se afla o sticlă pe jumătate plină cu ceea ce Obi-Wan bănuia că era o băutură locală.

Întinzându-se după două pahare, care erau evident nespălate, aceasta întrebă:

— Vreţi ceva de băut?

— Am ajuns deja la limita legală, spuse Anakin precaut.

Remarca aceea o făcu să zâmbească.

— Pe Naos III nu există o limită legală, puştiule.

Înghiţi sănătos din băutură, uitându-se la ei peste marginea paharului.

— Trebuie să recunosc că mă aşteptam la altceva.

— O fi surprinsă sau dezamăgită? îl întrebă Anakin pe Obi-Wan.

— La ce te aşteptai? o întrebă la rândul său Obi-Wan.

— Genul dur, clasic. Lachei ai Soarelui Negru, vânători de recompense. Dar voi... voi doi arătaţi mai degrabă a Jedi rătăciţi.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Poate că tocmai asta sunteţi. Se ştie foarte bine că Jedi se dovedesc de multe ori chiar mai răi decât ţintele lor, care se presupune că sunt răufăcători.

— Numai când este absolut necesar, spuse Anakin.

Aceasta ridică indiferent din umeri.

— Vreţi să o faceţi aici sau o să-mi faceţi măcar cinste cu o masă?

— Să facem ce aici? întrebă Obi-Wan.

— Să mă ucideţi, desigur!

Anakin făcu un pas înainte.

— Există întotdeauna şi posibilitatea asta.

Privirea femelei lunecă de la Anakin la Obi-Wan.

— Jedi rău. Jedi bun.

— Vrem să vorbim cu tine despre o navetă pe care ai pilotat-o pentru Sienar Advanced Projects.

Ea încuviinţă înspre Obi-Wan.

— Desigur: o rundă de întrebări şi răspunsuri, după care un blaster – nu, nu, o sabie de lumină într-o parte a capului.

— Chiar eşti Fa'ale Leh.

— Cine v-a spus unde mă puteţi găsi? Cu siguranţă Thal K'sar, nu-i aşa? Bith trădător şi nemernic...

— Spune-ne despre navetă, i-o tăie Obi-Wan.

Zâmbea în timp ce părea că încearcă să-şi reamintească.

— O navetă extraordinară – o creaţie de geniu. Am ştiut încă de pe atunci că misiunea asta nu-mi va da pace. Şi aşa şi e.

Obi-Wan cercetă camera.

— Te ascunzi aici de mai bine de zece ani.

— Nu-i adevărat, am venit ca să mă bucur de plajă.

Făcu un gest de respingere.

— Ştiţi, i-au ucis pe ingineri, pe mecanici, pe tehnicieni, pe aproape toţi cei care au lucrat la acel proiect. Eu am ştiut însă. Am făcut livrarea, mi-am luat ce mi se cuvenea şi dusă am fost. Nu destul de departe însă. M-au găsit pe Ryloth, Nar Shaddaa, pe jumătate din sistemele uitate de lume din galaxie. Uneori au fost destul de aproape. Pot să vă arăt cicatricele.

— Nu e nevoie, o împiedică Obi-Wan, pe când Fa'ale îşi petrecea capătul tentaculului stâng peste umăr.

Încă un pahar îi alunecă pe gât.

— Cine v-a trimis? Sienar? Sau poate cel pentru care a fost construit curierul?

— Pentru cine a fost construit? întrebă atunci Anakin.

Femela se uită la el pentru o clipă.

— Asta mi se pare foarte ciudat. Sienar – Raith Sienar însuşi, mi-a spus că naveta îi era destinată unui

Jedi. Dar cel căruia i-am încredinţat marfa nu era Jedi. O fi avut el sabie de lumină şi restu'... dar avea şi ceva ciudat...

Obi-Wan încuviinţă.

— Şi noi am avut de-a face cu el.

— Unde ai dus curierul stelar? insistă Anakin.

— Pe Coruscant, desigur.

Obi-Wan se uita netulburat la tavan.

Cu o secundă înainte ca acesta să se prăbuşească – aducând la pământ grinzi din plastoid, bucăţi îngheţate din acoperiş, ţigle şi doi trandoshani înarmaţi până-n dinţi – Obi-Wan se şi aruncase asupra patului şi îl răsturnase, proiectând-o pe Fa'ale Leh, saltelele de spumă şi aşternuturile pe podeaua rece.

Anakin avea deja în mână sabia de lumină activată, raza albastră a acesteia ţinând piept salvelor de blaster şi parând loviturile unei vibro-securi mânuite de membrele cărnoase ale unui falleen cu pielea roşie, ce năvălise pe uşă. În spatele falleenului se îngrămădeau doi oameni care, în dorinţa de a intra cât mai repede în cameră, se blocară în cadrul uşii.

Rotindu-se, Obi-Wan îşi chemă sabia de lumină de la centură şi făcu un salt înspre uşă, retezând ambele braţe ale unuia dintre cei doi oameni. Un geamăt agonizant sfredeli aerul rece, iar bărbatul se nărui în genunchi. Scăpat acum din strânsoare, cel de-al doilea căzu înainte, drept în sabia lui Obi-Wan. Izul de carne arsă invadă încăperea, amestecându-se cu fumul de la explozibilul care căscase o gaură de trei metri pătraţi în tavan şi cu fulgii de nea ce pătrundeau acum, dansând, în cameră.

La stânga lui Obi-Wan, în mijlocul camerei, Anakin stătea nemişcat în faţa extratereştrilor reptilieni şi a mânuitorului vibro-securii. Salvele ce ricoşau din sabia de lumină nimereau în pereţii subţiri, stârnind ţipete din partea celor doi vecini ai Fa'alei. Uşile se închideau şi se

deschideau trântindu-se, paşi grei răsunând tunător de pe hol.

Pivotând pe piciorul stâng, falleenul învârti vibro-securea înspre ţeasta lui Obi-Wan. Ferindu-se din calea acestuia, Obi-Wan se ghemui sub raza de acţiune a lamei şi reuşi să-l lovească pe falleen în coapsa stângă.

Lovitura aţâţă mânia umanoidului. Ridicând securea deasupra capului, se avântă cu putere, hotărât să crape în două căpăţâna Maestrului Jedi. Un salt înapoi îl purtă pe Obi-Wan în afara oricărui pericol, dar masa de lângă patul Fa'alei nu fu la fel de norocoasă, sfârşind prin a fi despicată în două. Fiecare bucată căzu într-o parte, iar sticla de băutură fu proiectată în celălalt colţ al camerei, drept în fruntea celui mai bine făcut dintre cei doi trandoshani. Urlând de furie, extraterestrul ridică un braţ-gheară înspre arcada sângerândă a ochiului, în timp ce celălalt lansa încă salve de blaster în direcţia lui Anakin. În momentul în care salvele erau din ce în ce mai departe de ţintă, Anakin ridică mâna stângă, o împinse prin aer în direcţia trandoshanului şi îl aruncă prin unica fereastră a încăperii.

Hotărât să profite de atenţia divizată a lui Anakin, partenerul reptilianului făcu un salt înainte.

Obi-Wan urmări traseul capului extraterestrului prin cameră, pe uşă şi aterizarea pe hol, unde cineva scoase un ţipăt de le îngheţa sângele în vine. Falleenul, acum singur cu cei doi Jedi, întinse securea înainte şi începu să o rotească prin aer.

Anakin se feri din calea circulară a lamei, apoi se aruncă în faţă pe burtă, lunecă pe podeaua umedă cu sabia întinsă înainte-i şi-i tăie picioarele falleenului la nivelul genunchiului. Mai scund cu jumătate de metru, dar la fel de furios, umanoidul zvârli securea prin aer înspre Obi-Wan, apoi scoase din locaşu-i de la brâu un blaster mare şi începu să tragă.

Pe când vibro-securea ajunsese la jumătatea

drumului, Obi-Wan îl văzu pe Anakin scăpându-l pe falleen nu numai de grija blasterului, dar şi de cea a braţului, aşa că îşi înfipse sabia de lumină drept în pieptul acestuia. Armura pe care umanoidul o purta pe sub haine zădărnici înaintarea sabiei de lumină, dar căldura acesteia făcu să se aprindă materialul explozibil pe care falleenul îl avea prins în jurul taliei.

Îndepărtându-se de sabia de lumină ţopăind pe bonturile cauterizate ale picioarelor sale proaspăt retezate, falleenul încerca – panicat peste măsură – să stingă prin lovituri torţa de pe propriu-i trup, motiv pentru care se întoarse şi execută un perfect salt înainte, explodând mai apoi înainte de a ajunge în troianul care constituise probabil ţinta sa.

O tăcere deplină se aşternu după aceea asupra camerei, deranjată numai de sfârâitul fulgilor ce cădeau peste lama săbiilor de lumină.

Obi-Wan strigă:

— Scoate-o de-aici!

Dezactivându-şi sabia, Anakin o smulse pe Fa’ale de sub saltele şi cuverturi, ridicând-o în picioare.

Păşind împleticit, aceasta făcu câţiva paşi prin cameră.

— Păreţi nişte indivizi de treabă – chiar dacă sunteţi Jedi. Îmi pare rău că aţi fost târâţi în asta.

Văzând cu coada ochiului o sticlă ce supravieţuise măcelului, porni înspre ea. Când Anakin îşi întări strânsoarea asupra braţului său, Fa’ale făcu mâinile pumn şi începu să îl lovească peste piept şi braţe.

— Nu mai face pe eroul, puştiule! M-am săturat să tot fug. S-a terminat – pentru noi toţi.

— Nu se termină până nu suntem şi noi de acord cu asta, îi răspunse Anakin.

Femela se tot zbătea în strânsoare.

— Asta e problema. De aceea şi avem de-a face cu un război.

Anakin o trase înspre ieşire.

— Exact la timp, spuse Obi-Wan de la fereastră. Din câte văd, mai vin încă şase.

O salvă de blaster distruse şi ce mai rămăsese din cadrul ferestrei.

Anakin o mai ridică o dată în picioare pe Fa'ale şi înţepeni în faţa ei.

— De zece ani reuşeşti să tot scapi de cei trimişi să te omoare. Tu ştii cum putem ieşi de aici.

O zgudui cu putere.

— Pe unde?

Aceasta rămase nemişcată o clipă, după care închise ochii şi încuviinţă cu o mişcare a capului.

Obi-Wan şi Anakin o urmară afară din cameră într-un spaţiu de depozitare din capătul holului. Ascunse în spatele unui perete fals, se vedeau două bare groase, strălucitoare. Fa'ale se încolăci pe una dintre ele şi se făcu nevăzută. O urmă îndeaproape Anakin. Prin uşa spaţiului de depozitare, Obi-Wan auzea trecând pe lângă ei, înspre camera twi'lekului, o adunătură de fiinţe. După aceea, se agăţă cu mâinile şi picioarele de bară şi se lăsă în voia gravitaţiei.

Coborârea a fost mai lungă decât s-ar fi aşteptat. Punctul final nu a fost câtuşi de puţin subsolul bufetului, căci barele ajungeau până în măruntaiele dealului pe care fusese construită acea porţiune de pe Naos III, chiar până la suprafaţa râului. Capătul lor se cufunda în gheaţa groasă. În lumina naturală difuză, Obi-Wan văzu că se afla în peştera ce constituia un golf al râului. Aproape de baza barelor se găseau trei sănii pe care localnicii le foloseau pentru pescuit la copcă, dotate cu motoare de mare putere şi cu schiuri lungi.

— Sunt prea beată ca să conduc, începu Fa'ale.

Anakin se şi încuibase în scaunele înguste ale maşinăriei şi cerceta suprafaţa de control.

— Lasă asta în seama mea, îi transmise.

Cu o simplă apăsare a unui buton, motorul saniei se ambală, trezindu-se la viaţă, după care începu a toarce răguşit în hăul peşterii.

Obi-Wan urcă în a doua sanie, în timp ce Fa'ale îşi căuta o poziţie confortabilă în spatele lui Anakin.

— Mai întâi acela şi apoi celălalt, indică Anakin înspre contact şi apoi spre alternator.

Făcând o demonstraţie, adăugă:

— Propulsor, acceleraţie, după care o conduci aşa...

Obi-Wan era derutat.

— Aşa?

— Aşa, aşa! continuă Anakin, arătându-i din nou, indicând apoi un alt set de butoane de pe suprafaţa de comandă a saniei lui Obi-Wan. Elevator repulsor. Dar numai pentru a trece de troienele de zăpadă, grămezi de resturi îngheţate şi altele asemenea. Asta nu e un speeder convenţional – nici măcar un swooper.

— Îţi aminteşti unde am lăsat crucişătorul?

— Nu-mi amintesc nici măcar când am aterizat. Dar câmpul acela nu poate fi departe de aici.

— În josul râului, interveni Fa'ale. Facem stânga după colină, mergem pe sub pod, apoi facem înspre apus la următoarea colină. Mai trecem pe sub două poduri, o luăm din nou spre sud, după care ajungem acolo.

Obi-Wan se uita la ea cu ochii mari.

— Eu vin după voi.

Porniră ambalând viguros motoarele la ieşirea din peşteră şi continuară pe râul acoperit de gheţuri.

Salve de blaster îi însoţiră în goana lor pe gheaţă chiar înainte de a ajunge la primul pod. Uitându-se înapoi peste umăr, Obi-Wan observă că trei sănii se apropiau vertiginos de ei.

De pe pod, două fiinţe îmbrăcate în veşminte călduroase îl fixau cu un blaster repetor.

29

Steaua care revărsa căldură către Naos III arăta ca o nebuloasă albă, jos, lângă linia orizontului. Nori ameninţători ascundeau munţii din dreapta lui Obi-Wan.

Ninsoarea se înteţea.

Lăsându-se în voia vitezei maxime a saniei, se simţea de parcă s-ar fi aruncat orbeşte în inima viforului. Fulgii drăgălaşi şi cristalini s-ar fi comportat precum gloanţe de gheaţă împotriva feţei şi mâinilor sale, dacă n-ar fi avut ajutorul Forţei. Cu toate acestea, vederea îi era înceţoşată, iar gheaţa – gri, albă şi uneori albăstruie – nu era nici pe departe atât de alunecoasă pe cât s-ar fi aşteptat: grunjoasă, pe unde apa de la suprafaţă se topise şi îngheţase la loc de nenumărate ori; mai înălţată, pe unde viscolul adunase noiane de zăpadă; denivelată din pricina copcilor pe care le făcuseră pescarii, peste care se abătuse iarăşi îngheţul...

Iar faptul că se trăgea asupra lui punea capac la toate.

Salvele provenind de la blasterul repetor îl determinau să conducă zigzagat de-a latul râului, ocolind baraje de gheaţă şi sărind peste piedicile mai mici. Elevatorul repulsor i-ar fi putut fi de ajutor în a zbura peste obstacole – cum făcea Anakin, care ajunsese destul de departe – dar Obi-Wan nu reuşea să înveţe cum să-l folosească. Mai mult chiar, folosirea dispozitivului necesita implicarea ambelor mâini şi acum nu se putea lipsi de nici una. Cu stânga manevra direcţia, iar dreapta era înţepenită pe mânerul sabiei de lumină activate cu care se apăra de salvele venind din spate şi de deasupra capului.

Pentru o clipă, se simţi ca pe Muunilinst, luptându-se cu droizii înfricoşători ai lui Durge.

Cu excepţia zăpezii.

Un urlet asurzitor care îi străpunse urechea dreaptă

îi confirmă faptul că una dintre săniile care îl urmăreau îl ajunsese. Cu coada ochiului ce-l ustura din cauza frigului, văzu că pilotul uman al saniei se aplecase peste consola de control pentru a-i asigura însoţitorului său rodian cale liberă în a trage o salvă de blaster drept înspre capul lui Obi-Wan. Acesta din urmă frână şi îi dădu posibilitatea saniei urmăritoare de a ajunge în rând cu el mult mai repede decât intenţionase rodianul. Prima salvă trecu prin faţa ochilor lui Obi-Wan; cea de-a doua ricoşă din sabia Jedi în motorul saniei.

Maşinăria explodă pe dată, proiectându-i pe pilot şi pe pasager în direcţii opuse.

Situaţia fu de scurtă durată, pentru că a doua sanie se apropia în trombă.

În ea se afla numai pilotul, mult mai iscusit însă. Învârtind energic de maneta de direcţie, acesta îşi împinse sania în cea a lui Obi-Wan, încercând fie să o răstoarne, fie, mult mai bine, să o trântească în trunchiul unui copac ce se iţea ameninţător din grosimea gheţii. Puţin a lipsit ca Obi-Wan să nu se lovească de el, dar intră într-o alunecare laterală. Încercă să-şi refacă traiectoria, dar nu reuşi să-şi reia cursul decât după ce se învârti nebuneşte de vreo douăsprezece ori. Până atunci, urmăritorul său era gata să-l lovească din nou, dar Obi-Wan nu mai era nepregătit. Întorcându-se brusc, porni în direcţia saniei inamice, se ţinu bine în timpul coliziunii dureroase, după care îndreptă un impuls al Forţei împotriva pilotului.

Sania acestuia fu împinsă înainte, de parcă era supraîncărcată cu energie, dar pilotul nu se clinti de la suprafaţa de comandă a dispozitivului. Gonind înspre o colină, se lovi în ea, iar nava fu proiectată în sus, se roti bolnav de câteva ori în aer şi nimeri în cele din urmă într-o copcă pescărească sub un asemenea unghi, încât gheaţa înghiţi sub crusta groasă şi pilot şi sanie.

Apa ţâşni în aer, stropindu-l pe Obi-Wan. A treia

sanie i se ţinea încă pe urme şi salve de blaster îi sfârâiau pe lângă urechi. În faţa sa, sania în care se aflau Anakin şi Fa'ale mergea înspre sud, luând o curbă, precum o suveică, printre două dintre nenumăratele dealuri ale lui Naos III. Fulgere letale de lumină, izvorâte de pe podul ce unea cele două coline, destrămară întunericul, dar nici unul dintre ele nu-i atinse nici pe Anakin nici pe Fa'ale.

Incapabil să imite mişcările meşteşugite ale lui Anakin, Obi-Wan rămânea din ce în ce mai mult în urmă, pradă uşoară pentru ucigaşii de pe pod. Încercând să nu se încaiere cu aceştia, întoarse sania din drumul său până să ajungă la pod. La jumătatea semicercului pe care îl descrise în manevra sa, descoperi că intrase chiar pe traiectoria urmăritorilor săi, o coliziune fiind inevitabilă.

Această posibilitate nu-i permitea o altă variantă decât aceea de a-şi abandona mijlocul de transport pentru ceea ce avea să fie o lungă alunecare, dureroasă, pe gheaţă. Cu câteva clipe înainte de a sări însă, o salvă din multele pe care trăgătorii de pe pod le ţeseau de-a lungul şi de-a latul râului nimeri pilotul saniei urmăritoare drept în piept, aruncându-l în aer. Rotind de maneta de direcţie, Obi-Wan ocoli sania văduvită de pilot şi-şi continuă cursa în amonte, afară din raza de acţiune a blasterelor.

În dreapta sa se ridica o larmă aprinsă, iar umbra a ceva imens şi iute înainta înspre el. Un blaster repetor lătră intermitent, spărgând gheaţa în calea lui Obi-Wan şi despicând o gură largă în suprafaţa congelată, eliberând apa învolburată de dedesubt.

Neştiind cu siguranţă dacă va putea să sară peste această breşă, nici chiar dacă şi-ar fi pus la încercare toată iscusinţa, Obi-Wan frână – cu putere.

Sania era la zece metri de fisura creată în covorul de gheaţă în momentul în care o gheară de metal se abătu

asupra lui, se închise zăngănind şi îl smulse din scaun. Scăpă din mână sabia de lumină, care se rostogoli imediat pe suprafaţa lucioasă, iar sania lunecă în apa ce se înspuma agitat în spărtura din gheaţă.

— Pe capătul stelelor! bombăni Obi-Wan.

Suspendată de un cablu ce se legăna prin aer, gheara începu să urce înspre vintrele deschise ale unui schif primitiv de zăpadă.

Braţe roşii se încolăciră în jurul taliei lui Anakin, iar Fa'ale se tot frământa în scaun şi ţipa entuziasmată, distrându-se de minune. În ciuda atâtor pahare de băutură – sau tocmai datorită lor.

— Ţi-ai ratat cariera, Jedi, îi strigă în urechea dreaptă. Ai fi putut fi campion la curse de ataşe.

— Am făcut şi asta, îi transmise Anakin peste umăr.

În acel moment văzu că Obi-Wan era înhăţat din sania lui. Frânând şi îmblânzind brusc motorul, Anakin întoarse sania la 180 de grade şi se avântă în amonte, pe sub podul de care tocmai trecuseră, ferindu-se între timp de salvele necontenite de blaster ce curgeau de pe puntea acestuia.

— Colector de dinte, îi explică Fa'ale în momentul în care dădu cu ochii de schiful de gheaţă. Adună prada, astfel încât pescarii să nu fie nevoiţi să îşi transporte încărcătura până în oraş. Asta e slujba mea aici – e şi asta o slujbă...

Gheara care îl ţinea strâns pe Obi-Wan era la jumătatea drumului în direcţia schifului.

— Nu cred că mai putem ajunge la el la timp, comentă Fa'ale.

— Pregăteşte-te să pilotezi sania, îi strigă Anakin.

Mâinile lui Fa'ale se încrâncenară pe veşmintele lui Anakin.

— Unde ai de gând să te duci?

— Sus!

Angajând viteza maximă, Anakin direcţionă sania pe

coasta dealului care susţinea un picior al podului. În punctul maxim al urcuşului, activă elevatorul repulsor. Apoi, sărind din sania ce zbura acum prin aer, chemă Forţa pentru a-l ajuta să ajungă la cuşca legănândă a lui Obi-Wan.

Piloţii schifului îl văzură venind, motiv pentru care încercară să pornească înainte cu toată viteza, pentru a-l împiedica pe Anakin să se prindă de gheară. Un rodian din scaunul copilotului deschise uşa şi începu să tragă asupra ţintei în mişcare.

— Ştiam eu că nu vei întârzia să apari, îi spuse Obi-Wan.

O salvă norocoasă de deasupra lovi gheara şi ricoşă.

— Ţine-te bine, Maestre, nu va fi foarte plăcut.

Obi-Wan auzi sunetul de activare a sabiei lui Anakin. Zgâindu-se. Printre degetele metalice ale ghearei, înţelese ce urma să se petreacă.

— Anakin, aşteaptă...

Dar nimic nu-l mai putea opri. Pe când gheara se apropia din ce în ce mai mult de schif, Anakin roti de câteva ori sabia şi decupă podeaua cabinei. Scântei şi fum se scurseră în cascadă şi aproape imediat naveta intră în picaj la babord. Trecând la doar un metru de unul dintre capetele podului, începu să se apropie vertiginos de costişă.

Cu o clipă înainte de prăbuşire, Anakin sfârtecă scurt cablul cu care era prinsă gheara, iar aceasta se năpusti la pământ, se lovi de solul congelat şi prinse a aluneca în aval pe râul îngheţat, rotindu-se ameţitor; Obi-Wan ţopăia necontenit înăuntru, iar Forţa îl ajuta pe Anakin să se agaţe pe exterior în ciuda rostogolirilor şi a salturilor neprevăzute. Schiful se nărui pe deal. În momentul în care gheara îşi încheie, pe celălalt mal al apei, parcursul nebunesc, cei doi Jedi erau înfăşaţi într-un strat gros de zăpadă şi arătau precum nişte wampe.

Sabia lui Anakin îl eliberă fără prea mult efort pe

Obi-Wan din strânsoarea metalică a ghearei. Acesta păşii afară, scuipând zăpadă şi scuturându-se precum un dulău.

— Cred că e a patruzecea...

— Taci, spuse Obi-Wan. Recunosc.

Făcu o pauză pentru a-şi scutura mânecile şi gluga mantiei îmbibate de zăpada ce se topea. Apoi continuă:

— Unde e Fa’ale?

Anakin scrută dealurile. Asasinii de pe pod îşi strânseseră bocceluţa şi plecaseră. În cele din urmă, arătă înspre celălalt mal al râului, unde se vedea o sanie înţepenită între două ridicături de zăpadă.

În momentul în care ajunseră la ea, Fa’ale zăcea cu faţa în jos la câţiva metri de maşinăria ce suferise mari stricăciuni din pricina salvelor de blaster. Întorcând-o cu grijă, Anakin observă că una dintre salve îi amputase lekku de pe partea dreaptă. Ochii femelei se deschiseră anevoie, pe când Anakin o legăna în braţele sale.

— Spune-mi că o să trăiesc, rosti ea cu o voce stinsă.

— Îmi pare rău că sunt eu solul veştilor proaste.

— O săptămână în bacta şi vei fi ca nouă, adăugă Obi-Wan.

Fa’ale suspină.

— Nu vă port ranchiună. V-aţi dat peste cap ca să nu mă vedeţi moartă.

Privi în jur.

— N-ar trebui să ne ascundem undeva?

— Au plecat, îi răspunse Anakin.

Fa’ale scutură din cap.

— După atâţia ani, în cele din urmă, au...

— Nu prea cred, o întrerupse Obi-Wan. Cineva mai puternic decât Raith Sienar nu vrea să aflăm despre curierul stelar.

— Atunci ar trebui să vă spun totul... despre Coruscant...

Anakin o ridică pe braţe.
— Unde ai livrat nava?
— Într-o clădire veche din sectorul industrial, la vest de Senat. O zonă ce se numeşte Platforma Industrială.

30

Cu binoclul aproape dureros lipit de ochi, Mace studia clădirea îndepărtată de la acoperiş până la temelie, cu privirea zăbovind pe ferestrele sparte, pe balcoanele strâmbe şi pe terasele crăpate.

Aflată în centrul unui complex de peste douăsprezece construcţii, clădirea avea peste trei secole vechime şi apucase pe drumul fără întoarcere al ruinei. Cam două treimi din înălţimea ei se constituiau dintr-un stâlp de o frumuseţe stearpă, cu un vârf rotund. Susţinerea suprastructurii o reprezenta o farfurie circulară, sprijinită pe contraforţi masivi. În locul unde se întâlneau suprastructura şi partea superioară a contraforţilor, clădirea beneficia de prezenţa unor ferestre şi a unor portaluri de andocare. Multe dintre ferestrele de permasticlă şi sistemele de iluminat erau neatinse, dar timpul şi eroziunea sluţiseră faţada portalurilor de andocare.

Se desfăşura o anchetă pentru a se afla cine construise clădirea şi cine o deţinea, deşii, judecând după locaţia şi poziţia pe care o ocupa în Platforma Industrială, se pare că slujise drept clădirea de birouri a fabricilor şi a liniilor de asamblare ce o înconjurau.

Mace şi echipa sa formată din Jedi, comandanţi clonă şi tehnicieni de la logistică se aflau la un kilometru est de construcţie, într-o zonă cu topitorii scunde, cu acoperişuri ascuţite, dominate de grămezi de permaton ce emanau rotocoale de gaze. Ar fi greu de găsit un loc mai deprimant decât acesta oriunde în Eriadu sau

Korriban, îşi spuse Mace. Cinci ore petrecute aici te pot îmbătrâni cu cinci ani. Putea simţi acţiunea nocivă a locului cu fiecare răsuflare pe care o trăgea în plămâni, cu fiecare suprafaţă murdară pe care o atingea, cu fiecare izbucnire vagabondă de gaze otrăvitoare ce-i răsărea în cale. Acizii din atmosferă ingerau cu repeziciune totul, dar nu destul de repede, după părerea unora. Inventatorii prea ambiţioşi şi reformatorii urbani aclimatizaseră intenţionat căpuşe de piatră, melci de beton armat şi viermi de conducte subterane pentru a favoriza şi a atrage ploaia acidă, fără a fi câtuşi de puţin preocupaţi de riscurile pe care asemenea paraziţi le reprezentau pentru zgârie-norii din Districtul Senatului.

Mai pe scurt, mediul ideal pentru un Lord Sith.

— Droizii-sondă sunt departe, generale Windu, raportă comandantul clonă.

Mace ajustă binoclul pentru a observa turma de droizi sferici, laţi de un metru, care se îndreptau cu o linişte studiată înspre clădire.

Comitetul Senatorial de Supervizare a Activităţii Contrainformaţiilor încercase să interzică folosirea soldaţilor clonă şi a droizilor-sondă. În mintea lor, ideea prezenţei unei enclave separatiste pe Coruscant suna absurd. În mod fericit – şi destul de neaşteptat – Cancelarul Suprem Palpatine respinsese moţiunea comitetului şi lui Mace i se îngăduise să alcătuiască o echipă imbatabilă, în care se regăseau nu numai comandantul clonă Valiant şi căpitanul Dyne din Logistica Republicană, dar şi Maestrul Jedi Shaak Ti şi câţiva padawani destoinici.

— Nu există informaţii potrivit cărora droizii-sondă ar fi în pericol, îl informă comandantul clonă.

Mace vedea cum sferele negre începură să se strecoare prin ferestrele sfărâmate în zonele suprastructurii, unde faţada clădirii se dezintegrase şi grinzile scheletului său de plastoţel se expuneau vederii.

Momentul adevărului, îi trecu prin minte.

Pilotul lothan, pe care Obi-Wan şi Anakin îl căutaseră pe Naos III, nu reuşise să le ofere mai mult decât o descriere a clădirii unde livrase curierul stelar. Un produs al Sienar Advanced Projects Laboratory, dispozitivul de zbor fusese modificat – poate de către însuşi Sienar – pentru Sithul ce îl ucisese pe Qui-Gon Jinn. Pilotului i se furnizaseră coordonatele de aterizare pe Coruscant, dar, de fapt, naveta fusese auto-programată pentru a andoca. Răsplătită gras pentru serviciile sale, femela lothană luase un aerotaxi până la Westport şi plecase imediat pe Ryloth. Descrierea caracteristicilor exterioare ale destinaţiei navetei nu le oferise însă prea multe indicii şi nici piste noi. Dezvoltată mai degrabă pe orizontală, spre deosebire de alte zone ale Coruscantului, Platforma Industrială se întindea pe sute de kilometri pătraţi şi conţinea mii de clădiri ce puteau corespunde descrierii.

O idee salvatoare veni, în cele din urmă, din partea Maestrului Jedi Tholme, care îşi amintea un detaliu din raportul fostului său padawan, Quinlan Vos. Însărcinat cu misiunea declarată de a penetra cercul intim al discipolilor părţii întunecate, educaţi de Dooku, Vos fusese desemnat şi să ucidă un senator duplicitar, pe nume Viento. Imediat după asasinat – şi după un duel brutal cu Maestrul K'Kruhk – Vos avusese o întâlnire foarte scurtă cu Dooku pe Platformă. Acolo, Dooku îşi informase aşa-zisul discipol că Vos greşise în a presupune că Viento era un Sith şi negase – pentru a câta oară – că el însuşi ar fi dat socoteală unui Maestru.

În acea vreme, nimeni nu băgase prea mult în seamă observaţiile lui Vos, deoarece acesta părea sedus de partea întunecată şi un eşec al ordinului Jedi. Întâlnirea nu fusese considerată nimic mai mult decât ceea ce era: o simplă întâlnire. Ceea ce interesa cu adevărat şi Republica şi pe Jedi era faptul că Dooku reuşise să vină şi să plece de pe Coruscant fără a fi

identificat.

— Avem holoimagini din interior, spuse Valiant.

Mace renunţă la macrobinoclu şi îşi fixă privirea asupra holoproiectorului. Imaginile tridimensionale redau încăperi abandonate, uitate de vreme, coridoare întunecate şi late, spaţii goale, imense.

— Clădirea pare total abandonată, generale. Nici droizi şi nici fiinţe vii – cu excepţia speciilor specifice mediilor industriale.

— Abandonată, poate, dar nu uitată, spuse căpitanul Dyne din spatele lui Valiant. Clădirea este vie. Are putere şi capacitatea de a crea lumină.

— Nu înseamnă cine ştie ce. Multe structuri din acest sector au viaţă proprie, alimentată de combustibili periculoşi, extrem de instabili.

Făcu un gest demonstrativ.

— Încă mai eliberează valuri de fum.

Dyne încuviinţă.

— Dar aici există indicii că energia a fost întrebuinţată periodic şi chiar recent.

Mace se întoarse înspre Valiant.

— Comandante, transmite ordinul.

Din spatele şi din ambele laturi ale postului de observaţie, LAAT-urile se ridicară în cerul plin de fum, trăgătorii din dreptul uşilor armându-şi blasterele repetoare, iar soldaţii clonă pregătindu-se să se deplieze în formaţie din cala-hangar a navei de susţinere. Peste tot, ATTE-uri şi alte vehicule ale artileriei mobile îşi începură marşul de-a lungul peisajului dezolant, înspre ţintă.

Valiant se întoarse înspre soldaţii ce compuneau Echipa Aurek.

— Clădirea este un spaţiu unde se poate trage liber. Toţi cei pe care îi veţi găsi în interior vor fi consideraţi inamici.

El însuşi îşi hrăni blasterul cu ţeavă scurtă cu o

încărcătură nou-nouţă.

— Soldaţi: găsiţi, ochiţi, ucideţi!

În ciuda faptului că îl auzise de multe ori, răspunsul la unison, răguşit, la îndemnul de luptă al comandantului clonă continua să-l deranjeze oarecum pe Mace. Deşii nu era probabil cu nimic diferit de ceea ce soldaţii clonă auzeau în momentul în care cavalerii Jedi îşi spuneau unul altuia: Forţa să fie cu tine.

Se întoarse şi îi făcu un semn lui Shaak Ti.

— Eu mă voi alătura Echipei Aurek. Tu mergi cu Bacta.

Chipeşă precum o floare rară, otrăvitoare precum o viperă, Shaak Ti era Maestra Jedi pe care oricine şi-ar fi dorit-o alături în momente haotice. Înzestrată cu abilitatea de a se mişca cu agilitate în mulţime sau în spaţii strâmte, era prima care se avânta în încăierări extrem de strânse, cu montralii dungaţi şi tentaculele craniene prelungi încordate la maximum, sabia de lumină găsindu-şi fără greutate ţinta. Se dovedise extrem de utilă pe Kamino şi pe Brantaal IV, iar Mace era extrem de încântat să o aibă acum lângă el.

Până se căţără şi el înăuntru, nava de susţinere a Echipei Aurek era deja ticsită cu soldaţi clonă şi padawani. Înălţându-se nestingherit, LAAT-urile se îndreptau înspre vârful clădirii. Tactica era de a începe de la vârf şi de a coborî înspre nivelurile inferioare, în speranţa de a goni eventualele prezenţe ostile în braţele unităţilor de infanterie şi artilerie care adoptaseră poziţii de tragere în jurul contraforţilor. Întreaga zonă era străbătută în subteran de tuneluri, care fuseseră folosite pentru transportul muncitorilor, al droizilor şi materiilor prime. Deoarece era imposibil să fie monitorizată orice intrare şi ieşire, multe dintre tunelurile principale care aveau guri de ieşire în nivelurile cele mai de jos din subsolul clădirii fuseseră asigurate cu senzori capabili de a detecta droizi şi prezenţe vii.

Nu se descoperise nici un terminal de andocare funcţional destul de mare pentru a fi potrivit unei nave de susţinere. Comandanţii clonă pledaseră pentru crearea unei găuri imense într-o latură a suprastructurii, dar inginerii exprimară temeri potrivit cărora o explozie de o asemenea forţă ar fi putut nărui întreaga construcţie. Ca atare, LAAT-urile purtau echipa la nivelul celei mai înalte ferestre de sub vârf, planând acolo până toată lumea intră în incintă.

Sărind în interior, Mace îşi activă sabia de lumină şi-şi instrui padawanii să procedeze la fel.

Purtându-şi armele la nivelul pieptului, soldaţii clonă se dispersară în formaţie de tragere şi începură să patruleze prin clădire, verificând cu atenţie fiecare colţişor, înainte de a declara zona sigură. Lama sabiei lui Mace strălucea precum ametistul în întuneric. Extinzându-şi percepţiile prin intermediul Forţei, simţea prezenţa părţii întunecate. Singura explicaţie a faptului că Quinlan Vos n-o percepuse era aceea că el însuşi fusese fermecat de cealaltă tabără.

Mace fusese avertizat de către Yoda că partea întunecată i-ar fi putut înnegura mintea în anumite încăperi şi coridoare – locuri pe care Lorzii Sith voiau să le menţină necunoscute – dar se simţea extrem de agil. Mai mult, de aceea erau acolo clonele.

Ele înaintau fără piedică, fără a întâmpina rezistenţă sau a descoperi ceva interesant.

— Tăcut precum un mormânt, generale, spuse Valiant, după ce primele zece niveluri fuseseră inspectate.

Mace studie harta tridimensională pe care o afişa dispozitivul de la încheietura comandantului clonă.

— Informează Echipa Bacta că ne vom reuni cu ei în sectorul 3.

Valiant era gata să transmită mesajul, dar comunicatorul său piui.

— Comandante, aici liderul Echipei Bacta, spuse o voce. Am descoperit un terminal de andocare în stare de funcţionare la nivelul 6 care pare a fi fost utilizat de curând. Trebuie neapărat să vedeţi zona de aterizare.

Zona care servea drept sector de aterizare nu era adecvată pentru o navă de susţinere, dar strălucea impecabil, de parcă ar fi fost frecată şi lustruită zilnic de droizi de întreţinere. Beculeţe albastre pâlpâitoare se vedeau pe fiecare latură.

— Toată lumea rămâne acolo unde este, anunţă căpitanul Dyne în momentul în care Mace şi restul Echipei Aurek apărură în capătul coridorului ce se intersecta cu terminalul de andocare.

Aranjaţi în cerc, Shaak Ti şi padawanii care intraseră cu Bacta stăteau în mijlocul încăperii.

La treizeci de metri în dreapta lui Mace, Dyne şi alţi doi tehnicieni de la logistică interpretau informaţiile ce le erau trimise de câţiva droizi-sondă care se învârteau cu chibzuinţă prin încăpere, unii dintre ei împrăştiind pe podea o substanţă puternic volatilă. Poarta verticală, bine unsă, a terminalului era deschisă, expunând vederii un oval de cer întunecat.

— Cu mai puţin de două săptămâni standard în urmă, acest terminal a fost ocupat de o goeletă Huppla Pasa Tise, spuse Dyne, destul de tare pentru a se face auzit de toată lumea. Urmele dispozitivului de aterizare şi ale rampei de debarcare se potrivesc cu cele ale navelor de clasa Punworcca 116, care s-au lansat de pe Geonosis în timpul bătăliei ce a avut loc acolo.

— Nava lui Dooku, comentă Mace.

— O presupunere întemeiată, Maestre Windu, spuse la fel de tare Dyne.

Cercetă câteva clipe lungi ecranul monitoarelor echipamentelor şi se sfătui cu tovarăşii săi, după care adăugă:

— Urmele indică faptul că două fiinţe au trecut pe

aici în perioada în care a fost şi goeleta.

Lumina verde a unuia dintre droizi se deplasa peste dalele podelei. Dyne îl îndrumă, astfel încât să se concentreze pe anumite zone şi studie din nou informaţiile.

— Primul personaj a ieşit din goeletă şi a mers până aici. Indică o zonă aproape de poarta deschisă. Ţinând cont de adâncimea urmelor şi de lungimea pasului fiinţei, m-aş hazarda să afirm că are o înălţime de o sută nouăzeci şi cinci de centimetri şi că purta cizme.

„Este vorba de Dooku!” se gândi Mace.

Droidul îşi concentră lumina în altă parte şi Dyne continuă:

— Aici, personajului nostru i s-a alăturat cel de-al doilea, mai slab, poate chiar mai scund, şi purtând... – Dyne consultă ceva ce părea a fi o bază de date – ceea ce poate fi descris drept o încălţăminte cu talpa moale sau papuci uşori. Această fiinţă a venit din direcţia turbolifturilor estice ale clădirii şi l-a însoţit pe... Dooku la balconul dinspre poarta terminalului. Urmând acelaşi traseu, cei doi s-au întors la terminalul de andocare şi s-au despărţit: Dooku a mers la goeleta sa; personajul necunoscut s-a îndreptat, probabil, spre turbolifturi.

Însărcinându-i pe droizii-sondă să ia urma celui de-al doilea personaj, Dyne începu să îi urmeze, făcându-le semn tuturor să îl însoţească.

— Mergeţi în urma mea pe un singur şir, îi avertiză Dyne, şi nu ieşiţi din formaţie.

Mace şi Shaak Ti îl ascultară, padawanii şi soldaţii clonă mergând riguros, pe un singur şir, în urma lor. Până când cei doi Maeştri Jedi îl ajunseră pe Dyne şi pe droizi, analistul de la logistică stătea deja în uşa unuia dintre turbolifturi.

— Avem confirmarea, spuse Dyne rânjind satisfăcut, a doua fiinţă a folosit turboliftul.

Întorcându-se către perete, apăsă cu mâna

înmănuşată butonul de apelare. Când dispozitivul apelat veni, ataşă un scaner la consola de control din interior.

— Memoria turboliftului ne spune că a ajuns aici de la nivelul 2 al sub-subsolului. Dacă nu reuşim să descoperim acolo dovezile de care avem nevoie, va trebui să cercetăm nivel cu nivel, până când găsim ceva.

Turboliftul era destul de spaţios pentru a-i primi pe Dyne şi pe tehnicienii săi, pe Mace şi Shaak Ti, pe comandanţii celor două echipe şi doi droizi-sondă. Contactând doi soldaţi clonă din afara clădirii, Valiant le ordonă să vină la nivelul 2 al sub-subsolului, dar îi avertiză să nu se apropie de turboliftul estic şi de coridoarele sau tunelurile adiacente.

Cei doi droizi ieşiră primii din turbolift în momentul în care acesta ajunse la destinaţie şi începură să stropească podeaua în toate direcţiile. Nu străbătuseră încă cinci metri şi unul dintre droizi se opri din cursă, concentrându-şi luminile într-un anume punct.

— Urme de paşi, spuse Dyne cu entuziasm. Suntem pe drumul cel bun.

Ieşind grijuliu din lift, urmări droizii-sondă înspre intrarea într-un tunel larg. După ce droizii dispărură într-acolo şi reveniră, Dyne se întoarse înspre Mace, care aştepta împreună cu ceilalţi la uşa turboliftului.

— Urmele se opresc aici. Din acest punct a folosit un vehicul – cu siguranţă un elevator repulsor, în ciuda faptului că droizii nu detectează emisii de nici un fel.

Mace şi Shaak Ti i se alăturară lui Dyne şi colegilor săi la intrarea în tunel.

Shaak Ti se zgâi în întuneric.

— Unde duce?

Dyne consultă o holohartă.

— Dacă ne încredem într-o hartă care e mai bătrână decât oricare dintre noi, leagă tunelurile de pe toată întinderea Platformei Industriale – către clădirile adiacente, către topitorii, către ceea ce a fost odinioară

un teren de aterizare... Cred că are o sută de ramificaţii.

— Uită de ramificaţii. Ce se află la celălalt capăt al acestui tunel? întrebă Mace.

Dyne activă o serie de informaţii şi le analiză în tăcere. În cele din urmă, spuse:

— Tunelul principal conduce chiar în aripa vestică a Districtului Senatului.

Mace înaintă doi metri în întunecimea tunelului şi-şi trecu mâna peste pereţii acestuia.

„Sute de senatori sunt acum sub influenţa unui Lord Sith, numit Darth Sidious”, îi spusese Dooku lui Obi-Wan pe Geonosis.

Întorcându-se cu faţa spre Shaak Ti şi comandanţii clonă, Mace spuse:

— Vom avea nevoie de întăriri.

31

În biroul senatorial al Cancelarului Suprem: Yoda stătea uitându-se stăruitor la Palpatine, a cărui siluetă se profila pe fereastra lunguiaţă ce avea vedere asupra vestului Coruscantului. Cu câţi Cancelari Supremi stătuse oare în acest birou şi în altele aidoma lui? Se întreba Maestrul. Să fi fost cincizeci. Dar oare de ce cu acesta discuţiile ajungeau mai întotdeauna pe muchia certei, mai ales când se vorbea despre Forţă? În ciuda ineficienţei sale, Finis Valorum încercase să lase impresia că plasa Forţa mai presus de orice altceva. În ceea ce-l privea pe Palpatine, Forţa nu era nici pe departe primul subiect de discuţie. Pentru că nici măcar nu intra în discuţie.

— Îţi înţeleg îngrijorările, Maestre Yoda, spunea Palpatine. Şi mai mult chiar, mă identific cu ele. Dar asediile de pe Inelul Exterior trebuie să continue. În ciuda a ceea ce ai putea crede – şi fără a lua în considerare

puterile pe care Senatul a considerat necesar să mi le atribuie în aceşti ultimi ani – eu nu sunt decât o voce a celor mulţi, în cele din urmă, Senatul a decis cu ardoare să pună capăt acestui conflict şi nu-mi va îngădui tocmai mie să fiu o piedică.

— Să-mi ţii o predică nevoie nu e, Cancelare, replică Yoda.

Palpatine surâse arid.

— Îmi cer scuze dacă tonul meu a sunat a predică.

— De ardoare, discursul dumitale Senatul a umplut.

— Discursul meu a fost o reflectare a spiritului vremurilor, Maestre Yoda. Mai mult, eu însumi am vorbit din inimă.

— Nu de asta mă îndoiesc. Dar prea devreme încurajările dumitale au venit. Victoria iminentă Coruscantul o celebrează, când războiul nici măcar pe departe nu e terminat.

Încruntarea lui Palpatine trăda împotrivire, răutate.

— După trei ani de temeri, Coruscantul tânjeşte după alinare.

— De acord cu asta sunt. Dar cum alimentată poate fi această alinare de asedierea a nenumărate sisteme de pe Inelul Exterior? Prea multe fronturi Senatul să deschidem ne sileşte. Prea răsfiraţi Jedi sunt pentru a putea acţiona eficient. De o strategie inteligentă nevoie avem.

— Consilierii mei pe probleme militare nu ar fi prea încântaţi să audă că tu consideri strategia lor a fi lipsită de minte.

— S-o audă trebuie. Eu însumi le-o voi spune.

Palpatine făcu o pauză pentru a cântări remarca, după care ridică din pământ o privire cătrănită.

— Maestre Yoda, iartă-mi sinceritatea, dar dacă Jedi sunt prea risipiţi pentru a coordona asediile, povara va cădea asupra soldaţilor mei.

Yoda strânse din buze şi negă cu o mişcare hotărâtă

a capului.

— De Jedi soldaţii clonă ascultă. O alianţă cu ei am pecetluit. Prin foc această încredere a trecut.

Palpatine se îndreptă brusc de umeri, de parcă l-ar fi trăsnit.

— Sunt sigur că nu înţeleg eu prea bine, dar dacă te-ar auzi cineva, ar putea crede că armata noastră a fost creată pentru Jedi.

— Nu-i adevărat, izbucni Yoda. Creaţi pentru Republică şi pentru nimeni altcineva soldaţii clonă au fost.

Ceva mai liniştit, Palpatine spuse:

— Atunci poate că soldaţii clonă ar putea fi educaţi să asculte şi de alţii, nu numai de Jedi.

Yoda făcu o faţă lungă.

— Educate clonele pot fi. Dar strategia greşită rămâne.

— Pot să te întreb dacă nu cumva te mai gândeşti încă la Geonosis? Nu eşti de acord că am procedat greşit neurmărindu-i pe separatişti?

— Nepregătiţi atunci eram. Prea tânără armata era.

— De acord. Dar acum suntem pregătiţi. Am izgonit Confederaţia de pe Inelul Interior şi nu voi permite să repetăm greşeala pe care am făcut-o pe Geonosis.

— Nu, o altă greşeală acum facem.

Palpatine îşi împreună degetele.

— Aceasta este o mostră a înţelepciunii Consiliului?

— Da.

— Veţi contesta prin urmare decizia Senatului?

Yoda negă.

— Prin jurământ legaţi suntem să te slujim.

Palpatine făcu un gest larg cu mâinile.

— Asta nu inspiră încredere, Maestre Yoda. Dacă nu e vorba de nimic mai mult decât de un jurământ, atunci datoria vă sileşte să vă răzgândiţi.

— Ne-am şi răzgândit, Cancelare.

— Am credinţa că asta nu e o ameninţare.

— O ameninţare nu e.

Palpatine răsuflă cu greutate.

— După cum ţi-am spus de nenumărate ori, nu-mi permit luxul de a vedea această lume prin intermediul Forţei. Eu nu văd decât lumea reală.

— N-ar fi asta o problemă, dacă lumea reală numai la asta s-ar restrânge.

— Din nefericire, noi, cei care nu suntem conectaţi la Forţă, avem acces la ea numai prin intermediul cavalerilor Jedi.

Yoda agită degetul în direcţia lui Palpatine.

— Pentru a pune capăt acestui război, mai mult să facem va trebui, nu numai pe Grievous şi armata lui de maşini de ucis să-i învingem. Mai mult decât să cucerim sisteme îndepărtate.

— Sithii ăştia de care tot aminteşti... Palpatine căzu pe gânduri pentru o clipă, apoi continuă: Când se credea că ai pierit pe Ithor, Maestrul Windu mi-a spus aceleaşi lucruri.

— La preocupările lui mai sensibil aţi fost?

Palpatine îl privi.

— Eşti un spadasin iscusit.

— Doar dacă e nevoie, Cancelare.

— Nu mi-ai povestit niciodată pe-ndelete ce s-a petrecut între tine şi contele Dooku pe Vjun. Voia câtuşi de puţin să se întoarcă în Ordin – să treacă din nou de partea Republicii?

Yoda îşi dădu la iveală tristeţea.

— Întoarcere nu mai există, dacă la partea întunecată ai trecut. Pentru totdeauna viaţa ţi-o va ghida.

— Ceea ce înseamnă că Dooku nu poate fi reeducat.

Yoda îşi înălţă privirea.

— Prizonier niciodată nu va cădea. Luptând el va muri.

— Oare Dooku ar trebui găsit şi ucis, ţinând cont de prezenţa lui Darth Sidious?

Ochii lui Yoda jucau.

— Greu de spus. De un ucenic lipsit, Sidious s-ar putea retrage – pentru a menţine în viaţă ordinul.

— Nu e nevoie decât de o persoană pentru a întreţine tradiţiile Sith?

— Tradiţii nu sunt. Ci partea întunecată.

— Ce-ar fi atunci să-l găseşti întâi pe Sidious şi să îl ucizi? Ar creşte puterea lui Dooku?

— Numai ambiţia lui. Diferit va fi, pentru că Sith el pare-a fi.

Yoda scutură din cap, apoi continuă:

— E greu de ştiut dacă Dooku un Sith este sau dacă de puterea părţii întunecate doar îndrăgostit.

— Şi generalul Grievous?

Yoda făcu un gest de lepădare.

— Mai mult maşinărie decât fiinţă vie este, deşii tocmai din această pricină mai periculos. Dar, fără îndrumarea lui Sidious sau a lui Dooku, învinşi vor fi separatiştii. Sithul împreună îi ţine. Uniţi de partea întunecată a Forţei.

Palpatine se aplecă înainte, brusc interesat.

— Atunci Consiliul crede că ar trebui să ucidem capii – că acest război e mai degrabă o înfruntare în sânul Forţei?

— Părerea tuturor aceasta să fie ar trebui.

— Eşti foarte convingător, Maestre Yoda. Îţi promit că nu voi uita de această conversaţie când mă voi întâlni cu Senatul pentru a discuta despre campaniile noastre.

— Mai uşurat mă simt, Cancelare.

Palpatine se lăsă pe spătarul scaunului.

— Spune-mi, cum merge vânarea lui Darth Sidious?

Yoda se aplecă înainte pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale.

— De el ne-apropiem.

32

În nava amiral a lui Grievous, Dooku îl privea pe generalul ciborg duelând cu elita MagnaGuards: trei dintre săbiile sale de lumină luate drept trofeu se aflau în continuă mişcare, parând împunsăturile electrotijelor gărzilor, decupând aerul reciclat la milimetru în faţa lipsită de expresie a oponenţilor săi, scoţând din uz mâinile şi picioarele droizilor în momentul în care acest lucru era posibil. Grievous era o forţă demnă de luat în calcul, dar lui Dooku îi displăcea obiceiul său de a colecţiona săbii de lumină. Nu-l deranjase câtuşi de puţin că Ventress şi luptători mai puţin semnificativi precum vânătorul de recompense Aurra Sing adoptaseră acelaşi obicei. Ce făcea Grievous însă i se părea lui Dooku un act de profanare de cea mai joasă speţă. Chiar şi aşa, nu avea să-i descurajeze mica plăcere. Cu cât mai mulţi Jedi puteau fi îndepărtaţi din cale, cu atât mai bine.

Singurul aspect din tehnica lui Grievous care îl călca cu adevărat pe nervi era obiceiul acestuia de a folosi patru săbii de lumină. Să foloseşti două era deja destul de nepotrivit – dacă se gândea la modul în care le utilizase Darth Maul sau la încercarea jalnică a lui Anakin Skywalker de a se sluji de aceeaşi tehnică pe Geonosis.

Dar trei?

Ce se va întâmpla cu eleganţa şi spiritul duelului în cazul în care spadasinul nu se mai putea descurca numai cu o singură sabie?

Sau, mai bine zis, ce se întâmplase deja cu eleganţa şi spiritul duelului?

Grievous era iute în mişcări, dar şi partenerii săi dovedeau aceeaşi calitate. Erau avantajaţi de dimensiuni şi de atuul forţei brute. Mişcările pe care le executau erau aproape imperceptibile de către ochiul uman.

Fandările şi modul lor de a ataca trădau o lipsă de şovăială unică. O dată ce adoptau o tehnică de luptă, nu renunţau la ea. Nu se opreau niciodată pentru a-şi regândi acţiunile. Armele lor îşi atingeau întotdeauna ţinta. Ocheau puncte din spatele adversarilor pentru a lovi direct prin ei.

Lecţiile lui Dooku avuseseră efectul scontat asupra lui Grievous, iar acesta, la rândul său, se dovedise un profesor eficient pentru elita sa. Pe lângă antrenamentul lui Dooku, faptul că droizii fuseseră programaţi să cunoască cele şapte forme clasice ale luptei cu sabia de lumină – caracteristice ordinului Jedi – făcea din ei adversari ce puteau aduce moartea. Nici ei şi nici chiar Grievous nu erau însă invincibili, deoarece imprevizibilul îi lua prin surprindere şi nu puteau cuprinde câtuşi de puţin sensul conceptului de eleganţă. Un jucător de dejarik putea învăţa pe dinafară toate mişcările clasice şi cele prin care-şi putea surprinde adversarul şi tot n-ar fi devenit campion. Înfrângerea era provocată cel mai adesea de jucătorii mai puţin experimentaţi, care nu ştiau o iotă despre strategiile tradiţionale. Un luptător profesionist, un artist întru ale confruntărilor, putea fi învins de un scandalagiu de bufet care nu ştia nimic despre arta duelului, dar totul despre a pune capăt cu repeziciune unui conflict, căruia nici măcar nu-i trecea prin minte să obţină o victorie elegantă sau maiestuoasă.

Dacă erai sclavul artei deveneai victima neprevăzutului.

Acesta era punctul slab al luptătorilor profesionişti şi urma să aducă şi decăderea ordinului Jedi.

Din moment ce eleganţa, respectul şi măiestria dispăruseră din galaxie, era de presupus că zilele Ordinului erau numărate; că flacăra cu care se identificaseră Jedi era numai tăciuni ce se stingeau încetul cu încetul. Se apropia finalul nu numai pentru Republica prea coruptă, ci şi pentru ordinul Jedi. Nobilii

cavaleri Jedi, iniţiaţi în căile Forţei, nu mai erau percepuţi drept eroi sau salvatori, ci mai degrabă ca tâlhari şi torţionari.

Cu toate acestea, era trist faptul că tocmai Dooku era cel însărcinat să-i poftească afară din galaxie.

Conversaţia pe care o avusese cu Yoda pe Vjun, acel loc înspăimântător, era foarte apropiată de frământările sale actuale. În ciuda darului său întru ale cuvintelor, în ciuda puterii personale pe care i-o oferise Forţa, Yoda nu era nimic altceva decât un bătrânel, împotrivindu-se la tot ceea ce era nou, la a vedea lucrurile din altă perspectivă decât cea personală. Şi totuşi era tragic să nu te stingi pur şi simplu, ci să o faci fiind perfect conştient de faptul că întreaga galaxie trecuse iremediabil, pentru eternitate, de partea întunecată, de partea Sithilor, şi că totul se petrecuse în plină dominaţie Jedi.

Imprevizibilul...

Grievous şi gărzile sale dansau. Îşi exersau mişcările programate.

O figură de atac Ataro căreia i se răspundea cu un Shii-Cho; un Soresu parat cu Lus-ma...

Dooku nu mai putea îndura nici o secundă din acea scenă.

— Nu, nu, opriţi-vă, opriţi-vă, ţipă către ei, sărind în picioare şi mergând până în mijlocul ringului de antrenament, cu braţele întinse în lături.

În momentul în care era sigur că toată atenţia lor era concentrată asupra lui, se întoarse înspre Grievous.

— Mişcările alimentate de puterea pură v-au ajutat pe Hypori împotriva unor cavaleri ca Daakman Barrek sau Tarr Seir. Dar vă plâng soarta în cazul în care ar trebui să le faceţi faţă unor Maeştri din Consiliu.

Atrase în mână maiestuoasa-i sabie de lumină cu mânerul curbat şi descrise cu repeziciune un X în aer – o mişcare Makashi.

— Chiar trebuie să vă fac o demonstraţie a reacţiilor de care aţi putea avea parte dacă aţi lupta cu Cin Drallig şi Obi-Wan Kenobi? Cu Mace Windu sau – stelele vegheze peste voi – cu Yoda?

Făcu mişcări rapide cu sabia, lăsându-le pe două dintre gărzi fără electrotije, aducându-şi apoi vârful strălucitor al sabiei la un milimetru de chipul lui Grievous, acoperit de masca-i mortuară:

— Eleganţă. Măiestrie. Economic în mişcări. Altfel, prietene, mă tem că nici un geonosian nu te va mai putea repara. Înţelegi ce vreau să spun?

Grievous încuviinţă, iar ochii i se vedeau precum nişte fante verticale înguste, de nepătruns.

— Înţeleg, lordul meu.

Dooku îşi retrase sabia.

— Reîncepeţi. Şi fiţi puţin mai eleganţi, dacă nu vă cer prea mult.

Dooku se reîntoarse la locul său şi îi privi reluându-şi antrenamentul.

„N-au nici o şansă”, se gândi.

Ştia însă că şi el purta o parte din vină. Făcuse cu Grievous aceeaşi greşeală pe care o comisese în cazul educării lui Ventress, permiţându-i acesteia să se lase invadată de mânie, de parcă mânia ar fi putut substitui lipsa motivaţiei. Chiar şi cei mai plini de mânie puteau fi învinşi. Chiar şi cei mai furioşi. Atunci când ucizi, nu trebuie să te mai laşi tulburat de emoţii, să te gândeşti la tine. Ventress se eliberase de sine, dar îşi pierduse motivaţia. Sidious mărturisise odată că făcuse aceeaşi greşeală în educarea lui Darth Maul. Ventress şi Maul fuseseră mânaţi de dorinţa de a fi cei mai buni – de a excela – în loc să devină simple instrumente ale părţii întunecate.

Jedi ştiau acest lucru despre Forţă: că cei mai buni dintre ei nu erau altceva decât simple instrumente.

Dooku deveni preocupat.

„Oare Sidious credea acelaşi lucru despre el acum? Oare se gândea: Aici am greşit în privinţa lui Dooku? Jalnică fiinţă...”

Nu era deloc imposibil, ţinând cont de cât de rău merseseră lucrurile pe Naos III. Cu câteva zile standard mai devreme, Dooku îi trimisese lui Sidious o transmisie codată care era în egală măsură o justificare şi o asumare a eşecului, dar nu primise încă un răspuns.

Văzu cum Grievous îşi dezarmă una dintre gărzi.

De fapt, Grievous era în totalitate un instrument.

Şi Dooku. Ce era contele Dooku de Serenno?

Privi la ecranul holoproiectorului cu o clipă înainte ca o holoimagine albăstruie a lui Sidious să apară deasupra ei.

Acum e momentul, îşi spuse pe când se instala mândru la consola de transmisiuni; Grievous era în spatele lui, într-un genunchi, cu capul plecat.

— Lordul meu, spuse, înclinându-se de la mijloc. Am tot aşteptat un semn.

— Au fost anumite chestiuni care au necesitat atenţia mea totală, Lord Tyranus.

— Rezultat, fără îndoială, al prestaţiei mele slabe de pe Naos III. Trimişii mei au avut ocazii de a-i ucide pe Kenobi, Skywalker şi pe pilotul twi’lek. Au încercat în schimb să-i prindă, nu numai pentru a scoate mai mulţi bani de la mine, ci şi pentru a-şi alimenta reputaţia.

Sidious nu părea interesat de asta.

— Acesta este comportamentul vânătorilor de recompense. Ar fi trebuit să-mi imaginez că aşa se va întâmpla.

Dooku clipi neîncrezător. Oare Sidious recunoştea fără rezerve eşecul? Oare buza superioară a lui Sidious chiar zvâcnea sau era numai o eroare de transmisie?

— Forţa este puternică în Skywalker, continuă Sidious.

— Da, Lordul meu. Foarte puternică. Data viitoare

eu însumi mă voi ocupa de el.

— Da, şi momentul acela se apropie cu repeziciune, Lord Tyranus. Mai întâi va trebui însă să le aruncăm cavalerilor Jedi o momeală, care să-i întârzie din a mă mai vâna pe mine.

Buza superioară a lui Sidious zvâcnea, nu mai era doar o părere. De îngrijorare? Îngrijorare din partea cuiva căruia îi plăcea să spună că lucrurile se derulau conform planului?

— Ce s-a întâmplat, lordul meu?

— Informaţiile twi'lekului i-au condus la locul întâlnirii noastre de pe Coruscant, spuse Sidious cu reproş în glas.

Dooku era înmărmurit.

— Şi acum se prefigurează vreun pericol mai mare?

— Ei cred că sunt pe urmele mele, Lord Tyranus, şi poate că aşa stau lucrurile.

— Puteţi părăsi Coruscantul, lordul meu?

Sidious îl privi cu răceală:

— Să părăsesc Coruscantul?

— Pentru un timp, lordul meu. Cu siguranţă putem găsi o cale...

Sidious tăcu o vreme, apoi spuse:

— Poate, Lord Tyranus. Poate.

— Dacă nu, voi veni eu la tine.

Sidious negă cu o mişcare a capului.

— Nu va fi nevoie. Ţi-am spus eu că ne va fi de folos destul de repede vânătoarea pe care au declanşat-o împotriva mea şi mulţumită ţie reuşesc să întrezăresc o cale.

— Care ţi-e dorinţa, Maestre? întrebă Grievous din spatele lui Dooku.

Sidious se întoarse înspre Grievous, dar continuă să-i vorbească lui Dooku.

— Jedi şi-au fragmentat forţele. Trebuie să facem acelaşi lucru. Eu mă voi îngriji de asta pe Coruscant.

Vreau ca voi să vă ocupaţi de restul.

— Flota mea e pregătită, Maestre, spuse Grievous, fără a-şi înălţa privirea din pământ.

— Republica te ţine sub observaţie? îl întrebă Sidious pe general.

— Da, Maestre.

— Poţi împărţi flota – în mod inteligent?

— Se poate, Maestre.

— Bine, bine. Atunci dislocă oricâte nave sunt necesare pentru a zdrobi şi ocupa Tythe.

Dooku rămase din nou înmărmurit. La fel şi Grievous.

— Se cade să facem asta, îndrăzni generalul, după ceea ce s-a petrecut pe Belderone?

Sidious rânjii apatic.

— Nu numai că se cade, generale, e chiar o mişcare inspirată.

— Dar Tythe, spuse Dooku la fel de precaut, e mai degrabă un cadavru, nu un sistem.

— Dar are o oarecare valoare strategică, nu-i aşa, generale?

— Ca punct de plecare, Maestre. Dar e mai degrabă o răsplată îndoielnică în condiţiile în care există ţinte mult mai atrăgătoare.

— S-ar putea să se dovedească destul de costisitor pentru noi, lordul meu. Republica va interveni în forţă, mai mult ca sigur, spuse şi Dooku.

— Nu şi dacă Jedi sunt convinşi că planeta merită recucerită şi nu distrusă.

Pe fruntea lui Dooku se citea confuzie.

— Cum îi vom convinge?

— Nu vom mişca nici măcar un deget, Lord Tyranus. Investigaţiile proprii îi vor conduce la această concluzie. Mai mult, Kenobi şi Skywalker vor fi însărcinaţi cu supravegherea contraatacului.

— Într-adevăr, lordul meu?

— Nu vor lăsa să le scape din mâini oportunitatea de a-l captura pe contele Dooku.

Dooku văzu cum Grievous îşi înălţă capul, surprins.

— Ce vă face să credeţi că Republica nu mă va ucide pur şi simplu?

— Cavalerii Jedi sunt previzibili, Lord Tyranus. Nu cred că mai e nevoie să îţi spun asta. Gândeşte-te numai la cât de mult au riscat pe Cato Neimoidia, încercând să îl prindă pe viceregele Gunray. Sunt obsedaţi de gândul de a-şi târî inamicii în faţa justiţiei în loc de a face ei înşişi dreptate, pe loc.

— Este stilul lor, într-adevăr.

— Prin urmare nu te deranjează să slujeşti drept momeală?

Dooku înclină capul.

— Ca întotdeauna, sunt la dispoziţia dumneavoastră, lordul meu.

Sidious rânjii din nou.

— Întârzie-i pe Kenobi şi Skywalker, Lord Tyranus. Fă-le pe plac. Profită de slăbiciunea pe care le-o cunoşti. Dovedeşte-ţi măiestria, aşa cum ai făcut-o de atâtea ori.

Grievous scoase un sunet plin de înţelesuri.

— Voi face acelaşi lucru cu navele lor de război, Maestre.

— Nu, generale, i-o tăie Sidious. Am un alt plan pentru dumneata şi pentru restul flotei. Spune-mi însă dacă ai putea să te piteşti într-un loc sigur pentru moment.

— Planeta Utapau e prima care îmi vine în minte, Lord Sidious.

— Las asta în seama ta.

— Şi când voi şti că trebuie să acţionez, Maestre?

— Generale, mă îndoiesc că ai uitat planurile pe care le-am discutat cu ceva timp în urmă, referitoare la etapa finală a războiului.

— Privind Coruscantul.

— Privind Coruscantul, da.

Sidious făcu o pauză, după care adăugă:

— Trebuie să grăbim acele planuri. Pregăteşte-te, generale, pentru momentul nostru de glorie.

33

— Fa'ale se simte bine, spuse Anakin apropiindu-se vesel de Obi-Wan. După încă două zile de stat în bacta, va fi la fel ca nouă. Spune că s-a săturat de Naos III, totuşi. S-ar putea să rămână aici, pe Belderone.

Obi-Wan îl privi uimit.

— Tu ai o relaţie foarte interesantă cu femeile. Dacă ele se află în pericol, tu te îngrijorezi pentru ele. Cu cât tu îţi faci mai multe griji în privinţa lor, cu atât şi ele îşi fac griji pentru tine.

Anakin se încruntă.

— Pe ce te bazezi când faci aceste afirmaţii, mai exact?

Obi-Wan îşi feri privirea.

— Bârfe de pe HoloNet.

Anakin păşii intenţionat în câmpul vizual al lui Obi-Wan.

— Ceva e în neregulă. Despre ce e vorba?

Obi-Wan oftă.

— Nu ne vom întoarce pe Coruscant.

Se aflau în salonul pentru vizitatori din cea mai mare navă-spital care se învârtea în jurul lui Belderone. Timp de patru zile standard, nu făcuseră altceva decât să aştepte instrucţiuni din partea Consiliului Jedi şi s-o viziteze pe Fa'ale pentru a vedea ce progrese mai făcuse, iar stresul de a nu face nimic atâta timp începuse să se manifeste vădit.

Anakin se uita mut de uimire la Obi-Wan.

— Ascultă-mă până la capăt înainte de a începe să

protestezi. Mace şi Shaak Ti au izbutit să identifice clădirea în Platforma Industrială. Nu e nimic surprinzător în a-ţi spune că s-a dovedit a fi aceeaşi unde Quilan Vos s-a întâlnit anul trecut cu Dooku. Înăuntru, echipa lui Mace a descoperit mai mult decât am fi putut spera vreodată – urme ale unei vizite mai recente pe care Dooku a făcut-o pe Coruscant şi ale persoanei pe care se pare că a venit să o vadă.

— Sidious?

— Poate. Chiar dacă nu este vorba despre el, este posibil ca pe Coruscant să existe unii membri ai Confederaţiei, iar dacă le vom da lor de urmă este posibil să îl găsim pe Sidious. De asemenea, alte dovezi au ieşit la lumină. Contrainformaţiile au descoperit faptul că acea clădire aparţinea unei corporaţii cu numele de LiMerge Power, care se pare că a fost implicată în producţia şi distribuţia de arme interzise în timpul mandatului de Cancelar Suprem al lui Finis Valorum. Se zvonea în acele vremuri că LiMerge era responsabilă pentru sponsorizarea unor acte de terorism îndreptate împotriva navelor Federaţiei Comerciale de pe Inelul Exterior. Acele atacuri au condus în cele din urmă la acordarea către Federaţie a dreptului de a-şi proteja navele cu droizi de luptă.

— Sugerezi că LiMerge ar fi fost în cârdăşie cu Sithul?

— De ce nu? Pe Naboo, Federaţia Comercială era în cârdăşie cu Sithul. Întreaga Confederaţie îi este aservită acum.

Anakin ridică din umeri nerăbdător.

— Şi tot nu înţeleg de ce toate acestea ne împiedică să ne întoarcem pe Coruscant.

— Tocmai am fost informat că separatiştii au atacat o garnizoană republicană de pe Tythe şi că au ocupat planeta.

— Cui îi pasă? Vreau să spun, îmi pare rău pentru

soldaţii pe care i-am pierdut, dar Tythe nu este nimic mai mult decât un pustiu.

— Exact, întări Obi-Wan. Dar, înainte de a deveni un pustiu, acolo se afla sediul central al LiMerge Power.

Anakin cântări aceste cuvinte pentru câteva clipe.

— O altă tentativă a lui Sidious de a ne pune beţe-n roate?

Obi-Wan îşi trecu dosul palmei peste gură.

— Consiliul a reuşit să-l convingă pe Palpatine de necesitatea de a reintra în posesia lui Tythe, iar acesta a autorizat dislocarea unui întreg batalion în acest scop. Se pare că este, în cele din urmă, hotărât să asculte sfatul Maestrului Yoda de a se concentra asupra îndepărtării capilor Confederaţiei.

— Grievous se află pe Tythe?

Obi-Wan zâmbi cu toţi dinţii.

— Şi mai frumos: Dooku este acolo.

Anakin se întoarse cu spatele la Obi-Wan. Faţa îi ardea în momentul în care îşi arătă din nou chipul.

— Nu e destul de bine.

Pe faţa Maestrului său se citi din nou uimire.

— Nu e destul de bine?

— Căutarea lui Sidious a început cu noi. Noi am descoperit primele indicii. Dacă se crede că se află pe Coruscant, atunci noi ar trebui să fim acolo şi să-l încătuşăm.

— Anakin, Mace şi Shaak Ti sunt mai mult decât capabili să se ocupe de asta – în cazul în care Sidious chiar se află acolo.

Anakin scutura negativ din cap.

— Nu cu aceeaşi uşurinţă cu care... am putea-o face noi. Sidious este un Lord Sith!

Urmă o tăcere.

— Din câte-mi amintesc, nu ne-am ridicat la înălţimea aşteptărilor în momentul în care ne-am confruntat cu Dooku.

— Situaţia s-a schimbat! izbucni Anakin, mânia învolburându-i-se cu fiecare cuvânt. Acum sunt mai puternic. Chiar şi tu eşti mai puternic. Împreună, putem învinge orice Sith.

— Anakin, chiar este vorba numai de a-l prinde pe Sidious?

— Sigur că da. Laurii îi merităm noi.

— Laurii? De când a devenit războiul ăsta o competiţie pentru primul loc? Dacă te gândeşti că prinderea lui Sidious îţi va face rost de un loc în Consiliu...

— Nu-mi pasă de Consiliu! Vreau să înţelegi că este absolut necesar să ne întoarcem pe Coruscant. Oamenii contează pe noi.

— Care oameni?

— Oamenii... de pe Coruscant.

Obi-Wan inspiră cu greutate.

— Oare de ce nu te cred?

— Nu ştiu, Maestre. Numai tu îmi poţi spune.

Ochii lui Obi-Wan se îngustară.

— Nu te juca. E altceva la mijloc. Ai avut vreo viziune despre care ar trebui să aflu şi eu?

Anakin dădu să răspundă, să scuipe tot ce-i fierbea în minte şi pe limbă, după care se opri. Mai apoi, reîncercă:

— Adevărul e că vreau să ajungem acasă. Noi am stat cel mai mult departe de Coruscant – mai mult decât orice Jedi sau clonă.

— Iată răsplata pe care o primeşti pentru că eşti prea bun în tot ceea ce faci, glumi Obi-Wan, încercând să mai alunge norii.

— Sunt sătul, Maestre. Vreau să merg acasă. Obi-Wan îl cercetă cu atenţie.

— Ţi-e chiar aşa de dor de Templu? De mâncare? De luminile de pe Coruscant?

— Da.

— Da... ce?

— De toate. Mi-e dor de toate.

— Înseamnă că protestele tale nu au nimic de-a face cu prinderea lui Sidious.

— Nu-i adevărat. Au.

— Ei bine, despre ce e vorba? Despre acasă sau despre Sith?

— De ce nu pot fi amândouă?

Obi-Wan tăcu deodată, bântuit de o suspiciune neaşteptată.

— Anakin, este cumva vorba de Padme? Buzele lui Anakin se contractară, apoi mărturisi:

— N-o să te mint: recunosc, mi-e dor de ea. Obi-Wan adoptă o mină înţelegătoare.

— Tu nu-ţi poţi permite să îţi fie dor de ea în felul ăla.

— Şi de ce nu, Maestre?

— Pentru că nu poţi fi căsătorit cu ambele.

— Cine a spus ceva despre căsnicie? Ea mi-e prietenă. Mi-e dor de ea ca de-o prietenă.

— Ai renunţa la destinul tău pentru Padme?

Sprâncenele lui Anakin se împreunară furios.

— Nu am pretins niciodată că aş fi Alesul. Qui-Gon a făcut-o. Nici măcar Consiliul nu mai crede asta, aşa că de ce ai face-o tu?

— Pentru că eu consider că tu crezi asta, spuse Obi-Wan liniştit. Cred că simţi, în inima ta, că ai o menire ieşită din comun.

— Dar ţie, Maestre, ce menire îţi şopteşte inima că te aşteaptă?

— Tristeţe nemărginită, replică Obi-Wan, deşii zâmbea.

Anakin îl privi.

— De crezi în destin, tot ceea ce facem devine o părticică a acelui destin – fie că ne întoarcem pe Coruscant, fie că mergem pe Tythe.

— S-ar putea să ai dreptate. Eu nu am răspunsul. Îmi doresc să-l fi avut.

— Şi atunci, ce facem?

Mâinile lui Obi-Wan se odihneau acum pe umerii lui Anakin.

— Vorbeşte cu Palpatine. Poate că are el vreo soluţie care mie îmi scapă.

34

Aflată în tunel la cincizeci de metri înaintea lui Mace, Shaak Ti ridică mâna şi îi făcu semn să se oprească. Îndreptând lama purpurie a sabiei sale înspre pământ, acesta se întoarse pentru a transmite şi celorlalţi mesajul.

Şoapta lui Shaak Ti îl ajunse prin intermediul Forţei: Mişcare în faţa noastră.

Arătă înspre intrarea într-un tunel aflat chiar în spatele ei; silueta Maestrei era conturată de strălucirea sabiei pe care o ţinea dreaptă în mâini. O lumină palidă se prelingea din deschiderea tunelului, de parcă cineva, purtând o lumină aprinsă în mâini, se apropia pe jos.

Mace îi făcu semn comandantului Valiant, a cărui echipă se apropia hoţeşte, una cu peretele, graţie căştilor cu vizieră, care le permitea să vadă perfect pe întuneric.

În mod normal, droizii-sondă ar fi primit această însărcinare, pipăind cu luminile şi senzorii lor fiecare centimetru al solului şi al pereţilor, trimiţând informaţii către Dyne şi echipa sa de analişti. Mace şi Shaak Ti ar fi înaintat în speedere individuale în spatele agenţilor, alături de cele ale soldaţilor clonă. Uneori, cavalerii Jedi porneau primii, pe jos, pentru câţiva kilometri, cel mai adesea ca răspuns la vreo ciudăţenie pe care o identificaseră droizii. Sistemul de ventilaţie, dacă se

putea vorbi de aşa ceva, se datora ventilatoarelor bătrâne, care nu făceau altceva decât să târască o parte din aerul plin de cenuşă de deasupra, iar lumina era produsă de aparatele pe care echipele le aveau cu ele.

Erau în zona adânc îngropată sub Platforma Industrială numită Blocul Grungeon. Acoperind douăzeci de kilometri pătraţi, blocul servise iniţial drept linie de producţie pentru companiile Serv-O-Droid, Huvicko şi Nebula Manufacturing, dar trecu prin perioade grele în momentul în care principalii trei clienţi pe care îi avea intrară în faliment. Incapabili de a atrage noi investiţii, proprietarii lăsaseră locul în paragină şi dăduseră bir cu fugiţii.

În timpul investigaţiei, echipa lui Mace nu lăsase necercetat nici un colţişor din încrengătura de tuneluri şi puţuri de sub Grungeon şi din alte zone de asamblare asemănătoare. În tunelul care ducea la subsolul clădirii; LiMerge, la kilometrul 10, se descoperise un puţ, conducând la un tunel mai adânc şi mai vechi, ce ieşea tot înspre partea estică a Districtului Senatului. Cele două tuneluri paralele păreau asemănătoare, cu excepţia faptului că în cel mai vechi se găsea şi o linie ferată de transport mag-lev. Droizii sondă descoperiseră locuri de-a lungul liniei, unde muşuroaiele de tină şi de gunoaie fuseseră spulberate de trecerea grăbită a unui vehicul repulsor. Lipsind alte indicii, tunelul acesta şi linia de transport deveniseră obiectivul investigaţiilor.

Cu toate acestea, Mace simţea că se aflau pe drumul cel bun.

O cercetare minuţioasă a clădirii în care îşi avusese sediul LiMerge dăduse la iveală rămăşiţele câtorva droizi spadasini de elită, fabricaţi de Trang Robotics, pe care o sabie de lumină îi transformase în fărâme de duroţel. Numai Sidious, Dooku sau fostul discipol al lui Sidious puteau fi responsabili de acele amputări.

Şi mai era ceva.

Imediat după ce Dooku părăsise ordinul Jedi pentru a se reîntoarce la rădăcini, pe Serenno – în perioada când îşi luase titlul de Conte şi începuse să îşi verbalizeze public nemulţumirile pe care i le cauza Republica – era cunoscut faptul că devenise clientul obişnuit al unei taverne cu numele de Cătuşele Aurite, un punct de atracţie pentru senatori şi alţi trepăduşi ai Senatului. Tehnicienii Templului vizionau înregistrări ale camerelor de securitate, vechi de treisprezece ani, în speranţa de a descoperi prezenţa lui Dooku sau a altcuiva cu care acesta s-ar fi putut întâlni în mod repetat.

Înregistrările care supravieţuiseră nu le împliniseră speranţele: Dooku nu apăruse pe nici una dintre acestea. Deşii identificaseră chipurile a nenumăraţi clienţi ai tavernei, Jedi nu reuşiseră să le suprapună peste figura lui Darth Sidious, dar imaginile puteau constitui un punct de plecare pentru noi investigaţii.

În clipa asta, Mace auzea mişcări şi voci înăbuşite în faţa sa.

Nu era nicidecum o strategie caracteristică celor care ar fi vrut să provoace o ambuscadă, dar nu puteai fi niciodată sigur. Îşi extinse percepţiile, atent la orice indicii sau semne pe care le-ar fi putut trece cu vederea – din pricina părţii întunecate sau a neglijenţei personale.

Aflat în preajmă, Valiant se uită la Mace, aşteptând încuviinţarea pentru a acţiona.

Când Mace îşi dădu acceptul, Valiant spuse:

— Daţi-i drumul!

Cu armele pregătite, cu grenadele cu gaze şi de fragmentaţie la îndemână, soldaţii clonă năvăliră în tunel, trăgând salve de recunoaştere în beznă.

Mace îl auzi pe Valiant ţipând:

— La pământ! Nu mişca! Am spus să nu mişti!

Se născu mai mult foc, apoi câteva voci de soldaţi ţipară:

— Nu mişcaţi! Cu faţa la pământ! Membrele la

vedere – toate patru!

„Toate patru?” gândi Mace.

Strecurându-se printre soldaţi, ajunse la Valiant, al cărui BlasTech ameninţa un grup de vreo treizeci de extratereştri insectiformi, cu patru membre, care bâlbâiau ceva într-o limbă diferită de bazică sau poate în bazică, dar cu un accent atât de stricat, încât cuvintele deveneau de neînţeles.

— Jos armele! le ordonă Mace soldaţilor. Cineva să aducă droidul interpret!

Ordinul lui Mace fu transmis până la ultimul şi, o clipă mai târziu, un droid argintiu, sclipind de lustruit ce era, se poticni în tunel, bombănind ca pentru sine:

— Nu mai pricep cum am ajuns din slujba separatiştilor în slujba Republicii. Oare mi-a fost ştearsă parţial memoria?

— Poţi să te consideri norocos, îi răspunse unul dintre soldaţi. Acum eşti de partea băieţilor buni.

— Băieţii buni, băieţii răi... cine mai ştie care e diferenţa? Şi-apoi, n-ai mai spune aşa ceva dacă te-ar sili pe tine cineva să devii loial altcuiva aşa... cât ai bate din palme.

— Droidule! strigă Mace.

— Am şi un nume, domnule.

Mace se uită la Valiant.

— TC şi nu mai ştiu cum! spuse comandantul clonă.

— Bine, bine... mormăi Mace, înhăţându-l pe TC-16 şi împingându-l în direcţia extratereştrilor înspăimântaţi. Ia vezi dacă-nţelegi ce tot spun băieţii ăştia!

Droidul ascultă bâlbâiala, răspunse aidoma, după care se întoarse înspre Mace.

— Sunt uneţi, generale. Şi vorbesc limba lor maternă, care se numeşte une.

Mace se uită la grămada tremurătoare.

— Şi ce caută aici?

TC-16 ascultă, apoi răspunse:

— Spun că nu au nici cea mai vagă idee de ce se află aici, generale. Au ajuns pe Coruscant într-un container care a fost paraşutat pe un terminal de andocare scos de mult din uz, undeva la douăzeci de kilometri de aici. Persoana care trebuia să îi ducă în adâncurile sectorului Uscru le-a furat toate creditele şi i-a abandonat aici, pe Platforma Industrială.

— Refugiaţi fără acte, comentă Valiant.

Mace se încruntă. Tunelurile de sub Blocul Grungeon le rezervau nenumărate surprize.

— Aproape că s-au aruncat în braţele morţii.

— Se pare că nu e ceva neobişnuit pentru ei, interveni TC-16. Planeta lor a căzut în mâinile separatiştilor, transportorul pe care au călătorit mai întâi a fost atacat de piraţi, mulţi dintre ei...

— Destul, hotărî Mace. Spune-le că nu vor păţi nimic şi că vom avea grijă să ajungă într-o tabără de refugiaţi.

Îi făcu un semn lui Valiant, care le ordonă unor soldaţi din echipa sa să îndeplinească ordinul lui Mace.

— Că tot vorbeam de spiritele malefice ale coridoarelor ăstora, începu Dyne, uitându-se înspre extratereştri.

— Rezidenţi ilegali, depozite de beţe de moarte, droizi rătăciţi, acum refugiaţi fără acte...

— Mai urmează să găsim chtoni, comentă Dyne, referindu-se la umanoizii carnivori despre care majoritatea locuitorilor de pe Coruscant credeau că locuiau în măruntaiele planetei.

Shaak Ti li se alătură.

— Aceste coridoare sunt căi de acces pentru cei care vor să pătrundă ilegal pe Coruscant.

Dyne oftă dezamăgit.

— Şansele noastre de a da de urma lui Sidious scad cu fiecare persoană care trece pe-aici.

— Cât de departe suntem de districtul Senatului? se interesă Shaak Ti.

— La câţiva kilometri, îi răspunse Dyne. Am putea proceda altfel: să mergem direct la clădirile pe care LiMerge le deţinea în centrul oraşului şi să vedem dacă nu putem găsi un drum de acolo înspre Platforma Industrială.

Mace medită la această idee, după care negă.

— Nu încă.

Mace îi puse din nou în mişcare pe toţi, după care se apropie de Shaak Ti.

— Să fie o vânătoare de vrăjitoare?

Ea încuviinţă.

— Numai deoarece prada noastră ştie că ne apropiem periculos de mult. Nu a izbutit să-i reducă la tăcere pe cei pe care i-au căutat Obi-Wan şi Anakin, iar acum ştie că am descoperit şi vizuina pe care o împărţea cu Dooku. Nu cred că va sta cu mâinile-n sân pentru ca noi să-l luăm prin surprindere.

— Într-adevăr. Dar am avea enorm de câştigat, dacă am reuşi să-l identificăm. Dacă nu aici, atunci prin intermediul a ceva ce Obi-Wan şi Anakin au descoperit pe Tythe.

— Dacă mai rămâne ceva după ce Dooku pustieşte locul. Din câte am văzut până acum, Sidious şi Dooku nu fac prea multe greşeli.

Merseră mult timp în tăcere. Erau la un kilometru de zonele limitrofe ale districtului Senatului când se auziră chemaţi din urmă de Dyne.

Mace îi văzu pe analiştii de la logistică şi pe soldaţii clonă adunaţi la douăzeci de metri depărtare de ei. El şi Shaak Ti fuseseră atât de apăsaţi de propriile gânduri, încât nu-şi dădură seama că droizii-sondă se opriseră să cerceteze ceva. Alăturându-se celorlalţi, Jedi observară că droizii insistau asupra unei nişe largi din zidul tunelului.

Senzorului din mâna lui Dyne îi trebui doar un moment pentru a descoperi un mic panou de comandă

ce opera uşa glisantă a nişei.

Uşa ascundea intrarea într-un coridor strâmt, prost luminat.

Vederii li se aşternea limpede precum lumina zilei un motospeeder elevator repulsor, de formă semicirculară, cu un singur volan şi banchete rotunde.

Mace şi Shaak Ti schimbară priviri înmărmurite.

— Cum de ne-a scăpat asta? întrebă ea.

Sprâncenele lui Mace Windu se împreunară.

— În întrebare vei găsi şi răspunsul.

35

O holoimagine în mărime naturală a lui Palpatine vorbea de deasupra unui ecran dintr-un salon privat de comunicaţii, de la bordul fregatei medicale. R2-D2 stătea de-o parte a consolei de comunicaţii, iar Anakin se agăţa de fiecare cuvânt al Cancelarului Suprem.

— Desigur, Consiliul nu poate înţelege, spuse Palpatine. Cu siguranţă că nu ţi se pare uimitor.

— Respinge orice sugestie pe care o fac – cel puţin aşa mi se pare.

— Este evident că eşti supărat, Anakin, dar trebuie să ai răbdare. Va veni şi vremea ta.

— Când, domnule?

Palpatine zâmbi uşor.

— Nu pot prevedea viitorul, băiatul meu.

Chipul lui Anakin se schimonosi.

— Şi dacă v-aş spune că eu pot?

— Te-aş crede, îi răspunse Palpatine fără şovăială. Spune-mi ce vezi.

— Coruscant.

— Suntem în pericol?

— Nu ştiu sigur. Simt doar că trebuie să fiu acolo. Palpatine nu mai privi în holocameră.

— Poate că aş putea inventa un pretext oarecare... Se uită din nou la Anakin.

— Ar fi oare înţelept?

— Nu sunt prea vestit pentru înţelepciunea mea. Întrebaţi pe oricine.

— Ce spune Maestrul Kenobi?

— El e cel care mi-a sugerat să vă contactez, spuse Anakin abrupt.

— Serios? Dar, totuşi, ce crede că ar trebui să faci?

Anakin expiră a nepăsare.

— Obi-Wan e de părere că nu îmi pot nega destinul – orice-aş face.

— Fostul tău Maestru e mai înţelept decât crezi tu, Anakin.

— Da, da, şi este singurul Jedi care a ucis un Sith, în ultima mie de ani.

Palpatine îşi întinse braţele în lături.

— Asta cu siguranţă înseamnă ceva. Deşii nu ştiu foarte bine ce.

— Obi-Wan este înţelept. Dar nu are pic de suflet, domnule. Vede totul numai din perspectiva Forţei.

— Dacă vrei sfaturi despre Forţă, cel mai bine este să i te adresezi lui, pentru că eu nu-ţi pot fi de ajutor.

— Tocmai de asta nu am nevoie. Eu trăiesc şi în sânul Forţei, dar şi în lumea reală. Eu vin... din lumea reală. Aşa cum aţi spus, eu am avut copilărie. Aşa cum a fost ea.

Palpatine aşteptă până se asigură că Anakin spusese tot ceea ce avea pe inimă.

— Băiete, nu cred că este foarte sănătos să trăieşti cu jumătate de inimă în fiecare dintre lumile despre care-mi vorbeşti. Este posibil ca în curând să fii nevoit să alegi.

Anakin încuviinţă.

— Sunt pregătit.

Palpatine zâmbi din nou.

— Să ne întoarcem însă la problema noastră. Mi se pare că recucerirea planetei Tythe s-ar putea dovedi foarte importantă pentru a sfârşi acest război. Nu înţeleg eu chiar tot. Consiliul Jedi îmi ascunde foarte multe lucruri.

Anakin se împotrivi cu dificultate ispitei de a povesti totul despre căutarea lui Darth Sidious. Se uită la R2-D2, de parcă ar fi implorat compătimire, dar astromecul îşi învârti cupola, indicatorul de stare trecând de la albastru la roşu.

În cele din urmă, Anakin spuse:

— Nu ştiu ce să fac, domnule.

Palpatine adoptă o mină înţelegătoare.

— Am decis. Voi trece peste hotărârea Consiliului şi te voi chema înapoi pe Nucleu. Nimeni nu mai are nevoie de dovezi ale vitejiei tale sau ale devotamentului tău pentru înfrângerea duşmanilor noştri.

„Cu timpul, vei învăţa să ai încredere în sentimentele tale; atunci vei deveni invincibil”.

Acesta fusese sfatul pe care i-l dăduse Palpatine cu trei ani în urmă.

— Nu, replică neîntârziat Anakin. Nu. Mulţumesc, domnule, dar... sunt aşteptat pe Tythe. Dooku este acolo.

Îmi pare rău, Padme. Îmi pare atât de rău. Îmi lipseşti atât de mult...

— Da, spuse şi Palpatine. Dooku este cheia întregii situaţii. În ciuda tuturor victoriilor noastre de pe Inelul Interior... Crezi că el şi generalul Grievous ar putea avea o strategie secretă?

— Dacă au, eu şi Obi-Wan îi vom învinge înainte de a o putea pune în practică.

— Republica – ştii bine – contează pe asta.

— Aveţi grijă de Coruscant, domnule. Aveţi grijă de fiecare suflet de pe Coruscant.

— Aşa voi face, băiete. Fii sigur că te voi chema dacă voi avea nevoie de tine.

Obi-Wan era în cala-hangar a navei spital, aşteptând naveta care urma să-l ducă la crucişătorul uşor Integritatea. Armele şi le purta încrucişate pe piept, iar rucsacul uşor era lăsat la întâmplare pe jos.

— Ai reuşit să-l impresionezi? îl întrebă pe Anakin, care se apropia împreună cu R2-D2.

— Da, am vorbit cu el.

— La asta mă aşteptam. Şi?

Anakin îşi feri privirea.

— Am decis împreună că locul meu este aici.

Părea gata să izbucnească în plâns.

Obi-Wan mişcă încet din cap.

— Am crezut – doar pentru câteva clipe, ce-i drept – că mă vei lăsa pe mine să recuceresc Tythe.

Anakin îl privi.

— Te-ai înşelat.

— Nu mă crezi în stare? întrebă Obi-Wan zâmbind şmechereşte.

— Cred că ai fi în stare să mori încercând.

— Nu-i adevărat...

— Ba da, îl întrerupse Anakin. Şi tu eşti dovada cea mai grăitoare.

Obi-Wan surâse, apoi schimbă subiectul:

— Vine naveta.

Privirea lui Anakin însoţea luminile care se apropiau.

— Mă simt mai mult decât pregătit.

Încă nu găsea nici un motiv să zâmbească.

Obi-Wan îşi strecură mâna pe sub braţul drept al lui Anakin.

— Anakin, hai să punem mâna pe Dooku şi să scăpăm.

Anakin înghiţi în sec şi se învoi:

— Dacă asta ne este menirea, Maestre...

36

Cu ajutorul droizilor-sondă, panourile decolorate de la capătul coridorului fură descuiate şi deschise. Cu mantia maronie învolburându-i-se în urmă şi ţinând sabia de lumină strâns în mână, Mace se năpusti pe coridor, urmat îndeaproape de soldaţii clonă şi de Shaak Ti.

— Surpriză, spuse Shaak Ti monoton. Alt coridor.

— Şi alte panouri care se deschid spre un alt coridor, spuse şi Mace, hotărât să destindă atmosfera.

Tunelul pe care echipa îl urmase pornind de la nişa ascunsă îi purtase printr-un labirint de ocoluri, întoarceri, încrucişări de drumuri, urcuşuri abrupte şi coborâşuri neaşteptate. În mare parte, coridorul întunecat fusese atât de larg, încât ar fi încăput şi un speeder; alteori erau nevoiţi să meargă unul câte unul, cu spatele lipit de perete. Pe o distanţă de trei kilometri, pereţii, tavanul şi solul erau îmbibate cu apa care se prelinsese din nenumăratele niveluri ale Coruscantului. Acolo, urmele pe care le adulmecau se şterseseră, dar droizii reuşiseră să le arate calea cea bună. Unele dintre urme erau atât de recente, încât Dyne izbutise să calculeze ce mărime purta omul lor la picior.

Omul.

Asta era ceea ce conchiseră droizii, cercetând amprentele de pe maneta de direcţie şi de pe perna scaunului motospeederului. Maşinăria cu elevator repulsor le oferise droizilor şi fibre, fire de păr şi alte indicii. Încet-încet, se contura portretul unui aliat al lui Dooku din Confederaţie.

Cu privirea înţepenită pe afişajul procesorului său de informaţii, căpitanul Dyne se îndrepta înspre Mace şi Shaak Ti.

— Maestre Jedi, căutarea noastră este pe punctul de a ne purta la un nou nivel.

Mace se uită împrejur, căutând un turbolift sau o

scară ascunsă.

— În sus sau în jos? interveni şi Shaak Ti, la fel de surprinsă. Dyne o privi, clipind des.

— Când am spus nivel nou, nu am folosit sensul literal al cuvintelor. Arătă înspre droizii-sondă, care păreau nerăbdători să îi îndrume pe toţi înspre est.

— Dacă urmele mai persistă, mai că suntem pe punctul de a ajunge în subsolurile clădirii Republica 500.

Republica 500: căminul a mii dintre cei mai bogaţi senatori, al celebrităţilor, al magnaţilor transporturilor şi mogulilor presei de pe Coruscant.

Unul dintre ei era, foarte probabil, un Lord Sith.

37

Confederaţia şi Republica aproape că nu ar mai fi putut face rău pe Tythe – de asta se îngrijise LiMerge Power, începând cu multe generaţii în urmă. Din spaţiu, faţa planetei – care de-abia se putea întrezări prin cohorta de nori cenuşii – arăta de parcă ar fi fost linsă de o vâlvătaie puternică încă din timpurile celei mai fragede vârste planetare sau de parcă s-ar fi ciocnit cu un meteorit gigantic. Dar cicatricele de pe chipul lui Tythe nu se datorau nici uneia dintre aceste presupuse cauze. Planeta scăpase de asemenea nenorociri, dar se abătuse asupra ei LiMerge, ale cărei încercări de a exploata depozitele opulente de plasmă naturală provocaseră un cataclism de proporţii inimaginabile.

Cele trei epave care pluteau abandonate în spaţiu străluciseră odinioară drept crucişătoare republicane şi ar fi putut fi dovezi ale acestui cataclism, dacă nu ar fi fost decât nişte victime ale asaltului separatist, ce se declanşase pe neaşteptate. În jurul lor plutea tot ceea ce vidul spaţial extrăsese din interior, iar trioul pârjolit dansa la mijlocul distanţei dintre cei doi inamici:

batalioanele separatiste şi vasele republicane.

— Mi-aş dori ca măcar o dată să le plătim lui Dooku şi lui Grievous cu aceeaşi monedă, comentă Anakin, analizând harta tactică, în timp ce Escadrila Roşie se desprindea din cala Integrităţii şi se îndrepta înspre Tythe.

— Faptul că nu-i răspundem pe măsură ne permite să fim echilibraţi în Forţă, îi spuse Obi-Wan.

Anakin mormăi.

— Va veni şi timpul când ne vor da socoteală faţă în faţă şi Forţa va fi cea care ne va mânui săbiile.

Cei doi vânători stelari zburau aproape simetric, cu aripile aproape atingându-se, Astromecii R2-D2 şi R4-P17 aflându-se în soclurile ce le erau destinate. Lăsau în urmă steaua rubicondă a lui Tythe; navele flotei separatiste se înşirau ameninţător deasupra emisferei nordice a planetei.

Ciorchinele lunilor lui Tythe se arcuia la 200 de grade, aşa că separatiştii presăraseră cu mine câteva dintre punctele de salt în hiperspaţiu, lăsând la îndemâna navelor republicane numai o fereastră îngustă prin care să se poată întoarce în spaţiul real. Partea superioară a acestei ferestre era ocupată de navele de asalt ale Federaţiei Comerciale, Techno Union şi ale Ghildei Comerciale, dispuse dinspre polul nordic înspre ecuator, în aria luminată a planetei Tythe, spaţiul din faţa lor fierbând de prezenţa droizilor de luptă.

Pentru a nu-şi trăda locaţiile, navele republicane – destul de disparate, aidoma unui banc de peşti de pradă – stăteau cu vârful îndreptat înspre planetă. Escadrilele roşii şi toate celelalte se aflau în prima linie, din care lipseau însă vulturii şi tri-vânătorii.

— Pregătiţi-vă să vă năpustiţi înainte, le transmise Anakin tuturor. Urmăriţi cronometrele. La semnalul meu, mai rămân zece secunde...

Obi-Wan nu scăpă din ochi cronometrul de la baza

afişajelor tactice ale consolei de control. Când cele zece secunde se scurseră, trase la maximum de manetă într-o parte şi se scufundă în spaţiul ce i se întindea în faţă.

În spatele escadrilelor de V-interceptori, de vânători stelari ai Jedi şi ARC-170, luptătorii republicani năvăliră în spaţiul ce le aparţinea acum, inundând, din lateral, navele separatiste aflate la distanţă cu lovituri furioase: tirbuşoane orbitoare de plasmă pluteau prin spaţiu, explodând în ecranele deflectoare ale navelor inamice, pulverizând droizii nenorocoşi ce le stăteau în cale.

Navele separatiste înghiţiră primele atacuri fără ripostă. Cele care suferiseră stricăciuni începură să se strecoare pentru a se pune la adăpost. Apoi, ripostară cu aceeaşi sălbăticie. O dată ce turbolaserele amuţiră, navele Republicii ieşiră din formaţie. Mici sori sclipiră în mijlocul lor şi energie albastră juca peste câmpurile deflectoare. Din momentul în care riposta slăbi, escadrilele de vânători stelari se reuniră, accelerând în încercarea de a ajunge la navele inamice de mare calibru înainte ca tunurile sau ecranele lor să se poată reactiva.

Droizii de luptă le ieşiră în întâmpinare la jumătatea drumului; deşii ambele tabere abordau înfruntarea în formaţii strânse, acestea se dizolvară în zeci de grupuleţe individuale. Acei vânători republicani ce izbutiseră să se strecoare prin haos deveniră formaţiuni compacte şi-şi continuară înaintarea încăpăţânată. Restul se implicară în atacuri rapide şi manevre de evitare. Spaţiul din jurul lor deveni o tapiserie de linii stacojii şi spirale albe, înflorind în explozii de anvergură. Nave din ambele tabere fură scoase din joc, prăbuşindu-se în picaj sau învârtindu-se în afara teatrului de luptă, fără aripi sau arzând cu limbi lungi de foc.

— Fac o treabă minunată, spuse Şapte Roşu pe canalul de comunicare.

— Ştiu meserie, îi răspunse Anakin.

Meseria lor era aceea de a câştiga destul răgaz

pentru Escadrila Roşie, ce trebuia să se retragă din inima confruntării şi să se repeadă în puţul gravitaţional al planetei.

O transmisiune clandestină din partea supravieţuitorilor atacului asupra restrânsei baze republicane confirmase prezenţa lui Dooku pe planetă. Ţinând cont de posibilitatea că Tythe nu era decât o diversiune bine pusă la punct, comandamentul flotei lui Palpatine hotărâse să disloce un singur batalion de pe Inelul Exterior. Din punctul de vedere al aceloraşi comandanţi, invadarea nu avea nici un rost; un atac Base Delta Zero însă se justifica. În cele din urmă, se decise că un bombardament susţinut, căruia i se adăuga o implicare minimă din partea vânătorilor stelari, l-ar fi pus pe fugă pe Dooku, în consonanţă cu strategia Republicii de a-i izgoni pe separatişti în cele mai îndepărtate colţuri ale galaxiei.

Cu toate acestea, Jedi insistaseră asupra faptului că la fel de justificată era şi încercarea de a-l captura pe Dooku viu.

Nu fusese nicidecum necesar să li se amintească lui Obi-Wan şi lui Anakin ceea ce se petrecuse cu numai câteva săptămâni în urmă pe Cato Neimoidia, atunci când misiunea lor era să pună mâna pe viceregele Gunray, dar nu renunţară nici la şansa de a-l prinde pe Lordul Sith.

Punctul pe unde Escadrila Roşie intenţiona să se strecoare era la douăzeci de grade sud de polul nordic, unde blocada separatistă era mai anemică. Deoarece droizii de luptă nu conteneau să curgă din navele de clasa Lucrehulk ale Federaţiei Comerciale, iar tunurile repetoare ale Ghildei Comerciale saturau împrejurimile cu furtuni de energie dezlănţuită, Anakin atrase vânătorii săi stelari pe o traiectorie ameţitoare prin inima flotei inamice.

— Nu văd nicăieri crucişătorul lui Grievous, îi spuse

lui Obi-Wan. Nici una dintre navele liderilor separatişti nu se află prin preajmă.

Obi-Wan aruncă o privire înspre afişajul pentru evaluarea pericolelor.

— Cu atât mai uşor de presupus că Dooku a fost trimis aici de Sidious.

— Şi unde e restul lumii?

Şi Obi-Wan era frământat de aceeaşi întrebare, deşii nu o recunoştea deschis.

— Dooku trebuie să ştie, începu el în momentul în care scanerele de proximitate ale vânătorului stelar formulară un avertisment. Nava de luptă a Techno Union face manevre pentru a ne intercepta.

— Droizii de luptă sunt departe şi pe poziţii, adăugă Trei Roşu.

Obi-Wan confirmă.

— Ecrane unghiulare. Putem trece dincolo de ele.

— Vom ajunge prea departe de traiectoria adecvată, spuse Anakin.

— Suntem foarte aproape de punctul de pătrundere, comentă Obi-Wan.

— Nava asta de război n-o să se dea pur şi simplu la o parte. Adunaţi-vă în jurul meu. Le vom arăta ce bine ne pricepem la improvizaţii.

Nu era timp de dezbateri. Obi-Wan ajunse în spatele lui Anakin, forţându-şi motoarele. Venind din urmă, Escadrila Roşie mări viteza şi încadră naveta robustă.

— Pregătiţi torpilele cu protoni, le transmise Anakin. Ţintiţi deasupra pilelor de combustie.

Turbolaserele inamice din sistemele defensive ale navei ocheau vânătorii stelari, împânzind spaţiul cu revărsări de energie stridentă. Torpilele ce se înşurubaseră prin drumul lor cerură tribut pe Zece Roşu şi Doisprezece Roşu, ambii dispărând în rotocoale nestăpânite de foc. Percepându-şi vulnerabilitatea de moment, uriaşa navă mai lansă câţiva droizi. În clipa în

care îşi coborî scuturile pentru a direcţiona energia înspre propulsiile subluminice, Escadrila Roşie atacă.

Concentrat în jurul lui Anakin, restul de zece vânători stelari se îndrepta încet înspre corpul navei, chiar înaintea şiragului de pile circulare de combustie. Coborându-şi nava cu o sută de metri sub mastodontul Ghildei, Anakin începu să îmbrăţişeze trupul navei în mişcări circulare, dispunând Escadrila Roşie într-un cerc strâns în jurul pilelor de combustie.

— Eliberaţi torpilele! spuse la jumătatea drumului.

Obi-Wan apăsă butoanele şi urmări cum două torpile îşi croiau drum înspre ţintă. În spatele său, întreaga escadrilă procedă la fel. Torpilele muşcară din trupul negru al navei, fum şi foc izvorând din rănile întunecate.

După ce se termină atacul, Anakin se avântă înspre Tythe.

— Nava e distrusă!

Escadrila se înşirui în spatele lui.

Aproape în aceeaşi clipă, nava se pulveriză, suflul exploziei prinzându-i în plin pe vânătorii stelari. Nouă Roşu fu antrenat în distrugerea totală, iar Şapte Roşu sfârşi aruncat în spaţiu, cu ambele aripi retezate.

Obi-Wan recâştigă controlul asupra navei sale şi i se alătură din nou lui Anakin.

— În cincisprezece secunde ajungem la punctul de inserţie, îi reinformă Anakin. Activaţi la maximum compensatorii de inerţie. Concentraţi toată energia în ecranele ablative. La semnalul meu, începeţi să încetiniţi...

Obi-Wan îşi încleştă mâinile pe maneta care tremura violent, pe când Escadrila Roşie intrase în atmosfera săracă a planetei Tythe. Avea sentimentul că dinţii urmau să-i sară din gură şi să i se risipească în poală; ochii şi urechile aproape că-i plesneau în cap din pricina presiunii; pieptul mai că i se lipise de spate şi-i zdrobea inima.

Pe lângă cabină treceau valuri lăptoase de lumină.

Jumătate dintre droizii de luptă îi urmăreau în josul puţului.

Fără a fi nevoiţi să îşi facă griji că ar putea aduce stricăciuni unor sisteme vii, vulturii ar fi trebuit să poată coborî mai rapid şi mai îndrăzneţ decât vânătorii stelari. Dar întrucât indicele de căldură produs de coborâre îşi spunea cuvântul asupra navelor, protocoalele de supravieţuire se activară, obligându-i pe vânători să-şi modifice unghiul de înaintare. Pentru unii dintre droizi, totul se dovedi a fi prea târziu. Gravitaţia îi transforma pe războinicii sortiţi pieirii în jeturi de particule.

Alunecând prin perdelele de nori cu o viteză aproape sinucigaşă, vânătorul stelar al lui Obi-Wan începu să se răsucească într-o spirală nebunească. În faţa ochilor lui, Tythe era un fuior caleidoscopic de tonuri de alb şi maroniu, mânjit din când în când de dungi albastru-verzui.

Vocea lui Anakin aproape că îl asurzea:

— Botul în sus! Botul în sus!

Făcând eforturi, Obi-Wan îşi reveni din rostogolire; stomacul i se mutase deja în gât. Înălţându-se, angajă senzorii topografici ai navetei. Vânătorul se năpustea înspre banchize şi piscuri îngheţate. Apoi, mult mai jos, începură să se vadă peninsule stâncoase. Şi valuri înalte ale unui ocean gri, lipsit de binecuvântarea oricărei forme de viaţă. Trupul dezgolit al unui continent. Pământ sterp, ridat de albiile sinuoase, aride ale unor foste râuri, înălţându-se din când în când în dealuri maronii, presărate ştirb cu copaci.

O lume în ruină.

— Câţi mai suntem? întrebă în microfonul din cască.

Cinci voci răspunseră apelului. Opt şi Unsprezece Roşu pieriseră.

— Introduceţi coordonatele, spuse Anakin.

Escadrila Roşie zbura deasupra contururilor unui

pământ ce fusese odinioară la fel de înfloritor ca şi zona limitrofă lui Theed, pe Naboo. Acum nu era nimic mai mult decât un deşert, cu excepţia petelor de culoare ce se zăreau acolo unde diverse forme de vegetaţie exotică prinseseră rădăcini, în lacurile maroniu-roşietice, mărginite de maluri de pământ galben şi negru.

Ca şi pe Naboo, pe Tythe se extrăsese plasmă în cantităţi suficiente pentru a fi exportate în alte sisteme. Lăcomia însă îi împinsese pe cei de la LiMerge Power să pună în practică metode periculoase de a menţine gazul ionizat la o temperatură adecvată. O reacţie în lanţ declanşată de combustibili nucleari distrusese minele din emisfera nordică a planetei şi o transformase într-un tărâm unde viaţa nu-şi mai găsea locul.

— Ţinta noastră se află la zece kilometri vest, spuse Anakin. În curând vom primi un răspuns din partea artileriei.

Ridicându-se de după buza unui platou înalt, cei şase vânători stelari se încumetară în valea largă – ce le amintea în mod tulburător de Geonosis – direct înspre navele şi maşinăriile de luptă risipite acolo.

Droizi de tip hailfire porniră în întâmpinarea lor cu valuri de torpile sol-aer. Tunurile turbolaser ale navelor Federaţiei Comerciale sfâşiară în felii cerul galben-cenuşiu. PAM-urile se înălţară în aer, iar droizii de infanterie se înarmară.

Neechipată să facă faţă unui asemenea atac, Escadrila Roşie se reorientă înspre nord, eschivându-se din faţa fasciculelor de plasmă şi rafalelor torpilelor detectoare de amprente termice. Anakin şi Obi-Wan îşi irosiră ultimele torpile cu protoni în încercări timide de a-i salva pe Trei, Patru şi Cinci Roşu. Ţâşnirile din tunurile lor laser mutilară două speedere inamice şi mulţi droizi de luptă, pe care îi trimiseră cu o bufnitură la pământ. R4-P17 gemu, pe când Obi-Wan ghida vânătorul prin tornade atmosferice şi nori supraîncălziţi de fum.

Şase Roşu dispăru.

Când reuşiră să scape de greul situaţiei, Anakin i se alătură lui Obi-Wan.

Nu mai rămăseseră decât ei doi.

— Uită-te pe platforma de asolizare, îl atenţionă Anakin.

Obi-Wan se uită înspre dreapta la ceea ce fusese odinioară o mină uriaşă de exploatare a plasmei. Rezervoare dărăpănate şi structuri adiacente fără de acoperiş lăsau să se vadă puţuri de extracţie abandonate, utilaje uitate în ruină şi cărări nebătute de mult timp. În centrul complexului se vedea o piaţetă înălţată, de beton armat mâncat de vreme, aglomerat de dispozitive inamice de luptă, unde se distingea designul aparte al unei nave de provenienţă geonosiană.

— Goeleta lui Dooku.

Nici nu ieşiseră bine cuvintele din gura lui Obi-Wan, când droizi de luptă începură să iasă din fosta mină şi să se instaleze pe platforma de asolizare. Salvele blasterelor droizilor se încolăceau înspre cei doi vânători intruşi.

— Nu cred că avem cum să intrăm pe uşa din faţă, spuse Obi-Wan.

— Mai e o cale, răspunse Anakin, pe când se înălţau din nou împreună. O să intrăm prin rezervorul nordic.

Obi-Wan se uită peste umăr, în stânga, la construcţia parţial colapsată. Capacul ce acoperise odinioară structura de depozitare a plasmei nu mai exista de mult, iar deschizătura circulară ce se căsca acum era destul de mare pentru a permite intrarea unui vânător stelar.

Cu toate acestea, Obi-Wan avea destule rezerve.

— Nu te gândeşti la radiaţiile reziduale din interiorul rezervorului?

— Tu-ţi faci griji în privinţa radiaţiilor? râse Anakin. E foarte posibil să ne ucidă numai încercarea de a

pătrunde acolo.

38

Cincizeci şi trei de terminaluri de andocare, sute de turbolifturi private, sisteme de securitate bine ascunse vederii, saloane circulare: Republica 500 era o lume în sine. Găzduind mai multă tehnologie şi mai mulţi locatari decât multe dintre sistemele Inelului Exterior, structura ce-şi pierdea vârful în nori era nestemata cea mai preţioasă a districtului Senatului, punctul de atracţie al prestigiosului Sector al Ambasadelor.

Ceea ce se prefigura la început drept o clădire rezidenţială în stil clasic devenise, de-a lungul veacurilor, un adevărat pisc pe nenumărate niveluri – unele cu acoperişuri teşite, altele arcuite precum nişte omoplaţi, iar altele masive ca orice altă construcţie din district. Se înălţau necontenit, robuste, organice, întrecându-se parcă zelos pentru a beneficia din plin de lumina solară, culminând într-o diademă delicată, pe care erau înşirate nenumărate apartamente luxoase, şi sfârşindu-se cu o spirală fragilă. Scăldată în lumina răsăritului, cu capul în nori, sprijinită de turnurile care îi îngăduiseră să se ridice deasupra tuturor vecinilor săi, Republica 500 era locaţia mândră de unde câţiva binecuvântaţi ai sorţii puteau cu adevărat să se uite de deasupra restului Coruscantului.

Acesta era motivul pentru care dezmoşteniţii destinului arătau înspre ea în momentul în care se pomenea despre avuţiile disproporţionat împărţite şi elitismul Coruscantului. Pentru aceştia, Republica 500 era mai degrabă simbolul Senatului leneş şi orgolios decât însăşi ciuperca scundă a clădirii senatoriale.

Mace percepea greutatea apăsătoare a structurii clădirii pe când echipa intra în primul nivel al sub-subsolului Republicii 500 – kilometri pătraţi de beton

armat şi duroţel, împănaţi cu maşinării gemânde, truditoare, ce asigurau starea de funcţionare şi siguranţa structurii, furnizându-i climatul optim, apă şi electricitate. Deşii se afla la o oarecare adâncime, sub-subsolul era totuşi la o sută de metri deasupra veritabilului subsol al Coruscantului şi mult deasupra suprafeţei planetei.

Echipa fusese nevoită să aştepte ore întregi înainte ca cei din securitatea clădirii să le dea permisiunea de a-şi continua investigaţia. Lui Mace îi trecuse prin cap să apeleze la Palpatine pentru a grăbi procedura, deoarece acesta avea un apartament în clădire. Droizii-sondă se bucurau acum de compania droizilor de întreţinere, dar urma lui Sidious se răcise.

Printre nenumăratele urme de paşi ce călcaseră podeaua.

— Dacă nu găsim dovezi care să afirme contrariul, nu avem nici o garanţie că personajul nostru a pătruns în subsoluri din Republica 500, începu Dyne, trecându-şi procesorul pe standby. Este posibil să fi intrat prin tunelurile ce conduc la terminalurile estice sau vestice.

— Cu alte cuvinte, este posibil să fi sosit aici din orice punct de pe Coruscant, spuse Shaak Ti.

Dyne încuviinţă.

— Probabil.

Mace privi înspre tunelul pe care apucase echipa.

— Oare e ceva ce ne-a scăpat?

— Droizilor nu le scapă nimic.

Mace arătă înspre podeaua de beton armat, murdară şi pătată.

— De ce urmele s-ar şterge chiar începând de aici?

Dyne îşi comprimă buzele şi dădu din cap.

— Poate că cineva l-a preluat de aici cu un elevator repulsor. Dacă nu cumva a intrat în levitaţie.

Medită un timp, după care reluă:

— Bine, bine, de dragul discuţiei, să spunem că a intrat în levitaţie din punctul ăsta.

— Tot ar trebui să existe nişte urme pe aici pe undeva, îi răspunse Mace.

Dyne scană sub-subsolul, îşi ţuguie buzele şi expiră.

— Vom avea nevoie de mai mulţi droizi-sondă.

— Câţi?

— Foarte mulţi.

— De cât timp ar avea nevoie pentru a ajunge cu toţii aici şi a începe să cerceteze întregul nivel?

— Ţinând cont de toate maşinăriile de pe-aici, de tunelurile de acces către terminalurile de andocare, de turbolifturile de evacuare a gunoiului şi de cele de intrare a mărfurilor... nici nu-mi trece prin cap. în plus, avem nevoie de şi mai multe aprobări pentru a cerceta peste tot.

— Vom avea toate aprobările, promise Shaak Ti.

Mace privi în jur.

— Va trebui să scanăm şi pereţii exteriori şi pe cei despărţitori.

— S-ar putea să ne ia câteva săptămâni, îl avertiză Dyne.

— Atunci, cu cât începem mai repede, cu atât mai bine.

Dyne apucă un comunicator de la centură şi, în momentul în care încercă să îl activeze, pământul prinse să se cutremure.

— Un cutremur? o întrebă Mace pe Shaak Ti.

— Nu sunt foarte sigură.

Pământul se zgudui pentru a doua oară, destul de tare pentru a ploua bucăţi de beton armat din tavan peste echipă.

— Se pare că ceva se izbeşte în clădire, spuse Dyne.

Nu ar fi fost pentru prima oară când un şofer băut sau prea obosit ieşea de pe unul dintre coridoarele de trafic cu acces liber şi se izbea în zidurile unei clădiri, gândi Mace. Şi totuşi...

Următoarea zguduitură fu însoţită de răsunetul

îndepărtat al unei explozii puternice. Luminile din sub-subsol păliră pentru o clipă, după care îşi reveniră la capacitate maximă, alertând peste măsură droizii de întreţinere.

Izbucniră şi sirenele.

— Comunicatorul meu nu funcţionează, spuse Dyne, impulsionându-i cu degetul stabilizatorul de frecvenţe.

— Poate că suntem prea în adânc, îşi dădu cu părerea Shaak Ti.

Dyne negă cu vehemenţă.

— Nu ar trebui să conteze. Nu aici.

Întinzându-şi percepţiile prin intermediul Forţei, Mace presimţi pericol, isterie, durere şi moarte.

— Unde este cea mai apropiată ieşire?

Dyne indică înspre stânga lui.

— Tunelul ce duce la terminalul estic.

Gândurile lui Mace clocoteau. Se întoarse înspre Valiant.

— Comandante, Shaak Ti şi eu avem nevoie de jumătate din echipa dumitale. Restul îl va ajuta pe căpitanul Dyne în cercetarea sa. Informaţi-mă dacă faceţi progrese.

— Eu ce fac, domnule?

Mace se uită la TC-16 şi apoi la Dyne.

— Droidul rămâne cu tine.

Flancaţi de soldaţi, Mace şi Shaak Ti porniră în grabă. Tunelul spre terminalul estic se cutremura pe când se strecurau printre mulţimile de pietoni înspăimântaţi de diferite specii ce intrau sau ieşeau din Republica 500. În faţa lor se vedea un pătrat difuz de lumină solară, de consistenţă aproape acvatică, tipic pentru nivelurile inferioare ale canioanelor urbane ale Coruscantului.

Pe terminalul gigantic de formă pătrată, oameni, umanoizi şi extratereştri se ghemuiau în spatele taxiurilor, al limuzinelor parcate şi yachturilor private sau

se năpusteau înspre ieşirea spre platforma nivelului superior. Ţipete şi strigăte întrerupeau zgomotul monoton al traficului de deasupra. Panica pusese stăpânire peste coridoarele de trafic. Taxiurile şi transportoarele zvâcneau în toate direcţiile, izbindu-se unul în altul sau în pereţii clădirilor, făcând aterizări forţate pe acoperişuri sau în piaţete.

Un cargobot consumat de flăcări aluneca înspre pământ, retezând o pistă orizontală de autonavigaţie, pierzând din viteza de prăbuşire din pricina coliziunii cu o capsulă de transport public înainte de a-şi continua înaintarea sălbatică înspre fundul canionului.

Mace urmări pentru câteva clipe traiectoria navei blestemate, după care îşi ridică fruntea şi îşi puse mâna streaşină la ochi. Clădirile din apropiere luceau de parcă ar fi fost un miraj produs de arşiţă.

Ecranul deflector al planetei a fost dezactivat!

Mai mult, ceva era în neregulă şi cu cerul ce pâlpâia precum flacăra unei lumânări. Lumina tremura în spatele straturilor de nori, un tunet răzbătând dinapoia vârfurilor clădirilor mai înalte. Înspre sud, atmosfera de un albăstrui palid a Coruscantului era spartă de raze albe.

Ochii lui Shaak Ti ieşiseră din orbitele de piele albă în momentul în care aceasta se uită la Mace Windu.

— Un atac, rosti ea înmărmurită de uimire.

Având comunicatorul deja pregătit, Mace activă frecvenţa Templului Jedi şi ţinu dispozitivul la ureche.

— Nu se aude nimic, numai zgomote.

— Ecranul deflector, spuse Shaak Ti.

Gâtul i se lungi, mantralii şi tentaculele craniene tremurându-i.

— Sau poate că frecvenţele sunt bruiate.

Nările lui Mace fremătau.

— Încercaţi să potoliţi mulţimea, le spuse soldaţilor.

După aceea se întoarse înspre Shaak Ti.

— Găseşte-l pe Palpatine. Ai grijă să fie dus la

adăpost. Voi trimite întăriri.

39

În sala arhivei, aflată acum în ruină, a uzinei de plasmă LiMerge Power, contele Dooku îi aştepta pe Kenobi şi pe Skywalker. Încăperea era uriaşă potrivit oricăror standarde, înaltă de treizeci de metri şi cu o circumferinţă de trei ori pe atât. Dooku şi-o imagina aşa cum va fi fost pe când zumzăia de viaţă şi activitate, înainte de catastrofă. Cu toate acestea, rămânând neatinsă, constituia un testament al celor ce o înălţaseră. Graţie pereţilor arcuiţi, îmbrăcaţi cu rafturi de holocărţi şi dispozitive de stocare a datelor – inimaginabil de iradiate – înţelegea de ce unii considerau că secrete dintre cele mai întunecate erau ascunse acolo.

Jedi precum Kenobi şi Skywalker, care voiau să creadă asta.

În ciuda naivităţii lor, puteau fi caracterizaţi drept extrem de tenace şi – să se încumete să recunoască? – excepţionali.

Din punctul de vedere al riscurilor pe care şi le asumau.

Al convingerii cu care credeau în anumite iluzii.

Al zelului neabătut de a-l captura, care îi îmboldise să se năpustească – cu vânătorii lor stelari – drept prin ceea ce odinioară fusese acoperişul celui mai mare rezervor al uzinei şi să şi supravieţuiască. Asemenea performanţe supraumane erau suficiente pentru a-l convinge pe Dooku de faptul că Forţa sălăşluia încă în ei.

De n-ar fi fost atât de creduli şi de uşor de dus de nas.

Pentru a câta oară, Darth Sidious le ghicise acţiunile cu mult înainte ca ei înşişi să fi hotărât cum aveau să procedeze. Talentul avea mai puţin de-a face cu

capacitatea de a prevedea viitorul şi mai mult cu a deţine acces la o varietate de posibilităţi. Şi Sidious era supus greşelii. Poate că-l puteai prinde pe picior greşit sau că-l puteai lua prin surprindere – aşa cum se întâmplase pe Geonosis sau cu mecano-scaunul lui Gunray – dar situaţia nu dura prea mult. Modul în care stăpânea partea întunecată a Forţei îl înzestra şi cu capacitatea de a descifra puterile ce decideau viitorul şi de a înţelege că deşii forţele acestea aveau nenumărate chipuri, erau totuşi limitate.

Această capacitate era una dintre trăsăturile care făceau diferenţa între Sidious şi Yoda, care considera că viitorul era atât de schimbător, încât nu putea fi anticipat cu limpezime – mai ales în perioadele în care partea întunecată domina. De altfel, cum ar fi putut vedea Yoda tabloul de ansamblu având un ochi închis?

Intenţionat îl ţinea închis.

Jedi acceptau drept o chestiune de doctrină că a îmbrăţişa partea întunecată semnifica o ruptură totală de lumină, în timp ce, de fapt, partea întunecată îţi oferea acces neîngrădit la toate formele Forţei.

La urma urmei, Forţa era totul.

Defectul cavalerilor Jedi rezida în a crede că numai ei puteau folosi şi adora Forţa. Acest obicei de înstăpânire asupra Forţei era mai mult decât evident în felul în care Kenobi şi Skywalker o chemau în dorinţa lor aprinsă de a-l prinde: deschizând uşi cu impulsuri ale mâinilor, înlăturând obstacolele din cale cu aceleaşi gesturi, mişcându-se cu o viteză şi o agilitate de neînchipuit, făcând să înflorească lamele albăstrui ale săbiilor de lumină, de parcă ar fi fost hrănite de voinţa Forţei înseşi...

Dar în acelaşi timp trăind în ignoranţă...

Dooku îşi îngădui un răgaz pentru a pune la punct complicatul său dispozitiv de întâmpinare, apoi trecu iute prin câteva camere de decontaminare şi ajunse în

camera de control al uzinei, care avea privelişte asupra fundului încăperii arhivei şi a spaţiului imens mărginit de pereţii rezervorului. Acolo activă un mic holoproiector şi se aşeză în faţa holocamerei. Din pricina interferenţelor, imaginile din sala arhivei nu erau nici pe departe atât de clare precum şi-ar fi dorit, iar receptarea sunetului era la fel de proastă. Cu toate acestea, era mult mai important ca Skywalker şi Kenobi să-l vadă pe el şi nicidecum invers.

După o lungă perioadă de aşteptare, cei doi Jedi ajunseră în sală, dar se opriră în momentul în care văzură holoimaginea sa în mărime naturală emanând din holoproiectorul compact pe care îl lăsase în urmă.

— Dooku! rosti tânărul Skywalker, de parcă tonul vocii ar fi reuşit să provoace fiori reci pe şira spinării adversarului său. Arată-te!

Aflat la câteva încăperi distanţă, Dooku nu făcu altceva decât să-şi deschidă braţele într-un gest de bun venit şi să vorbească în direcţia microfonului.

— Nu fi uimit, tinere Jedi. Oare nu aşa ţi s-a arătat pentru prima oară Lordul Sidious?

În loc să dea un răspuns, Kenobi îl atinse pe Skywalker pe braţ, iar cei doi începură să scaneze sala într-o încercare de a-l localiza prin intermediul Forţei.

— Nu mă veţi găsi, Jedi...

— Ştim că eşti aici, Dooku, răspunse Kenobi cu rapiditate – iar sunetul era atât de distorsionat încât chiar că ţi-ar fi dat fiori. Îţi simţim prezenţa.

Dooku oftă dezamăgit. Nu îl auzeau. Mai mult, inclusiv redarea video se pierdea iremediabil. Mai degrabă prin intermediul Forţei decât graţie holocamerei îi văzu îndreptându-se înspre uşa pe care el însuşi intrase pentru a ajunge în camera de control.

„Excepţional”, gândi el.

În ciuda tehnicii Quey’tek, pe care o stăpânea foarte bine – tehnică ce-i permitea să se ascundă în Forţă – îşi

dădură seama unde era! Ei bine, e timpul să îi facem să se simtă bine, urmând dorinţele pe care şi le exprimase Sidious.

Îşi smulse comunicatorul de la centură, iar degetul mare de la mâna dreaptă a lui Dooku începu să alerge peste tastele acestuia.

Anunţându-şi sosirea prin tropăituri şi zăngănituri metalice, cincizeci de droizi de infanterie se buluciră în sala arhivelor prin două portaluri aflate faţă în faţă, perpendiculare pe cel prin care intraseră cei doi Jedi.

— ... încep să... lucruri precum acestea la fel cum... urăsc nisipul, îi spunea Skywalker fostului său mentor pe când îşi înălţa sabia de lumină deasupra umărului.

Kenobi desfăcu picioarele şi îşi plasă sabia drept în faţa ochilor.

— Atunci... dă-i bătaie.

Înduioşat de camaraderia lor, Dooku zâmbi pentru sine. Sidious trebuie să fi ştiut ce face din moment ce dorea să-l atragă pe Skywalker în tabăra părţii întunecate.

Apăsă o ultimă tastă a comunicatorului.

Ca urmare, droizii ridicară carabinele blaster înspre Jedi şi deschiseră focul.

Yoda se lăsă în voia Forţei. Uneori, când fluxul Forţei era constant şi năvalnic, vedea prin ochii confraţilor săi Jedi, de parcă aceştia ar fi fost senzorii îndepărtaţi ai Templului. Alteori, când fluxul era extrem de puternic, când venea de parcă s-ar fi rostogolit de pe înălţimi ameţitoare, auzea vocea lui Qui-Gon Jinn, ca şi cum ar fi fost încă viu.

„Maestre Yoda, părea să spună, mai avem încă multe de învăţat. Forţa rămâne un cod numai parţial descifrat. Dar s-a descoperit o altă cale. Vom deveni mai puternici decât am fost vreodată...”

Dar acea zi nu era una dintre acelea. În acea zi

fluxul era întrerupt de vâltori şi bulboane, capcane acvatice al căror muget acoperea vocile pe care Yoda îşi dorea să le audă. În acea zi fluxul nu curgea limpede, ci era înnămolit de ţărâna roşie mâncată din maluri îndepărtate, presărat cu obstacole înşelătoare, pângărit.

Deşii nici nu-şi dădea seama de asta, ţinea pleoapele strâns închise, iar globii oculari i se zbăteau nebuneşte sub povara lor de parcă nu ar fi avut puterea de a se concentra asupra vreunui lucru. Se imagina dând la o parte văl după văl, la nesfârşit.

Partea întunecată îi zădărnicea fiecare efort de a vedea limpede.

Experienţa îi era însă necunoscută.

Deşii avusese timp de-a lungul veacurilor să se familiarizeze cu a presimţi răul ce avea să se petreacă, trăise destul de mult şi fără această îndeletnicire. Partea întunecată nu se estompa niciodată în totalitate – ci se manifesta precum o insectă ce se târa de-a lungul şi de-a latul unui panou de oţel transparent – şi reuşise să-i simtă ascensiunea ori de câte ori greşea un Jedi, sau când Republica greşea, iar nu peste mult timp cele două mergeau mână în mână.

Târâţi în greşelile Republicii, Jedi au fost. Dar în mod conştient şi uneori în deplină complicitate. Părţii întunecate să prindă rădăcini Jedi au îngăduit. Aroganţei să intre până-n măduva ordinului. A se agăţa de putere o prioritate a devenit. De propriile biruinţe Jedi vrăjiţi s-au lăsat.

Unii Jedi credeau că Yoda nu era conştient de toate aceste lucruri sau că nu făcuse destul pentru a stăvili izvorul părţii întunecate. Alţii considerau că şi Consiliul acţionase nepotrivit sau, mai rău, prosteşte. Ceea ce aceştia nu izbuteau să înţeleagă însă era faptul că, o dată ce prinsese momentul prielnic, creşterea părţii întunecate era inexorabilă şi că nu putea fi răsturnată decât de cel născut pentru a reinstaura echilibrul.

Iar acela nu era Yoda.

În auto-exilul de o mie de ani pe care şi-l asumase, Sithul nu numai că aşteptase momentul potrivit pentru a se reîntoarce şi a-şi fructifica răzbunarea, dar şi naşterea celui capabil de a îmbrăţişa partea întunecată fără rezerve, de a deveni instrumentul său total. Acesta era Sidious: destul de puternic pentru a se putea ascunde oricând, oriunde. Destul de puternic pentru a-şi educa discipolul, pe Dooku, pentru a se expune şi totuşi de a se feri de privirile Jedi.

Şi la fel de arogant ca şi cavalerii Jedi. Convins că lucrurile nu puteau merge decât aşa cum le punea el în scenă.

Ştia de Skywalker?

Mai mult ca sigur că ştia. Ce modalitate mai potrivită de a-şi asigura victoria totală decât ucigându-l sau ispitindu-l pe Ales? Sau, dacă nu acela era Alesul, pe cel căruia midiclorianele îi asigurau o asemenea putere... Cineva adus pe lume de Forţa însăşi, ar fi spus Qui-Gon – care nu se îndoia nici o clipă că mama lui Anakin minţise.

Băiatul nu avusese tată.

Nici unul pe care vreau să mi-l amintesc. Nici unul pe care l-aş putea onora cu acest titlu.

Sithii ştiau despre Skywalker. Dar cum va reacţiona acesta din urmă în momentul în care vor încerca, în final, să îl prindă în mreje?

La comanda gândului său, obloanele ferestrei camerei se deschiseră şi începu să privească la Coruscant, la priveliştea Platformei Industriale şi dincolo de ea. Cerul arăta bizar. Dincolo de adunătura de nori coloraţi în roşu şi auriu de fumul toxic trebuie să fi fost o furtună de lumină. Lumină pulsatilă, mai puternică decât razele muribunde ale soarelui Coruscantului. Şi multă agitaţie pe care n-o vedea, dar o percepea; nu era vorba de obişnuita agitaţie de pe Coruscant.

Un atac.

Reacţia Lordului Sith faţă de faptul că fusese izgonit? Era posibil?

Îl percepea pe Mace alergând pe coridoarele Templului; se întoarse în chiar clipa în care acesta năvăli pe uşă. În acelaşi moment, o navă republicană în flăcări trecu pe lângă acoperişul Templului şi se prăbuşi violent în inima Platformei Industriale.

— Tiin, Koon, Ki-Adi-Mundi şi alţii au plecat deja, îl informă Mace. Am trimis-o pe Stass Allie să o ajute pe Shaak Ti în a-l pune la adăpost pe Cancelarul Palpatine.

Yoda încuviinţă cu înţelepciune.

— Bine antrenate Gărzile Roşii ale Cancelarului sunt. Dar să arate îngrijorare pentru siguranţa lui Jedi trebuie.

— Rapoartele din partea comandamentului sunt contradictorii, continuă Mace. Este evident că atacul a luat prin surprindere flota locală. Grupuri de nave separatiste au reuşit să penetreze barajul înainte ca flota să aibă timp să riposteze. Acum, din câte se pare, navele noastre sunt cele care le ţin piept.

În expresia lui Yoda se împleteau mânia şi stupefacţia.

— Punctele de revenire din hiperspaţiu comandanţii noştri nu monitorizau?

Ochii lui Mace se îngustară.

— Flota separatistă a făcut saltul în hiperspaţiu de pe Nucleul Central.

— Secrete, acele rute sunt. Cunoscute numai nouă şi altora puţini.

Yoda îl privi pe Mace, apoi continuă.

— Acces neîngrădit la arhive, Dooku a avut. Acces neîngrădit şi a şters informaţiile despre Kamino. Acces neîngrădit şi a aflat despre cercetările de pe Nucleul Central.

Mace se îndreptă înspre fereastră şi privi la cer.

— Nu Dooku este la cârma acestui atac. Obi-Wan a confirmat că el se află pe Tythe.

— La iveală importanţa lui Tythe a ieşit. Mai mulţi Jedi pe Inelul Exterior să atragă.

— Poate că Palpatine va da atenţie avertismentelor Consiliului data viitoare.

— Puţin probabil. Dar, după cum spui tu, poate.

Mace se întoarse din nou la Yoda.

— E Grievous. Dar e puţin probabil ca el să intenţioneze să ocupe Coruscantul. Nu există atâţia droizi de luptă în întreaga galaxie pentru misiunea asta.

— Disperat este, spuse Yoda, mai mult pentru sine.

— Nu cred că e programat pentru a simţi disperare, comentă Mace.

Yoda privi în sus.

— Nu Grievous – Sidious.

Mace păstră un moment de tăcere înainte de a răspunde.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci suntem mult mai aproape de a-l prinde decât am sperat vreodată. Cu toate acestea, nu cred că îşi imaginează că vom curma acum căutarea.

— Va demoraliza Coruscantul Grievous. Îi va speria pe cei care administrează puterea. În refugii mai sigure îi va izgoni atacul. Va dizolva Senatul.

Mace păşea nervos în faţa ferestrelor.

— Asta îl va încuraja pe Palpatine să tripleze armata de clone, să construiască mai multe nave de luptă şi droizi, să atace mai multe sisteme. Dacă Senatul nu va mai exista pentru a i se opune, nimeni nu o va mai face.

— Se nuanţează acest război. Să chemăm fiecare Jedi disponibil trebuie.

— HoloNetul e mort, spuse Mace. Comunicaţiile de suprafaţă sunt bruiate de ecranele deflectoare.

Yoda încuviinţă.

— Baliza de semnalizare vom folosi...

40

Ca urmare a mesajelor contradictorii şi în mare parte fără sens care ajunseseră la Republica 500 referitoare la atacul surpriză al separatiştilor, Dyne considera că sub-subsolul era cel mai sigur loc de pe Coruscant. Acum însă, întrucât echipa descoperise un posibil final al pistei pe care o urmaseră începând cu Platforma Industrială, subsolul imens al clădirii părea cel mai periculos loc în care putea să se afle.

În condiţiile în care spaţiul clocotea de suflul bătăliei, în ciuda ordinului lui Mace Windu de a se ocupa în continuare de anchetă, Dyne se simţea ispitit de gândul de a abandona căutarea ascunzătorii lui Sidious şi de a se întoarce la divizia sa, aşa cum le ceruse şi celorlalţi tehnicieni. Dar comandantul Valiant îi pusese în vedere că obiectivul echipei era la fel de important pentru soarta războiului ca şi acţiunile navelor care apărau Coruscantul.

Aşa că, în timp ce echipa aştepta ca cei de la Contrainformaţii să mai trimită droizi-sondă, se şi declanşase cercetarea minuţioasă a subsolului – ce se dovedea oarecum superficială şi chiar dezamăgitoare, dat fiind caracterul aparent imposibil al misiunii, întreţinând cu droizii o legătură electronică, Dyne şi soldaţii scanaseră pereţii şi investigaseră numeroase nişe şi coridoare cufundate în beznă. Subsolul devenise un soi de microcosmos al întregului război, fiecare membru al echipei având o altă însărcinare.

Numai droidul interpret, TC-16, nu prea-şi găsea ceva de făcut, în clădire nu se mai resimţiseră alte zguduituri. Dyne aflase că cele iniţiale nu se datoraseră unui bombardament, ci prăbuşirii navelor aflate în marginea spaţiului. Ţinând cont de faptul că mii de nave de transport sau de pasageri soseau pe Coruscant în fiecare moment, nu-şi putea imagina haosul de

deasupra. Şocurile ulterioare ce cutremuraseră uriaşa clădire fuseseră rezultatul fasciculelor de plasmă ascunse în diadema de pe vârful Republicii 500.

După câteva ore de căutare intensă, lui Dyne îi trecu prin minte că exista posibilitatea că anumiţi cetăţeni de pe Coruscant – poate şi Lordul Sith însuşi – puteau fi implicaţi în coordonarea atacului. Dat fiind faptul că transmisiunile pe HoloNet erau bruiate, iar comunicaţiile de suprafaţă erau împiedicate de ecranele deflectoare, se gândi că droizii-sondă puteau să prindă diverse comunicate ce umblau pe frecvenţe fantomă.

Fu la fel de uimit ca şi restul lumii în momentul în care droizii-sondă conduseră echipa chiar acolo de unde începuseră cercetarea: în locul în care urmele paşilor urmăritului dispăreau.

Se determină că sursa acestei frecvenţe neobişnuite era undeva sub ei. Droizii descoperiseră şi că dala din podeaua de beton armat considerată până atunci a fi finalul pistei era o platformă mobilă, nu foarte diferită de un turbolift, dar acţionată hidraulic mai degrabă decât printr-un repulsor antigravitaţional. Căutarea unui panou de control – ce fusese descoperit în nişă – nu dăduse nici un rezultat. Emiţând însă sunete – perceptibile sau nu de urechea umană – droizii obţinură o reacţie din partea platformei.

După ceea ce părea o negociere, droizii ciripiră şi behăiră pentru a doua oară înspre dală. După un clic puternic, aceasta coborî câţiva centimetri, după care se opri.

Dyne se întreba unde putea duce puţul.

Spre deosebire de marea majoritate a clădirilor înalte de pe Coruscant, Republica 500 nu fusese construită pe suportul altor clădiri preexistente, ci avea o fundaţie solidă, turnată încă de la început într-o locaţie curată. Cel puţin aşa se credea. Mult sub crusta civilizată a Coruscantului, existau şi zone la fel de necunoscute

precum suprafeţele unor sisteme îndepărtate.

Dyne hotărî să îl contacteze pe Mace la Templu pentru a cere sfaturi despre cum trebuia să procedeze în continuare. După ce încercări nenumărate eşuară, el şi Valiant luară decizia de a continua fără Jedi.

Scanările dovediseră că puţul era adânc de cincizeci de metri. Diametrul de patru metri permitea accesul întregii echipe, inclusiv al droidului interpret.

Cu siguranţă este cel mai periculos loc din lume, îşi spuse Dyne, pe când se pregătea să coboare.

Droizii-sondă ciripiră câteva instrucţiuni către dală, iar aceasta începu să coboare.

Mai încet decât ar fi făcut-o în cazul în care ar fi fost acţionată de un turbolift.

Pereţii puţului circular erau din cerarnibeton, crăpat şi murdar în unele locuri.

— Dacă este cineva înăuntru, îi spuse Dyne lui Valiant, probabil ştie că venim.

Soldaţilor nu trebuia să li se mai spună. Armele erau încărcate, aşa că se aşezară în poziţie de tragere în momentul în care platforma se opri.

Înţesat de ţevi şi ticsit cu maşinării vechi, locul acela înspăimântător se asemăna oarecum cu tunelurile şi încăperile prin care trecuseră şi pe care le exploraseră de când plecaseră din Platforma Industrială. Dar ăsta, îşi spuse Dyne, era visul oricărui arheolog. Părea a fi punctul central ce asigurase întreţinerea clădirilor din trecutul obscur al Coruscantului.

La douăzeci de metri de ei, pâlpâirea unei lumini se arunca pe pereţi de după conturul unei uşi metalice.

Dyne trimise droizii în recunoaştere, după care îşi consultă procesorul de date.

— O prezenţă în carne şi oase în spatele uşii, îi şopti lui Valiant. Informaţiile spun că sunt şi droizi.

Se uită la comandantul clonă.

— E rândul dumitale, comandante.

Valiant se uită înspre uşă.

— Dacă tot am ajuns până aici, eu zic să intrăm de parcă suntem stăpânii locului.

Inima lui Dyne o luă razna.

— Găsiţi, ochiţi, ucideţi!

41

În ceea ce fusese odinioară sala arhivelor uzinei de plasmă Li Merge Power, droizii sfârtecaţi se îngrămădeau atât de repede şi de înalt unul peste altul, încât Obi-Wan şi Anakin nici nu mai puteau vedea holograma tremurătoare a lui Dooku.

Căsăpirea droizilor de infanterie – căci asta presupunea de fapt confruntarea – începuse să-şi facă resimţite efectele asupra lui Obi-Wan. Decapitările şi amputările nu mai erau la fel de stilate precum fuseseră în clipa în care Dooku le dăduse drumul în scenă droizilor. Loviturile ce-i străpungeau pe inamicii săi metalici şi împunsăturile care le fisurau carcasele nu mai aveau acurateţea iniţială.

Nici el şi nici Anakin nu se foloseau exclusiv de sabia de lumină. Ajutându-se de Forţă, aruncau tot ceea ce putea fi ridicat de la pământ sau smuls de pe pereţi. Împingând la pământ doi droizi, prin intermediul Forţei, secerând încă şase cu lama sabiei sale strălucitoare, Anakin făcu un salt lângă Obi-Wan, ateriză pe capul unui droid stupefiat şi începu să gonească înspre celălalt capăt al camerei, folosind capetele altor droizi drept puncte de susţinere.

Dar scoaterea din luptă a unui droid atrăgea după sine apariţia altor cinci, creând o barieră de netrecut între ei şi uşa prin care Dooku dispăruse, fără îndoială, în momentele ce precedaseră apariţia lor.

— Dooku! mârâia Anakin printre dinţii încleştaţi. Te voi ucide!

— Ţine-ţi mânia în frâu, Anakin, îl sfătuia Obi-Wan printre gâfâituri. Nu-i face pe plac.

Anakin se încruntă mustrător înspre Obi-Wan.

— Şi nu ne putem permite să devin prea puternic acum, nu-i aşa, Maestre?

Înainte ca Obi-Wan să poată răspunde, douăzeci de droizi de luptă năvăliră în cameră prin intrarea din spatele lui. Făcând o piruetă, scăpă de primul lor baraj, după care se adăposti în spatele unei grămezi de droizi dezmembraţi, unde i se alătură şi Anakin.

Sperând că Dooku îi auzea de-acolo de unde se ascundea, urlă:

— Orice s-ar întâmpla aici, Dooku, sfârşitul Confederaţiei a sosit. Republica v-a pus pe toţi pe fugă, inclusiv pe maestrul tău, Sidious!

Mai mulţi droizi îşi făcură apariţia.

Pentru Dooku, tot ce se petrecea acolo era doar un joc, îşi spuse Obi-Wan. Dar dacă Dooku îşi dorea o demonstraţie a abilităţilor întru ale Forţei, atunci Anakin era mai mult decât dornic să i-o ofere.

— Dooku! strigă acesta.

Strigă cu o asemenea forţă şi mânie, încât tavanul sălii imense începu să se năruie.

42

— Grăbeşte-te, 3-PO, îl îmboldi Padme peste umăr, doar nu vrei să fii îngropat în clădirea Senatului.

Droidul de protocol grăbi pasul.

— Te asigur, stăpână, că mă mişc pe cât de repede mi-o permit picioarele. Oh, blestemat fie trupul meu de metal. Voi sfârşi-ngropat aici.

Holurile largi, frumos împodobite, care plecau

dinspre Marea Rotondă, erau ticsite cu senatori, ajutoarele lor, membri ai personalului auxiliar şi droizi, mulţi dintre ei purtând povara documentelor şi a dispozitivelor de stocare a informaţiilor sau a cadourilor preţioase primite de la diverşi intermediari. Gărzile Senatului, îmbrăcate în albastru, şi soldaţii clonă făceau tot ce le stătea în puteri pentru a asigura evacuarea ordonată, dar, din pricina sirenelor asurzitoare şi a bursei zvonurilor, neliniştea ceda încet-încet locul panicii.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? îl întreba un sullustan pe gotalul de lângă el. Cum?

Oriunde se-ntorcea – printre bithi, grani, wookiee, rodiani - Padme auzea aceeaşi întrebare.

Cum de-a fost posibilă invadarea Coruscantului?

Şi ea îşi punea aceeaşi întrebare. Dar avea şi alte motive de îngrijorare.

Unde era Anakin?

Încercă să ajungă la el cu gândul, cu inima.

„Am nevoie de tine. Întoarce-te la mine, repede!”

Atacul lui Grievous era impecabil sincronizat. Mulţi delegaţi, care altfel nu ar fi avut ce căuta pe Coruscant, veniseră pentru a asista la discursul lui Palpatine despre starea Republicii şi rămăseseră pentru a participa la petrecerile fără sfârşit ce îi urmară. În lumina atacului surpriză, asigurările pe care le dăduse Palpatine păreau acum dureros mai premature decât atunci când le rostise. Şi, în ciuda faptului că remarcile optimiste ale Cancelarului Suprem fuseseră susţinute cu entuziasm în Rotondă, Padme observa la tot pasul că ceilalţi senatori fie erau încadraţi de gărzile lor de corp, fie purtau armuri, fie arme şi dispozitive de evadare în caz de urgenţă.

Evident, Palpatine nu reuşise să amăgească pe toată lumea cu iluzia siguranţei planetei.

Cu treisprezece ani în urmă, Padme s-ar fi putut pretinde unul dintre puţinii demnitari a cărui planetă

natală căzuse sub jugul invaziei şi ocupaţiei. Râvnită de Federaţia Comercială, Naboo intrase pe mâinile neimoidianilor. Părinţii şi consilierii săi fuseseră arestaţi şi întemniţaţi. Acum, era unul dintre miile de senatori ale căror lumi fuseseră invadate şi prădate. Cu toate acestea, refuza să accepte gândul că tocmai Coruscantul putea fi victima Confederaţiei – deşii puterea flotei planetei fusese redusă la jumătate. Zvonurile povesteau cum că toate clădirile din Sectorul Ambasadelor fuseseră făcute una cu pământul, că droizii de luptă forfoteau neîncetat prin Piaţa Loijin, că pe coridoarele de trafic intermediare roiau nave clasa Fantail geonosiane şi droizi ucigaşi... Chiar dacă zvonurile se dovedeau adevărate, Padme era convinsă că Palpatine avea să găsească o modalitate de a-l izgoni pe Grievous din Nucleu – din nou.

Poate că avea să recheme batalioanele care participau la asediile de pe Inelul Exterior.

Ceea ce însemna că şi Anakin urma să fie rechemat.

Se mustră pentru atâta egoism. Dar nu avea acest drept? Nu-şi câştigase acest drept?

Şi oare numai pe acesta?

Până acum, clădirea Senatului scăpase nevătămată. În ciuda acestui fapt, SecCor-ul considera că era mai prudent ca toată lumea să fie evacuată în adăposturile subterane. Ţinând cont că toate coridoarele de trafic erau blocate, nimeni nu putea evada de pe Coruscant. În plus, exista şi posibilitatea ca Grievous să aleagă şi ţinte civile, aşa cum procedase cu alte ocazii.

Îmbrâncită de mulţimea ce încerca să se pună la adăpost, Padme se ciocni de un delegat de pe Gran ce se holbă la ea cu cei trei globuli exoftalmici.

— Şi când te gândeşti că dumneata te-ai împotrivit Legii de Formare a Armatei! Ce mai ai de spus acum? lătră acesta.

Nu avea nici un răspuns. De altfel, de la începutul

războiului, i se făcuseră frecvent asemenea reproşuri. Cel mai adesea de către cei care nu izbuteau să priceapă că ea se zbătea pentru Constituţie şi nu pentru soarta zonelor comerciale.

Se auzi strigată şi se întoarse: Bail Organa şi Mon Mothma se îndreptau înspre locul unde Padme era prinsă acum. Împreună cu ei mai erau şi două Maestre Jedi – Shaak Ti şi Stass Allie.

— L-ai văzut pe Palpatine? o întrebă Bail în momentul în care credea că putea fi auzit.

Padme negă cu o mişcare a capului.

— Cred că e în birou.

— Tocmai am fost acolo, spuse Shaak Ti. Biroul e gol. Nici măcar gărzile nu sunt acolo.

— Cred că l-au escortat în adăposturi, presupuse Padme.

Atenţia lui Bail fu atrasă de ceva din spatele lui Padme şi flutură din mână pentru a se face văzut.

— Mas Amedda, îi explică lui Padme, el trebuie să ştie unde e Palpatine.

Chagrianul înalt, cu coarne şi cu piele întunecată, îşi făcu loc cu coatele prin mulţime.

— Cancelarul Suprem nu avea nici o întâlnire planificată până la sfârşitul zilei, fu răspunsul pe care îl dădu la întrebarea lui Bail. Cred că este în apartamentele sale.

— Republica 500, murmură Shaak Ti ca pentru sine, vădit cuprinsă de frustrare. Tocmai am fost acolo.

Amedda se uită în jos la ea, brusc îngrijorat.

— Şi Cancelarul nu era acolo?

— Nu pe el îl căutam atunci, spuse Maestra Jedi, după care schimbă cursul discuţiei. Împreună cu Maestra Allie voi cerceta clădirea de birouri a Senatului şi Republica 500.

Se uită la Padme, Bail şi restul.

— Voi unde mergeţi?

— Oriunde ni se spune, replică Bail.

— Turbolifturile care duc la adăposturi sunt supraaglomerate, spuse Stass Allie. Evacuarea Senatului va dura câteva ore. Avioneta mea este pe platforma nord-vestică de andocare a piaţetei. De acolo aţi putea zbura până înspre adăposturi.

— Tu şi Shaak Ti nu veţi avea nevoie de ea? se interesă Padme.

— Vom folosi motospeederul cu care am ajuns eu aici, răspunse Shaak Ti.

— Vă mulţumim pentru bunătate, spuse Bail. Dar am auzit că nu se poate pătrunde în piaţetă.

Stass Allie îl asigură:

— Vă vom însoţi noi.

Soldaţii de pe coridor se dădură în lături pentru ca grupul să poată trece şi în scurt timp ajunseră la poarta de acces a piaţetei. Acolo însă un soldat le tăie calea.

— Nu puteţi ieşi pe aici, spuse acesta înspre Bail.

— Sunt cu noi, interveni Shaak Ti.

Făcându-le semne camarazilor săi îmbrăcaţi în alb, soldatul păşii într-o parte şi îi permise grupului lui Padme să treacă. Pe cerul de deasupra piaţetei împodobite cu statui se întretăiau nave de luptă şi transportoare de trupe. ATTE-uri şi alte dispozitive mobile de artilerie erau deja pe poziţii.

Cele două Jedi îi conduseră pe Padme, pe C-3PO, pe Bail şi Mon Mothma la avioneta descoperită. Motospeederul era parcat alături. Shaak Ti încălecă dispozitivul şi porni motorul. Stass Allie se instală în spatele ei.

— Noroc, le transmise ea.

Senatorii şi droidul le urmăreau cu privirea pe când cele două Jedi se îndepărtară înspre clădirea de birouri a Senatului; apoi, pilotată de Bail, avioneta Flash coborî în canionul adânc de sub piaţetă.

Traficul era foarte aglomerat chiar şi acolo, dar

abilităţile lui Bail îi scăpară din cele mai dificile situaţii, ducându-i aproape de căile de acces ale adăposturilor, care se aflau chiar sub terminalele de andocare ale Centrului Medical al Senatului.

Fără nici un avertisment, două raze de lumină stacojie trase de undeva de deasupra cupolei Senatului îi avură drept ţintă.

— Droizi-vulturi! spuse Bail.

Padme se ţinu de C-3PO în momentul în care Bail viră pentru a ocoli salvele de plasmă. Droidul-vânător agresor era unul dintre cei ce trăgeau asupra vehiculelor, a platformelor de andocare şi a clădirilor din canion. Nici navele republicane de luptă nu se lăsau mai prejos, răspunzând cu tunurile de mare putere.

Padme căscă gura de uimire. Nu crezuse niciodată că va vedea aşa ceva pe Coruscant.

Bail făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a evita salvele de blaster şi fasciculele de plasmă, dar la fel proceda şi celălalt pilot, iar coliziunile deveniră neîntârziat parte a acestei curse cu obstacole. Coborând şi mai mult avioneta, Bail încercă să se îndrepte spre cea mai apropiată intrare în adăpost, urmărit îndeaproape de rafalele inamice, dar şi de cele ce-i ţineau partea.

O ţâşnire de lumină intensă o orbi, pentru câteva clipe, pe Padme. Avioneta se răsuci abrupt, cât pe ce să-şi răstoarne ocupanţii în gol. Din nacela turbinei de la babord începu să iasă fum, iar micul dispozitiv de zbor suferi o coborâre bruscă.

— Ţineţi-vă bine! ţipă Bail.

— Suntem morţi, spuse C-3PO.

Padme înţelegea intenţiile lui Bail de a îndrepta avioneta spre unul dintre terminalurile cele mai apropiate, dar lacrimile îi inundară ochii şi greţurile o învăluiră; îşi acoperi pântecele cu palma dreaptă.

„Anakin!” strigă Padme în adâncul inimii sale. „Anakin!”

43

Nava amiral a flotilei separatiste, crucişătorul generalului Grievous, lung de câţiva kilometri şi botezat Mâna Invizibilă, rămânea pe o orbită staţionară deasupra Districtului Senatului de pe Coruscant, scăldată în revărsarea luminii solare, pădurea-i de antene înălţându-se maiestuos deasupra norilor. Holoimagini mărite ale clădirilor se înălţau din consola tactică aflată pe puntea crucişătorului. Grievous studie pentru câteva clipe imaginile înainte de a se întoarce la locul său obişnuit din faţa videoecranelor frontale.

Lucind în lumina zilei, navele puternice de formă ascuţită ce constituiau, pe bună dreptate, mândria flotei republicane de asalt erau astfel dispuse, încât să formeze un scut deasupra punctelor fierbinţi ale planetei. În primele momente ale atacului mişelesc, Grievous prinsese unele dintre aceste nave cu ecranul deflector dezactivat, motiv pentru care nefericitele victime pluteau acum precum torţe arzând lacom deasupra cerului superb al emisferei întunecate a Coruscantului, înconjurate de nave-pompieri şi de evacuare ce înghiţeau capsule şi nave de salvare. Crucişătoarele care nu împărtăşiseră aceeaşi soartă reuşeau să îşi ţină la distanţă inamicii. Deşii acest lucru nu avea nici o importanţă, din moment ce nici bombardamentul aerian şi nici invazia nu aveau vreo semnificaţie aparte în acel plan.

Din punctul de vedere al comandamentului flotei republicane însă Grievous nu avea nici un plan. Disperarea produsă de eşecurile pe care le suferise pe Inelul Exterior şi pe cel Intermediar îl determinase să comaseze rămăşiţele flotei sale şi să le arunce într-o bătălie pe care nu avea nici o şansă să o câştige. Într-

adevăr, Grievous făcea tot ce putea pentru a întări această convingere – atât de greşită.

Navele de război aflate sub comanda sa erau aranjate alandala, vulnerabile oricărui contraatac, şi îşi concentrau focul asupra sateliţilor de comunicaţie şi a oglinzilor orbitale, scuipând fascicule de plasmă ocazionale şi aproape total ineficiente asupra planetei pentru atacarea căreia făcuseră atâta amar de drum şi riscaseră atât de mult.

Acestea erau elementele cheie ale planului.

Toate aceste tactici de terorizare îşi aveau rolul lor.

Din sute de puncte din zonele întunecate sau luminate ale Coruscantului, se desprindeau caravane de transportoare de mărfuri sau de călători, hotărâte să ajungă în siguranţa nemărginirii spaţiului. Pe de altă parte, numărul de vase care încerca să plece era egal cu cel care sosea, creându-se un haos de nedescris şi transformându-se astfel într-o pradă uşoară. Peste tot în spaţiul limitrof Coruscantului, navele care se întorceau pe planetă şi reveniseră din hiperspaţiu în puncte din afara zonei de conflict se abătuseră de la vectorii de asolizare şi pluteau acum în apropierea lunilor micuţe ale Coruscantului sau se îndreptau înspre alte planete ale sistemului stelar, cu viteze subluminice.

La mijlocul distanţei, droizii de luptă şi vânătorii stelari pilotaţi de clone se măcelăreau reciproc, mânaţi de răzbunare. Era posibil ca o brigadă de vânători-vulturi să fi penetrat defensiva republicană la începutul confruntării, dar mulţi dintre ei fuseseră spulberaţi de rafalele tunurilor platformă-orbitală, de raidurile la mare altitudine ale navelor de patrulare sau de artileria de la sol. Alţii fuseseră pulverizaţi la contactul cu suprafaţa ecranelor deflectoare ce protejau zonele de importanţă politică ale planetei. Dar şi aceasta era o parte a dorinţei de a semăna groază, deoarece priveliştea salvelor de plasmă sau a navelor în picaj explodând o dată ce

atingeau acele cupole energetice putea fi destul de terifiantă. Coloanele de fum ce se înălţau din unele dintre cele mai adânci canioane ale capitalei îi confirmau lui Grievous că doar unii dintre droizii-lance reuşiseră să se eschiveze şi de rafalele antiaerienei şi din faţa câmpurilor deflectoare.

Similar, manevrele pe care le făceau navele flotei Coruscantului îi sugerau că voiau să-l antreneze pe Grievous într-o luptă frontală. Dar ei trebuiau să apere o planetă şi, mai mult, erau prea puţin numeroşi pentru a acţiona cu siguranţă de sine. Fără îndoială că aşteptau întăriri de pe alte sisteme îndepărtate. Anticipând asta, Grievous plantase surprize pentru batalioanele republicane aflate în apropierea Nucleului: mine generatoare de umbră masică; mai mult, staţionase nave de luptă la punctele de revenire din hiperspaţiu ale rutelor cunoscute. Dacă nu putea să împiedice ajutoarele de a sosi, putea, cel puţin, să le mai întârzie.

Dacă totul se desfăşura conform planului, flota separatistă va fi făcut saltul în hiperspaţiu cu mult timp înainte ca întăririle aşteptate de cei de pe Coruscant să ajungă la locul atacului în număr destul de mare pentru a constitui o ameninţare serioasă.

Clipe la rând, Grievous sorbi priveliştea bătăliei mute, ale cărei explozii înfloreau în faţa videoecranelor groase de oţel transparent de pe punte. Deplângea faptul că era atât de departe de toiul acţiunii şi de baia de sânge. Ştia însă că nu trebuia să mai aibă decât un strop de răbdare. Aşteptarea şi frustrarea îi vor fi răsplătite din plin.

Un neimoidian îl contactă de pe una dintre staţiile de comunicaţii.

— Generale: transmisiunile revin la normal în unele de pe sectoarele planetei. Se pare că inamicul şi-a dat seama că folosim aparatele de bruiaj care ne-au fost atât de folositoare pe Praesitlyn.

— Era de aşteptat, răspunse Grievous, fără a face vreo mişcare. Transmite-le comandanţilor Grupului Unu să bombardeze în continuare oglinzile orbitale şi sateliţii de comunicaţii. Schimbaţi locaţia platformei de bruiaj la 0-1-0 ecliptic şi intensificaţi ecranele.

— Am înţeles, generale.

Neimoidianul făcu o pauză, după care continuă:

— Mă simt obligat să vă anunţ faptul că am suferit pierderi grele în toate grupurile.

Grievous aruncă o privire înspre consola tactică. Grupul Unu pierduse două transportoare ale Federaţiei Comerciale. Neimoidianii izbutiseră să scape de miezul sferic al unuia dintre ele, dar celălalt se rupsese în două. În holocâmp, punctele mărunte ce se revărsau din fragmentele curbate şi acum separate ale navei erau droizi de luptă.

— Modifică imediat caracteristicile programelor de supravieţuire şi misiunea acelor droizi, ordonă Grievous. Introdu o comandă prin care să se îndrepte direct pe Coruscant. Se vor transforma în dispozitive explozibile.

— Vom urmări anumite ţinte?

— Periferia Districtului Senatului.

— Generale, unii dintre vânătorii noştri s-au infiltrat deja în acel sector.

— Excelent. Comandă-le să ţintească terminaluri de andocare, coridoare de trafic, pietonale şi adăposturi. Oricând este posibil, trebuie să încerce să anihileze apărarea civilă a Coruscantului.

— Am înţeles.

— Au sosit ajutoare republicane?

— Un grup de patru crucişătoare uşoare a ieşit din hiperspaţiu şi avansează din partea întunecată a Coruscantului.

— Ordonă comandanţilor noştri să se ocupe de ei.

Mai devreme decât m-am fi aşteptat, gândi Grievous. În mod normal, s-ar fi gândit la planuri

secundare, dar considera că Lorzii Sidious şi Tyranus l-ar fi anunţat în cazul în care se impuneau schimbări. În lipsa rutelor hiperspaţiale de pe Nucleul Central pe care veniseră, ar fi fost imposibil ca atacul să fie lansat cu succes. Acele rute puţin cunoscute îi fuseseră dezvăluite de Sidious, care era mai puţin preocupat de tactici militare punctuale şi mai degrabă de strategiile pe termen lung. Era o artă a războiului pe care Grievous nu o practicase niciodată. O artă a războiului în care aparente înfrângeri se terminaseră cu victorii, în care aparenţi duşmani se dovediseră aliaţi. O artă a războiului prin care înfrânţii pierdeau totul, iar învingătorii luau totul.

Însăşi galaxia!

Ofiţerul neimoidian de la comunicaţii amuţise, probabil ascultând raportul unuia dintre omologii săi. În cele din urmă spuse:

— Generale, un grup de vânători stelari ai Jedi a apărut dintr-un puţ gravitaţional al Coruscantului.

— Cât de mare e grupul?

— Douăzeci şi doi de vânători.

— Întâmpină-i cu cât de mulţi tri-vânători este necesar.

— Da, domnule.

Grievous se întoarse cu faţa de la videoecrane.

— Forţa de atac este pe poziţii?

Ofiţerului îi trebuiră câteva momente până să răspundă.

— Nava dumneavoastră este pregătită, iar droizii de elită sunt în terminalul de lansare.

— Droizii de luptă?

— Cincizeci, generale.

Grievous încuviinţă.

— Ar trebui să fie de-ajuns.

Se uită încă o dată la videoecran, după care privi personalul neimoidian de pe punte.

— Continuaţi. Consideraţi fiecare navă republicană a fi o ţintă la discreţia voastră.

— Îmi pare rău, Maestre, dar baliza nu transmite încă.

Yoda continuă să se plimbe dintr-un capăt în altul în sala computerelor din Templu, apoi se opri şi-şi aţinti vârful toiagului său de gimer la Jedi aşezat la consola de control al balizei.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău, spuse mustrător. Numai vina separatiştilor este. Comunicaţiile din acest sector al Coruscantului Grievous le bruiază.

Jedi – o femeie cu păr şaten pe nume Lari Oii – ridică mâinile de pe consolă şi scutură din cap total derutată.

— Cum ar putea Grievous...

— Dooku, i-o tăie Yoda. Secretele noastre Confederaţiei i le-a dezvăluit.

— Dacă unul dintre vânătorii noştri stelari s-ar strecura dincolo de blocada separatistă, ar putea exista o posibilitate pentru a transmite un mesaj prin HoloNet.

Yoda acceptă ideea.

— Deja la asta Maestrul Tiin s-a gândit. Pe Jedi să-i cheme de pe Belderone, Tythc şi alte sisteme va încerca.

— Oare vor ajunge la timp?

— Hmmm. De obiectivul lui Grievous, asta depinde. În curând să părăsească planeta, puţin afectat, e posibil. Să aşteptăm trebuie, până îşi dă la iveală planul.

Yoda făcu o pauză pentru a medita la propriile cuvinte, apoi se sprijini în toiag şi se uită atent la Larionn.

— Comunicaţiile merg?

— Intermitent, Maestre Yoda.

Arătă cu bărbia înspre consola de comunicaţii.

— Apelează-l pe Maestrul Windu.

Câteva clipe mai târziu, vocea lui Windu se auzi răspicat dinspre consolă.

— ... Fisto şi eu... Clădirea Senatului... Shaak... Allie... în apartamentele Cancelarului din Republica 500. Noi... cu ele...

— Dezactivate ecranele deflectoare sunt. Unul cu altul, districtele nu pot comunica.

Yoda făcu o grimasă, apoi mai făcu o dată semn din cap.

— La Maestra Ti, încearcă.

Lari Oii mai testă câteva frecvenţe înainte de a se lăsa păgubaşă.

— Îmi pare... se controlă. Nu răspunde.

Yoda se îndepărtă de consolă, întorcând spatele, deliberat, talmeş-balmeşului de dispozitive, ecrane, afişaje, în formă de protest.

Închizând ochii pentru a se putea concentra mai bine, îşi extinse percepţiile, văzându-i cu ochii minţii pe Mace şi pe Kit Fisto plutind prin cerul tulburat, pe Shaak Ti şi pe Allie Stass alergând prin apartamentele lui Palpatine din Republica 500, pe Saesee Tiin, pe Agen Kolar, pe Bultar Swan şi alţi Maeştri şi Cavaleri Jedi zburând în vânătorii lor stelari, spaţiul Coruscantului sângerând luminos sub colţii salvelor de energie şi ai exploziilor globulare, nave imposibil de numărat, aruncate într-o bătălie gigantescă...

Grievous îşi asmuţise maşinăriile de război nu numai împotriva ţintelor militare, dar şi civile, trăgând în oricine şi orice îi trecea prin faţa ochilor, ordonându-le droizilor de luptă să se sinucidă, aruncându-se în ecranele deflectoare defensive ale planetei, sau să se abată asupra coridoarelor de trafic, iniţiind coliziuni în lanţ.

Cu toate acestea, în ciuda fricii, a terorii şi a chinurilor pe care aceste stratageme le provocau, nu aveau nimic de-a face cu o bătălie reală.

Ca şi războiul ce antrenase toată galaxia, adevărata bătălie se purta în sânul Forţei.

Yoda îşi extinse şi mai mult percepţiile,

scufundându-se total în Forţă – dar aproape că rămase fără răsuflare.

Rece, devenise fluxul.

De gheaţă.

Şi, pentru prima dată, îl percepea pe Sidious. Simţea că era pe Coruscant.

Căpitanul Dyne păşii cu precauţie de pe platforma care adusese echipa în adâncimile neexplorate vreodată ale Republicii 500. Aici, la încrucişarea unor coridoare sinistre construite din permaton şi acoperite cu dale de plastoţel, picături de apă nu pătrundeau, insecte nu-şi instalau familiile, viermi de conducte nu profitau de prezenţa curentului electric. Şi totuşi, aerul era împrospătat de o briză palidă, dar răcoroasă.

Dyne inspiră adânc pentru a se calma. Era antrenat pentru luptă, dar petrecuse atâţia ani făcând munca de rutină de la Contrainformaţii, încât reflexele-i ascuţite amorţiseră. Ordonându-le droizilor-sondă să intre în aşteptare, închise procesorul şi îl agăţă la centură.

Scoţând blasterul Merr-Sonn de la centură, îl pregăti, dezactivându-i funcţia paralizantă.

În faţa lui, părând fantome din pricina luminii obscure, soldaţii clonă înaintau înspre uşa groasă de la capătul holului, mergând lipiţi de perete, cu armele pregătite. Valiant conducea grupul, urmat îndeaproape de expertul în explozibili, cu un detonator termic în mână.

Dyne se strecură printre doi droizi-sondă trecuţi pe standby, TC— 16 venind după el.

Nu avansaseră nici trei metri pe coridor şi Dyne ciuli urechile la auzul unor voci gâlgâite.

În spatele său, TC-16 se opri brusc.

— Cineva vorbeşte în geonosiană, ciripi droidul de protocol.

Rotindu-se pe călcâie, Dyne nimeri cu ochii drept în ţeava unor carabine sonice organice, pe mânerul cărora

erau încleştate mâinile cu degete groase a doi soldaţi trântori geonosiani, aproape invizibili din pricina întunericului în care era cufundată încăperea, cu aripile târându-se pe podeaua slinoasă a coridorului.

Cele câteva momente ce urmară aproape că se derulară cu încetinitorul.

Dyne pricepu că nu viaţa îi trecea prin faţa ochilor, ci moartea.

Văzu că soldaţii fură seceraţi din picioare, de parcă i-ar fi măturat un vânt de furtună. Valiant şi expertul în explozibili părăsiră podeaua, aruncaţi direct în uşă. Unul dintre droizii-sondă zbură pe lângă urechea lui stângă. El însuşi fu ridicat în aer şi izbit în perete, simţindu-şi măruntaiele lichefiindu-se.

Era posibil ca, în acel moment de tăcere ce a părut veşnic, soldaţii să fi reacţionat la câteva salve, deoarece în momentul în care Dyne s-a uitat în dreapta pe drumul pe care venise nu văzuse vreo urmă nici de geonosiani şi nici de TC-16.

Mai mult, nici nu-şi dădea seama cât timp fusese inconştient. Totodată, îşi amintea foarte vag de faptul că fusese izbit în perete într-o poziţie inimaginabilă. De parcă fiecare oscior din corp îi devenise de gumă.

Fără nici un sunet, uşa aceea se deschise înspre interior, inundând coridorul cu lumină. Lumina părea roşie sau poate că o vedea aşa din pricina sângelui care-i invadase albul ochilor.

Derulându-se tot cu încetinitorul, lumea din jurul său se contracta şi se dilata. Cu simţul văzului ce-i mai rămăsese, Dyne observă o cameră plină cu echipamente ale căror beculeţe clipeau, ecrane pe care se desfăşurau date, o consolă holoproiectoare deasupra căreia tremura imaginea unei nave a Federaţiei Comerciale, ruptă în două şi arzând. Doi droizi ieşiră din încăpere, trupurile lor subţiri, tubulare, indicând faptul că erau droizi asasini. În urma lor venea un om de statură mijlocie, care păşii cu

nonşalanţă peste trupul grotesc deformat al lui Valiant.

În ciuda faptului că-şi simţea creierul precum un burete, Dyne fu cuprins de uimire pentru o clipă, deoarece îl recunoscu imediat pe acesta din urmă.

Incredibil, îşi spuse.

Aşa cum suspectau cavalerii Jedi, Sithul reuşise să se infiltreze la cele mai înalte niveluri ale guvernării Republicii.

Faptul că omul nu făcuse nici cea mai măruntă încercare de a-şi ascunde chipul îl făcu pe Dyne să se simtă sigur şi chiar consolat de gândul că va muri: la puţin timp după aceea, îşi dădu ultima suflare.

44

— Unde este Cancelarul? întrebă Shaak Ti Gărzile Roşii aflate la intrarea în apartamentul lui Palpatine din Republica 500.

Lângă ea mergea Stass Allie, cu o mână pe mânerul sabiei de lumină. Erau urmate de patru membri ai corpului de securitate al clădirii, care le escortaseră pe cele două Jedi de la un terminal de andocare la nivelul apartamentului.

În ciuda faptului că fuseseră anunţaţi de sosirea lor, gărzile impunătoare îşi ţineau lăncile de forţă ridicate într-o postură de apărare.

— Unde? întrebă şi Stass Allie, lăsând să se înţeleagă faptul că avea să treacă de ei, într-un fel sau altul.

Shaak Ti ridicase mâinile pentru a deschide uşa cu un impuls al Forţei, când gărzile renunţară la lănci şi se dădură la o parte.

Una dintre ele introduse un cod într-un tablou de comandă din perete şi uşile grele se căscară.

— Pe aici, le spuse aceeaşi gardă de corp, făcându-

le semn că pot intra.

Un hol larg, decorat cu sculpturi şi holotablouri, conducea înspre apartamentul în sine, în care, ca şi în biroul lui Palpatine din clădirea de birouri a Senatului, predomina culoarea roşie. Apartamentul era atât de spaţios, încât era imposibil de descris, dar peretele exterior cu ferestre al uriaşului salon uriaş copia forma arcuită a diademei de pe clădire şi avea privelişte asupra norilor destrămaţi, ce se adunau după-amiaza în jurul clădirii. Pe coridoarele de auto-navigaţie din toate direcţiile nu se putea face nici o mişcare din pricina traficului încremenit. Între ele şi Republica 500 pluteau două nave de război LAAT şi un pâlc de avionete de patrulare.

O tulburare neobişnuită în miezul ecranului ce proteja Districtul Senatului nu putea însemna decât faptul că bombardamentul susţinut al forţelor separatiste îl afectase destul de serios. Dincolo de marginile supraîncălzite ale câmpului defensiv, raze de lumină răzbăteau prin rotocoalele de nori cenuşii.

Fulger sau plasmă, spuse Shaak Ti ca pentru sine.

Fără a băga câtuşi de puţin în seamă intrarea Maestrei Jedi, Palpatine se plimba prin cameră precum un animal captiv, cu mâinile încleştate la spate, măturând cu roba-i senatorială podelele îmbrăcate în covoare groase.

Alte Gărzi Roşii şi câţiva dintre consilierii lui Palpatine erau acolo, urmărindu-l cu privirea, unii având comunicatoare băgate în ureche, alţii anumite dispozitive, despre care Shaak Ti înţelese că erau vitale pentru desfăşurarea operaţiunilor armatei republicane. În cazul în care Cancelarului Palpatine i s-ar fi întâmplat ceva, autoritatea de a iniţia şi de a conduce campanii militare ar fi fost preluată de purtătorul de cuvânt al Senatului, Mas Amedda, care, din câte ştia Shaak Ti, era ascuns, în siguranţă, într-un buncăr blindat, îngropat la

mare adâncime sub Rotondă.

Observă că Pestage şi Isard – doi dintre cei mai apropiaţi sfătuitori ai lui Palpatine – erau extrem de agitaţi.

— De ce se află încă aici? îl întrebă Stass Allie pe Isard.

Gura lui Isard deveni o dungă vineţie.

— Întreabă-l tu însăţi.

Shaak Ti se plantă în drumul lui Palpatine pentru a-i putea atrage cu adevărat atenţia.

— Domnule Cancelar, trebuie să vă însoţim în adăposturi.

Se cunoşteau. Palpatine însuşi o felicitase pentru comportamentul său de pe Geonosis, Kamino, Dagu, Brentaal IV şi Centares.

Se opri doar o clipă, o privi, apoi se roti pe călcâie şi plecă de lângă ea.

— Maestră, apreciez îngrijorarea dumitale, dar nu am nevoie să fiu salvat. După cum le-am explicat pe îndelete şi sfătuitorilor mei, locul meu este aici, de unde pot comunica foarte eficient cu comandamentul nostru. Dacă ar fi să părăsesc acest loc, aş face-o numai pentru biroul meu de la Senat.

— Domnule Cancelar, comunicaţiile se vor putea realiza cu mai mare uşurinţă din buncăr, interveni Pestage.

Isard adăugă:

— Toate acele aplicaţii care vă displăceau atât de mult aveau scopul de a ne pregăti tocmai pentru acest scenariu, domnule.

Palpatine îi răspunse cu un rânjet strâmb.

— Aplicaţiile şi realitatea sunt două lucruri diferite. Cancelarul Suprem al Senatului Galactic nu se va ascunde din calea inamicilor Republicii. Sper că m-am făcut foarte bine înţeles – de către toată lumea.

Era evident că Palpatine era iritat, confuz, speriat

chiar. Dar când Shaak Ti încercă să-i citească starea prin intermediul Forţei, constată că era foarte greu să perceapă ce simţea el cu adevărat.

— Regret, Domnule Cancelar, se auzi glasul limpede al lui Stass Allie, dar Jedi au datoria de a lua această decizie, pentru bunăstarea dumneavoastră.

Acesta se întoarse brusc înspre ea.

— Credeam că Jedi mă slujesc pe mine.

Stass rămase neînduplecată.

— Mai întâi, slujim Republica, iar a vă proteja echivalează cu a proteja Republica însăşi.

Palpatine afişă acea privire sfredelitoare caracteristică.

— Şi ce veţi face dacă refuz? Veţi folosi Forţa pentru a mă târî afară din apartamentele mele? Vă veţi încrucişa săbiile de lumină cu cele ale gărzilor mele de corp, care au făcut, de asemenea, un jurământ de a mă apăra?

Shaak Ti schimbă o căutătură cu una dintre gărzi, dorindu-şi să fi putut citi dincolo de coiful său roşu. Situaţia lua o turnură periculoasă. Un fior din Forţă o determină să se uite pe geam.

— Domnule Cancelar Suprem, începu Pestage. Trebuie să ascultaţi glasul raţiunii...

— Raţiune? izbucni Palpatine. Arătă cu degetul pe fereastră: Te-ai uitat câtuşi de puţin înspre cerurile odinioară paşnice? E ceva raţional în ceea ce se petrece acolo?

— Iată un motiv în plus pentru a vă adăposti în siguranţă, replică Isard. Pentru a putea conduce apărarea Coruscantului dintr-un loc invulnerabil.

Palpatine se holbă la el.

— Cu alte cuvinte, sunteţi de aceeaşi părere cu Jedi.

— Da, domnule, confirmă Isard.

— Şi tu? îl întrebă Palpatine pe căpitanul gărzilor.

Acesta încuviinţă.

— Atunci vă înşelaţi cu toţii.

Palpatine se repezi la ferestre.

— Poate că ar trebui să vă uitaţi mai îndeaproape...

Înainte ca un alt cuvânt să i se desprindă de pe buze, Shaak Ti şi Stass Allie se şi puseseră în mişcare. Shaak Ti îl puse pe Palpatine la pământ, iar Allie îşi aprinse sabia de lumină şi o aduse vertical în faţa sa.

Fără cel mai mic avertisment, navele de susţinere aflate în apropierea Republicii 500 fură străpunse de fascicule de plasmă. Lovite în plin, cele două nave făcură un viraj şi se prăbuşiră prin aer, lăsând în urmă cosiţe de foc şi fum gros, negru.

— Dă-mi drumul! urlă Palpatine. Cine te crezi?

Shaak Ti îl ţinea ţintuit la pământ, chemându-şi în mână sabia de lumină.

Un sunet ce le sfredelea urechile anihila antifonarea pe care o ofereau ferestrele, iar o navă separatistă de asalt ajunse la nivelul acestora de undeva de sub apartament. La hublourile laterale stăteau, pregătiţi de intervenţie, escadrile de droizi. Nava plutea aproape de fereastră, iar Shaak Ti nu-şi credea ochilor.

Grievous!

— La pământ! strigă Stass Allie cu o clipă înainte ca întreg zidul cu ferestre să se surpe în interior, umplând aerul cu fărâme de permasticlă. Prin golul rămas, droizii se năpustiră în încăpere, trăgând din carabinele blaster.

Stass Allie stătea nemişcată în inima tornadei de vânt, zgomot şi salve de blaster. Şase gărzi roşii alergară lângă ea, cu lăncile de forţă bâzâind la unison cu sabia de lumină a Maestrei Jedi. Droizii rămaseră fără braţe, picioare, capete înainte să fi făcut doi metri în interiorul camerei. Salvele de droid ce ricoşau din sabia de un albastru strălucitor a lui Allie ieşeau prin locul unde era fereastra, perforând trupurile metalice ale celorlalţi droizi, ce aşteptau să sară din navă în clădire.

Pentru o clipă, Shaak Ti ar fi jurat că Allie urma să sară ea însăşi în nava ce plutea afară, dacă nu i-ar fi stat

în cale prea mulţi droizi. Fără să-i dea drumul lui Palpatine, îl prinse sănătos de robă şi începu să-l tragă în interiorul încăperii, parând cu sabia de lumină salvele ce ricoşau din pereţi şi din tavan.

Împinşi înapoi, droizii de luptă încetară atacul, iar nava ce plutea în faţa ferestrei era supusă unor rafale susţinute din partea unei patrule de avionete de patrulare ce venise la faţa locului. Pe când Allie şi Gărzile Roşii decapitau ultimii droizi, nava separatistă se refugie din nou în nori, urmată îndeaproape de salvele avionetelor ce nu rămaseră mai prejos, avântându-se după nava fugind de la locul dezastrului.

Lăsându-l pe Palpatine în grija Gărzilor Roşii, Shaak Ti se repezi la fereastră şi se zgâi în aglomerarea de nori. Nu mai era nimic de văzut, cu excepţia schimburilor de salve stacojii şi verzui.

Se întoarse înspre Isard:

— Anunţă Forţa de Securitate a Planetei că Grievous a pătruns dincolo de perimetru.

În alt colţ al camerei, Pestage îl ajuta pe Palpatine să se ţină pe picioare.

— Vă simţiţi mai bine acum, domnule?

Palpatine se uită la el cu ochii ieşiţi din orbite.

— Aceste aplicaţii pe care le-aţi tot făcut... începu Stass Allie.

Isard făcu un semn înspre una dintre camerele alăturate.

— Acest apartament este dotat cu un turbolift secret ce poate servi drept terminal sigur de decolare. O navă de luptă blindată aşteaptă pentru a-l transporta pe Cancelar într-un complex de buncăre din districtul Sah’c.

— Nu e bine, spuse Shaak Ti, scuturând puternic din cap. Grievous a avut informaţii care i-au permis să ajungă până aici. Trebuie să ne aşteptăm ca şi ruta de salvare să-i fie, de asemenea, cunoscută.

— Dar nu-l putem duce pur şi simplu într-unul dintre

adăposturile publice, laolaltă cu ceilalţi, replică Isard.

— Nu, acceptă Shaak Ti. Dar sunt şi alte rute prin care se poate ajunge la complexul de buncăre.

— Ce-ar fi să folosim turbolifturile private din Republica 500, sugeră una dintre gărzi. Dacă mergeţi până la nivelurile de la subsol, veţi avea acces la nenumărate platforme de andocare.

Stass Allie încuviinţă, apoi se uită înspre Palpatine.

— Domnule Cancelar Suprem, veţi fi însoţit de gărzile dumneavoastră personale. Nu trebuie să ieşiţi, pentru nici un motiv, de sub protecţia lor. Aţi înţeles?

Palpatine făcu semn din cap că înţelesese.

Allie aşteptă până ce gărzile îl înconjurară.

— Acum – repede!

Când toată lumea ajunsese în hol, Shaak Ti îşi folosi comunicatorul pentru a-l găsi pe Mace Windu.

— Mace, Grievous a intrat în spaţiul planetar, spuse ea în momentul în care îi auzi vocea.

Răspunsul fu însoţit de zgomote, dar audibil:

— Tocmai am aflat.

— Este posibil ca ruta de salvare a Cancelarului să nu fie foarte sigură, continuă ea. Ne îndreptăm înspre sub-subsolurile Republicii 500. Poţi veni acolo?

— Eu şi Kit suntem aproape.

Înghesuită în turbolift împreună cu Stass Allie, cu gărzile şi consilierii lui Palpatine, dar şi cu personal din securitatea Republicii 500, Shaak Ti se uita la afişajul care număra etajele.

Nimeni nu scoase o vorbă până în momentul în care turboliftul ajunse la primul sub-nivel.

— Nu-l opri aici, îi spuse Shaak Ti ofiţerului de la Securitate aflat cel mai aproape de tabloul de comandă. Cu cât mergem mai în adânc, cu atât mai bine.

— Vreţi să ajungem chiar până la ultimul nivel? întrebă bărbatul.

Maestra încuviinţă.

— Până la ultimul nivel.

Încă o dată.

Turboliftul îi lăsă nu departe de locul pe unde ea trecuse mai devreme, dar în celălalt capăt al tunelului ce ducea la terminalul estic. Pe când se grăbeau înspre tunel, Shaak Ti cercetă preţ de o clipă spaţiul larg, încercând să identifice vreo urmă a echipei Căpitanului Dyne. Ţinând cont de tot ceea ce se petrecuse de când ea se despărţise de ei, era foarte posibil ca Dyne şi comandantul Valiant să fi renunţat la căutarea vizuinei lui Sidious. Sau poate că se mai ocupau încă de asta, la unul dintre sub-niveluri. Cu doar câteva clipe înainte de a păşii în tunel, văzu, cu coada ochiului, un droid de protocol argintiu, strălucitor, care putea fi TC-16, grăbindu-se spre ieşirea înspre terminalul vestic.

Tunelul era mai întunecat decât ar fi trebuit, dat fiind momentul zilei, iar nivelurile mai profunde ale canionului erau chiar mai lipsite de lumină.

— Aşteptaţi aici, îi avertiză pe Palpatine şi pe Gărzile Roşii, în momentul în care ajunseră la gura tunelului.

Stass Allie merse până în mijlocul platformei şi se uită în sus, la clădirile care se iţeau în ambele părţi.

— Cred că forţele lui Grievous au distrus oglinda orbitală care alimentează acest sector.

Shaak Ti se uită drept în sus, la peticul de cer.

— Ecranul este dezactivat. Este posibil să fi distrus generatorul.

Allie respiră adânc.

— Voi pune mâna pe un vehicul adecvat.

Shaak Ti îşi aşeză mâna pe braţul tovarăşei sale.

— E prea riscant. Ar fi mai bine să rămânem pe pământ cât mai mult posibil.

Allie arătă înspre scara ce conducea la platforma mag-lev.

— Trenul nu ne va duce la complexul de buncăre, dar destul de aproape.

Shaak Ti îi zâmbi şi reactivă comunicatorul.

— Mace, spuse ea în momentul în care acesta îi răspunse. S-au schimbat planurile. Încă o dată...

45

Târându-se cu dificultate de sub grinzile de plastoţel şi bucăţile de beton armat, Contele Dooku se ridică şovăitor în picioare şi se uită stupefiat peste măsură la ce mai rămăsese din camera de comandă. Oare structura rezervorului era atât de firavă încât cedase din pricina rafalelor de salve de blaster ricoşânde sau mânia nemărginită din vocea lui Skywalker făcuse să se prăbuşească tavanul?

Dacă Dooku n-ar fi sărit ca un arc în ultima clipă, ar fi sfârşit îngropat, ca şi cei doi Jedi, undeva sub muntele de moloz ce acoperea sala arhivelor. Era sigur că ei supravieţuiseră. Iar dacă nu păţiseră altceva, cel puţin erau captivi şi, în fond, aceasta fusese intenţia încă de la început.

Dar Skywalker... Presupunând că ajunsese destul de puternic încât să dărâme rezervorul, prăbuşirea acestuia nu era decât o dovadă în plus a faptului că avea, într-o bună zi, să se autodistrugă. Asta trebuia să fie, nu? Pentru că, a înghiţi o altă explicaţie ar fi însemnat acceptarea faptului că Skywalker devenise o ameninţare împotriva Sithului ce depăşea orice imaginaţie.

Pentru început, îl umpluse de bucurie faptul că Skywalker şi Kenobi învăţaseră, în cele din urmă, să lupte împreună, că legătura lor devenise foarte puternică. Îşi completau abilităţile, iar fiecare compensa slăbiciunile celuilalt. Kenobi îşi întrebuinţa la maxim discreţia ce-l caracteriza pentru a echilibra îndrăzneala zgomotoasă a tânărului Skywalker. I-ar fi putut admira până când

lumina ar fi murit pe blânda Tythe. Şi şi-ar fi dorit ca şi generalul Grievous să-i fi fost alături, să se bucure el însuşi de vraja spectacolului.

Acum nu mai era la fel de sigur.

Dar dacă totul se va prăbuşi? Îl chinuia întrebarea pe când se scutura de praf şi încerca să se salveze dintre ruine cu fuga.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Grievous nu se descurca pe Coruscant şi sfârşea înfrânt? Dacă Sidious era prins şi îngenuncheat? Şi dacă victoria ar fi fost, în cele din urmă, de partea ordinului Jedi?

Ce s-ar mai fi întâmplat cu visul său de a aduce galaxia sub ascultarea unei minţi superioare?

Pe Vjun, Yoda insinuase că porţile templului Jedi îi vor fi mereu deschise lui Dooku, de va dori să se întoarcă... Dar, nu. Nu te puteai întoarce după ce gustasei din partea întunecată, mai ales după ce te desfătasei cu profunzimile la care ajunsese el. Oare fostul Conte Dooku de Serenno se putea retrage undeva, în galaxia asta mare?

Totul depindea de ceea ce urma să se petreacă în următoarele zile standard.

Totul depindea de succesul planului lui Sidious, în toate privinţele – chiar dacă trebuia să se desfăşoare în grabă, din pricina unei neglijenţe prosteşti a lui Nute Gunray.

Afară, sub cerul galben-cenuşiu al lui Tythe, goeleta lui îl aştepta, împreună cu pilotul droid.

— Aveţi un mesaj înregistrat, îl anunţă droidul. Din partea generalului Grievous.

— Derulează-l! îi ordonă Dooku, pe când se năpustea pe rampa de îmbarcare de la pupa pentru a pătrunde pe puntea principală, ticsită cu dispozitive.

O hologramă încremenită a ciborgului tremura albăstrui.

Aruncându-şi de pe el pelerina prăfuită, Dooku nu-şi

găsea locul, în timp ce FA-4 pornea înregistrarea.

„Lord Tyranus”, spunea imaginea lui Grievous, brusc adusă la viaţă. „Cancelarul Suprem Palpatine va fi în curând în mâinile noastre”.

Dooku expiră satisfăcut. Nici că se putea o sincronizare mai bună, murmură.

De parcă ar fi înviat pe loc, se aşeză la consola de transmisiuni şi trimise un răspuns simplu.

— Generale, în foarte scurt timp voi fi alături de tine.

46

Padme îşi reveni.

Primul lucru pe care-l văzu când deschise ochii fu chipul zâmbind palid al lui Mon Mothma.

— Nu se doarme în timpul serviciului, doamnă senator, o auzi pe Mon Mothma spunând, iar sunetul ajungea la ea de parcă ar fi vorbit de undeva de sub apă. Trebuie să te scoatem de aici.

Padme era din nou stăpână pe sine: îşi dădu seama că era întinsă pe bancheta din spate a avionetei lui Stass Allie. Capul i se odihnea pe braţul stâng al lui Mon Mothma şi-şi simţea urechile de parcă ar fi fost înfundate cu vată.

— Cât...

— Doar o clipă... spuse Mon Mothma cu acelaşi glas acvatic. Nu cred că te-ai lovit la cap. Te simţeai bine după prăbuşire. Apoi ai leşinat. Te poţi mişca?

Padme se ridică în capul oaselor şi observă că mecanismele de siguranţă ale avionetei se activaseră. Se simţea ameţită, dar era teafără. Îşi îndepărtă firele de păr de pe faţă.

— Nu te aud foarte bine.

Mon Mothma o privi în tăcere, înţelegător, apoi o ajută să coboare din dispozitivul de zbor.

— Padme, trebuie să ai grijă de tine. Hai, repede.

Femeia încuviinţă.

— Accidentul ăsta nu era în programul meu pe ziua de azi.

Mon Mothma o îndepărtă de avionetă şi o conduse în spatele soclului robust al unei sculpturi moderniste, unde se ascundeau Bail şi C-3PO.

— Nu cred că Maestra Allie este genul de persoană care să ne dea în judecată pentru recuperarea pagubelor, spunea droidul.

Confuză încă, Padme îşi dădu seama că se târâseră prin piaţa din faţa Mall-ului Embassy, retezând din rădăcini o holoreclamă şi atrăgând şi trei chioşcuri de presă în alunecarea lor. Iscusinţa lui Bail făcuse să nu fie implicaţi şi trecătorii, care, se pare, fugiseră care-ncotro în momentul în care au văzut dispozitivul de zbor prăbuşindu-se cu botul în jos. Sau poate că îi împrăştiase imaginea navei ce căzuse victimă focului separatist înaintea avionetei – un vehicul al poliţiei militare, similar unui speeder Gian de pe Naboo, înfipt acum cu o latură în faţada; moll-ului şi fumegând alene. În apropierea navei, întinse la pământ, se aflau trei cadavre carbonizate ale unor soldaţi clonă.

Realitatea îşi recâştiga drepturile printr-un amestec de zgomote asurzitoare, lumini stridente şi duhori insuportabile. Din apropiere răzbăteau gemete îndurerate şi ţipete de teamă; de pe clădirile înalte ce înconjurau piaţa, rafale de artilerie. Mai sus, fascicule de plasmă tulburau cerurile, iar exploziile răsunau, înflorind în flăcări.

Padme observă o pată de sânge pe obrazul lui Bail.

— Eşti rănit...

— Nu e grav, răspunse acesta. Mai ales că avem chestiuni mai importante pentru care să ne facem griji.

Padme îi urmări privirea întunecată şi înţelese motivul pentru care locuitorii planetei alergau înnebuniţi

pe puntea ce lega moll-ul de căile de acces în nivelurile medii ale Spitalului Senatului. Patru droizi-vulturi se treziseră la viaţă în celălalt capăt al punţii şi se reconfiguraseră în soldaţi. Monştrii cu patru picioare, cu capul extins înainte şi fante senzoriale roşii precum sângele se îndreptau înspre piaţa din faţa Spitalului, semănând teroare. Cele patru arme laser erau îndreptate înspre pământ, dar din ţevile gemene ale fuzelajului lor semicircular izvorau torpile ce vânau aerotaxiurile, vehiculele încercând să aterizeze pe platformele de urgenţă ale spitalului, intrările în adăposturile Senatului...

LAAT-urile republicane se apropiaseră pentru a opune rezistenţă droizilor înalţi de trei metri şi jumătate, dar se menţineau la distanţă, cu precauţie, piloţii şi trăgătorii ezitând să mai alimenteze haosul cu arme energetice şi torpile EMP.

— Monstruozităţi create de Xi Charrieni, comentă Mon Mothma.

Padme îşi aducea aminte de propria dramă, pe când stătea în spatele ferestrelor înalte ale palatului Theed, privind stolurile de vânători-vulturi umplând cerul, precum creaturi ale peşterilor pe care noaptea le îmbia afară...

Prinşi între rafalele încrucişate, pietonii se îmbulziseră pe punte, sperând să-şi găsească refugiu în Moll-ul Embassy – în domul Monumentului Revoluţionarilor de pe Nicandra, dar gratiile groase fuseseră coborâte, obligând numeroşii locuitori ai planetei să se descurce cum puteau.

Padme se simţi încă o dată în pragul leşinului.

Înspăimântaţi, panicaţi, umiliţi, cei de pe Coruscant trăiau acum pe pielea lor – fără nici un avertisment – ceea ce locuitorii de pe Jabiim, Brentaal şi nenumărate alte sisteme înduraseră în ultimii trei ani – toţi fiind angrenaţi într-o înfruntare a ideologiilor, numai din pricina circumstanţelor sau a situării. Prinşi între forţa

unei armate de droizi, conduse de un răzvrătit auto-educat şi un măcelar biodroid, şi o armată de soldaţi crescuţi în eprubete condusă de un ordin de cavaleri Jedi ce fuseseră – odată – păstrătorii păcii.

Prinşi la mijloc, fără a nutri vreo afecţiune pentru vreuna dintre tabere.

Situaţia era tragică şi lipsită de raţiune, iar Padme ar fi plâns până la epuizare, prăbuşită la pământ, dacă circumstanţele i-ar fi îngăduit-o. Îi era rău, iar gândul la soarta vieţii o umplea de disperare.

— Palpatine n-ar fi trebuit să facă o asemenea greşeală, spunea Mon Mothma. Să trimită atâtea nave şi soldaţi la asediile de pe Inelul Exterior, de parcă războiul ăsta pe care ţine neapărat să-l câştige ar fi ocolit întotdeauna Coruscantul.

Bail se încruntă, împărtăşindu-i ideea.

El nu va avea decât de câştigat. Va arunca asupra Senatului vina pentru a fi votat întărirea asediilor şi, în timp ce noi suntem înnămoliţi în jocul acuzaţiilor şi al dezvinovăţirilor, Palpatine va acumula şi mai multă putere. Fără a-şi da seama, prin acest atac, separatiştii n-au făcut decât să-i dea apă la moară.

Padme ar fi vrut să-l contrazică, dar nu mai avea vlagă.

— Sunt nebuni cu toţii, continuă Bail. Dooku, Grievous, Gunray, Palpatine.

Mon Mothma încuviinţă cu tristeţe.

— Jedi ar fi putut pune capăt acestui război. Acum, au ajuns pionii lui Palpatine.

Padme închise ochii şi-şi încleştă pleoapele. Chiar de-ar fii reuşit să adune puterea de care avea nevoie, cum s-ar fi putut opune, din moment ce însuşi soţul său era unul dintre ei – şi încă general! În ce-l târâseră Jedi pe Anakin – luându-l de pe Tatooine, furându-i copilăria, despărţindu-l de mama sa? Cu toate acestea, nu-l încurajase ea însăşi să rămână în ordinul Jedi, să asculte

de Obi-Wan, de Mace şi de ceilalţi, să întreţină minciuna despre viaţa lor secretă ca soţ şi soţie?

Îşi încolăci braţele în jurul trupului.

În ce-l băgase pe Anakin? În ce-i băgase pe amândoi?

Vocea lui Bail o smulse din criza de auto-compătimire.

— Vin.

Arătă cu degetul înspre piaţetă.

— Vin peste pod.

Creierul droizilor-vulturi fusese lovit de revelaţia faptului că puntea pietonală era o poziţie mai bună pentru a trage asupra clădirilor şi dispozitivelor ce se îndreptau în toate părţile, oferindu-le ocazia de a ţinti şi într-o parte şi-n alta a canionului adânc de kilometri. Ceea ce era mai important însă era faptul că navele de luptă nu-i puteau vâna, pentru că ar fi riscat să distrugă puntea şi s-o arunce în hăul ce se căsca dedesubt, pe două sute de niveluri, printre liniile mag-lev şi coridoarele publice de trafic.

— Poate că dacă implorăm mila proprietarilor moll-ului, vor ridica gratiile de securitate, propuse încetişor C-3PO.

Bail se uită la Padme şi la Mon Mothma.

— Trebuie să-i silim pe droizi să rămână în celălalt capăt al podului, pentru a putea fi distruşi de navele noastre.

Mon Mothma privi la nava militară doborâtă.

— Am o soluţie.

Naveta era la nici cincizeci de metri de soclul statuii. Fără o vorbă, cei trei porniră înspre ea.

— Ce-o fi fost în mintea mea! ţipa C-3PO, văzându-i cum căutau arme prin dispozitivul de zbor. Nu aceasta era calea cea mai uşoară.

Cei trei se întoarseră, ducând cu ei trei carabine blaster.

— Nu prea mai are energie, spuse Bail, verificând una dintre ele. A ta?

— Nici asta, răspunse Padme.

Mon Mothma scoase încărcătorul din carabina pe care o ţinea în mână.

— Goală.

Bail conchise cu amărăciune:

— Va trebui să ne descurcăm aşa.

Pitindu-se din nou în spatele soclului, el şi Padme ţintiră cu grijă cel mai apropiat droid.

Cei trei porniseră deja pe punte, trăgând la întâmplare. Torpilele explodând făceau să se desprindă hălci de beton armat ranforsat cu duroţel din faţada clădirilor de deasupra şi de dedesubt, îngropând piaţeta, platformele de asolizare, balcoanele şi sute de locuitori destul de nenorocoşi, încât să treacă pe acolo în acele momente.

— Fiţi gata să ne schimbăm locaţia în momentul în care începem să tragem, spuse Bail.

Arătă înspre unul dintre chioşcurile care supravieţuiseră prăbuşirii ambelor speedere.

— Acela este următorul nostru adăpost.

Padme îşi poziţionă blasterul asupra primului droid şi apăsă cu putere pe trăgaci. Salvele de început nu făcură altceva decât să atragă atenţia droidului, dar următoarele, pornind din ambele blastere, reuşiră să lovească puncte vitale. Droizii chiar se retraseră puţin înspre Piaţa Spitalului, dar răspunseră cu un trio de torpile trimise înspre cer.

Padme şi însoţitorii săi erau deja în mişcare. Una dintre torpile lovi soclul, iar statuia sfârşi în mii de cioburi. A doua făcu praf ceea ce mai rămăsese din avioneta lui Stass Allie. A treia căscă o gaură în partea inferioară a gratiilor de securitate şi a peretelui moll-ului. Pietonii se grăbiră în acea direcţie, luptându-se între ei care să pătrundă primul prin gura salvatoare. Lui Padme

îi trecu prin minte că unul dintre vulturi putea să facă din ei o ţintă, dar, într-un moment de neatenţie, droizii se lăsară descoperiţi, pradă focului navelor de luptă republicane. Fascicule convergente de energie strălucitoare izvorâră din tunurile de pe turelele rotunde, localizate pe aripile şi fuzelajul LAAT-urilor, iar rafale sacadate erupseră din tunurile babord.

Doi droizi fură pulverizaţi.

Unul dintre ei încercă să riposteze, dar cu prea mare întârziere. Torpilele lansate de navele de luptă secerară picioarele de pe partea stângă a droidului, apoi capul, trupul urmând cascadei de explozii. Ceilalţi doi droizi-vulturi porniră mai viteaz pe punte, înţelegând că acolo şi-ar putea mări şansele de supravieţuire.

Bail şi Padme traseră fără încetare, dar nu-i încurcară câtuşi de puţin.

— Şi eu care credeam că Senatul e un câmp de luptă! strigă Mon Mothma.

Fumul care se împleticea din găurile pe care le suferise fuzelajul primului droid părea că îl umplu de noi puteri pe cel din urma sa. O singură torpilă pe care o eliberă îi sili pe Padme şi pe ceilalţi să îşi caute un nou adăpost, în timp ce el zburda înspre înainte, depăşindu-şi camaradul lovit, direct înspre piaţeta mall-ului; senzorii roşii îi pâlpâiau.

O navă de luptă îi urmărea mişcările, dar nu avea destul spaţiu pentru a trage în el.

— Blasterul meu e gol, anunţă Bail, dându-i drumul la pământ.

Padme se uită la afişajul propriei sale arme.

— La fel.

C-3PO scutura din cap:

— Ce explicaţii o să-i dau lui R2-D2?

Plecară din nou în căutarea unui refugiu, sperând să se poată arunca prin gaura încă fumegândă a gratiilor de securitate, dar droidul nu întârzie să-i vadă; apoi, aţâţat

peste măsură de o plăcere sadică, îi încolţi pe toţi patru la peretele Memorialului Nicandra.

O furie nemărginită începu să crească în Padme, născută din instincte la fel de bătrâne precum viaţa însăşi. Se simţea în stare să se arunce asupra maşinăriei uriaşe, să-i smulgă senzorii din capul în formă de lacrimă şi, chiar în clipa aceea, droidul se opri, de parcă ar fi primit noi ordine. Îşi retrase capul, picioarele-i foarfece îi înţepeniră în formă de aripi, apoi se întoarse şi se aruncă în abisul canionului ce se adâncea sub piaţetă.

Droidul de pe punte procedă la fel, urmărit îndeaproape de două nave republicane.

Padme ajunse prima pe punte. Dedesubt, mag-levul din Districtul Senatului mergea înspre tunelul ce făcea legătura cu Complexul Heorem, ce se întindea pe kilometri buni, apoi cu opulentul district Sah'c. Cei doi droizi-vulturi se avântau în adâncimi pentru a se alătura unei nave separatiste ce urmărea deja trenul.

47

„De ce atacase Grievous tocmai Republica 500?" iată ce se întreba Mace, pe când mag-levul alerga cu peste trei sute de kilometri pe oră înspre aerotunelul prin care trenul avea să ajungă în Districtul Senatului.

Urcaseră în mag-lev la oprirea de la Republica 500, iar acum Mace, Kit Fisto, Shaak Ti şi Stass Allie se aflau în vagonul pe care îl ocupaseră Gărzile Roşii ale Cancelarului Suprem Palpatine – al doilea dintr-un şir de douăzeci de vagoane. Printr-o breşă a cercului de protecţie pe care gărzile îl creaseră în jurul lui Palpatine, Mace îl putea vedea pe acesta din urmă: stătea acum cu capul plecat în ceea ce putea fi anxietate sau concentrare adâncă – şi părul alb în dezordine.

„De unde a ştiut Grievous că trebuie să atace

Republica 500?” se tot întreba Mace.

Mulţi dintre cei care locuiau pe Coruscant ştiau că Palpatine avea un apartament în Republica 500, dar locaţia acestuia era un strict secret. Şi, mai mult, de unde ştiuse Grievous că Palpatine nu era de găsit în nici unul dintre birourile sale?

Nu Dooku era la originea tuturor relelor.

Era posibil ca Dooku să-i fi furnizat lui Grievous informaţii despre rutele tainice de la periferia Nucleului Central. Mai mult, Dooku prădase, probabil, arhivele Jedi cu mult înainte de a părăsi ordinul, pe când ştergea, din băncile de date, şi informaţiile referitoare la Kamino. Nu era exclus ca Dooku să-i fi oferit lui Grievous şi coordonatele orbitale ale sateliţilor de comunicaţii şi ale oglinzilor mai importante sau informaţii tactice privind locaţia generatoarelor de suprafaţă ale ecranelor deflectoare defensive. Iar Palpatine fusese ales Cancelar Suprem acum treisprezece ani în urmă, în momentul în care Dooku părăsea Coruscantul pentru a se întoarce pe Serenno şi pe vremea aceea acesta locuia într-un zgârie-nori apropiat de clădirea Senatului.

„Prin urmare, de unde ştiuse Grievous să se ducă direct la Republica 500?

Sidious?”

Dacă era adevărat faptul că sute de Senatori fuseseră, un timp, sub influenţa Lordului Sith, atunci acesta ar fi putut avea acces la cele mai înalte niveluri de informaţii confidenţiale. Era o temere împărtăşită de mulţi dintre membrii Consiliului: reţeaua de agenţi şi de mijloace a lui Sidious împânzise chiar şi comandamentul militar al Republicii. Singura concluzie logică era că atacul surpriză asupra Coruscantului fusese plănuit de ani de zile!

Mace încercă să-l mai vadă o dată pe Palpatine, izolat de mantiile roşii, învolburate, ale gărzilor sale de corp, alese pe sprânceană.

Nu prea era momentul să-i pună întrebări referitoare la cei mai apropiaţi colaboratori ai săi.

Mace îşi promise însă să scoată totul de la el, mai târziu.

Îi flutură prin minte gândul la ce se întâmplase cu Dyne şi cu echipa sa. Presupunând că Dyne pusese capăt căutării lui Sidious la scurt timp după declanşarea atacului, cei de la Contrainformaţii nu trimiseseră o a doua echipă – în scopul de a-i găsi pe Dyne şi Valiant – deşii nici unul dintre ei nu dăduse vreun un semn de viaţă, nici chiar după ce comunicaţiile se puteau realiza din nou în Districtul Senatului.

Shaak Ti nu-i văzuse în momentul când trecuseră prin sub— subsolurile Republicii 500, în încercarea de a-l scoate pe Palpatine din clădire.

Oare Dyne şi soldaţii clonă se numărau printre victimele pe care le provocase atacul lui Grievous? Oare erau îngropaţi undeva sub vreun transportor prăbuşit sau sub tone de beton armat surpat?

Încă o îngrijorare pe care nu şi-o putea lămuri acum, se consolă Mace.

Celelalte vagoane ale mag-levului erau ticsite până la refuz: mulţimi fără număr încercau să scape din Districtul Senatului şi din cel Financiar. Gărzile lui Palpatine ar fi cerut evacuarea întregului tren şi nu numai a unui vagon, de n-ar fi intervenit Palpatine, care a respins o asemenea idee absurdă. Shaak Ti le povestise lui Mace şi lui Kit despre refuzul Cancelarului Suprem de a-şi părăsi apartamentul, cu ceva timp în urmă. Mace nu mai pricepea nimic. Acum însă, erau în drumul spre buncăr. Linia mag-levului nu avea staţie chiar la complex, dar prima oprire din Sah'c era aproape de un sistem de aerocoridoare şi turbolifturi care ducea acolo.

Lumina care se strecura prin geamurile vopsite ale vagonului pălea.

Mag-levul intra în aerotunelul Heorem, o structură vastă în care încăpeau nu numai trenul ce gonea nebuneşte, ci şi celelalte coridoare de autonavigare venind din sens opus şi cele de trafic liber, străpungând inima mai multora dintre cele mai impunătoare clădiri ale Districtului Senatului. Arterele ce duceau înspre sud – trecând prin dreapta mag-levului şi având acces la sectoarele adiacente celui al Senatului – roiau de aerotaxiuri şi mijloace de transport public, spre deosebire de cele ce mergeau înspre nord şi care erau goale, deoarece traficul era redirecţionat înainte de limitele Districtului Senatului.

O pată de lumină difuză ce se văzu departe, în stânga vagonului, îl alertă pe Mace, care se repezi deodată la cea mai apropiată fereastră. Năpustindu-se spre sud, dar pe artera nordică deschisă traficului public, doi vânători droizi încercau să depăşească trenul. Înainte ca Mace să poată pronunţa o avertizare, fasciculele de energie ce fulgerară din una dintre navele gemene împlântară un şirag de găuri neregulate peste botul teşit al unui vehicul de pe linia de autonavigare. Acesta explodă pe dată, fragmentele împroşcând letal vehiculele din jur şi aproape aruncând mag-levul de pe linia aeriană.

Ţipetele pasagerilor umplură văzduhul, îndurerând urechile tuturor.

— Droizi-vulturi! îi anunţă Mace pe Jedi şi pe Gărzile Roşii.

Aplecându-se pe fereastră, văzu că unul dintre droizi zbura deasupra trenului, coborând apoi de cealaltă parte a acestuia în mijlocul arterei de trafic public, iniţiind o serie de coliziuni ce presărară interiorul aerotunelului cu speedere, taxiuri şi autobuze. Două vehicule se izbiră de tren, dar fură aruncate din nou pe artera de trafic, provocând o a doua serie de prăbuşiri şi ciocniri fatale. Gonind alături de vagonul în care se afla Palpatine,

acelaşi droid responsabil de crearea coliziunilor se înălţă într-un viraj abrupt, dispărând din câmpul vizual.

Aproape imediat, un sunet ce-i sfredeli acut urechile ajunse la Mace de undeva din spatele şi de deasupra trenului. Dincolo de ferestrele colorate, o ploaie de scântei inunda ambele părţi rotunjite ale vagonului, iar mirosul de metal topit se insinua sufocant prin grilele de ventilaţie. Vaiere sfâşietoare se născură în vagonul din urma celui în care se afla Palpatine, mâini şi picioare bătând cu putere în uşile de acces.

Membru al personalului de securitate al trenului, un weequay îl privea pe Mace, spunând:

— Nu le vom putea face faţă.

La rândul său, Mace se întoarse furtunos înspre Shaak Ti şi Allie.

— Duceţi-l pe Cancelar în vagonul din faţă.

Shaak Ti se uită la el de parcă ar fi considerat că acesta îşi pierduse judecata.

— Este plin de lume, Mace.

— Ştiu. Gândiţi-vă la ceva.

Îi făcu un semn lui Kit Fisto şi amândoi îşi făcură loc printre rândurile personalului de securitate din spatele vagonului şi activară săbiile de lumină. Având de-a face cu cele două lame – una albastră şi una stacojie – pasagerii din faţa uşii vagonului începură să se retragă de pe coridor, luptându-se cu cei din urma lor, care îi împingeau pentru a-i obliga să înainteze.

În momentul în care pe coridor se făcuse destul spaţiu, Mace îi ordonă weequayului să deblocheze uşa. Fără pic de ezitare, Mace şi Kit se repeziră pe coridor şi apoi în vagonul din spate, unde majoritatea pasagerilor, de specii diverse, stăteau claie peste grămadă pe scaunele de pe ambele laturi. Vântul se tânguia prin vagon, pătrunzând printr-o spărtură ce se căscase în tavan şi prin care coborau şase droizi de infanterie.

Pentru o clipă, Mace însuşi fu copleşit de uimire. Din

moment ce aceşti droizi nu puteau fi transportaţi şi livraţi la locul faptei de vânătorii-vulturi, însemna că o a treia navă separatistă însoţea cursa neobosită a trenului.

Droizii declanşară focul.

Pentru pasagerii turtiţi de geamurile colorate, situaţia părea, fără îndoială, deznădăjduită. Se temeau nu pentru că Jedi nu ar fi putut para salvele de blaster ce-i aveau drept ţintă, ci pentru că nu ar fi putut riposta fără a le face să ricoşeze în ocupanţii înmărmuriţi de groază ai vagonului. Ceea ce nu ştiau însă pasagerii era faptul că unul dintre Jedi era Mace Windu – despre care se spunea că distrusese cu o singură mână un seismo-tanc pe Dantooine – însoţit de Kit Fisto, eroul, născut pe Nautolan, al bătăliei de pe Mon Calamari.

Împreună, cei doi retrimiseră la sursă, împotriva droizilor ce avansau fără teamă, unele dintre salvele şuierătoare. Pe altele le făcură să iasă prin gaura din tavan, reuşind să-l lovească ventral pe unul dintre droizii-vulturi şi să-l trimită în moarte, undeva dincolo de linia mag-levului, printr-o spirală necontrolată. Scântei şi fum se înfoiară prin vagon, iar fragmentele fragile de braţe şi picioare metalice se împrăştiară aiurea printre cei patru pereţi ai acestuia, dar Mace şi Kit chemară în ajutor Forţa pentru a le controla chiar şi pe acelea. Câţiva dintre cei aflaţi înjur fură atinşi, dar nici unul nu era rănit grav.

În clipa în care ultimul droid coborî în vagon, Mace sări prin spărtura din tavan, ateriză ghemuit pe tavanul următorului vagon, ţinându-şi echilibrul prin intermediul Forţei şi al vântului ce-i biciuia ceafa rasă şi-i flutura tunica groasă. Cu toate simţurile la pândă, văzu o navă separatistă coborând în spatele ultimului vagon al trenului. Departe în urma lor, dar recuperând vitejeşte distanţa, zburau două nave de susţinere republicane.

Instinctiv, se uită în partea dreaptă, întrucât al doilea vultur se apropia cutremurându-se. Văzându-l, droidul scuipă fulgere de foc asupra sa. Mace se întoarse

în direcţia vântului puternic şi-şi concentră toată atenţia asupra unei rafale care-l purtă acolo de unde venise. Vulturul viră, poziţionându-se deasupra găurii pe care o făcuse partenerul său şi reorientându-şi în acelaşi timp tunurile de pe aripi.

În ceea ce putea să se dovedească foarte uşor un gest inutil, Mace înălţă sabia de lumină.

Dar salvele de blaster aşteptate nu ajunseră nicicând. Cu aripile decupate şi propulsiile deteriorate de torpilele izvorâte din navele de susţinere, vulturul se prăbuşi pe acoperişul trenului şi se rostogoli în necunoscut câteva clipe mai târziu.

Dezactivându-şi săbiile, Mace şi Kit se repeziră în vagonul din faţă, care era acum plin cu consilierii lui Palpatine şi cu pasagerii pe care Maestrele Jedi şi Gărzile Roşii îi rearanjaseră în primul vagon al trenului. Mace şi Kit continuară să îşi croiască drum înspre Cancelarul Suprem, pe când trenul ieşea din aerotunel. Soarele apunea, iar clădirile imense ce se înălţau la apus aruncau umbre gigantice peste canion şi căile de acces aflate cu mult dedesubtul liniei suspendate a mag-levului.

În mijlocul vagonului, Palpatine stătea în centrul cordonului de protecţie pe care gărzile îl formaseră din nou în jurul său. Printr-o fereastră pe care o spărseseră intenţionat, Shaak Ti şi Stass Alie se uitau înspre coada trenului.

— Acei vânători ar fi putut deraia cu mare uşurinţă trenul, cu o singură torpilă, spuse Shaak Ti înspre Mace şi Kit, care se apropiau.

Mace se aplecă peste fereastră, scrutând canionul.

— Iar droizii de luptă nu curg pur şi simplu din cer. Există, cu siguranţă, o a treia navă.

Ochii exoftalmici ai lui Kit priviră înspre Palpatine.

— Vor să-l prindă viu.

De-abia rostise cuvintele acestea, că ceva lovi trenul cu o asemenea forţă, încât reuşi să-i trântească pe toţi

dintr-o parte în alta şi apoi la loc. Gărzile îşi recăpătară cu greu echilibrul, moment în care pe tavan se auziră paşi grei, răsunând apăsător şi avansând din spatele trenului.

— Grievous, mormăi Mace.

Kit îl privi.

— O luăm de la capăt.

Grăbindu-se în coridorul dintre primele două vagoane, săriră afară, pe tren. La trei vagoane distanţă se afla Grievous, însoţit de doi dintre droizii săi de luptă, cu pelerinele fluturând în spatele lor şi electrotijele încrucişate pe piepturile îmbrăcate în armură.

Mult în urma lor, agăţată cu gheare ca de animal de tavanul trenului, se afla nava din care coborâse trioul înspăimântător.

Fără şovăială, Grievous scoase două săbii de lumină din învolburarea mantiei sale. Până să apuce să le activeze, Mace se şi năpustise asupra biodroidului, lovind cele două săbii, chircindu-se pentru a secera picioarele artificiale ale lui Grievous, împungându-i chipul de mască mortuară.

Săbiile de lumină se ciocniră sfârâind şuierător, generând scântei de lumină orbitoare. Într-un colţ al minţii lui Mace se născu întrebarea căror Maeştri Jedi le aparţinuseră săbiile de lumină pe care le avea acum Grievous. Aşa cum Forţa era cea care îl susţinea pe Mace, împiedicând să fie măturat de pe acoperişul trenului, un anume magnetism îl menţinea pe general înşurubat în loc. Cu toate acestea, aderenţa îl deranja tot atât pe cât îl ajuta pe biodroid, deoarece Mace nu rămânea niciodată în acelaşi loc pentru mult timp. Cele trei săbii de lumină se uniră rând pe rând, de nenumărate ori, în atacuri şi ricoşeuri metalice, sforăitoare.

După cum aflase Mace de la Ki-Adi-Mundi şi Shaak Ti, Grievous fusese antrenat în artele Jedi. De altfel,

putea recunoaşte influenţa lui Dooku în antrenamentul şi tehnica generalului. Loviturile erau la fel de puternice pe cât se aşteptase Mace, iar viteza adversarului său era uimitoare.

Dar Grievous nu ştia nimic despre Vaapad – tehnica flirtului cu moartea, în care Mace era de neîntrecut.

În spatele vagonului, unde cuplul de MagnaGuards al lui Grievous făcuse greşeala de a i se opune lui Kit Fisto, sabia nautolanului devenise o tornadă de lumină albastră, orbitoare. Rezistând la încărcătura energetică a unei săbii de lumină, electrotijele se dovediră arme puternice, dar, ca orişice armă, trebuiau să-şi găsească ţinta, iar Kit n-ar fi îngăduit niciodată aşa ceva. Cu mişcări pe care un dansator twi'lek le-ar fi invidiat cu ardoare, se învârtea în jurul gărzilor, sacrificând, cu fiecare rotaţie, câte un membru, de la fiecare: picioare strângi, braţe drepte, picioare drepte...

Viteza trenului se îngriji de rest, împingându-i în cele din urmă pe cei doi droizi în hăul canionului de parcă ar fi fost nişte insecte îndepărtate de vânt de pe parbrizul unui motospeeder.

Pierderea tovarăşilor săi fu înregistrată de computerele ce slujeau creierul organic al lui Grievous, dar nici nu-i abătu atenţia şi nici nu-l încetini. Singura sa misiune în acest moment era atacul. Aceleaşi computere descifrau cu succes stilul de luptă al lui Mace, determinându-l pe Grievous să-şi schimbe postura şi poziţia, modificându-i totodată unghiul ripostelor, fandărilor şi al parărilor.

Rezultatul nu prea semăna a Vaapad, dar era destul de periculos, aşa că Mace nu intenţiona să continue lupta mai mult decât era necesar.

Ghemuindu-se, îndesă sabia înspre pământ şi tăie tavanul vagonului, perpendicular pe poziţia bine înţepenită a lui Grievous. Mace înţelese din privirea uimită ce îngheţase în ochii reptilieni ai biodroidului că,

în ciuda forţei, dexterităţii şi voinţei sale, partea vie din el nu se afla întotdeauna în perfectă sincronizare cu mecanismele complicate ce-l susţineau. Fără îndoială că Grievous – odinioară bravul comandant al unor soldaţi dotaţi cu simţuri – pricepuse ce făcuse Mace şi voia să păşească în lături, în timp ce generalul Grievous – acum comandant al unei armate de droizi şi de alte maşinării de război – nu tânjea după nimic altceva decât după a-şi înfige cele două săbii gemene de lumină în trupul lui Mace.

Alunecând în tăietura pe care o făcuse sabia lui Mace, gheara de la piciorul stâng al lui Grievous îşi pierdu aderenţa magnetică de până atunci, iar generalul nu mai era stăpân pe poziţia sa. Mace renunţă la a sta ghemuit, căci era pregătit să cauterizeze cu sabia măruntaiele lui Grievous, dar o ultimă zvâcnire a droido-sinapselor lui Grievous împinse torsul biodroidului într-o semi-întoarcere neaşteptată, care i-ar fi smuls căpăţâna lui Mace şi ar fi aruncat-o în adâncurile canionului, dacă manevra ar fi reuşit. În schimb, Jedi făcu un salt înapoi, în afara zonei de acţiune a săbiilor nemiloase, şi se feri, prin intermediul Forţei, în chiar clipa în care Grievous făcu unicul său pas greşit.

Generalul se prăbuşi peste una dintre marginile vagonului, rotindu-se şi învârtindu-se pe când cădea; Mace încercă să-i urmărească traiectoria deformată, dar în zadar.

Căzuse în canion? Reuşise să se prindă cu ghearele sale de duraniu de marginea vagonului sau a liniei mag-levului?

Mace nu avea răgaz să se lămurească. La o sută de metri mai încolo, nava îşi retrăsese dispozitivul de andocare şi se ridica de pe acoperişul trenului folosindu-se de forţa repulsoare. Rafale fulgerătoare din partea uneia dintre navele urmăritoare o determinară să se întoarcă pe o parte, apoi să coboare, nava de susţinere

fiind pe urmele sale.

Mace şi Kit priveau îngroziţi cum cele două nave începură să se urmărească, încolăcindu-se în jurul mag-levului ce gonea în continuare pe ruta sa, şi să trimită torpile una împotriva celeilalte. Urcând pe lângă nasul ascuţit al trenului, unde se aflau consolele magnetice de control al acestuia, nava urmărită se prefăcea că avea să cotească înspre vest, schimbând brusc direcţia înspre răsărit.

Nava urmăritoare ţintise însă şi declanşase deja foc înspre vest.

Supus unui roi de rafale letale, sistemul de control al mag-levului se prefăcu în pulbere, aruncând trenul în haos.

48

Pe întuneric, îngropat de viu, Anakin îşi extinse percepţiile.

Cu ochii minţii, o văzu pe Padme hărţuită de o creatură întunecată, uriaşă, cu capul mişcând mecanic; femeia iubită atârna pe marginea unui abis fără margini: totul în jurul ei era anormal. Un atac surpriză. Adversarii luptau cu încrâncenare. Pământul şi cerul erau înecate în foc, fumul se înălţa înspre văzduh, întunecând faţa lumii.

Moarte, ruină, amăgiri... Un labirint de minciuni. Lumea lui se cutremura din temelii.

Se înfioră, de parcă ar fi plonjat în gaz lichid. O singură atingere l-ar fi sfărâmat în mii de cioburi.

Îngrijorarea pentru Padme îi întuneca viziunea. În ureche îi răsuna vocea lui Yoda: Frica îndrumă către mânie; mânia către ură; ura către partea întunecată...

Îi era în egală măsură frică şi de a o pierde şi de a se agăţa de ea, iar durerea acestei contradicţii îl făcea să-şi dorească să nu se fi născut. Nu găsea mângâiere, nici

măcar în Forţă. Qui-Gon îi spusese că ar trebui să se concentreze pe ceea ce reprezenta realitatea lui. Dar cum?

Cum?

Qui-Gon, care murise – deşii, după mintea sa tânără, Jedi n-ar fi trebuit să...

Lângă el, Obi-Wan se frământă, tuşind.

— Ai ajuns să te pricepi distrugător de bine la chestiile astea, spuse Maestrul. Pe Vjun, ai fi avut nevoie de o grenadă pentru a provoca dezastrul ăsta.

Anakin îşi îndepărtă viziunea din minte.

— Ţi-am spus că am devenit mai puternic.

— Atunci, ce-ar fi să ne faci amândurora un serviciu şi să ne scoţi din molozul ăsta?

Scăpară din grămada de beton armat folosindu-se de Forţă, de mâini şi de picioare. Aflaţi acum în picioare, rămaseră holbându-se unul la altul, acoperiţi din creştet până-n tălpi cu praf alb.

— Poftim, dă-i drumul, dacă nu o faci tu, o voi face eu, începu Anakin.

— Dacă insişti...

Obi-Wan îşi sufla praful din nas.

— Aproape că mi-e dor de Naos III.

— Încă o dată, mai cu patos.

— Altă dată, acum trebuie să ne ocupăm de Dooku.

Zburdând peste rămăşiţe din construcţie, fragmente de droizi, de mobilă, rafturi de holodocumente răsturnate, alergară înspre platforma de andocare: ajunseră chiar la timp pentru a vedea goeleta lui Dooku, înconjurată de zeci de nave separatiste, înălţându-se înspre întunecimea spaţiului.

— Laşul, spuse Obi-Wan. Fuge.

Anakin întârzie cu privirea asupra goeletei, după care se uită la Obi-Wan.

— Nu acesta este adevărul, Maestre. Am fost atraşi în cursă. Nu Tythe a fost ţinta, ci noi.

49

Pierzând viteză şi altitudine, mag-levul se opri cu greutate pe linia suspendată, ce venea dinspre orizontul întretăiat de zgârie-norii canionului Sah'c. În antiteză cu suspinele şi gemetele pasagerilor disperaţi, se înălţau spre cer şi scârţâiturile şi scrâşnetele celor douăzeci de vagoane – dintre care două aveau acum acoperişul decupat.

Menţinându-şi un echilibru fragil, Mace şi Kit îşi agăţară săbiile de lumină la centură şi încercară să meargă înapoi în coridor, pe cât de drept o permitea Forţa. De parcă ar fi fost biciuit de forţa unor gheizere, trenul se legăna alene dintr-o parte în alta. Întrucât traficul era oprit din ambele direcţii, nimic nu ar fi trebuit să tulbure atmosfera şi să adauge balans mag-levului.

O privire fugară pe partea dreaptă a coridorului îi oferi lui Mace explicaţia.

Suporţii îmbătrâniţi, suspendaţi, ancoraţi de clădirile prin care treceau, începeau să se îndoaie sub greutatea trenului.

În depărtare, se tânguiau sirenele dispozitivelor de urgenţă ce se apropiau pentru a da o mână de ajutor situaţiei. Din stânga mag-levului, două platforme elevatoare repulsoare enorme se înălţau cu precauţie. Aşteptând ca trenul să se stabilizeze, Mace şi Kit stăteau pe coridor precum nişte statui. În momentul în care balansul se mai potoli, apăsară butonul de deschidere a uşii dintre vagoane şi pătrunseră în primul.

Trenul continua să protesteze faţă de situaţia în care ajunsese printr-o simfonie de sunete scârţâitoare, dar stâlpii de susţinere ai liniei rezistară.

Cel puţin câteva secunde în plus.

Mai apoi, trosnind, suporţii de sub centrul trenului se

desprinseră de buza canionului, trăgând după ei o mare parte din linie. Trenul colapsă în gaura ce se crease brusc şi ar fi căzut cu totul dacă n-ar fi rămas destule vagoane înţepenite pe linie în spatele şi în faţa celor care acum păreau două laturi ale unui triunghi răsturnat. Chiar şi aşa, pasagerii avură de suferit: cei din vagoanele din spate fură aruncaţi înainte, iar cei din vagoanele din faţă se îngrămădiră unul peste altul înspre capătul vagonului ce stătea înclinat înspre hău.

Mace şi Kit apelară la Forţă pentru ca nici unul dintre călători să nu ajungă în dreptul uşii de pe coridor. În porţiunea din faţă a vagonului, Shaak Ti şi Stass Allie îl ajutau pe Palpatine să se ţină pe picioare.

Sunete stridente răzbătură dinspre linie. Mag-levul se mai scutură o dată şi încă două vagoane alunecară în spărtura în formă de V a liniei, această mişcare întorcând pe o parte unele dintre vagoane şi lovind pasagerii de ferestrele vopsite, de parcă ar fi fost grăunţe într-o sticlă. Călătorii urlau de groază, îmbărbătându-se pe cât puteau sau încleştându-se cu mâinile unul de altul căutând un punct de sprijin.

Puternic ancorat în Forţă, Mace îşi concentră toată energia pentru ca Gărzile Roşii şi ceilalţi să nu păţească nimic şi să rămână pe loc. Îi trecu prin minte că poate el, Kit, Shaak Ti şi Stass Allie – unindu-şi puterile, ar fi putut susţine tot trenul, dar goni imediat ideea.

Aveau nevoie de Yoda.

Poate că cinci Yoda ar fi fost de-ajuns.

Pe neaşteptate, îl inundă un sentiment de uşurare.

— Lifturile repulsoare de urgenţă, spuse Kit.

Trenul se mai cutremură o dată, dar de această dată graţie repulsoarelor antigravitaţionale care încercau să aducă la acelaşi nivel vagoanele căzute în burta liniei.

Totodată, cele două platforme elevatoare repulsoare se dispuseră pe partea stângă a trenului, permiţând intervenţia zecilor de dispozitive de urgenţă. Mace

percepea un val intens de disperare, întrucât toţi pasagerii îşi doreau să iasă şi să se salveze. Ştia că situaţia nu putea decât să se înrăutăţească, în condiţiile în care nici unul dintre ei nu avea să iasă până când Palpatine nu era scos, în siguranţă, din vagon.

El şi Kit făcură tot ce le stătea în putinţă pentru ca totul să dureze cât mai puţin posibil. În câteva clipe, îi evacuară pe toţi cei din primul vagon pe una dintre platforme. Înconjurat sufocant de Gărzile sale Roşii, Palpatine nici măcar nu putea fi văzut. Desprinzându-se de mag-lev, platforma se îndepărtă de tren înainte ca vreunul dintre pasageri chiar de-ar fi fost consilier al lui Palpatine – să se poată strecura pe ea.

Spaţiul era împânzit de nave de escortare şi de susţinere, două dintre ele depunând platforma pe malul estic al canionului. Sărind imediat din una dintre nave, soldaţi clonă adoptară poziţii de tragere în perimetrul platformei. În spatele lor veneau patru cavaleri Jedi, care se grăbeau să li se alăture lui Shaak Ti şi Stas Allie, păzindu-l pe Palpatine.

Mace recunoscu una dintre navele de susţinere – cea al cărei fuzelaj era înnegrit de fum – a fi cea care urmărise nava lui Grievous. Alergând înspre ea, îi făcu semn pilotului să ridice cupola cabinei.

Apoi, făcând mâinile pâlnie în jurul gurii, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu nava aceea?

— Colegul meu se ocupă de ea, generale, răspunse pilotul. Aşteptăm veşti.

— Ştii dacă Grievous a căzut de pe mag-lev?

— Eram prea departe pentru a vedea ceva, domnule, dar nu l-am văzut căzând şi nici nu am văzut pe cineva pe tren.

Mace revedea în minte imaginile. Cum îl împinsese pe Grievous, prin intermediul Forţei, de pe acoperişul vagonului. Cum Grievous plonja în necunoscut, înspre arcul liniei sau fundul canionului. Nava de luptă a

biodroidului se desprinsese de tren, coborând înspre canion, înainte de a-şi începe, împreună cu nava republicană de urmărire, dansul spiralat în jurul trenului...

Mace îşi încleştă degetele în palmă şi se duse val-vârtej înspre Kit.

— Cred că nava lui l-a recuperat – cumva.

Se mai uită încă o dată înspre pilot.

— Ai ceva veşti?

— Chiar acum, domnule... Sectorul H-52. Colegul meu e pe urmele lui. Cred c-ar fi mai bine să plec şi eu în ajutorul lui.

— Generalul Fisto şi eu mergem cu tine.

Mace se întoarse înspre Shaak Ti, Allie şi cei patru Jedi proaspăt sosiţi.

Shaak Ti făcu semn din cap a aprobare.

— Vom avea grijă ca Palpatine să ajungă în siguranţă la buncăr.

Shaak Ti se urcă ultima în nava de susţinere care avea să-l ducă pe Palpatine la adăpost, undeva în adâncurile sistemului de tuneluri pentru servicii care scormoneau prin măruntaiele sectorului Sah'c. Înconjurat de contingentul său de gărzi personale, Palpatine stătea tăcut în cala-hangar destinată soldaţilor. Hainele şi părul îi erau răvăşite, iar gărzile ce îl înconjurau îl făceau să pară palid şi fragil. Stass Alic şi cei patru Jedi pe care Yoda îi trimisese de la Templu stăteau drept în uşă, umăr la umăr cu soldaţii clonă şi agenţii guvernamentali. Shaak Ti îi cunoştea din vedere pe doi dintre Maeştrii Jedi – un Maestru om şi o femelă twi'lekă – dar nu-şi amintea figurile celorlalţi doi – un mascul Talz şi unul Ithorian. Deşii toţi patru păreau foarte bine pregătiţi, în adâncul fiinţei sale îşi dorea să nu fie nevoie să îşi demonstreze calităţile.

Cu câteva clipe mai devreme, nava de susţinere care îi purta pe Mace şi Kit se îndepărtase înspre nord,

înspre Districtul Senatului, în dorinţa de a urmări nava lui Grievous. Nava lui Palpatine plecase înspre sud şi începuse aproape imediat să coboare. Amurgul îmbrăţişase deja buza canionului. Profund tulburate de evenimentele de peste zi, cerurile Coruscantului erau bântuite de un amestec de roşu sângeriu, portocaliu şi mov închis. Sub ele, luminile se aprinseseră totuşi în clădirile şi arterele de trafic.

La jumătatea adâncimii canionului, o navă de susţinere care asistase la întâmplările recente se apropie de nava Cancelarului Suprem şi plutea la pupa, însoţind-o în numeroasele viraje sinuoase care conduseră în cele din urmă la structura muntoasă ce adăpostea complexul de buncăre.

Un ultim viraj înspre nord aduse cele două nave de susţinere la intrarea într-un strâmt defileu urban, unde aşteptară dezactivarea ecranului de particule ce proteja adăposturile, centrele tactice şi de comunicaţii, platformele de andocare şi reţeaua de tuneluri care făceau legătura între ele. La complex se putea ajunge prin diferite mijloace – în circumstanţe normale, Palpatine ar fi fost adus de un speeder elevator repulsor, prin tunelurile care veneau dinspre Republica 500, Marea Rotondă şi clădirea de birouri a Senatului – dar acum defileul era cea mai potrivită cale de acces dinspre orice punct vestic al Districtului Senatului sau al celui Financiar.

Shaak Ti nu-şi îngădui nici o clipă de destindere până când navele de susţinere nu trecură de ecranele tremurânde şi nu li se comunicară vectorii de andocare.

Răsuflă uşurată şi avea sentimentul că putea rămâne fără aer, fără să-i pese.

Nava ce-i escortase zvâcni înainte şi era deja pe platformă în momentul în care ei ajunseră acolo, câteva clipe mai târziu. Nici nu se lăsase bine la pământ nava lui Palpatine, că uşile se deschiseră în lături şi Gărzile Roşii

aproape că îl îmbrânciră pe Cancelarul Suprem înspre un speeder ce-i aştepta. Soldaţii clonă din navă li se alăturară trupelor ce asigurau securitatea buncărului.

Shaak Ti le ordonă celor patru cavaleri Jedi să însoţească Gărzile Roşii, promiţând că, după ce ea şi Stass Allie vor fi informat Templul despre reuşita sosirii, vor reveni lângă ei.

Cele două Maestre Jedi priviră speederul gonind înspre tunelul larg ce ducea la buncăr, apoi se întoarseră la platforma de asolizare. Allie activă comunicatorul şi apăsă butonul TRIMITE. După câteva încercări eşuate de a contacta Templul, privi înspre Shaak Ti.

— Prea multe bruiaje. Ar trebui să ne depărtăm de navă.

Graţie bruiajelor, deflagraţia care făcu nava mii fărâme nu le prinse din plin. Cu toate acestea, veşmintele le luară foc, iar suflul exploziei le aruncă la zece metri distanţă. Păstrându-şi starea de conştienţă, Shaak Ti se folosi de acest impuls pentru a sări, printr-o rostogolire grupată, înspre capătul platformei de andocare. Stass Allie zăcea cu faţa în jos câţiva metri mai încolo. Torpila care lovise nava de susţinere fusese lansată de nava de luptă care intrase înaintea lor în defileu. Aceeaşi care semăna acum distrugere şi moarte printre navele şi soldaţii din jur.

Shaak Ti observă că mai mulţi soldaţi, ce coborâseră din navă, se îndreptau cu o viteză uimitoare înspre gura de acces în tunel. Se sprijini într-un genunchi, apoi alergă înspre Stass Allie, pentru a stinge flăcările ce se înfruptau flămânde din mantia acesteia.

Allie tresări şi se sprijini pe palme pentru a se ridica.

— Stai la pământ! o avertiză Shaak Ti.

Pe când nava de luptă se înălţa – pentru a-şi găsi un loc mai prielnic pe platforma de andocare, fără îndoială – şi mai mulţi soldaţi îşi făceau apariţia de undeva de sub trenul de aterizare. Stoluri de grenade cu propulsie

gazoasă roiră după naveta care se ridica, multe dintre ele pătrunzând în nacelele motoarelor cu elevatoare repulsoare. Exploziile ce urmară răsunară în întreg defileul, iar hălci mari de metal fură împroşcate în toate direcţiile.

Shaak Ti îşi arcui trupul şi îşi cuibări capul în piept. Un val de intensă fierbinţeală le învălui pe cele două Maestre, iar bucăţile rezultate din explozie căzură zăngănind în jurul lor fără a le face nici un rău.

Unul dintre fragmentele care aterizară – la nici doi metri de faţa lui Shaak Ti – era capul carbonizat al unui droid de luptă.

50

Mace şi Kit stăteau în uşa deschisă a navei republicane de susţinere, pe când aceasta îşi ţesea drum printre clădirile pitice şi zgârie-norii Districtului Senatului. Nava de luptă a lui Grievous gonea în faţa lor, făcând manevre în stânga şi dreapta şi trăgând în continuu împotriva urmăritorilor.

Mace se feri în interiorul navei de salvele ce sfârâiau pe lângă ea, aproape atingând aripa de la tribord. Gândul că a identifica şi prinde din urmă nava separatistă nu-i costase aproape nici un efort nu-i dădea pace lui Mace. Nici el şi nici Kit nu puteau scăpa de gustul sentimentului neliniştitor că aceasta îi aşteptase deasupra scundei clădiri a Senatului şi că abia atunci se prefăcu a încerca să evadeze din raza lor de acţiune. Cu toate acestea, scăpase de prima navă care o urmărise prin aerotunelul ce ducea la Sah’c.

Mace se aplecă înspre carlinga pilotului şi îl întrebă:

— Unde este colegul tău?

— L-am pierdut, domnule, strigă acesta. Nu apare deloc pe afişajul tactic.

— E posibil ca nava să se fi prăbuşit, interveni şi Kit.

Sprâncenele lui Mace se împreunară.

Nu prea cred. Ceva nu se leagă în povestea asta.

Deasupra capetelor lor, torpilele şuierau şi ecoul exploziilor răbufnea dinspre clădirile învecinate. Fum negru şi o ploaie de moloz trecură pe lângă deschiderea uşii, iar pilotul chiui de bucurie.

— L-am atins, domnule! Lasă o dâră de foc în urma lui.

Mace şi Kit se aplecară în afară exact la timp pentru a vedea nava înclinându-se pe o latură, după care intră într-o spirală descendentă.

— Nu-l scăpa din ochi! îi strigă Mace pilotului.

Împleticindu-se în abisul din estul Senatului, nava se lovi de marginea unei platforme de andocare şi începu să se dezintegreze. Pilotul navei de susţinere în care se aflau Mace şi Kit făcea manevre pentru a evita bucăţile ce se abăteau asupra sa, dar reuşi să-şi gonească nestingherit prada. Coliziunea cu terminalul adăugase mai multă spectaculozitate spiralei navei urmărite, iar aceasta se rostogolea acum precum un bolovan direct înspre Bulevardul Uscru, puternic luminat, care era, din fericire, necirculat. Invadat de foc, căzu mai întâi în bot, creând un crater în stradă şi făcând să se spargă în mii de fărâme geamurile clădirilor înconjurătoare.

Menţinându-se la o distanţă sigură de locul prăbuşirii, pilotul navei de susţinere porni motoarele cu elevatoare repulsoare, plutind deasupra marginii destrămate a craterului provocat la locul impactului. Mace, Kit şi câţiva soldaţi coborâră pentru a securiza zona. Se adunară, instantaneu, mulţimi de gură-cască, iar sirenele dispozitivelor de intervenţie inundară atmosfera.

Cu săbiile de lumină activate, Mace şi Kit mergeau de-a lungul perimetrului unde căzuse nava, atenţi la cea mai nesemnificativă mişcare. Aceasta fusese decupată şi

decopertată de la prova la pupa, aşa că fiecare colţişor al cabinelor era expus vederii. Nici urmă de Grievous sau de gărzile sale de elită.

Numai droizi de luptă: spintecaţi, deformaţi, încolăciţi în forme ciudate.

— Pot accepta că e posibil ca Grievous să fi căzut de pe mag-lev, începu Mace, dar mi-e greu să cred că a adus numai două dintre gărzile sale de elită într-o asemenea misiune.

Kit se uită la pata de cer de deasupra.

— Poate că a mai existat o a doua navă de asalt, presupuse el.

— Pilot! strigă Mace. Ia legătura cu buncărul Cancelarului Suprem şi fă aranjamente pentru a putea trece fără probleme prin ecranul defensiv.

Grievous şi şase MagnaGuards îşi croiau o cale însângerată prin coridoarele largi care duceau la sanctuarul lui Palpatine. Soldaţi republicani – clone sau nu – plătiră tribut săbiilor de lumină ale acestuia şi electrotijelor mortale ale elitei sale. În spatele lor, schimburile de focuri de pe terminalul de andocare vuiau încă. Chiar dacă nu i-ar fi oferit nimic altceva, se gândea Grievous, încăierarea aceea ar fi trimis pe lumea cealaltă măcar doi Jedi şi zeci de soldaţi.

Până atunci, se putea spune că lucrurile merseseră destul de bine, dacă nu chiar conform planului.

La apartamentul lui Palpatine, Grievous reuşise să-i păcălească pe toţi afişându-şi nava de luptă şi apoi transferându-se pe furiş, împreună cu droizii săi de elită, în nava republicană de susţinere pe care i-o promisese Lord Tyranus. Fusese nevoit să recurgă la o improvizaţie în momentul în care protectorii lui Palpatine aleseseră o rută alternativă pentru a-l conduce pe acesta la buncăr şi-i făcuse o mare plăcere să urmărească mag-levul – ba chiar şi duelul rapid de pe acoperişul vagonului.

Tyranus îl avertizase în privinţa destoiniciei cu care

Mace Windu mânuia o sabie şi acum înţelegea şi de ce. Pasul greşit care îl aruncase de pe tren îl umplea şi acum de ruşine, dar era fericit că cei doi droizi MangaGuards ce luptaseră alături de el nu supravieţuiseră pentru a fi martori la scăparea sa. Dacă nu ar fi reuşit să se agaţe de balustrada liniei mag-levului şi dacă n-ar fi fost recuperat de nava de susţinere împrumutată, toate eforturile pe care Clanul Bancar le depusese pentru a-l reconstrui şi a-i da o viaţă nouă s-ar fi irosit cât ai clipi din ochi.

Dar, ţinând cont de turnura pe care o luaseră lucrurile, se afla pe punctul de a răsplăti cu vârf şi îndesat creditele cheltuite în acest scop. Poate chiar şi de a le oferi Clanului şi celorlalţi separatişti ocazia de a se încorona drept învingători.

Grievous şi cinci dintre droizii săi continuau să mărşăluiască prin coridorul ce conducea la buncăr, parând salvele trase de trei soldaţi care păzeau intrarea şi care sfârşiră decapitaţi. Uşa hexagonală era rezistentă la salve de blaster, radiaţii şi impulsuri electromagnetice. Grievous ştia prea bine că săbiile sale de lumină erau capabile să taie uşa blindată. Dacă ar fi procedat astfel, şi-ar fi făcut o intrare prea spectaculoasă, aşa că abordă a doua soluţie, pe care o consideră mai potrivită.

Folosi codul pe care i-l furnizase Tyranus.

— Nu-i faceţi nici un rău Cancelarului, le ordonă răspicat droizilor, în timp ce straturi-straturi din uşa blindată se retrăgeau.

Stupefacţia ce se citea pe chipul lui Palpatine şi a celor patru însoţitori Jedi îi confirmă că-şi alesese, de fapt, cea mai spectaculoasă intrare. Camera circulară era dominată de un birou imens, în mijlocul căreia se aflau toate consolele de comunicaţie. În centrul peretelui din faţa intrării se mai vedea o uşă. Pozând teatral în uşa ce nu-i opusese nici o rezistenţă, Grievous le acordă adversarilor săi un moment pentru a-şi activa propriile

săbii, lănci de forţă şi alte arme. Tot de dragul pozei eroice, pară primele salve de blaster cu mâinile sale dotate cu gheare, înainte de a scoate două dintre săbiile de lumină pe care le deţinea.

Îndrăzneala aceasta îi aduse pe Jedi drept în faţa sa, dar îşi dădu seama încă din primele clipe că nu avea nici un motiv de îngrijorare, în comparaţie cu Windu, cei patru erau învăţăcei, ale căror tehnici de a mânui sabia de lumină le studiase primele.

În spatele său se înghesuiau droizii MagnaGuards, care n-aveau decât un scop: să muşte din cordonul defensiv format de gărzile şi soldaţii comasaţi în faţa lui Palpatine. Înalţi, eleganţi, impresionanţi cu uniformele lor de culoare roşie şi cu chipurile acoperite, gărzile Cancelarului Suprem erau bine antrenate şi luptau cu devotament. Pumnii şi picioarele lor se mişcau rapid şi cu putere, iar lăncile de forţă spintecau şi împungeau armurile aproape invincibile ale droizilor. Dar nu erau nişte adversari pe măsură pentru maşinile de război ce nu ştiau ce e frica, programate să ucidă prin orice mijloace. Poate că dacă Palpatine ar fi fost destul de isteţ pentru a se înconjura de cavaleri Jedi veritabili – de talia lui Windu şi a lui Kit Fisto, cel ce-avea capul împodobit cu tentacule – lupta s-ar fi desfăşurat altfel.

Angajat în duel cu toţi cei patru adversari – dacă acela putea fi numit duel – Grievous văzu cu coada ochilor că şase dintre soldaţi şi trei dintre Gărzile Roşii mureau în chinurile spasmelor induse de electrotijele droizilor. Şi unul dintre MagnaGuards era la pământ, dar, în ciuda faptului că era orbit şi împuns cu sălbăticie de lăncile Gărzilor Roşii, continua să lupte. Cei aflaţi încă în picioare îşi adaptau poziţiile şi tehnicile de luptă pentru a face faţă tacticilor defensive ale inamicilor.

Lui Grievous îi plăcea la nebunie să lupte împotriva atâtor Jedi, în acelaşi timp. Dacă timpul nu s-ar fi scurs împotriva sa, chiar ar fi prelungit înfruntarea. Atacând cu

sabia din mâna dreaptă, îl decapită pe unul dintre Jedi cu cea pe care o avea în stânga. Ţeasta desprinsă de trup se rostogoli înspre piciorul ithorianului, iar acesta uită că trebuie să se apere, aşa că primi, drept pedeapsă pentru neglijenţa sa, o lovitură în cap, care-l făcu să cadă în genunchi înainte de a se prăvăli la pământ.

Făcând câţiva paşi înapoi pentru a putea înţelege ceea ce se petrecuse, cei doi Jedi care rămăseseră înaintară simultan înspre Grievous, rotindu-se şi ţopăind de parcă erau la o demonstraţie de arte marţiale în faţa unei mulţimi ce-i aplauda frenetic. Ca să mai exerseze puţin, Grievous mai scoase două săbii de lumină de la centură, pe care le înhăţă cu picioarele, în timp ce repulsoarele antigravitaţionale încorporate în tălpi îl ridicau de la podea, făcându-l la fel de ager pe cât Forţa îi făcea pe Jedi.

Duelul devenise inegal, acum că el lupta cu patru săbii împotriva celor doi Jedi.

Rotindu-se, îi reteză lui Talz mâna cu care mânuia sabia, apoi piciorul opus, luându-i în cele din urmă viaţa. Sângele ţâşni cu putere în aer şi fu împrăştiat peste tot de ventilatoare.

Pe al patrulea Jedi îl făcu să se retragă învârtind toate cele patru lame de lumină, ce-l făceau să pară o adevărată maşină de tocat. Frica înmuguri în privirea întunecată a twi'lekului pe când aceasta se trăgea înapoi. O pusese pe fugă, biata de ea. Dar îi dăduse ocazia să-şi salveze demnitatea, permiţându-i să-l lovească de câteva ori peste braţe şi umeri. Arsurile nu provocară decât un nou iz, ce se adăugă mirosurilor din cameră. Simţindu-se oarecum încurajată de reuşită, aceasta îşi întări atacul, dar efortul de a-i amputa unul dintre membre – sau de a-l răni câtuşi de puţin – o epuiză pe dată.

„Şi pentru ce tot efortul ăsta?" se întreba Grievous. Pentru un bătrân speriat care stătea cu spatele lipit de

peretele buncărului? Un aşa-zis campion al democraţiei, ce îşi asmuţise armata de clone împotriva comercianţilor, producătorilor şi negustorilor care se răzvrătiseră împotriva regimului său – împotriva Republicii sale?

Mai bine ar fi scutit-o pe biata Jedi de aceste chinuri, îşi spuse Grievous. Ceea ce făcu, cu o singură lovitură ţintită în inimă – a fi procedat altfel ar fi reprezentat o cruzime.

Cei trei droizi MagnaGuards care mai rămăseseră se descurcau destul de bine împotriva celor cinci Gărzi Roşii. Ţinând cont că timpul nu era de partea lor, Grievous interveni în inima luptei. Simţindu-i apropierea, una dintre gărzi se prefăcu a executa o rotaţie la stânga, dar pivotă imediat înspre dreapta, cu lancea de forţă ridicată la nivelul feţei. O mişcare pe care Grievous o aprecie, mai ales că nu se mai afla în spaţiul pe care lancea îl decupa de zor. Folosind două săbii de lumină, despărţi de trup capul acoperit de mască. Pe următoarea gardă de corp a lui Palpatine o spintecă din spate, în dreptul taliei, pe cea de-a treia o seceră de pe picioare, de la coapse, iar pe a patra o evisceră.

Ultimul membru al Gărzilor era deja mort în momentul în care ajunse la el.

Cu un gest, le puse în vedere droizi lor săi să păzească uşa hexagonală. Apoi, dezactivându-şi săbiile de lumină, se îndreptă înspre Palpatine.

— Acum, Cancelare, i se adresă, vii cu noi.

Palpatine nici nu leşină de frică şi nici nu protestă. Nu spuse decât atât:

— Vei fi o adevărată pierdere pentru forţele pentru care lupţi.

Remarca îl surprinse pe Grievous. Să fi fost un compliment?

— Patru cavaleri Jedi, toţi soldaţii şi gărzile, continuă Palpatine, făcând gesturi largi. Ce-ar fi să aştepţi să sosească şi Shaak Ti şi Stass Allie.

Îşi apleacă într-o parte capul.

— Mi se pare că le aud venind. La urma urmelor, ele sunt Maestre.

Grievous nu replică imediat. Ce joc făcea Palpatine? Încerca să-i întindă o cursă?

— Poate o voi face, altă dată, spuse în cele din urmă. Dar ne aşteaptă o navă care ne va duce departe de Coruscant şi de iubita ta Republică.

Palpatine rânjii la el sfidător.

— Chiar crezi că acest plan va avea sorţi de izbândă?

Grievous se uită drept în ochii Cancelarului Suprem.

— Nu mi se spusese că ai fi atât de dispreţuitor, Cancelare. Şi da, planul îmi va reuşi – spre nenorocul tău. Te-aş ucide cu mare plăcere, dacă n-aş avea alte ordine.

— Îndeplineşte-ţi ordinele, spuse Palpatine, de-abia târşâindu-şi picioarele. Care dintre noi e mai slab?

Înainte ca Grievous să-i poată răspunde, adăugă:

— Să ştii că moartea mea nu va pune capăt acestui război.

Şi Grievous îşi pusese această întrebare. Dincolo de orice îndoială, Sidious avea un plan, dar oare chiar credea că moartea lui Palpatine îi va determina pe Jedi să depună săbiile de lumină şi să se lase păgubaşi? Dacă ar fi fost aruncat în haos de moartea Cancelarului, ar fi putut Senatul să le impună cavalerilor Jedi să renunţe? După atâţia ani de război, oare Republica chiar ar fi capitulat dintr-o dată?

Sunetul unor paşi care se apropiau îl smulse din meditaţie; făcu un semn înspre cealaltă uşă a buncărului.

— Mişcă! îi ordonă lui Palpatine.

MagnaGuards făcură un pas înainte, pentru a se asigura că Palpatine nu avea de gând să devină neascultător.

Grievous se repezi înspre consola de comunicaţii a buncărului. Butonul de activare şi consola de control al

balizei de apelare în caz de urgenţă erau chiar acolo unde spusese Tyranus că vor fi. După ce introduse codul pe care tot Tyranus i-l oferise, Grievous apăsă cu mâna sa greoaie pe buton.

Palpatine îl privea din prag.

— Ceea ce tocmai ai făcut va aduna mulţi Jedi împotriva dumitale, generale – şi mă tem că vei regreta amarnic pentru că i-ai chemat pe unii dintre ei.

Grievous îl fulgeră cu privirea.

— Numai dacă vor reuşi să mă învingă.

51

Veşti despre o confruntare ce avea loc pe platforma de andocare ajunseră la urechile lui Mace şi ale lui Kit pe când se întorceau în Sah'c. Nu le luă prea timp să priceapă ceea ce se petrecuse: separatiştii reuşiseră să pună mâna pe o navă republicană de susţinere şi se infiltraseră în complexul de buncăre, sincronizându-şi sosirea cu cea a navei în care se aflau Palpatine, Shaak Ti şi ceilalţi. Un comandant clonă descoperi faptul că nava preluată fusese pilotată de droizi, dar nu reuşi nici să confirme şi nici să infirme dacă Grievous fusese la bordul acesteia.

Iată o primă cauză de îngrijorare.

Mace şi Kit erau convinşi că ştiau ce se petrecuse, dar îşi mai făceau încă speranţe că se înşelau.

Luminile albe, strălucitoare, lăsau să se vadă trupul imens, consumat acum de flăcări, al navei ce fusese doborâtă de către grenadele cu propulsie gazoasă, ce atârna acum de o margine a perimetrului de andocare. Chiar mai puţin rămăsese din nava care îl transportase pe Palpatine la complexul de buncăre. Victimele atacului surpriză – dintr-o serie lungă de surprize groaznice – fuseră îndepărtate de la locul dezastrului, dar le luaseră

locul noi batalioane, o dată cu două ATST-uri aduse de transportoarele LAAT.

De data asta, Mace şi Kit nu aşteptară ca vreo navă să se prăbuşească. Făcând un salt de cinci metri, goniră de-a lungul platformei de andocare puternic iluminate şi pătrunseră în tunelul de acces. La doar câţiva paşi distanţă de intrare, cele mai grele temeri li se împliniră în momentul în care dădură cu ochii de trei soldaţi clonă care cărau trupul unui MagnaGuard, găurit de mai multe salve de blaster decât ar fi fost necesar pentru a doborî la pământ o avionetă a poliţiei.

Nava republicană l-a preluat pe Grievous după căderea sa de pe mag-lev, îşi spuse Mace. Căderea fusese oare deliberată – parte a unei curse bine elaborate – sau Grievous plănuise numai să-l răpească pe Palpatine din tren?

Şi, în plus, de unde ştiuse generalul câte dintre forţele sale să implice în executarea unui plan atât de îndrăzneţ?

Asta în cazul în care nu i se furnizaseră informaţii exacte despre numărul Gărzilor Roşii aflate la dispoziţia lui Palpatine şi despre numărul de soldaţi staţionaţi la complexul de buncăre.

Fiecare metru al tunelului le oferea celor doi Maeştri Jedi noi dovezi ale crâncenei înfruntări ce avusese loc, sub forma soldaţilor clonă masacraţi şi a celorlalte victime ce căzuseră pradă incursiunii lui Grievous şi care-i întâmpinau la fiecare pas. Fără membre, decapitate, trimise în moarte de electrotijele nemiloase.

După ce ajunse la patruzeci, Mace renunţă să mai numere.

Uşa hexagonală, grea, ce reprezenta punctul terminus al tunelului înecat în sânge, era deschisă. Dacă scenele ce-i însoţiseră pe drumul până la uşă le dăduseră fiori pe şira spinării, cea care-i aştepta înăuntru era de o cruzime sălbatică. Stass Allie, cu faţa şi mâinile acoperite

de băşici şi veşmintele arse, îngenunchea lângă corpurile celor patru Jedi cu care Mace schimbase câteva cuvinte în timpul evacuării mag-levului. Numai Grievous era vinovat de ceea ce li se întâmplase lor şi membrilor Gărzilor Roşii, ale căror trupuri fuseseră despicate de o sabie de lumină.

Grievous luase cu sine şi săbiile cavalerilor cu care luptase acum.

Văzură şi carcasele a doi dintre MagnaGuards.

Palpatine era de negăsit.

— Domnule, Cancelarul Suprem dispăruse deja în momentul în care am ajuns noi aici, îi tot explica un soldat clonă. Răpitorii săi au ieşit din buncăr prin sistemul de tuneluri sudice.

Mace şi Kit se uitară înspre uşa care se deschidea înspre acele tunele, apoi la Shaak Ti, care stătea, pierdută, în faţa holoproiectorului. Când Mace se apropie de ea, aceasta aproape că i se nărui în braţe.

— Am luptat împotriva lui Grievous pe Hypori, spuse Shaak Ti fără vlagă. Ştiam de ce e în stare... Dar asta... Şi răpirea lui Palpatine...

Mace continua s-o sprijine.

— Nu vor exista negocieri. Palpatine n-o va îngădui.

— S-ar putea ca Senatul să nu vadă lucrurile în această manieră, Mace.

Shaak Ti îşi mai luă o dată inima în dinţi şi privi în jur.

— Grievous a fost ajutat şi încă de cineva important.

Kit încuviinţă.

— Vom afla cine. Mai întâi trebuie să-l găsim pe Palpatine.

Mace se uită înspre soldat.

— Cum au părăsit complexul?

— Vă arăt eu, spuse Shaak Ti.

Întorcându-se, activă o înregistrare a sistemului de securitate, care îi înfăţişa pe Grievous şi pe membrii

elitei sale târându-l pe Palpatine înspre perimetrul sudic de andocare, măcelărind câţiva soldaţi, urcându-se într-o navetă micuţă ce-i aştepta, înălţându-se în norii asfinţitului...

— Cum de au trecut prin câmpul defensiv? întrebă Mace.

— Tot aşa cum au intrat şi-n buncăr, generale, îi răspunse soldatul.

Nu mai era nevoie să întrebe. Probabil că bombardaseră totul în cale.

— Au avut nu numai codurile de acces în buncăr, domnule, dar şi codurile recente, care le-au permis dezactivarea ecranului deflector.

Mace şi Kit schimbară priviri ce trădau furie amestecată cu stupefacţie.

— Care este locaţia navetei acum? întrebă Kit.

Soldatul activă o imagine tridimensională din holoproiector.

— Sectorul 1-33, domnule. Coridorul de auto-navigaţie P-17. Navele de susţinere o urmăresc.

Ochii lui Mace se măriră a nelinişte.

— Piloţii voştri sunt conştienţi că la bord se află Cancelarul Suprem? Că nu au voie să tragă asupra navetei?

— Au ordine să acţioneze ca atare, domnule. Oricum, naveta este blindată şi protejată de un câmp deflector.

— Cine mai ştie despre răpire? întrebă Kit. A aflat şi presa?

— Da, domnule, cu câteva momente în urmă.

— Cine a autorizat transmiterea comunicatului? se interesă Mace, aproape furibund.

— Consilierii Cancelarului Suprem.

Shaak Ti răsuflă cu greutate.

— Coruscantul va fi înecat în panică.

Mace se îndreptă din umeri.

— Comandante, fă rost de un vânător stelar. Acea navă nu trebuie să ajungă la flota separatistă.

52

Dooku nu plecase de unul singur. Singurele dovezi ale invaziei de pe Tythe erau rămăşiţele uriaşe ale navelor separatiste şi republicane deopotrivă, dansând alene în obscuritatea spaţiului.

— Credeam că nu vă veţi mai întoarce, spuse un comandant de echipaj, întâmpinându-i pe Anakin şi pe Obi-Wan, în cala-hangar ventrală a crucişătorului de asalt.

Obi-Wan coborî scara din cabina vânătorului stelar.

— Când au făcut separatiştii saltul în hiperspaţiu?

— Cu mai puţin de o oră în urmă. Cred că se săturaseră de riposta noastră, destul de serioasă, aş putea s-adaug.

Sărind pe punte, Anakin râse cu răutate.

— Poţi să crezi ce vrei.

Sprâncenele comandantului se împreunară a nesiguranţă.

— Ştim încotro s-au dus? întrebă repede Obi-Wan.

Comandantul se întoarse înspre el.

— Majoritatea navelor de susţinere au luat-o înspre Inel. Se pare că unele dintre ele s-au îndreptat înspre sistemul Nelvaan – la treisprezece parseci distanţă de-aici.

— Care sunt ordinele pe care le-ai primit?

— Nu am primit nimic încă, aşteptăm. Adevărul este că, de la începutul bătăliei, nu am mai primit nici un semn de pe Coruscant.

Anakin fu brusc interesat de veştile comandantului.

— O fi vreun bruiaj local, comentă Obi-Wan.

Comandantul părea că se îndoieşte.

— Nici alte batalioane nu au mai putut lua legătura cu Coruscantul.

Anakin îi aruncă lui Obi-Wan o privire încrâncenată şi-i întoarse spatele precum o furtună.

— Anakin, spuse Obi-Wan, urmându-l.

Anakin se întoarse brusc.

— Nu trebuia să venim aici, Maestre. Eu nu trebuia să vin aici. Totul a fost o capcană şi noi am căzut drept în ea. N-au intenţionat decât să ne ţină departe de Coruscant, simt asta.

Obi-Wan îşi încrucişă braţele pe piept.

— N-ai mai spune asta dacă l-am fi prins pe Dooku.

— Dar nu l-am prins, Maestre. Şi numai asta contează. Iar faptul că nu se poate lua legătura cu Coruscantul... Tu nu înţelegi, nu-i aşa?

Obi-Wan se uită precaut la fostul său padawan.

— Ce să înţeleg, Anakin?

Anakin se repezi să vorbească, după care se opri şi reîncepu.

— Ar trebui să mă duci numai la luptă, să nu-mi dai răgaz să gândesc.

Mâinile lui Obi-Wan se odihneau pe umerii lui Anakin.

— Linişteşte-te.

Anakin se lipsi de acel gest prietenesc, ochii fulgerându-i din nou.

— Eşti cel mai bun prieten al meu. Spune-mi ce ar trebui să fac. Uită pentru o clipă că purtăm veşminte de Jedi şi dă-mi un sfat prietenesc: ce ar trebui să fac?

Rănit de tonul grav al lui Anakin, Obi-Wan rămase tăcut pentru câteva clipe, după care adăugă:

— Forţa este de partea noastră, Anakin. Când suntem atenţi la ea, acţionăm în consonanţă cu voinţa Forţei. Tythc nu a fost o alegere greşită. Pur şi simplu, pentru moment, nu cunoaştem importanţa ei în mersul lucrurilor.

Bărbia lui Anakin se cufundă în piept, cu tristeţe.

— Ai dreptate, Maestre. Sunt mai iute cu sabia decât cu mintea.

Se uită la braţul său artificial.

— Inima nu-mi este atât de imună la durere pe cât îmi este braţul.

Obi-Wan se simţea de parcă cineva îi înnodase măruntaiele. Îl dezamăgise pe cel ce-i era şi discipol şi cel mai apropiat prieten. Anakin suferea cu adevărat şi nu-i putea oferi decât câteva platitudini Jedi. Pieptul i se înălţa cu o respiraţie întretăiată. Deschise gura să vorbească, dar fură întrerupţi de comandant:

— Generale Skywalker, ceva l-a iritat peste măsură pe astromecul dumneavoastră.

Obi-Wan şi Anakin se îndreptară înspre vânătorul stelar al celui din urmă.

— R2? întrebă Anakin cu îngrijorare.

Astromecul fluiera, ciripea, scârţâia.

— Poate înţelege limbajul droizilor? îl întrebă comandantul pe Obi-Wan pe când Anakin trecea în grabă pe lângă el.

— Numai ce spune acel droid.

Anakin se avântă pe scara cabinei.

— Ce s-a întâmplat, R2?

Droidul fluieră din nou, mai înecat.

Aruncându-se în cabină, Anakin începu să apese tot felul de butoane. Când ajunse în capătul scării, Obi-Wan auzi vocea lui Palpatine:

„Anakin, dacă primeşti acest mesaj, înseamnă că am mare nevoie de tine...”

Piui şi comunicatorul comandantului.

Privirea lui Obi-Wan trecea de la Anakin la comandant şi înapoi.

— Ce este? întrebă repezit.

— O comunicaţie pe unde scurte de pe Coruscant, spuse acesta.

Ascultă o clipă, după care adăugă, vădit neîncrezător:

— Domnule, au invadat separatiştii!

Obi-Wan se holbă la el.

Deasupra amândurora, Anakin îşi îndreptă privirea înspre tavanul înalt şi oftă sonor, prelung, cu amărăciune. Uitându-se mânios la Obi-Wan, spuse:

— Oare de ce se abate soarta împotriva tuturor celor care contează cel mai mult pentru mine?

— Vezi tu...

— Comandante! strigă Anakin, întrerupându-l. Alimentează şi înarmează vânătorii noştri stelari – imediat!

53

Grievous era cu mult înaintea lor.

Aşezat pe scaunul copilotului crucişătorului republican, Mace înţelese şi acceptă că naveta nu putea fi interceptată înainte de a părăsi spaţiul Coruscantului. Şi poate că nici înainte de a ajunge sub protecţia flotei separatiste.

Cu toate acestea, vânătorii stelari se dedicaseră trup şi suflet urmăririi.

Având acces la atâtea coduri-cheie, nu era exclus ca Grievous să fi programat dinainte un vector de salt în hiperspaţiu, deşii, procedând astfel, ar fi riscat să piardă naveta – din pricina unui incendiu sau a razei de tractare. În schimb, alesese să se folosească de protecţia pe care i-o oferea traficul stelar de pe un coridor de auto-navigaţie utilizat pentru plecarea de pe planetă.

Navelor poliţiei, celor guvernamentale şi pentru situaţii de urgenţă li se permitea să navigheze pe arterele deschise traficului public paralele acestor coridoare, dar, chiar şi cu acest avantaj, crucişătorul în

care se aflau Mace şi Kit era la câţiva kilometri în urma navetei generalului. Dedesubt, partea întunecată a Coruscantului – altădată o încântare pentru ochi prin perfecţiunea sa de tablou de comandă – era pătată de câteva zone vaste de beznă.

Naveta nu avea decât de câştigat de pe urma faptului că raza orbitală de tractare a planetei menţinea traficul la viteze standard, dar mai ales de pe urma calităţilor de pilot ale lui Grievous, care se pricepea la a pilota o navă la fel de bine precum mânuia o sabie de lumină. De fiecare dată când vreo raită îndrăzneaţă de-a unui vânător stelar încerca să-l pună în încurcătură, Grievous îl angrena în urmăriri spiralate prin traficul intens, înşurubându-se printre traiectoriile altor dispozitive de zbor, dând naştere la coliziuni, chiar trăgând cu puţinele arme de care dispunea nava.

Chemaţi din toiul bătăliilor ce se dădeau în afara sistemului, Agen Kolar, Saesee Tiin şi Pablo-Jill se apropiaseră destul de mult de a încolţi naveta, dar Grievous reuşise să le scape ţintind fascicule laser asupra unor capsule de marfă şi împroşcând spaţiul înconjurător cu resturi. Chiar când cei trei fuseseră cât pe ce să dezactiveze motoarele navetei, scutul deflector şi blindajul preluaseră loviturile.

Întrucât urmărirea se apropia de marginea puţului gravitaţional, piloţii Jedi executau manevre pe care le consideraseră nepotrivite în apropierea Coruscantului. Avântându-se printre ceilalţi participanţi la trafic, vânătorii trăgeau în naveta lui Grievous cu fiecare ocazie care li se ivea, atingându-i aripile şi coada, determinând generatorul de câmp deflector să nu mai facă faţă. Grievous nu putea răspunde adecvat fiecăruia în parte, iar singura replică pe care o dădea acestor atacuri era aceea de a-şi canaliza mânia înspre ţinte nevinovate, motiv pentru care Jedi fură siliţi din nou să renunţe.

Spărgând teaca de gaze a Coruscantului, coridorul

de autonavigaţie se ramifica precum coroana unui arbore. Motoarele navelor ce se simţeau în pericol scoteau scântei încercând să evadeze din spaţiul încăierării. Dar întrucât peste tot se încrucişau fascicule de plasmă şi explozii strălucitoare, scăparea nu era tocmai facilă. Chiar şi aşa, multe dintre vehicule încercau să se îndrepte înspre partea luminoasă a Coruscantului, în timp ce alţii virau înspre siguranţa lunilor planetei sau accelerau spre cele mai apropiate puncte de salt în hiperspaţiu.

Cu excepţia navetei rapide a lui Grievous, care gonea înspre nava-amiral a generalului.

Exploatând la maximum capacităţile crucişătorului, Kit Fisto li se alătură celor trei Jedi în cursa aceea extrem de strânsă. Chiar şi câteva fregate şi corvete republicane se desprindeau din lupta principală pentru a participa la urmărire.

În ciuda presimţirilor sale anterioare, pentru o clipă, lui Mace chiar îi trecu prin minte că ar fi putut avea sorţi de izbândă.

Apoi însă observă, cuprins de nelinişte, cum cinci sute de droizi de luptă – ce se rostogoleau din aripile arcuite ale unei nave de război a Federaţiei Comerciale – roiau în drumul lor pentru a-i asigura cale liberă navetei lui Grievous.

Cei trei – Padme, Bail şi Organa – se aflau în mijlocul unei mulţimi compacte în Piaţa Nicandra şi urmăreau comunicatele speciale ce rulau pe monitorul HoloNetului din Moll-ul Embassy. Când zvonurile despre răpirea Cancelarului Suprem Palpatine se confirmară, toată lumea nu-şi punea decât o singură întrebare: Cum, pe trei ani scurţi, se ajunsese până aici?

Armatele haosului staţionau deasupra Coruscantului, iar iubitul lider al Republicii Galactice devenise prizonier. Pentru majoritatea, ceea ce fusese doar un scenariu abstract devenise realitate pură, ce se

desfăşura nu numai sub ochii celor de pe Coruscant, ci şi a jumătate din galaxie.

Cu trecerea timpului însă Padme începu să simtă o schimbare a stării mulţimii. Deşii o bătălie apocaliptică mugea la fel de aproape precum artificiile în zi de sărbătoare, majoritatea preferau să vadă totul cu ochii lor. Astfel, se simţeau de parcă ar fi urmărit o dramă senzaţională pe HoloNet.

Oare vor reuşi vânătorii stelari să intercepteze nava în care Palpatine era ţinut captiv de un monstru biodroid? Era posibil ca naveta aceasta şi nava-amiral să explodeze? Ce s-ar fi întâmplat cu Republica în cazul în care Palpatine – Cancelarul său Suprem – ar fi fost ucis sau Coruscantul ocupat de zeci de mii de droizi de luptă? Oare Jedi şi armata lor de clone le-ar fi sărit în ajutor?

Când Padme nu mai suportă nici să privească la imaginile tridimensionale şi nici să asculte remarcile mulţimii, îşi croi drum înspre marginea piaţetei, îşi încleştă mâinile pe balustradă şi îndrăzni să ridice privirea la cerul ce veghea deasupra.

„Anakin”, şopti în sinea sa, de parcă ar fi putut ajunge la el cu gândul.

„Anakin”.

Îşi şterse cu dosul palmei lacrimile ce-i alunecară pe obraji. Trăia acum o tristeţe personală, nu pentru Palpatine, deşii răpirea acestuia o tulbura sufleteşte. Plângea după viitorul pe care ea şi Anakin l-ar fi putut avea împreună. Pentru familia pe care şi-ar fi putut-o întemeia. Pentru întâia oară, îşi dorea să nu fi fost un protagonist al evenimentelor legate de acest război, ci un simplu cetăţean din mulţime.

„Vino acasă înainte de a fi prea târziu”.

Îşi coborî privirea şi-l văzu pe C-3PO, care se despărţea de un droid argintiu de protocol ce se pierdu apoi în mulţime.

— Ce se întâmplă, C-3PO? îl întrebă, pe când acesta

se apropia.

— Am avut o întâlnire mai degrabă ciudată, stăpână, spuse C-3PO. Cred că droidul acela strălucitor se crede profet.

Padme îl privi mai mult decât uimită.

— Ce vrei să spui?

— În esenţă, mi-a spus să scap de pe planeta asta cât mai este posibil. A spus că se apropie vremuri tulburi şi că hotarul care desparte binele de rău se va şterge. Ceea ce pare a fi bun acum se va dovedi a fi rău; iar ceea ce pare a fi rău se va dovedi a fi bun.

Simţind că nu i se spusese totul, Padme avu răbdare.

Foto receptorii lui C-3PO aproape că se lipiră de chipul lui Padme.

— Mi-a mai spus că, în cazul în care mi se oferă, ar trebui să accept să mi se şteargă memoria, pentru că, altfel, nu voi avea altă alternativă decât să trăiesc în frică şi confuzie, pentru tot restul zilelor mele.

54

Pălmuită de salvele trase asupra ei, naveta aproape că se târa înspre terminalul de andocare al Mâinii Invizibile. Grievous menţinea aceeaşi atitudine faţă de confruntare, deşii în mintea sa înmuguriseră alte planuri. Escadrilele de droizi de luptă ai Federaţiei Comerciale îi croiseră, prin foc intens, drum liber, scăpând-o din situaţiile cele mai dificile, dar naveta mică şi fragilă mai avea pericole de înfruntat. Mulţi dintre urmăritorii angrenaţi în această cursă din pur spirit al datoriei nu mai reprezentau o ameninţare, dar trei vânători stelari reuşiseră să se ţină pe urmele sale şi continuau să o hărţuiască, trăgând salve precise şi eficiente.

Spirala urmăririi înspre puţul gravitaţional şi virajele

ameţitoare înspre crucişător afectaseră naveta. Motorul subluminic protesta gemând, câmpul de raze se diminua periculos, iar rezerva minimă de arme era pe sfârşite. Neştiind unde îl pitise Grievous pe Palpatine, cei trei piloţi ai vânătorilor stelari ţinteau cu mare grijă, dar fiecare lovitură prejudicia stabilizatoarele şi generatorul de ecran deflector. Fasciculele de plasmă ce izvorau din tunurile Mâinii Invizibile îi determinaseră să se apropie şi mai mult de navetă, folosindu-se de ea în aceeaşi manieră în care Grievous se folosea de Palpatine – drept scut.

Vocea mecanică a droidului de control de la bordul crucişătorului răzbătea dinspre consola de comunicaţii.

— Generale, vreţi să trimitem tri-vânătorii împotriva vânătorilor stelari?

— Nu, răspunse Grievous. Păstrează-i pentru când vom avea cu adevărat nevoie de ei. Continuaţi să folosiţi armamentul.

— Generale, calculele noastre sugerează că rafale susţinute din partea crucişătorului nostru ar putea afecta naveta în care vă aflaţi.

Grievous nu se îndoia de asta. Fuzelajul sfârâia deja sub salvele trase din crucişător.

— Pregătiţi-vă să activaţi raza de tractare, continuă după numai o clipă. Ţintiţi apoi foc puternic în noi toţi. După aceea, folosiţi raza de tractare pentru a absorbi în cala-hangar ceea ce mai rămâne din navetă, chiar dacă asta înseamnă să atrageţi şi un vânător stelar. Totodată, pregătiţi droizii de luptă.

— Am înţeles, generale.

Grievous se roti cu scaunul înspre Palpatine, legat cu centurile de siguranţă de o canapea de acceleraţie, încadrat de doi MagnaGuards. Cancelarul Suprem fusese surprinzător de ascultător de când părăsiseră buncărul, uneori chiar destul de îndrăzneţ încât să-l mustre pe Grievous pentru calităţile sale de pilot.

— Prostule, vom muri amândoi din vina ta! lătrase de mai multe ori Palpatine.

„Oare ce-şi închipuia Palpatine că se va întâmpla cu el după ce ajungeau în Mâna Invizibilă?” se întrebase de multe ori Grievous. „Oare se amăgea cu gândul că Lordul Sidious şi Lordul Tyranus aveau să-l folosească numai pentru a obţine o răscumpărare? Îi trecuse oare prin minte că nu va mai vedea niciodată Coruscantul?”

Încă o dată, Grievous puse la îndoială complexitatea planului urzit de Sidious. Oricum avea să-l omoare pe Palpatine! Dacă nu ar fi trebuit să respecte ordinele...

„Da’ de când asculţi tu de ordine?” îl batjocorise Palpatine.

„Care dintre ei deţinea controlul?”

— Ţine-te bine, Cancelare, îl sfătui Grievous. Situaţia devine dificilă.

Palpatine rânjii.

— Ţinând cont că tu pilotezi, nu mă miră.

În clipa în care Grievous se întoarse înspre videoecran, braţe de foc se întinseră lacome din tunurile babord ale Mâinii Invizibile. Doi dintre vânătorii stelari presimţiseră probabil ceva, pentru că nu lipsea mult să se facă una cu naveta. Lovită de fasciculele de plasmă, aceasta din urmă îşi pierdu fragmente prin spaţiu şi toate sistemele i se anihilară. Unul dintre vânători fu, la rândul lui, pulverizat, dar ceilalţi doi rămaseră numai fără aripi.

Raza de tractare puse stăpânire pe navetă.

O dată cu ea, fură absorbiţi şi vânătorii stelari.

Grievous lua în calcul posibilitatea de a ordona să fie golită de atmosferă cala-hangar. Undeva, pe navă, se putea găsi şi un echipament biogen pentru Cancelar. Dar nu voia să rişte ca Palpatine să păţească ceva.

Aşa că Grievous trebuia să se ocupe de vânătorii stelari în momentul în care raza de tractare urma să-i depună pe suprafaţa sigură.

De-abia ajunseră în terminalul de andocare al navei,

că se şi deschiseră zgomotos cupolele cabinelor vânătorilor stelari, iar cei doi Jedi ţâşniră pe punte, cu săbiile de lumină activate, şi se îndreptară înspre naveta lui Grievous, parând salvele de blaster ale droizilor. Înainte ca aceasta să se stabilizeze, unul dintre Jedi împunse cu sabia sa de lumină prin trapa de la babord.

Aproape fugind prin fumul gros înspre acel loc, Grievous observă dispreţul ce se lăţea pe chipul lui Palpatine.

— Surpriză, generale!

Grievous nu se opri decât pentru a-i spune:

— Vom vedea noi cine va avea o surpriză!

Sabia de lumină se retrase. Până când Grievous să reuşească să iasă prin trapă, Jedi se mutase în celălalt capăt. Generalul ciborg scoase două săbii de lumină din mantie.

Duelul se declanşă asurzitor. Droizii de luptă renunţară la a trage, de teamă să nu-l rănească pe general. Aceşti Jedi erau mai pricepuţi decât cei pe care-i măcelărise în buncăr, dar nu reprezentau un adversar de temut. Cele patru săbii de lumină împuţinau aerul respirabil, spălând pereţii despărţitori bine lustruiţi ai calei cu lumini stridente şi umbre uriaşe.

Jedi erau din ce în ce mai îndrăzneţi.

Grievous aşteptă până în ultima clipă, dar hotărî, în cele din urmă, să comande mecanismelor din picioare să îl ridice câţiva centimetri de la sol. Apoi îşi întinse în lături membrele în care ţinea săbiile de lumină, îndreptate puţin înspre pământ. Ignorând mişcările abile ale adversarilor săi, lamele lui Grievous perforară piepturile amândurora. Se prăbuşiră la pământ, acolo, în faţa lui, cu feţele schimonosite de stupefacţie, cum numai moartea subită şi neaşteptată poate provoca.

Mai mulţi droizi de luptă se grăbiră înspre general, aproape împiedicându-se de nerăbdare.

— Scăpaţi de cadavre, le porunci Grievous. Alegeţi

un loc unde cetăţenii Republicii îi pot admira în voie.

Pirpiriu în comparaţie cu cei doi MagnaGuards care îl încadrau, Palpatine aştepta la picioarele rampei de îmbarcare a navetei.

— Luaţi-l, spuse Grievous.

Ridicându-l de subsuori pe Cancelar, droizii îl urmară pe Grievous prin crucişător, ajungând, în cele din urmă, într-o cabină în care se aflau o masă mare, înconjurată de scaune. Grievous ordonă ca prizonierul să fie aşezat într-un scaun şi să i se pună cătuşe.

— Bine ai venit în cartierul meu general, spuse, în timp ce activa o consolă încorporată în masă.

Imediat după aceea, peretele din spatele scaunului lui Palpatine se transformă într-un ecran pe care se derula bătălia de pe Coruscant. Apăsarea unui ultim buton chemă la suprafaţa mesei o holocameră în formă de glob ocular.

— Pregăteşte-te să apari pe HoloNet, Cancelare, spuse Grievous. Îmi cer scuze că nu am la dispoziţie o oglindă, perie de păr şi nişte cosmetice, ca să-ţi mai poţi farda groaza.

Vocea lui Palpatine răsună sinistru:

— Chiar dacă voi apărea, n-am să scot o vorbă!

Grievous dădu din cap, acceptând sinceritatea afirmaţiei.

— Bine, vei apărea, dar nu vei spune nici o vorbă. Ne-am înţeles?

— Vei vorbi numai tu.

— Da, numai eu am să vorbesc.

— Suntem înţeleşi.

Fără nici un motiv evident, pe Grievous îl încerca nesiguranţa.

— Lordul Tyranus va ajunge în curând ca să se ocupe de tine.

Palpatine zâmbi, fără a-şi dezveli dinţii.

— Atunci sunt sigur că voi avea parte de o distracţie

pe cinste.

De la bordul crucişătorului său, generalul Grievous se adresă unei naţiuni captive, de miliarde de fiinţe. Chipul său înfricoşător invadă toate frecvenţele HoloNetului, iar mesajul pe care îl transmise era unul apocaliptic, anunţând sfârşitul regimului lui Palpatine, apusul Republicii măcinate de corupţie, un viitor proaspăt pentru toate sistemele şi speciile înrobite de aceasta...

Strivit în mulţimea cuprinsă brusc de tăcere aflată în Piaţa Nicandra, Bail atinse braţul lui Mon Mothma cu un gest ce promitea întoarcerea sa imediată şi începu să îşi croiască drum spre capătul aglomeraţiei. Privind în jur, o studie pe Padme, care stătea alături de C-3PO, odihnindu-şi coatele în palme, uitându-se la cerul licărind de explozii.

Grăbindu-se înspre ea, o strigă; Padme se desprinse de balustradă şi se abandonă în îmbrăţişarea lui caldă. Lacrimile femeii îi udau tunica.

— Padme, ascultă-mă, îi spuse, mângâindu-i creştetul. Separatiştii nu vor câştiga nimic dacă îl vor ucide pe Palpatine. Nu va păţi nimic.

— Şi dacă te înşeli, Bail? Dacă îl vor omorî, iar puterea va intra pe mâinile lui Mas Amedda şi ale clicii sale? Asta nu te îngrijorează? Ce se va întâmpla dacă Alderaan este următoarea ţintă de pe lista lui Grievous?

— Sigur că mă îngrijorează. Mi-e teamă pentru Alderaan. Dar sper că nu se va întâmpla nimic rău. Acest atac va pune capăt asediilor de pe Inelul Exterior. Jedi se vor întoarce acolo unde le e locul, adică aici, pe Nucleu. Iar Mas Amedda nu va rezista nici măcar o săptămână. Mii de senatori simt la fel ca noi doi, Padme. Ne vom uni. Vom reclădi Republica, chiar dacă va trebui să luptăm din greu pentru asta cu toţi cei care sunt împotriva noastră.

Îi ridică bărbia cu mâna dreaptă.

— Vom scăpa şi din asta, indiferent ce s-ar întâmpla.

Ea suspina; apoi zâmbi palid.

— De-ar fi să-mi fac griji numai pentru Republică...

Bail îi susţinu privirea, după care dădu din cap în semn că înţelegea despre ce era vorba.

— Padme, dacă te ajută cu ceva, crede-mă că şi eu şi soţia mea am face orice pentru a te ajuta pe tine şi pe cei dragi ţie.

— Mulţumesc, Bail. Mulţumesc din inimă.

Pe Utapau, un sistem de pe Inelul Exterior, viceregele Gunray urmărea pe HoloNet imagini ale infernului pe care generalul Grievous îl abătuse asupra Coruscantului.

Oare greşise când îl subestimase pe droid? Oare înfrângerea Republicii va aduce cu sine şi sfârşitul războiului? Nici nu îndrăznea să viseze: comerţ liber dinspre Nucleu înspre Inelul Exterior, munţi de bogăţii, avuţii dincolo de orice-nchipuire...

Gunray se uită la Shu Mai, Passel Argente, San Hill şi restul, deveniţi dintr-o dată o haită prietenoasă... Zâmbind larg, până la urechi – pentru prima oară după atâţia ani – se alătură petrecerii lor.

În apartamentele sale din Templu, Yoda privea imaginile de pe HoloNet: corpurile a doi Jedi pluteau prin spaţiu, în apropierea navei-amiral a flotei separatiste. Colţurile gurii i se lăsară. Se întoarse înspre comunicator.

— I-am văzut.

Vocea lui Mace răsună răguşită prin comunicator.

— Dacă reuşim să trecem de ecranul ăsta, distrugem crucişătorul.

— Grievous pe Cancelarul Suprem îl va ucide.

— Nu cred. A avut destule ocazii până acum şi nu a făcut-o.

— Să auzim ar trebui doleanţele separatiştilor.

Senatul ar fi capabil să renunţe la Coruscant pentru a obţine eliberarea lui Palpatine.

— Mai gravă situaţia va fi dacă moare Cancelarul Suprem. Va muri şi Republica.

Urmă o tăcere. Yoda îi văzu pe Mace şi Kit în cabina crucişătorului pe care îl pilotau.

Ce-ar trebui să facem?

— În Forţă să căutăm îndrumare. Să acceptăm ceea ce soarta în cale ne-a semănat. Acum, să împiedicaţi trebuie flota lui Grievous să facă saltul în hiperspaţiu. Rechemaţi mulţi Jedi au fost. Se va schimba cursul bătăliei când vor fi şi ei aici.

— Maestre Yoda, eram foarte aproape de a-l captura pe Sidious. Simţeam asta.

— Sidious asta a ştiut. Se ascunde acum.

— Dar nu mai e pe Coruscant, îşi spuse Yoda în sinea sa.

— Îl vom stârpi pe Grievous acum, ca pe un vierme ce e, reluă Mace.

Mace întrerupse transmisia şi Yoda se întoarse cu greutate înspre ferestre. Bezna sufocase vestul Coruscantului. Cerul de deasupra era muşcat de lumini turbate. Chemându-şi sabia în mână, o activă şi făcu, prin aer, câteva mişcări.

„Periculos viitorul va fi. Cauză de îngrijorare profundă.

Dar bătălia din spaţiul local nu reprezenta sfârşitul.

Începutul, ultimul act era!”

55

Dooku îi ordonase pilotului droid să revină din hiperspaţiu, pentru scurt timp, în direcţia planetei Nelvaan. Dacă vreuna dintre navele republicane prezente pe Tythe ar fi vrut să-l urmărească, ar fi considerat că aceasta era destinaţia sa. Tehnologia de provenienţă geonosiană a goeletei avea să ascundă

faptul că, de fapt, ieşise din hiperspaţiu pe Coruscant, pentru a i se alătura lui Grievous şi a-şi juca rolul în ultimul act al dramei pe care o pusese în scenă Sidious.

Răpirea lui Palpatine nu numai că scurtase căutarea lui Sidious, dar îi oferise şi ocazia să plece nestingherit de pe Coruscant. Acele evenimente nu fuseseră decât simple manevre. Sidious nu ar fi îngăduit niciodată ca Jedi să-l deconspire. Iar Palpatine nu era nici pe departe miza, aşa cum credea toată lumea acum.

Miza era, aşa cum îi mărturisise Sidious lui Dooku în timpul celei mai recente comunicaţii, Anakin Skywalker.

„Stai de mult timp cu ochii pe el”, spusese Tyranus, repetând cuvinte pe care însuşi Sidious le rostise.

„De mai mult timp decât îţi poţi imagina, Lord Tyranus. De mai mult timp decât îţi poţi imagina. Şi a venit timpul să-l pun din nou la încercare”.

„Te referi la abilităţile lui, lordul meu?”

„La profunzimea mâniei lui. La setea lui de a merge dincolo de Forţă, aşa cum o cunosc Jedi, şi de a invoca puterea părţii întunecate. Generalul Grievous va activa o baliză specială care îi va chema pe Skywalker şi Kenobi înapoi pe Coruscant şi, implicit, pe scena pe care am pregătit-o pentru ei”.

„Dar nu pentru a-i captura”.

„Tu vei lupta cu ei, adăugase Sidious. Omoară-l pe Kenobi. Menirea lui este aceea de a fi ucis, pentru ca, astfel, tânărul Skywalker să poată găsi calea înspre frica şi teama din adâncul său. Dacă îl vei învinge pe Skywalker cu uşurinţă, vom şti că nu este încă pregătit pentru a ne sluji. Poate că nu va fi nicicând. Dacă va fi atât de norocos încât să te învingă el însă voi aranja lucrurile pentru a te scuti de o ruşine inutilă, iar noi ne vom alege cu un aliat puternic. Mai presus de toate, trebuie să te străduieşti ca totul să pară real, Lord Tyranus”.

„Voi trata totul ca şi cum ar fi cea mai importantă

misiune a mea”, promisese Dooku.

Hiperspaţiul îl aştepta.

— Înspre Coruscant, îi porunci lui FA-4, aşezându-se confortabil în scaunul principalei cabine a goeletei.

Apoi, nava făcu saltul în hiperspaţiu.

56

Cei doi vânători stelari stăteau unul lângă altul, cu motoarele încălzindu-se, cu droizii bine înşurubaţi în soclurile lor şi cupolele cabinelor ridicate.

Nici unul dintre piloţi nu-şi purta casca, aşa că Anakin îl auzi limpede pe Obi-Wan strigând:

— În ciuda tuturor chinurilor pe care le-am îndurat din pricina ta, eşti singurul cu care aş cutreiera spaţiul.

Anakin îşi legănă capul şi surâse.

— Era şi timpul s-o recunoşti. Să înţeleg că ai de gând să mă asculţi, fără să comentezi?

— Atât cât îmi stă în puteri, replică Obi-Wan. S-ar putea să nu fiu mereu lângă tine, dar nu voi fi nici prea departe şi cu siguranţă am să-ţi asigur spatele.

— Dacă voi striga după ajutor, să goneşti în apărarea mea.

— În clipa în care vei striga tu după ajutor, voi şti cu siguranţă că suntem la mare ananghie.

Privirea lui Anakin se înnoura.

— Obi-Wan, nu vei şti niciodată de câte ori m-ai salvat deja.

Maestrul Kenobi înghiţi cu greutate nodul din gât.

— Atunci, ceea ce ne aşteaptă acum nu ar trebui să ne pună prea multe probleme.

Anakin râse sprinţar.

— Cine va reinstaura pacea în galaxie, dacă nu noi?

Obi-Wan încuviinţă.

— Cel puţin ai spus noi.

